ΗΤΥΝΑΙΚΑ

ΝΤΙΑΝΑ ΒΑΡΣΙ

Ἀκράτεια, μιὰ σοβαρὴ αἰτία τῆς γυναικείας ψυχρότητος • Ἡ διπλῆ ζωὴ τοῦ μαθητοῦ, στὸ σχολεῖο καὶ στὸ σπίτι • Ἡ καταπληκτικὴ ζωὴ τοῦ Γουὼλτ Ντίσνεϋ • Τὰ γενέθλια τῆς κορούλας σας • Πῶς θὰ κατασκευάσετε ἕνα ἀμπαζοὺρ μόνη σας.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Χωρὶς λόγια

ΧΙΟΥΜΟΡ

Χωρὶς λόγια

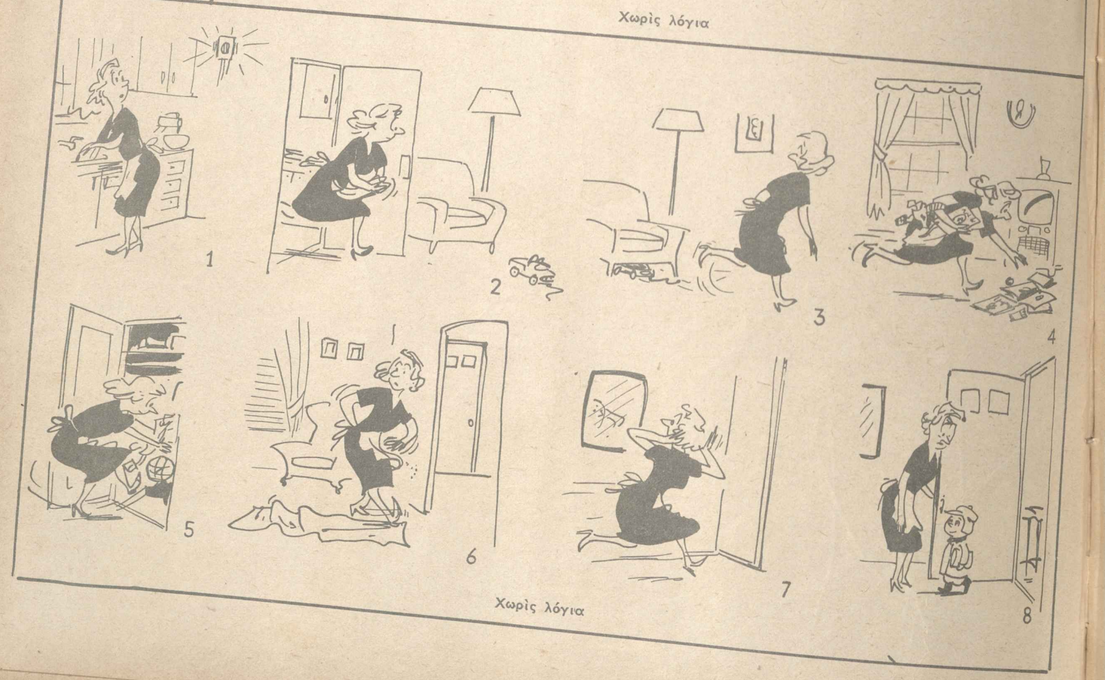

Χωρὶς λόγια

ΕΤΟΣ 9ον ● 29 ΟΚΤ. — 11 ΝΟΕΜΒΡ. 1958
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 229 ● ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 6

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Ἡ χαριτωμένη στάσ τοῦ Κάλλυγουντ Ντιάνα Βάρτι, μιᾶ ἡθοποιὸς μὲ ἐξαιρετικὸ ταλέντο καὶ ἐλκυστὴ ὁμορφιά. Στὸ ἔργο «Νόθη Φρέντερικ, ἀρ. 10», ἐβαυμάσθη δίπλα στὸν Γκάρυ Κοῦπερ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

15ΘΗΜΕΡΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦ. ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΕΥΑΓΓ. Χ. ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Λεωφόρος Πανεπιστημίου ἀριθ. 34
Ἀρ. τηλ.: Γραφείων 614-047, τυπογρ. 36-555

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΠΑΛΑΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ

Ἰοῦ Πλ. Ροδοκανάκη

Ο ΤΡΙΣΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ λαϊκὸν φυτόν, μία σφαῖρα δροσιᾶς καὶ μύρου, ποὺ σκορπίζει τὴν ἐναλλίασιν τῆς πρασινάδας του εἰς τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια τῆς ἀριστοκρατικῆς ἐπαύλεως καὶ εἰς τὸν ξύλινον ἐξώστην τῆς ραφτρίτσας. Σκεπασμένος μὲ ἕνα τοῦλι ἀνθήσεως κάτι σὰν νιφάδες χιόνος, αἱ ὁποῖαι λευκάζουν ἀνάμεσα εἰς τὰ πυκνά του φυλλαράκια, ὁ θάμνος-μπεμπτές, ποὺ καὶ ἡ ρίζα καὶ τὰ κλαδιά καὶ τὰ φύλλα του εἶναι ζυμωμένα μὲ τὴν πλέον ἔντονον καὶ γλυκυτέραν εὐωδιά, ἔχει ἱστορίαν τόσην ἐπίσημον καὶ τόσον μακρυνήν, ὥστε νὰ μὴ συναντῶμεν κανένα λουλοῦδι καὶ κανένα θάμνον ἢ δένδρον, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξις, ὅσον καὶ ἄν, ὑπερήφανη εἰς χρώμα καὶ σχῆμα, ὀρθοῦται πρὸς τὸν οὐρανόν, νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ φθάσῃ τὴν δόξαν τοῦ ταπεινοῦ αὐτοῦ βλαστάριοῦ, ποὺ βλέπουεν ἀδιαφορούμενον μὲ τὰ εἰκονίσματα.

*

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Ἁγία Ἑλένη, ὅταν ἔφευγεν ἀπὸ τὴν Ρώμην διὰ νὰ μὴ παρίσταται εἰς τὰς τελετὰς τῶν ἀνακτόρων τοῦ υἱοῦ της, ὅπου εἶχον διαπραχθῆ ἀνομήματα, ἦλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐκεῖ, προσκαλέσασα τοὺς γεροντοτέρους Ἑβραίους, ὅσους εὗρε συνοικισμένους εἰς τοὺς πέριξ ἀγρούς, ἐζήτησε νὰ τῆς ὑποδείξουν τὸν τόπον ὅπου εἶχε σταυρωθῆ ὁ Κύριος. Ἡ Ἰσαπόστολος ἐσκόπευε νὰ διατάξῃ τὴν γενικὴν ἀνασκαφὴν τοῦ χώρου, ἐλπίζουσα ὅτι ἐκεῖ κάπου θὰ εἶχον κρύψει τὸν Σταυρὸν καὶ τὰ ἄλλα ἀντικείμενα τοῦ μαρτυρίου. Οἱ Ἑβραῖοι ἔδωκαν ἀντιστοόφους ὁδηγίας, καὶ ἡ αὐτοκράτειρα, τῆς ὁποίας τὰ λαϊκὰ μαλλιὰ περιέσφιγγε χρυσῆ ταινία ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ εἶχε τὰ ὑποδήματά της κεντημένα μὲ μαργαριτάρια, ἔπειτα ἀπὸ ματαίας ἐρεύνας, ἐστήριξε πλέον ὅλας της τὰς ἐλπίδας εἰς μίαν ἀνέλπιστον θαυματουργὸν ἐπέμβασιν.

Πράγματι, ἕνα πρωΐ, περιφερομένη εἰς τὰ πέριξ τῶν Ἱεροσολύμων μὲ τὴν ἀκολουθίαν της, ἀποτελουμένην ἀπὸ εὐσεβεῖς πατρικίους καὶ ἱερεῖς τῆς νέας θρησκείας, ἔφθασεν εἰς ἕνα ὕψωμα κατάφυτον ἀπὸ θάμνους, τῶν ὁποίων ἡ εὐωδία περιέλουε τὴν ἀτμόσφαιραν. Ἡ Αὐγούστα, θεωρήσασα τοῦτο ὡς θεῖαν ὑπόδειξιν, διέταξε νὰ ξεριζώσουν μὲ προσοχὴν τὴν μυροβόλον βλάστησιν, νὰ τὴν διατηρήσουν εἰς γλάστρες καὶ εὐθὺς ἀμέσως νὰ ἀνασκάψουν ὅλην ἐκείνην τὴν ἔκτασιν, εἰς τὰ σπλάχνα τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους δύο, ὅπου εἶχον βασανισθῆ οἱ λησταί.

*

Τὰ φυτά, τὰ ὁποῖα ἡ αὐτοκράτειρα διετήρησε μέσα εἰς γλάστρας, ἦσαν βασιλικοὶ ὅλων τῶν φυλλωμάτων, ποὺ εἶχαν φυτρώσει εἰς τὴν γῆν, τὴν ποτισθεῖσαν μὲ τὰ δάκρυα τῆς Παναγίας. Ὅταν μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ Σταυροῦ ἀπεράσισεν ἡ Ἑλένη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Πόλιν, ὁ υἱός της εἶχεν ἤδη ἐγκαινιάσει τὴν Κωνσταντινούπολιν ὡς νέαν πρωτεύουσαν τῆς κοσμοκρατορίας του. Διὰ τοῦτο ἡ πρώρα τῆς αὐτοκρατορικῆς τριήρεως ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκετο στημένος ὁ ρωμαϊκὸς ἀετός, ἐστράφη μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὸν Βόσπορον, ἀφίνουσα τὰ παράλια τῆς Παλαιστίνης.

Κάθε πρωΐ καὶ κάθε βράδυ, θέλει ἡ παράδοσις τὴν πρώτην χριστιανὴν βασίλισσαν, ποτίζουσαν τὶς γλάστρες τοῦ βασιλικοῦ, τὰς ὁποίας εἶχε παραλάβει μαζί της διὰ νὰ μὴ μείνῃ εἰς τὴν Ἀνατολὴν μοναστὴρι ἢ παλάτι, τοῦ ὁποίου τὸ περιβάλλον νὰ μὴ ἐξαγνίζῃ τὸ ἄρωμα τοῦ θάμνου, ποὺ εἶχε συνδεθῆ μὲ τὴν δραματικωτέραν ἀναμνησιν τῆς νέας θρησκείας, ποτισθὲν μὲ τοὺς πορφυροὺς κρουνοὺς τοῦ αἵματος τοῦ ἱδρυτοῦ της.

Ὅταν ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐδιάλεξε μίαν τοποθεσίαν ἀπὸ τὰς τερπνοτέρας πρὸς τὴν Προποντίδα, ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὴν Χρυσὴν Πύλην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἰσῆρχοντο οἱ ἐρισμδευταὶ στρατηγοί, καὶ ἔκτισε τὴν Μονὴν τῶν Γαστρίων, τὴν μονὴν καὶ τοὺς κήπους τῆς ὁποίας ἐπρασίνιζαν κάθε καλοκαῖρι τὰ φυτὰ τοῦ Γολγοθᾶ, ποὺ εἶχε διατηρήσει μέσα εἰς τὰς γλάστρας των. Τὸ ἀριστοκρατικὸν αὐτὸ μοναστήρι, εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς στοὰς τοῦ ὁποίου περιέφερον τὴν μελαγχολίαν κάποιας ἀπογοητεύσεως καλογραῖαι ὑπερήφανοι, κοσμούμεναι μὲ τὰ ἐνδοξότερα ὀνόματα τῆς Ρωμανίας, διετηρήθη μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων τοῦ ἑλληνικοῦ μεσαιωνικοῦ κράτους. Εἰς τοὺς ἀνθῶνας τῆς μονῆς τῶν Γαστρίων —τὸ θέλει ἡ παράδοσις— ἐποτίζοντο καὶ διεφυλάσσοντο οἱ βασιλικοὶ ἀπὸ χεράκια Δουκαινῶν καὶ Βατατζαίνων, καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθῶνας αὐτοὺς διεσκορπίσθησαν εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολήν, οἱ μοσχομύριστοι βασιλικοί, ποὺ κοσμοῦν τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια τῆς ἀριστοκρατικῆς ἐπαύλεως καὶ τὸν ξύλινον ἐξώστην τῆς ραφτρίτσας.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ (26 τεύχη)	δραχ.	156
ΕΞΑΜΗΝΟΣ (13 τεύχη)	»	80
ΤΡΙΜΗΝΟΣ (6 τεύχη)	»	40

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ (ἐτησία)

Δολλάρια	8.50
Ἐλγνικὰ φρ.	410
Λ. Ἀγγλ. χ.	3.0.0
Γαλλικὰ φρ.	2900

Τὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀποστέλλωνται πρὸς Ε. Τερζόπουλον ἐκ μὲν τοῦ Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἐκ δὲ τοῦ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς ἐπιταγῆς.

ΑΛΕΚΤΩΡ

Εἶναι τὸ δέρμα σας διψασμένο;

Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό γιὰ νὰ διατηρῆτε τὸ δέρμα σας νεανικό, λεῖο καὶ δροσερό! Τὰ κύτταρα τοῦ δέρματος εἶναι χεμᾶτα ἀπὸ ὑγρό. Προσέξτε τὸ δέρμα ἑνὸς μωροῦ: Ἀποτελεῖται κατὰ 80% ἀπὸ ὑγρό. Μὲ τὰ χρόνια ὅμως τὸ δέρμα χάνει τὴν ἱκανότητα νὰ ἀναπληρώνη μόνο του τὸ ἀπόθεμα τοῦ ὑγροῦ του.

Χάνει τὴ φρεσκάδα του . . . δψᾶ. Ἡ NIVEA δίνει στὸ δέρμα νὰ πιῆ, γιατὶ μόνον ἡ NIVEA περιέχει τὴν περίφημη EUCERIT ποὺ εἰσδύει στὸ δέρμα καὶ τοῦ δίνει τὸ ἀπαραίτητο ὑγρό. Δέρμα περιποιημένο μὲ NIVEA διατηρεῖται ἐλαστικό καὶ νεανικό σὰν μπουμπούκι.

Δροσερὸ δέρμα μὲ κρέμα **NIVEA**

-γιατὶ ἡ NIVEA δίνει στὸ δέρμα νὰ πιῆ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF - ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

Διπλωματούχου τῶν Γαλλικῶν Ἀκαδημιῶν
PIQUOT NAPOLITANAS
Τὸ συμφέρον κάθε γυναίκας ποὺ θέλει νὰ μάθη τέλεια ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ εἶναι νὰ σπουδάση τὸ παγκοσμίου φήμης σύστημα

ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ
Βασ. Κωνσταντίνου 73
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. 470-522
Βουλῆς — Κόδρου 10 (Συνταγμα)
ΑΘΗΝΑΙ, Τηλ. 32-316
ΣΗΜ.: Δεχόμεθα ἐσωτερικὰς μαθητρίας.
Διδάκτρα προσιτά. Ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην.

ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΕΣ Γάμων Βαπτίσεων Bambino

ΕΡΜΟΥ 21 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΝΟΛΟΓΕΙ

ΕΙΣ ΜΙΑΝ μελέτην περὶ τῆς κρίσεως, τὴν ὁποίαν διέρχεται ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἐδιάβασα ὅτι μέγας ἀριθμὸς ἀνδρογύνων καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς ἄλλας πολιτισμένας χώρας συζοῦν παρανόμως, εἴτε διότι δὲν ἠμποροῦν, εἴτε διότι δὲν θέλουν νὰ πάρουν διαζύγιον ἐκ προηγουμένου γάμου. Καὶ ὁ συντάκτης τῆς ὡς ἄνω μελέτης κάμνει μελαγχολικὰς σκέψεις διὰ τὴν «σημερινὴν» ἔκτροπον κατάστασιν τῆς κοινωνίας, τὴν ὁποίαν ἀποδίδει εἰς... τὴν διάδοσιν τῶν δημοκρατικῶν ἰδεῶν! Ἐν τούτοις ἡ κατάστασις αὐτὴ ἠμπορεῖ νὰ εἶναι κακή, εἶναι χειρίστη, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἔκτροπος — δηλαδὴ δὲν εἶναι ἔξω τοῦ τρόπου ζωῆς ὄχι μόνον τῆς σημερινῆς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρχαίας. Ὁ-πως ὁ κάθε νόμος, ἔτσι καὶ ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου, ἀπὸ τότε ποὺ ἐτέθη, ὑφίσταται τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰς παραβάσεις τοῦ ἀνθρώπου.

Ο ΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ εἶχε καταντήσει μόνιμον φαινόμενον εἰς πολλὰς ἀρχαίας ἑλληνικὰς πόλεις, εἰς μερικὰς δὲ στιγμὰς αἱ ἑταῖραι ἐκυβέρνησαν ἐμμέσως κράτη καὶ βασίλεια... καὶ δικτατορίας. Ἀφίνω τοὺς διαφόρους «ἐνδόξους» βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, τὸν Λουδοβίκον ἢ τὸν Ναπολέοντα, καὶ ἔρχομαι εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν δύο μεγάλοι φαμφαρόνοι, προχειρισθέντες εἰς δίθβεν ἠθικοὺς ἀναμορφωτὰς τῆς κοινωνίας μᾶς ἄφησαν χρόνους μαζὶ μὲ τὰς ἐρωμένας των — ὁ Χίτλερ καὶ ὁ Μουσολίνι. Καὶ ἔρχομαι εἰς τὴν λαμπρὰν ἐποχὴν τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὸν Χρυσοῦν Αἰῶνα τοῦ Περικλέους, τοῦ ὁποίου ὅλοι γνωρίζομεν πῶς ἔλεγαν τὴν ἐρωμένην, ἀλλὰ κανεὶς δὲν γνωρίζει πῶς ἔλεγαν τὴν νόμιμον γυναῖκα του, τὴν κλειδωμένην εἰς τὸν γυναικωνίτην. Καὶ δὲν τὴν εἶχε κρυφὰ τὴν Ἀσπασίαν ὁ Περικλῆς. Ὁ δὲ κύριος Σωκράτης ἔκαμνε μαζί της φιλοσοφικὰς συζητήσεις, ἐνῶ ποτὲ ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχε καταδεχθῆ νὰ ἐρωτήσῃ τί κάνει ἡ κυρία Περικλέους.

Α Σ ΜΗ ΝΟΜΙΣΘΗ δὲ ὅτι αὐταὶ αἱ ἀρχαῖαι ἑταῖραι ἦσαν κατὰ τὰ ἄλλα τουλάχιστον ἀνεπίληπτοι γυναῖκες. Ἡ ἐν γένει διαγωγή των, ὅπως καὶ σήμερον τῶν περισσοτέρων ἀπ' αὐτάς, οἱ τρόποι των, τὰ τεχνάσματά των, αἱ βολιότητες ἦσαν ἀνέκαθεν παντοῦ καὶ πάντοτε τὰ ἴδια. Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα οἱ ἄγαμοι νέοι μὲ αὐτὰς ἐπερνοῦσαν ἐλευθέρως τὸν καιρόν των, ἐξηκολούθουν δὲ πολλοὶ νὰ τὰς ἔχουν καὶ μετὰ τὸν γάμον. Ἡ κοινὴ γνώμη τὰς ἀνηνείχετο. Ἀπλῶς ἔπρεπε νὰ μὴ προσβάλλεται ἡ δημοσία εὐσχημοσύνη καὶ ὁ σύζυγος νὰ μὴ παραμελῇ τὴν ἔκαμνε ὁ Ἀλκιβιάδης. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐκτὸς τῶν ἑταίρων, ὑπῆρχαν καὶ αἱ παλλακίδες, ποὺ ἦσαν ἄλλη κοινωνικὴ πληγή, ὅπως ἀκριβῶς καὶ σήμερα.

Αἱ ΠΑΛΛΑΚΙΔΕΣ κατεῖχαν τὴν μέσην θέσιν μεταξὺ νομίμου συμζύγου καὶ ἑταίρας. Ὁ Δημοσθένης μάλιστα μᾶς ἔχει ἀφήσει σαφῆ τὸν ὁρισμὸν πρὸς διάκρισιν τῶν τριῶν μορφῶν τῶν σχέσεων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μὲ τὰς γυναῖκας: «Τὰς μὲν γὰρ ἑταίρας ἡδονῆς ἕνεκ' ἔχομέραν θεραπείας (περιποιήσεως) τοῦ σώματος· τὰς δὲ γυναῖκας τοῦ παιδοποιεῖσθαι γνησίως καὶ τῶν ἔνδον φύλακα πιστὴν ἔχειν»! Δηλαδὴ μόνο διὰ νὰ κάμουν παιδιὰ καὶ νὰ τὰς νομίμους συζύγους τὰς εἶχαν τοὺς φυλάνε τὸ σπίτι. Ὁμολογουμένως ἦτο φοβερὸν πρᾶγμα νὰ εἶναι μία γυναῖκα νόμιμος σύζυγος εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ διαζύγιον ἂν ἤθελε νὰ πάρῃ δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ κατοχυρώσῃ τὴν ἀγωγήν, διότι ἐθεωρεῖτο τὸ ὄχι ἁπλῶς σύζυγος ἀλλὰ καὶ ἰδιοκτησία τοῦ συζύγου της.

ΕΙΔΑ μίαν ὡραίαν γυναῖκα μόνη ξαφνικὰ καὶ γύρω νὰ φοβερὸν καυγὰ μὲ τὸν ἄνδρα. Ἐὰν ἠμπορούσε ἐκείνη τὴν νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ θρέπτην, θὰ ἐφρόντιζε νὰ μὴ γίνῃ ποτέ. Γίνεται ἀσχημη. Τὸ τερον ὅπλον τῆς γυναίκας εἶναι γοητεία της. Καὶ ἡ γοητεία αὐτὴ θυμὸν χάνεται. Ἡ γυναῖκα εἶναι ἰσχυρὸς μὲ τὴν καλωσύνην της.

ΕΚΕΙΝΗ ἡ βαθύγηρως κόρη Ἄρτης, ἡ ὁποία ἐνυμφεύθη ἡμερῶν εἰς τὴν Ἄρταν ἐνὸς νέου ἐτῶν —κατὰ 48 ἔτη νεωτέρου τῆς— ἐκίνησε τὰ σκώμματα ὅλου τοῦ σμου καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τεθῇ τοὺς συγγενεῖς της ὑπὸ ἀπαγωγὴν, ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ ἑλληνικὴ δικαιοσύνη εἶχεν εὑρυτέρας ἀντιλήψεις. Καὶ ἔκρινεν ὅτι νόμιμον δικαίωμα οἱουδήποτε ἀνθρώπου εἶναι νὰ ἀγαπᾷ φεύθῃ ὁποτεδήποτε ἠμπορεῖ. Ἡ σοφία τοῦ γνωστοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ λέγει πολὺ σωστὰ ὅτι:

ἀγαπώντας μ' ἔρωτα τρελλὸ
πάντοτ' εἴμαστ' εἴκοσι χρονῶ.

Εἶναι δικαίωμα ὁ ἔρως.

Θ Α ΥΠΑΡΧΗ ἀσφαλὼς ἀντίφασις ἀπὸ πολλοὺς εἰς τὸ ζήτημα τῆς διαφορᾶς τῆς ἡλικίας. Αὐτὸ ἀναρωτιέ γίνεται εἰς τὴν φύσιν. Τὰ ζῶα δὲ κάμνουν καμμίαν ἀπολύτως διάκρισιν ἡλικίας. Ζευγαρώνονται ἀνάλογα τῆς ἡλικίας του καὶ χωρὶς νὰ τηρῶν τὴν σάχην του καὶ χωρὶς νὰ τηρῶν καμμία ἀναλογία. Ὁ νεαρὸς γάτος συζεύγνυται μὲ οἱαδήποτε γερόντισσαν γάταν. Ὄχι βέβαια τὰ θηλαστικά, ἀλλὰ καὶ τὰ πουλιὰ φαντάζομαι δὲ καὶ ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ. Μεταξύ των εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ὑπάρχουν νέοι καὶ γέροι.

Α Σ ΣΗΜΕΙΩΣΩ ὅτι ὑπάρχει καὶ μία ἀνθρωπίνη φυλή, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὴν ἡλικίαν τῶν συζύγων εἶναι κανών: οἱ Ἕλληνες μοι. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί —τοὐλάχιστον πρὶν ἔλθουν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν δυτικὸν πολιτισμόν— ἀνεκαθεν τοὺς γάμους των κατ' ἔτος. Ὅταν ἐπήρχετο ὁ χειμὼν καὶ ἦσαν ὑπο χρεωμένοι νὰ κλεισθοῦν εἰς τὰς πολυγοκαλύβας των καθ' ὅλην τὴν διάρκειάν του μέχρι τῆς Ἀνοίξεως ἐκαμναν τὰς χειμερινὰς προμηθείας των — κρέας καὶ λίπος φάκης— καὶ ἐφρόντιζαν νὰ εὕρουν τὴν σύζυγον τῆς χρονιάς, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ διεχείμαζαν. Καὶ ἀδιαφοροῦσαν τελείως διὰ τὴν ἡλικίαν. Ἕνας εἰκοσάχρονος ἡμποροῦσε νὰ πάρῃ μιὰ γοηᾶ καὶ ἕνας ἑξηντάχρονος μίαν νέαν. Εἶναι παρεξήγησις αὐτὸ ποὺ λέγομεν ὅτι ἀποκλειστικὸς σκοπὸς τοῦ γάμου εἶναι ἡ τεκνοποιΐα. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς σκοπούς, ὁ ἱερώτερος ἴσως, ἀλλὰ δὲν εἶναι οὔτε μόνος, οὔτε ἀπαραίτητος. Ὁ γάμος τῶν ἀνθρώπων εἶναι ποὸ παντὸς αὐτὸ ποὺ λέγει ὁ περίφημος ὁρισμὸς τοῦ Ρωμαίου νομοδιδασκάλου Μοδεστίνου: ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνάφεια συγκλήρωσις τοῦ βίου παντός, θείου τε καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία.

ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΕΙ ΤΗΝ ΧΩΝΕΥΣΙ

Τελευταίως ἀπεδείχθη ὅτι ἡ Βιταμίνη Β6 παίζει μεγάλο ρόλο στὸν μεταβολισμὸ τῶν λευκωμάτων γιὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ χώνευσις. Αἱ ἀναλύσεις, λοιπόν, ἐπισήμων ἐργαστηρίων μᾶς λένε ὅτι ἡ μπύρα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πλουσιες τροφὲς σὲ Βιταμίνη Β6. Ἀπὸ σήμερα πάρετε τὴν εὐχάριστη καθημερινὴ συνήθεια νὰ πίνετε μὲ τὸ φαγητὸ σας μπύρα. Θὰ αἰσθάνεσθε καλύτερα.

Μαθέτε στὴ Μόδα

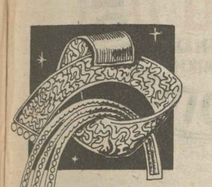

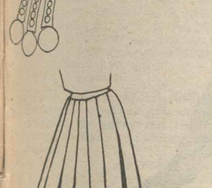

Η ΦΕΤΕΙΝΗ μόδα, εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητο, ὅτι δίνει στὴ γυναικεία σιλουέτα ἕνα τόνο ρομαντικὸ καὶ τῆς ἀφαιρεῖ χρόνια. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο, ἰδίως, εἶναι κάτι ποὺ τὸ ἐπιδιώκουν, ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου. Ἡ ὑψηλὰ τοποθετημένη μέση ποὺ τονίζει τὸ στῆθος, οἱ φαρδειὲς ζῶνες, τὰ γλυκὰ χρώματα ποὺ κυριαρχοῦν καὶ τὸ κοντὸ μάκρος τῶν φορεμάτων κάνουν τὴ γυναίκα πιὸ νέα καὶ περισσότερο ἐλκυστική.

ΦΟΥΣΤΕΣ

Οἱ φούστες φέτος παρουσιάζουν μιὰ μεγάλη ποικιλία, τόσο στὸ ὕφασμα, ὅσο καὶ στὸ σχέδιο. Γίνονται: ἀπὸ λεπτὴ καμπαρντίνα σὲ ἴσια γραμμή, γιὰ τὸ πρωῒ καὶ τὸ ἀπόγευμα. Ἀπὸ καρὸ μάλλινο, ἢ τσελβόλ, καθὼς καὶ ἀπὸ τόσχα γιὰ μιὰ σπὸρ ἐμφάνισι. Σὲ μπροκὰρ ἢ σὲ ταφτὰ μουαρὲ γιὰ τὸ βράδυ. Τὰ σχέδια ποικίλλουν ἀναλόγως στὴ σιλουέτα. Οἱ καρὸ παραδείγματος χάριν φούστες, γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ βαθιὲς κουφόπιετες, ἢ πλισέ, ἂν ὅμως τὸ σῶμα δὲν προσφέρεται γι' αὐτὸ τὸ σχέδιο, τότε μποροῦν νὰ γίνουν στενὲς μὲ μιὰ πιέτα πίσω ποὺ διευκολύνει στὸ βάδισμα. Οἱ τσόχινες φοριοῦνται πάντοτε φαρδειές ὅπως καὶ οἱ βραδυνὲς μπροκὰρ καὶ μουαρέ.

ΜΑΛΛΙΝΑ ΑΝΣΑΜΠΛ

Ὅπως καὶ πέρσι ἔτσι καὶ φέτος ἡ βασιλεία τοῦ μάλλινου συνεχίζεται καὶ θὰ διαρκέση γιὰ ἀρκετὰ χρόνια, γιατὶ ἀπεδείχθη πόση χρησιμότητα ἔχει μιὰ μπλούζα μάλλινη, ἕνα πλεκτὸ ἀνσάμπλ, ἢ μιὰ ζακέτα πλεγμένη στὸ χέρι. Μὲ μιὰ φούστα καὶ δυὸ τρεῖς μπλοῦζες συμπληρώνετε θαυμάσια τὴ γκαρταρόμπα σας. Τὰ μάλλινα ἀνσὰμπλ—μπλούζα—ζακέτα, λανσάρονται φέτος σὲ ἀνοικτοὺς χρωματισμοὺς. Οἱ πλεκτὲς ζακέτες συνηθίζονται πολύ, πλέκονται ἀπὸ χοντρὸ μαλλί, εἶναι ριχτὲς καὶ κουμπώνουν ὥς τὸ λαιμὸ μὲ ἀσημένια, ἢ χρυσὰ κουμπιά. Θὰ φορεθοῦν ἐπίσης πολλὲς σπὸρ μπλοῦζες κατάλληλες γιὰ ἐκδρομὲς ἢ γιὰ ταξίδια πλεγμένες στὴ μηχανὴ ἢ στὸ χέρι μὲ ρεγκλὰν μανίκια καὶ μὲ μεγάλους ξεχειλωτοὺς γιακάδες.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Στὶς ἀπογευματινὲς μπλοῦζες, ποὺ εἶναι ἢ σκέτες μὲ μεγάλα «μπατό», ντεκολτέ, ἢ κλειστὲς μὲ ντραπαρίσματα στὸ στῆθος θὰ κυριαρχήσῃ τὸ ζέρσεϋ. Γιὰ τὶς βραδυνὲς κοκέτικες ἐμφανίσεις θὰ φορεθοῦν: Τὸ βελοῦδο σὲ ὅλους τοὺς τόνους, οἱ μουσελῖνες σὲ ἀνοικτὰ χρώματα καὶ τὸ σατὲν ντυσές, σὲ ἄσπρο χρῶμα, γκρίζο καὶ συκλαμὲν. Οἱ μπλοῦζες ποὺ γίνονται ἀπὸ σατὲν γαρνίρονται στὸ ντεκολτὲ οἱ περισσότερες, μὲ παγιέτες, ὅπως καὶ μὲ ψιλὸ μαργαριταράκι ποὺ κεντιέται σὲ διάφορα σχέδια.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Οἱ παρισινοὶ οἶκοι στὶς κολεξιόν τους ἔδειξαν πῶς μπορεῖ νὰ στολίση κάθε γυναίκα τὸ ντεκολτέ της ἀξιόλογα, μὲ κοσμήματα ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὶς πολύτιμες πέτρες, τὸ χρυσάφι καὶ τὴν πλατίνα. Ἔτσι παρουσίασαν κολιὲ μὲ πολλοὺς γύρους καμωμένα ἀπὸ λεπτὴ ἰριδόχρωμη χάντρα. Βραχιόλια μὲ ἰμιτασιὸν μαργαριτάρια ρὸζ καὶ ἰδουάρ, θαυμάσιες καρφίτσες ἀπὸ συνθετικὲς ὕλες μὲ δεσίματα ἀμετάβλητα, ποὺ ἀπομιμοῦνται τὸ χρυσὸ καὶ τὸ ἀσήμι, καθὼς καὶ σκουλαρίκια φτιαγμένα ἀπὸ πολύεδρα κρύσταλλα.

ΕΣΑΡΠΕΣ

Ἡ ἐσάρπα φέτος, εἶναι ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς γυναικείας ἐμφανίσεως. Συνοδεύει ἕνα χειμωνιάτικο φόρεμα μὲ κοντὸ μανίκι, ἐπίσης τὸ σπὸρ ταγιὲρ σας, ἢ μιὰ ἀξιόλογη βραδυνὴ τουαλέτα, γίνεται δὲ ἀπὸ τσόχα μονόχρωμη, ἀπὸ ζέρσεϋ ἢ ἀπὸ χρωματιστὸ βελοῦδο καὶ σατέν, μπορεῖ φυσικὰ νὰ εἶναι ἀσορτὶ μὲ τὸ φόρεμα ἀλλὰ μπορεῖ νὰ κάνη καὶ ἀντίθεσι. Οἱ ἄκρες τῆς ἐσάρπας γαρνίρονται ἢ μὲ φαρδειὰ φράντζα ἀπὸ μετάξι ἢ μὲ μαλλὶ καὶ οἱ βραδυνὲς μὲ τὶς γνωστὲς δίχρωμες οὐρίτσες, ἀπὸ γούνα ἐρμίνα. Σὲ μεγάλη ποικιλία ἐπίσης, θὰ φορεθοῦν οἱ πλεκτὲς ἐσάρπες σὲ διάφορα σχέδια καὶ χρώματα.

Ἡ ἐπιδερμίδα ξαναγίνεται δροσερὴ καὶ διάφανη

μὲ τὴν **POND'S C**

(κρέμα νυκτὸς)

Προσέξτε! Ἡ ἐπιδερμίδα μαζεύει κάθε μέρα ἄφθονη σκόνη, ποὺ μπαίνει μέσα στοὺς πόρους καὶ μαζὶ μὲ τὸν ἱδρῶτα δημιουργεῖ ἕνα μεῖγμα ποὺ δύσκολα καθαρίζεται, ὅσο καὶ ἂν πλυθοῦμε. Τὸ νερὸ καὶ τὸ σαπούνι καθαρίζουν μόνον τὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος, γι' αὐτὸ δὲν μποροῦν νὰ τοῦ ξαναδώσουν τὴν φυσική του λάμψη.

Τὸ, τέλειο καθάρισμα γίνεται μόνον μὲ τὴν POND'S C (κρέμα νυκτὸς).

- Εἶναι κρέμα ἀγνὴ καὶ ἐλαφρά.
- Εἰσδύει γρήγορα, διαστέλλει τοὺς πόρους καὶ καθαρίζει ἐντελῶς τὸ δέρμα.
- Ξαναδίνει στὴν ἐπιδερμίδα τὴν δροσιὰ καὶ τὴν διαφάνεια.

Πῶς νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν POND'S C (κρέμα νυκτὸς) γιὰ νὰ ἐπιτύχετε τὸ καλύτερο ἀποτέλεσμα:

- Καλύψτε τὸ πρόσωπο καὶ τὸν λαιμὸ μὲ ἄφκετὴ κρέμα.
- Κάνετε ἐλαφρὸ μασάζ μὲ τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων.
- Σκουπίστε τὴν κρέμα.
- Ἐπαναλάβετε τὸ μασάζ.

Οἱ πόροι καθαρίζουν τελείως, τὸ δέρμα ξαναγίνεται δροσερὸ καὶ φωτεινό.

Καθαρίζετε τὸ δέρμα σας πρωῒ καὶ βράδυ μὲ τὴν

POND'S C

(κρέμα νυκτὸς)
ἐπιστημονικῶς παρασκευασμένη

Ἡ POND'S βοήθησε τέσσερες γενεὲς γυναικῶν νὰ διατηροῦν τὴν φρεσκάδα τους καὶ νὰ χαροῦν τὴν ὁμορφιά τους.

ΖΗΤΗΣΤΕ τὸ *Test* ἐπιδερμίδος ποὺ σᾶς προσφέρει δωρεὰν ἡ *Pond's*, ὥστε νὰ διαλέξετε ἀκριβῶς τὴν κρέμα ποὺ ὡφελεῖ τὸ πρόσωπό σας. Σὲ ὁποια πόλη κι' ἂν μένετε, θὰ τὸ βρῆτε στὸ κατάστημα ὅπου ἀγοράζετε τὰ καλλυντικά σας.

ΑΝΤ/ΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε.

Τά γενέθλια τῆς παρέας σας

—Τώρα, τοὺς ἐξηγήσε ἡ μητερα τῆς Λιλῆς, θὰ ἀρχίση τὸ καθένα σας νὰ τυλίγη στὸ χέρι του τὸ σπάγγο, νὰ τὸν ξεμπλέξη ἀπὸ τὰ ἔπιπλα καὶ νὰ βρῆ στὸ τέλος τὴν ἄλλη ἄκρη του ὅπου βρίσκεται μπροστά σας μ' ἕνα δωράκι. Προσέξτε ὅμως νὰ μὴν ἀναποδογυρίσετε τὰ ἔπιπλα στὴ φούρια σας.

Τὸ τί ἔγινε τότε, δὲν περιγράφεται. Τὸ κάθε παιδὶ εἶχε τὴν περιέργεια καὶ τὴν ἀγωνία νὰ ξεμπλέξη γρήγορα τὸ σπάγγο γιὰ νὰ δῆ ποιό ἀπ' ὅλα τὰ δῶρα ἦταν μπλεγμένο στὴν ἄκρη του. Ἡ Λιλὴ εὐχόταν νὰ εἶναι στὸ δικό της σπάγγο ἡ κούκλα καὶ ὁ Τάκης ποὺ ἀγαπάει τὰ γλυκὰ ἤθελε γιὰ λογαριασμό του τὴ μεγάλη σοκολάτα. Ἀρχισαν λοιπὸν μὲ φούρια νὰ τυλίγουν τὸ σπάγγο, νὰ μπερδεύωνται ἀνάμεταξύ τους, νὰ ξεχωρίζουν, νὰ ξανανταμώνουν, νὰ βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὅπου ὡδηγοῦσε ὁ σπάγγος, νὰ ξαναμπαίνουν καὶ νὰ ξαναβγαίνουν. Εἶχαν ξεκαρδιστῆ στὰ γέλια καί, ξαφνικά, τελείωσε ὁ σπάγγος κι' ἔφτανε τὸ καθένα στὸ δῶρο του!

Μὰ τὸ μεγαλύτερο πανηγύρι ἔγινε μὲ τὸ «ψαλίδι» ποὺ ἦταν καὶ τὸ τελευταῖο παιχνίδι τοῦ εὐθυμου πάρτυ. Ἡ μαμὰ τῆς Λιλῆς εἶχε ἁπλώσει μέσα σὲ ἕνα ἄλλο δωμάτιο ἕνα σχοινὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχε κρεμάσει μὲ σπάγγους σοκολάτες, καραμέλες καὶ ἄλλες λιχουδιές. Κάλεσε ὅλα τὰ παιδιὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο καὶ τοὺς εἶπε:

— Κυττάξτε ὅσο πιὸ καλὰ μπορεῖτε τὸ σχοινὶ καὶ τὶς λιχουδιὲς καὶ προσπαθῆστε νὰ τὶς συγκρατήσετε στὸ μυαλό σας.

Ὕστερα κάλεσε τὴ Μαιρούλα, τῆς ἔδεσε τὰ μάτια μὲ ἕνα μαντήλι καὶ δίνοντάς της ἕνα μεγάλο ψαλίδι τῆς εἶπε:

—Μαιρούλα! Προσπάθησε τώρα νὰ ξαναφέρης στὸ μυαλό σου τὸ σχοινὶ καὶ τὶς κρεμασμένες λιχουδιές. Ἂν κατορθώσης νὰ κόψης μὲ τὸ ψαλίδι ἕνα ἢ καὶ περισσότερους ἀπὸ τοὺς σπάγγους μπορεῖς νὰ κρατήσης γιὰ λογαριασμό σου ὅλες τὶς λιχουδιὲς ποὺ θὰ κατεβάσης.

Τὸ τί ἔγινε μὲ αὐτὸ τὸ παιχνίδι δὲν περιγράφεται.

Πρώτη ἡ Μαιρούλα καὶ ὕστερα ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ ἄρχισαν νὰ ἀνοιγοκλείνουν τὸ ψαλίδι στὰ τυφλά, ψάχνοντας γιὰ τοὺς ἀόρατους σπάγγους.

— Κρύο! Κρύο! Ζέστη! Ζέστη!,

Ἡ τούρτα εἶναι προκλητική, ἀλλὰ ὁ κόμπος δὲν λύνεται.

φώναζαν τὰ ἄλλα παιδιὰ γιὰ νὰ βοηθήσουν ἢ καὶ γιὰ νὰ παραπλανήσουν ἐκεῖνο ποὺ ἔψαχνε.

Τὸ ψαλίδι ἀνοιγόκλεινε στὸν ἀέρα καὶ τὸ δωμάτιο τράνταζε ἀπὸ τὰ γέλια καὶ τὶς φωνὲς. Στὰ τελευταῖα ὅμως ἀποδείχθη κε πὼς οἱ λιχουδιὲς τραβοῦσαν τὸ ψαλίδι σὰν μαγνήτες καὶ πρὶν περάση πολλὴ ὥρα δὲν κρεμόταν μέσα στὸ δωμάτιο ἄλλο ἀπὸ τὸ ἄδειο σχοινί.

Σὰν τελείωσε καὶ αὐτὸ τὸ παιχνίδι ἄρχισαν τὰ παιδιὰ νὰ ἑτοιμάζωνται γιὰ δρόμο. Εὐχαρίστησαν εὐγενικὰ τὴ μαμὰ τῆς Λιλῆς, εὐχήθηκαν στὴν ἴδια γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ «χρόνια πολλὰ» καὶ γύρισαν χαρουμενα στὰ σπίτια τους γιὰ νὰ διηγηθοῦν στοὺς δικούς τους πόσο ὡραῖα εἶχαν περάσει.

Τὸ κοριτσάκι ποὺ ἔχει δεμένα τὰ μάτια του προσπαθεῖ νὰ κόψη τὰ δῶρα, ἐνῶ τὰ ἄλλα ποὺ τὸ παρακολουθοῦν ξεκαρδίζονται στὰ γέλια

ΤΟΥΡΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΩΝ

Μιὰ ὡραία τούρτα, κατάλληλη γιὰ τὴ γιορτὴ τῶν γενεθλίων τοῦ παιδιοῦ σας, εἶναι αὐτὴ τῆς ὁποίας σᾶς δίνουμε τὴ συνταγή:

Παντεσπάνι ■ Μαρμελάδα φράουλα ■ Γκλάσο ἄσπρο βουτύρου ἢ γκλάσο ρουαγιάλ.

Ἐκτέλεσι: Ἑτοιμάζετε χυλὸ γιὰ παντεσπάνι, τὸν ψήνετε σὲ τρία ταψάκια καὶ ὅταν κρυώση, ἁπλώνετε ἀνάμεσα, μαρμελάδα φράουλα ἢ μπελντὲ ἀπὸ μῆλο, κυδώνι ἢ ἀπὸ φράουλα. Ἀπλώνετε στὴν ἐπιφάνεια γκλάσο ἄσπρο βουτύρου. Κατόπιν ἑτοιμάζετε λίγο γκλάσο ρουαγιὰλ καὶ τὸ χρωματίζετε μὲ χρώμα ζαχαροπλαστικῆς, ροὺ ἢ θαλασσί. Τὸ βάζετε σὲ σακκοῦλα μὲ ψηλὸ «κορνὲ» καὶ κάνετε κύκλους στὰ σημεῖα ποὺ θὰ βάλετε τὰ κεράκια, καθὼς καὶ στὰ πλάγια τῆς τούρτας.

ΓΚΛΑΣΟ ΑΣΠΡΟ ΒΟΥΤΥΡΟΥ: Ὑλικά: Ἕνα τρίτο φλυτζάνι τσαγιοῦ βούτυρο φρέσκο. Τρία φλυτζάνια τσαγιοῦ κοσκινισμένη ζάχαρη ἄχνη. Ἕνα φακελλάκι βανίλια. Τρεῖς κουταλιὲς περίπου σούπας γάλα ἢ κρέμα γάλακτος. Χτυπᾶτε καλὰ τὸ βούτυρο καὶ ρίχνετε τμηματικὰ τὸ ἕνα τρίτο ἀπὸ τὴ ζάχαρη ἄχνη. Κατόπιν προσθέτετε τὴν ὑπόλοιπη ζάχαρη καὶ τόση κρέμα ἢ γάλα ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ γίνη τὸ γκλάσο ἀφράτο καὶ μαλακὸ ὥστε νὰ ἁπλώνεται εὔκολα ἀπάνω στὴν τούρτα. Ρίχνετε τὴ βανίλια.

ΓΚΛΑΣΟ ΡΟΥΑΓΙΑΛ: Ἕνα φλυτζάνι τσαγιοῦ ζάχαρη ἄχνη, ἑλάχιστο κρεμόριο ἢ μιὰ κουταλιὰ τοῦ τσαγιοῦ χυμὸ λεμονιοῦ. Ἕνα ἀσπράδι αὐγοῦ ἀχτύπητο. βανίλια, χρώμα ζαχαροπλαστικῆς. Κοσκινίζετε τὴ ζάχαρη μὲ τὸ κρεμόριο. Προσθέτετε τὸ ἀσπράδι καὶ τὴ βανίλια καὶ χτυπᾶτε τὸ μίγμα καλά. Τὸ χρωματίζετε, ἂν θέλετε, μὲ χρῶμα ζαχαροπλαστικῆς.

Σημ. Ἐὰν ἡ ἡμέρα εἶναι ὑγρὴ προσθέτετε ἀκόμη λίγη ζάχαρη ἄχνη.

Διαλέξαμε γιὰ Σᾶς

Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα διαλέξαμε γιὰ σᾶς... μερικὲς ἐπιστολές. Πράγματι ἔχομε λάβει ἀρκετὲς ἐπιστολὲς ἀναγνωστριῶν μας σχετικὰ μὲ τὸ καινούργιο κατάστημα πλεκτῶν, πηρετεῖ ὅλες. Διαλέξαμε, συνεπῶς, τὶς πιὸ ἀντιπροσωπευτικὲς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοὺς ἀπαντοῦμε ὡς ἑξῆς:

Καν ΝΕΛΛΗ Κ. Ἐνταῦθα: Ἡ ἀκριβὴς διεύθυνσις τῆς Τρικοζᾶ εἶναι: Ἑρμοῦ 6, ἐντὸς τῆς στοᾶς. Εἶναι δύο βήματα ἀπὸ τὸ Σύνταγμα, στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Καθὼς Σύνταγμα εἶναι στὸ δεξὶ σας χέρι, μέσα στὴ στοὰ τοῦ καινούργιου μεγάρου στὸν ἀριθμὸ 6 τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Φυσικά, πρέπει νὰ μπῆτε στὴ στοὰ γιὰ νὰ τὴ βρῆτε. Ἡ Τρικοζᾶ εἶναι καινούργιο μαγαζὶ καὶ ἴσως νὰ μὴν τὴν ξέρουν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ρωτήσατε στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Τὸ τηλέφονό της δὲν εἶναι στὸν παλαιὸ κατάλογο, θὰ εἶναι ὅμως στὸν νὸ ἐκτύπωσι καινούργιο κατάλογο τοῦ 1959. Σᾶς τὸν δίνουμε εὐχαρίστως: 24 - 006.

ΝΤΟΡΑ Π. Ἀλεξανδροῦπολι: Ὄχι, ἡ Τρικοζᾶ δὲν εἶναι ἐτοιμαζίδικο, ὅπως μᾶς εἶχαν συνηθίσει μέχρι σήμερα. Τὰ πλεκτὰ της εἶναι πλεκτὰ ἀξιώσεων. Εὐχαρίστως σᾶς δίνουμε τὶς πληροφορίες ποὺ μᾶς ζητήσατε: Ἰδιοκτήτρια τῆς Τρικοζᾶ εἶναι ἡ κ. Δέσποινα Καρατέλη - Σακαλάκ, ποὺ ἐπὶ χρόνια τώρα διεύθυνε τὸ ἰδιόκτητό της ἐργοστάσιο πλεκτῶν πολυτελείας. Ἐέρει ἀπόλυτα ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὸ πλεκτό. Παραγγέλνει μόνη της καὶ εἰσάγει ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ τὰ νῆμα φίνα μαλλιά, ποὺ τὰ φέρνει ἐτοιμα βαμμένα ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Τὰ πλεκτὰ τῆς κατασκευάζονται στὸ ἐργοστάσιό της ὑπὸ τὴν ἄμεση ὁδηγία καὶ καθοδήγησί της ἀπὸ τὰ ὡραιότερα γαλλικά, Ἰταλικὰ καὶ Ἐλβετικὰ μοντέλα, ποὺ διαλέγει ἡ ἴδια ἀπὸ τὶς ξένες κολεξιόν. Ἄλλα μοντέλα εἶναι δικές της δημιουργίες. Βρίσκεται σχεδὸν πάντοτε στὸ κατάστημά της (Ἑρμοῦ 6, ἐντὸς τῆς στοᾶς) καὶ εὐχαρίστως συμβουλεύει προσωπικῶς κάθε πελάτισσά της γιὰ προβλήματα ἀμφιέσεως. Ὄχι, οἱ τιμές της δὲν εἶναι τιμὲς μπουτίκ. Ἀντίθετα, οἱ τιμές της εἶναι ἀπόλυτα προσιτές, μάλιστα διατηρεῖ ἕνα Τμῆμα εὐκαιριῶν, ὅπου μπορεῖτε νὰ βρῆτε ὁλόμαλλα πλεκτὰ γιὰ λίγα δεκάδραχμα. Φυσικά, μπορεῖτε νὰ τῆς γράψετε σχετικὰ μὲ τὸ πρόβλημά σας, ὁπότε θὰ λάβετε ἀπάντησι ἀπὸ τὴν ἴδια ταχυδρομικῶς.

κ. ΜΑΙΡΗ Δ. Πειραιά: Ἡ ὥρα ποὺ μᾶς γράφετε ὅτι πήγατε εἶναι ὥρα μεγάλου συνωστισμοῦ καὶ δὲν μᾶς ἐκπλήττει ποὺ δὲν μπορέσατε νὰ κατατοπισθῆτε σχετικὰ μὲ τὴν παραγωγὴ τῆς Τρικοζᾶ. Ἂν θέλετε νὰ ἔλθετε καὶ νὰ προβάρετε μὲ τὴν ἄνεσί σας τὰ πλεκτὰ τῆς Τρικοζᾶ ἐναδοκιμάστε στὶς ὧρες 8—10 τὸ πρωῒ καὶ 4½—5½ τὸ ἀπόγευμα. Θὰ εὐχαριστηθῆτε πολύ.

Μὰ εἶναι φυσικὸ πὼς δὲν βάζουν τὰ μοντέλα τους στὴ βιτρίνα, διότι, ὅπως καταλαβαίνετε, πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν νὰ τοὺς κοπιάρουν.

κ. ΛΟΥΛΑ Κ. Ἐνταῦθα: Τὰ πάντα. Ὅ,τι βάζει ὁ νοῦ σας καὶ κάτι παραπάνω. Ὅταν σκεφθῆτε γιὰ πλεκτά, πρέπει νὰ σκέπτεσθε αὐτομάτως τὴν Τρικοζᾶ. Γυναικεῖα, ἀνδρικά, παιδικά, πρωτότυπα, καινούργια ἀσυνήθιστα, σὲ ἔξοχες ἀποχρώσεις καὶ σὲ μοντέλα φετεινά. Τιμὲς ἀπόλυτα προσιτές. Γιὰ νὰ πεισθῆτε πηγαίνετε μόνη σας ἀπὸ κεῖ, εἶναι δυὸ βήματα ἀπὸ τὸ Σύνταγμα.

Δίδα Ρ. Τ. Νοσοκομεῖον Ε.Σ.: Δὲν τὰ γράφετε ἀπ' εὐθείας στὴν Ἴδια τὴν κ. Δέσποινα; Κάτως φανταζόμαστε νὰ σᾶς δολέψη καὶ σᾶς.

Κα. Ζ. Π. Ἐνταῦθα: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Θεωροῦμε χρέος τοῦ περιοδικοῦ μας νὰ ἐπισημάνη κάθε καλὴ καὶ σοβαρὴ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῆς γυναίκας.

ΕΧΟΥΝ ΑΙΩΝΙΑ ΑΝΟΙΞΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Μὴν ἀφίνης ποτὲ νὰ μαραθοῦν τὰ ρόδα τῆς καρδιᾶς σου

ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ

Καλλιτέχνες καὶ διανοούμενοι ποὺ ὁ χρόνος δὲν μπόρεσε ν' ἀνακόψη τὴ δημιουργική πορεία τους

«Οἱ ΧΑΡΕΣ τῆς ζωῆς δὲν τελειώνουν ποτέ, ὅταν ἔέρη κανεὶς ἀπὸ κάθε ἡλικία ν' ἀντλήση τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν αἰσιοδοξία της», σημειώνει πολὺ σωστὰ σ' ἕνα βιβλίο του ὁ Ντέηλ Κάρνεγκι. Καὶ ἀσφαλῶς ὁ Ἀμερικανὸς συγγραφέας καὶ φυσιολόγος στὸν ὁποῖον τόσα χρωστᾶνε οἱ κουρασμένοι καὶ πρόωρα γερασμένοι ἄνθρωποι τοῦ αἰώνα μας, ἔχει ἀπόλυτα δίκηο. Ἡ ἐποχή μας ἀπέδειξε μὲ σίγουρα καὶ ἀδιάψευστα ἐπιχειρήματα ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὰ θέμα ἡλικίας γιὰ κείνους ποὺ ἔέρουν νὰ σταθοῦν πιὸ δυνατοὶ ἀπὸ τὴ στεγνὴ ἄθροισι τῶν χρόνων. Καὶ ἡ ἄθροισι αὐτὴ δὲν γίνεται στοὺς κυρτωμένους ὤμους μας ἢ στὰ θολὰ μάτια μας, γίνεται μέσα στὴν καρδιά μας. Ἀπὸ κεῖ ξεκινᾶ ἡ ἀνοιξι, ἐκεῖ πέφτουν καὶ οἱ πρόωροι χειμώνες...

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΡΝΑΛΗΣ

Ἕνα μήνυμα αἰσιοδοξίας καὶ χαρᾶς μᾶς δίνει καὶ ὁ ποιητὴς Κ. Βάρναλης, ὁ μεγαλύτερος ἀναντίρρητα ἀπὸ τοὺς σύγχρονους λυρικοὺς μας ποὺ ὑπάρχει ἀκόμα ἀνάμεσά μας.

Θαλερός, ἀκμαῖος, γεμάτος κέφι καὶ ἀγάπη γιὰ τὴ ζωή, ὁ Βάρναλης, ἐργάζεται τώρα—ἀφοῦ ἔχει καλύψει μὲ τὸ ἔργο του μισὸν περίπου αἰώνα ἑλληνικῆς πνευματικῆς ζωῆς,—περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά:

— Καὶ δὲν αἰσθάνεσθε κουρασμένος κ. Βάρναλη; τὸν ρωτᾶμε.

Μᾶς κυττάζει μὲ ἔκπληξι.

—Κουρασμένος, γιατί;

—Μά... τολμῶ νὰ πῶ, σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία νὰ ἐργάζεστε τόσο πολύ;

Τὸ ἤρεμο πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ ἕνα πλατὺ χαμόγελο:

— Ἔχω ἕνα «μυστικό», μᾶς λέει, ποὺ μὲ κρατάει πάντα νέο καὶ μοῦ ἀφίνει ἀκέραιες τὶς δυνάμεις μου νὰ ἐργάζωμαι ὅσο θέλω.

Νά, ἡ εὐκαιρία ποὺ περιμέναμε!

— Θὰ ἀποκαλύψετε στὶς ἀναγνώστριες τῆς «Γυναίκας» αὐτὸ τὸ «μυστικό», ὅπως τὸ χαρακτηρίσατε κ. Βάρναλη;

Ὁ ποιητὴς τῶν «Μοιραίων» μᾶς κυττάζει γιὰ λίγο μὲ τὸ φωτεινὸ βλέμμα του καὶ ὕστερα μᾶς ἀπαντᾶ σταθερά:

— Ὁ ἀγώνας!

— Θὰ θέλατε νὰ μᾶς παρουσιάσετε κάπως ἀναλυτικώτερα τὸ «μυστικό» σας.

— Ἡ λέξι, ἀγαπητέ μου φίλε, τὰ λέει ὅλα: Ὁ ἀγώνας διατηρεῖ τὸν ἄνθρωπο νέο, τοῦ δίνει ὀρεξι καὶ πίστι γιὰ τὴ ζωή. Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους ποὺ σταυρώνουν τὰ χέρια τους καὶ παύουν νὰ ἀγωνίζωνται γιὰ ἕνα ἔργο, γιὰ μιὰ ἰδέα, γιὰ ἕνα ἀνώτερο ἰδανικό. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀσκουριάζουν καὶ γερνᾶνε.

Ἁπλῆ, ἀλλὰ τόσο σοφὴ ἄποψι. Κι' ὁ Βάρναλης ἐξακολουθεῖ μὲ τὴν ἴδιαν ἔντασι τῶν πρώτων νεανικῶν του χρόνων νὰ τὴν ἀκολουθῆ καὶ τώρα στὰ θαλερά του γεράματα. Ἔπου οἱ... ἀμείλικτοι ἀριθμοί του καταμαρτυροῦν μιὰ σεβαστὴ ἡλικία, ἀλλὰ κι' ἐργάζεται ἀκατάπαυστα περισσότερο καὶ ἀποδοτικώτερα ἀπὸ πρίν. Γράφει ἀπ' ὅλα. Τελειώνει μάλιστα τώρα κι' ἕνα θεατρικὸ ἔργο ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ καυστικὴ σάτιρα μὲ τὸν τίτλο: «Ἄτταλος ὁ 3ος». Σ' αὐτή, μέσα ἀπὸ γεγονότα καὶ ἐπεισόδια τῆς ἀρχαιότητος, παρουσιάζει τὰ φλέγοντα προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας.

Ὁ μεγάλος ποιητὴς ποὺ μὲ τὸ ἔργο του ἀνοίξε καινούργιους τολμηροὺς δρόμους στὴν ποίησι, εἶναι τώρα ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους γιὰ τὸ Νόμπελ τῆς Λογοτεχνίας. Παράλληλα στὸ ἐξωτερικὸ μεταφράζονται πολὺ τὸν τελευταῖο καιρὸ στίχοι καὶ πεζὰ του καὶ σιγὰ—σιγὰ τὸ ἀληθινὰ σημαντικὸ ἔργο του ποὺ κρύβει καὶ βαθύτερη ἀνθρώπινη ἀξία, γνωρίζει τὴ δικαίωσι ποὺ ἀναμφισβήτητα τοῦ ἀνήκει:

Ὁ Βάρναλης ποὺ τώρα ἐκδίδονται τὰ «Ἁπαντά» του, προσθέτει κλείνοντας τὴ φιλική μας συνομιλία:

— Δὲν ὑπάρχουν νέοι καὶ γέροι στὴν ἐποχή μας, αὐτὸ σᾶς τὸ βεβαιώνω ὑπεύθυνα: Ὁ καθένας μας ρυθμίζει τὴν ἡλικία του σύμφωνα μὲ τὸ κέφι τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ κλείνει μέσα του: Οἱ ζωντανοὶ ἄνθρωποι μένουν ΠΑΝΤΑ ζωντανοὶ ὅπως καὶ στὴν Τέχνη ὅ,τι ἦταν ἀληθινὰ ζωντανὸ νίκησε τὸ χρόνο!

Η ΘΑΛΕΙΑ ΦΛΩΡΑ - ΚΑΡΑΒΙΑ

Καὶ νἄμαστε τώρα στὸ καλλιτεχνικὸ ἀτελιὲ τῆς Θάλειας Φλωρᾶ—Καραβία ἀφοῦ ἀκούσαμε τὸν ποιητὴ Βάρναλη νὰ μᾶς δίνη κουράγιο καὶ δύναμι γιὰ τὴ ζωή...

Ἡ Φλωρᾶ—Καραβία εἶναι δεμένη μὲ ὁλόκληρη τὴν παράδοσι τῆς Νεοελληνικῆς Τέχνης. Εἶναι ἡ ΠΡΩΤΗ Ἑλληνὶς ζωγράφος καὶ ἀξιολογικὰ καὶ χρονολογικά. Πρώτη, σὲ χρόνια κρίσιμα, ὅταν ἀκόμα ἡ Τέχνη ἦταν ἀποκλεισ®τικὸ προνόμιο τῶν ἀνδρῶν, ἡ Καραβία ἐκήρυξε τὴν εἰρηνική ἐπανάστασί της.

— Ἡ ζωγραφικὴ δὲν εἶναι ζήτημα φύλου, εἶπε, ἀλλὰ ζήτημα ταλέντου. Τὸ βρίσκω ἀπαράδεκτο νὰ μὴν ἐπιτρέπεται στὶς γυναῖκες νὰ παρακολουθοῦν μαθήματα στὸ Πολυτεχνεῖο.

Συνάντησε πολλὲς δυσκολίες, πολλὲς ἀντιξοότητες, ἀλλὰ μὲ τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς της κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχη. Ἡ Φλωρᾶ—Καραβία καὶ μιὰ ἄλλη ἀξία συνάδελφός της ἡ Σοφία Λασκαρίδου, εἶναι οἱ δυὸ πρωτοπόρες Ἑλληνίδες ποὺ ἄνοιξαν τὸ δρόμο στὴ γυναίκα τοῦ τόπου μας νὰ μπορῆ ἐξ ἴσου μὲ τὸν ἄνδρα νὰ ἀσχολῆται μὲ τὴ ζωγραφικὴ χωρὶς αὐτὸ νὰ θεωρῆται... παραστράτημα...

Ἀπὸ τότε, ἀπ' τὶς ἀρχὲς δηλαδὴ τοῦ ταραγμένου αἰώνα μας, ἡ Καραβία συνεχίζει δημιουργικὰ νὰ ἐργάζεται. Ἔχει γυρίσει σχεδὸν ὅλο τὸν κόσμο, ἔχει ἐκθέσει σὲ πολλὲς μεγάλες πόλεις τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ παρακολούθησε ἀπὸ κοντὰ στιγμὴ πρὸς στιγμὴ τὸν Μακεδονικὸν ἀγώνα. Ἕνα σωρὸ παράσημα τῆς ἔχουν ἀπονεμηθῆ, ἕνα σωρὸ διακρίσεις ἔχει κερδίσει. Θὰ περίμενε κανεὶς ὅτι ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἡ κορυφαία ζωγράφος μας θὰ ἀναπαύσταν στὶς δάφνες της. Ὅμως τώρα, περισσότερο ἀπὸ ποτέ, φλέγεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ μπορέση νὰ ἐκφραστῆ:

—Νὰ ἕνας τρόπος γιὰ νὰ μὴ γερνάη ποτὲ κανείς, μᾶς λέει μὲ χαμόγελο ἡ ἐξαίρετη ζωγράφος μας: Νὰ ἔχη τὸν πόθο νὰ κάνη κάτι καινούργιο, νὰ ἀνακαλύπτη νέους δρόμους ποὺ σὲ μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ δὲν τοὺς ἔἰχε ὑποψιαστῆ.

—Πῶς θὰ μπορούσατε νὰ χαρακτηρίσετε ἔσεῖς κ. Καραβία, αὐτὸ τὸν πόθο, ὅπως τὸν ἀποκαλέσατε, γιὰ κάτι καινούργιο;

— Σὰ μιὰ δίψα. Μιὰ ἀδιάκοπη δίψα ποὺ μᾶς κάνει νὰ ἀναζητοῦμε νέες πηγὲς γιὰ νὰ δροσιστοῦμε. Σᾶς βεβαιώνω πὼς αὐτὸ εἶναι ἕνα μεγάλο μυστικὸ ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς προφυλάξη ἀπὸ τὰ θλιβερὰ καὶ τὰ ἄχρηστα, πρὸ πάντων, γεράματα. Μέσα μας καὶ γύρω μας ὑπάρχουν πάντα καινούργιες πηγές. Ἂς τὶς ἀναζητήσουμε. Τὸ κέρδος θὰ εἶναι σίγουρο καὶ θετικό.

— Ζωγραφίζετε ἀκόμη κ. Καραβία;

—Τί θὰ τῆ «ἀκόμη» ἀγαπητέ μου; Θὰ ζωγραφίζω ὅσο τὰ δάχτυλά μου μποροῦν νὰ κρατοῦν τὰ πινέλα. Ἡ τέχνη εἶναι ἑκούρασι καὶ λύτρωση. Εἶναι κάτι περισσότερο: Μιὰ διαρκὴς, ἀναγέννησι.

Ἡ Θάλεια Φλωρᾶ - Καραβία—ἡ σεβαστὴ δέσποινα τῆς ζωγραφικῆς ποὺ στὰ μαλλιά της μποροῦν νὰ ἔχουν πέσει χιόνια ἀλλὰ στὴν καρδιά της διατηρεῖ τὴν πιὸ εὐφρόσυνη ἄνοιξι,—σηκώνεται ἀπ' τὴν πολυθρόνα της καὶ στήνεται μπροστὰ στὴν παλέτα της. Ζωγραφίζει λουλούδια: Πορφυρὰ ματωμένα τριαντάφυλλα καὶ κάταστρους ἐράσμιους κρίνους. Τὸ χέρι της ἀποκτᾶ μιὰ ἐξαιρετη νεανικότητα, χορεύει θάλεγε κανεὶς στὸ μουσαμὰ ποὺ ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη γίνεται ἕνα ἔργο τέχνης.

Γυρίζει καὶ μᾶς κυττᾶ ποὺ ἔχουμε καρφώσει τὰ μάτια μας πάνω της μὲ βαθὺ θαυμασμὸ καὶ συγκίνησι γιὰ τὰ αἰώνια νειάτα ποὺ κατώρθωσε νὰ κλείση στὴν καρδιά της.

— Βλέπετε μᾶς λέει μ' ἕνα πλατὺ χαμόγελο, στὴν Τέχνη δὲν σταματᾶ κανεὶς ποτέ. Πάντα μιὰ νέα ἔμπνευσι θὰ τοῦ δώση τὴ δύναμι νὰ κάνη κάτι καινούργιο, γ' ἀνακαλύψη τοὺς παραδείσους ποὺ δὲν τοὺς εἶχε ὑποψιαστῆ πρίν.

Κυττᾶμε μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴ «νέα ζωγράφο» ποὺ τὸ χέρι της, καθὼς τὴς ἔγραψε ἕνας ξένος κριτικός, τραγουδᾶει στὸ μουσαμά. Ὕστερα τὴν ἀφίνουμε νὰ συνεχίση τὸ ἔργο της καὶ νὰ ἀνασταθῆ μὲ τὰ χρώματα τὰ πιὸ ὁμορφα τριαντάφυλλα καὶ τοὺς πιὸ εὐαγγελικοὺς κρίνους.

Σίγουρα τὴν ἄνοιξι τὴν κλείνουμε μέσα στὴν καρδιά μας!...

ΝΕΣΤΟΡΑΣ ΜΑΤΣΑΣ

Ἡ ζωγράφος Θάλεια Φλωρᾶ - Καραβία δὲν ἐγκατέλειψε τὴν παλέτα

Ὁ ποιητὴς Βάρναλης ἐξακολουθεῖ νὰ γράφη ποιήματα καὶ πεζογραφήματα

ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΥΣ ΑΘΕΡΕΣ

Περιπετειῶδες αἰσθηματικὸ διήγημα

Μισελὶν Ἀρνὸν

—"Ωστε... δὲν εἶσαι παντρεμένος; τὸν ρώτησα.

ΚΑΘΩΣ διέτρεχα μηχανικὰ τὸν δακτυλογραφημένο κατάλογο τῶν ἐπιστολῶν, μοῦ φάνηκε ξαφνικὰ σὰ νὰ ἔφαγα μιὰ γροθιὰ στὰ μούτρα. Ἔκλεισα τὰ μάτια μου καὶ τὰ ἄνοιξα πάλι ἀμέσως. Δὲν μπορούσα πιὰ νὰ ξεκολλήσω τὸ βλέμμα μου ἀπὸ τὸν κατάλογο. Εἶχα διαβάσει: «Κος καὶ Κα Νεμούρ».

Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μεγάφωνο: «Ἡ ξεναγὸς Ζακελὶν Μουλαὶ ἀναμένεται στὸ Β. Λ. 448. Εὐχαριστῶ». Βγήκα ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Ἔφτασα στὸ ἀεροσκάφος ἔχοντας τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶχα περάσει μέσα ἀπὸ ἕνα στρῶμα ὁμίχλης. Εἶχα ξαναγυρίσει ξαφνικὰ δυὸ χρόνια πίσω.

Ἀγαπούσα τὸν Φρεντερὶκ Νεμούρ. Τὸν ἀγαπούσα μὲ ὅλη τὴν ὁρμὴ καὶ τὴν ἀγνότητα τοῦ πρώτου ἔρωτα. Στὰ εἰκοστιδύο χρόνια μου, μόλις τότε ἄρχισα νὰ γίνωμαι γυναίκα, ἐνῶ ὁ Φρεντερὶκ στὰ εἴκοσι πέντε του ἦταν τέλειος ἄντρας ἤδη. Πιανίστας, ἐπαιζε συχνὰ ὡς σολίστας μὲ τὴν ὀρχήστρα Κολόν. Θὰ παντρευόμαστε. Δὲν εἴχαμε ὁρίσει πότε θὰ κάναμε τὸ γάμο μας μὰ ἤμαστε σύμφωνοι. Καὶ οἱ γονεῖς μας ἐπίσης.

Ἐγώ, εὐτυχισμένη, εἶχα ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγάπη μου. Τὴν πίστευα δυνατή, ἄτρωτη. Εἶχα ἄδικο. Τὸ πρόσεξα πολὺ ἀργά. Ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα τὴ στιγμή, ποὺ, καθισμένη στὴν καμπίνα τοῦ πιλότου Λουΐ Λοζέρ, ἔνοιωσα τὴν τρομερή καὶ γλυκειὰ ἐπιθυμία νὰ ἀκουμπήσω τὸ κεφάλι μου στὸν ὦμο του.

Συγκράτησα αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία, βέβαια, ἀλλὰ ἡ καρδιά μου εἶχε ἀναστατωθῆ. "Οσο καὶ ἂν ἔλεγα μέσα μου ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ ἀγαπῶ αὐτὸ τὸ παιδὶ ἀφοῦ ἀγαποῦσα τὸν Φρεντερὶκ Νεμούρ, δὲν κατώρθωνα νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου. Δὲν ἤξερα σχεδὸν τίποτα γιὰ τὸν Λουΐ. Τότε κάναμε τὴ γραμμὴ Βορείου Ἀφρικῆς. Τρώγαμε καμμιὰ φορὰ μαζί, μιλούσαμε γιὰ τὶς δουλειές μας, ἀνταλλάσσαμε γνῶμες γιὰ βιβλία, φίλμς, δίσκους. Ἦταν εὐγενικός, γίναμε φίλοι καὶ χωρὶς ν' ἀλλάξῃ τίποτα στὴ στάσι του οὔτε στὴ δική μου, ὁ Λουΐ μπῆκε στὴ ζωή μου. Τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπιχείρησε νὰ μὲ φιλήσῃ, δὲν τὸ ἔπραξε ὅλα στὸν Φρεντερὶκ. Ἐκείνος μ' ἄφησε νὰ μιλήσω χωρὶς νὰ μὲ διακόψῃ καὶ ὕστερα εἶπε μὲ λύπη καὶ θυμὸ μαζί:

— Προτιμῶ νὰ ἀντιληφθῆς τί γίνεται μέσα σου προτοῦ διαπράξουμε τὸ λάθος νὰ παντρευτοῦμε, Ζακελίν. "Ας μὴν ἐαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Πράγματι δὲν μᾶς ξαναδόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσουμε. Ὁ Φρεντερὶκ φρόντισε νὰ μὲ ἀποφύγῃ καὶ γὼ δὲν ἐπεδίωξα νὰ τὸν ξαναδῶ. Πρῶτα—πρῶτα ἐπειδὴ δὲν ἔνοιωθα τὴν ἐλάχιστη ἐπιθυμία, ὕστερα—ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ Λουΐ δὲν ἔβλεπε σὲ μένα παρὰ μιὰ περιπέτεια—ἐπειδὴ δὲν τολμοῦσα.

Κατώρθωσα νὰ μὲ μεταθέσουν σὲ ἄλλη γραμμή. Ἀλλὰ ἂν δὲν δυσκολεύτηκα καθόλου νὰ σβύσω τὴν ἀνάμνησι τοῦ Λουΐ, δὲν μπόρεσα ὡστόσο καὶ νὰ διώξω τὸν Φρεντερὶκ ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Ἐξακολουθοῦσα νὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ καταλάβαινα τώρα ὅτι δὲν εἶχα πάψει ποτὲ νὰ τὸν ἀγαπῶ. Αὐτὸ ποὺ εἶχα νοιώσει γιὰ τὸν Λουΐ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα κακὸ παιχνίδι τῆς ρομαντικῆς φαντασίας μου.

Ἔτσι, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, μὲ τὸν ἀγώνα μου, κατάφερνα νὰ ἀποκοιμίζω τὰ αἰσθήματά μου. Ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ τὰ πνίξω: Ὁ κλονισμὸς ποὺ αἰσθάνθηκα διαβάζοντας «Κος καὶ Κα Νεμούρ» στὸν κατάλογο τῶν ἐπισκεπτῶν ἦταν γιὰ μένα ἀπόδειξι.

Ἀνέβηκα τὴ σκάλα τοῦ ἀεροπλάνου καὶ περίμενα: ἡ συνοδός τοῦ ἀεροπλοίου θὰ ὁδηγοῦσε τοὺς ἐπιβάτες ἀπὸ τὴν αἴθουσα ἀναμονῆς στὸ ἀεροσκάφος. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ τοὺς ὑποδεχθῶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, καί, ἀνάμεσα σ' αὐτούς, νὰ ὑποδεχτῶ τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Νεμούρ—μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο.

Μιὰ ἐλπίδα μὲ κυρίευσε: αὐτὴ ἡ κυρία Νεμούρ δὲν ἦταν ἴσως παρὰ ἡ μητέρα τοῦ Φρεντερὶκ... Ὄχι, ὄχι, τὸν διέκρινα τώρα. Καὶ τὸ πρόσωπο στὸ ὁποῖο πρόσφερε τὸ μπράτσο του ἦταν μιὰ νέα γυναίκα μελαχροινή. Ἀνέδηκαν τὴ σκάλα. Ἔφτασαν κοντά μου.

Ὁ Φρεντερὶκ μὲ κύτταξε. Τὸ πρόσωπό του συσπάσθηκε, ἀλλὰ κατενίκησε ἀμέσως τὴ συγκίνησί του.

— Καλημέρα σας, δεσποινίς, ἀπάντησε μὲ φωνὴ ὄχι τόσο σταθερὴ στὰ λίγα τυπικὰ λόγια μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ὑποδέχτηκα.

Ὕστερα γύρισε πρὸς τὴ νέα γυναίκα:

— Ἔλα, Ζιζέλ, εἶπε, φαντάζομαι ὅτι θὰ ὑπάρχῃ καμμιὰ θέσι κοντὰ στὸ φινιστρίνι, θὰ εἶσαι καλύτερα.

Δὲν ἀμφέβαλα πιά: ἡ νέα μελαχροινὴ γυναίκα ἦταν γυναίκα του. Καὶ λεγόταν Ζιζέλ.

ΕΝΩ ΕΚΤΕΛΟΥΣΑ ΤΗΝ ὑπηρεσία μου κατὰ τὴν πτῆσι, δὲν ἔπαυα νὰ τοὺς παρατηρῶ. Κουβέντιαζαν καὶ ὁ Φρεντερὶκ προσποιόταν ὅτι ἀγνοοῦσε τὴν παρουσία μου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ ἦρθε νὰ φωνάξω, τόσο πολὺ ὑπέφερα.

Στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Λονδίνου πέρασα τοὺς ἐπιβάτες μου στὸ τελωνεῖο. Εἶχαν προσγειωθῆ ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ ἄλλα ἀεροπλάνα καὶ ὁ κόσμος ἦταν πολύς. Μέσα στὸ συνωστισμὸ βρέθηκα ξαφνικὰ ἀπέναντι στὸν Φρεντερὶκ.

— Νόμιζα ὅτι οἱ συνοδοὶ πρέπει νὰ εἶναι ἀνύπαντρες, εἶπε μὲ δηκτικὴ εἰρωνία.

—Δὲν εἶμαι παντρεμένη.

— Ὁ πιλότος σου σὲ ἐγκατέλειψε;

— Διέκοψα μαζί του! Δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ μὲ παντρευτῆ.

— Δυσάρεστο πράγματι, Λοιπόν, τί γίνεσαι; Εἶσαι εὐτυχισμένη;

— Ὄχι. Καὶ σύ;

— Ἤμουν εὐτυχισμένος ὅταν πίστευα ὅτι εἶχες βρῆ τὴν εὐτυχία.

—Ὦ! Φρεντερὶκ, τραύλισα, εἶναι ἀλήθεια αὐτό;

— Ναί. Σ' ἀγαπῶ πάντα, Ζακελίν. Γιατὶ νὰ σοῦ τὸ κρύψω;

— Κι' ἐγώ, δυστυχώς.

— Ὄχι, ὄχι δυστυχώς. Ἄκουσε: δὲν εἶμαι συχνὰ ἐλεύθερος, μὰ θὰ μπορούσαμε νὰ ξαναϊδωθοῦμε. Πάρε τὴν κάρτα μου, ἔχει ἐπάνω τὴ διεύθυνσί μου. Θὰ ξανασυναντηθοῦμε στὸ Παρίσι τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα. Θά...

Μιὰ καινούργια μετακίνησι τοῦ πλήθους μᾶς χώρισε. Ὅταν τὸν ξαναείδα εἶχε βρῆ τὴ γυναίκα του. Τὸν εἶχε πιάσει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ διευθύνονταν πρὸς τὴν ἔξοδο.

Τὸ ἀεροπλάνο μας θὰ ξανάφευγε τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα. Οἱ συνάδελφοί μου θέλησαν νὰ μὲ πάρουν μαζί τους νὰ πᾶμε σὲ κανένα κέντρο τοῦ Λονδίνου. Ἀρνήθηκα. Μετὰ ἀπὸ ἕνα λιτὸ γεῦμα πῆγα νὰ κοιμηθῶ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια τῶν συνοδῶν.

"Οσο καὶ ἂν προσπαθοῦσα νὰ κοιμηθῶ δὲν τὸ κατάφερνα. Οἱ σκέψεις μου μὲ κρατοῦσαν ξύπνια. Καὶ μοῦ φαινόταν πὼς ἄκουγα ἀκόμη τὰ λόγια τοῦ Φρεντερὶκ: «Δὲν εἶμαι συχνὰ ἐλεύθερος, ἀλλὰ θὰ μπορούσαμε νὰ ξαναϊδωθοῦμε» πράγμα ποὺ ἤθελε νὰ πῆ: «Εἶμαι παντρεμένος, μὰ ἀφοῦ σ' ἀγαπῶ, θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπιχειρήσουμε μιὰ περιπέτεια»: Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀκριβὴς μετάφρασι τῆς ἐπιθυμίας του. Μιὰ ἐπιθυμία ποὺ δὲν μ' ἐπαναστατοῦσε ἀλλὰ καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὴ συμμεριοθῶ. Γιὰ ν' κη ἀπὸ ἀέρα. Ὅταν εἶναι λαθραῖος ὁρμὴ τῶν πρώτων συναντήσεων, θὰ ἀκαὶ ἡ ἀηδία αὐτὴ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ γεννήσῃ τὸ μῖσος.

Λοιπόν; Λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσω νὰ χάσω τὸν Φρεντερὶκ γιὰ πάντα.

Ὅταν ἀνέλαβα πάλι ὑπηρεσία, δοκίμασα ἕναν καινούργιο κλονισμό. Στὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν ἦταν καὶ ἡ κυρία Νεμούρ. Ἡ γυναίκα τοῦ Φρεντερὶκ ξαναγύριζε στὸ Παρίσι. Εἶχε μόνο συνοδεύσει τὸν ἄνδρα της ὡς τὸ Λονδῖνο. Αὐτὸ ἦταν μιὰ τρομερὴ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης τους. Δὲν θὰ τῆς εἶχε μιλήσει ἀσφαλῶς γιὰ μένα.

— Δὲν σᾶς εἴχαμε συνοδὸ καὶ ὅταν ἐρχόμαστε, δεσποινίς; μὲ ρώτησε ὅταν κάθησε στὸ ἀεροπλάνο.

—Μάλιστα, κυρία, τῆς ἀπάντησα. Ὅταν ἤμαστε σὲ μιὰ ὡρισμένη γραμμὴ σπάνια ἀλλάζουμε σκάφος.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΗΤΑΝ καθαρὸς μὰ ἕνα παχὺ στρῶμα ἀπὸ σύννεφα ἔκρυβε τὴ θάλασσα. Ξαφνικὰ τὸ ἕνα μοτὲρ ἄρχισε νὰ μὴ λειτουργῆ καλά. Εἶδα τὸ πρόσωπο τοῦ Μάξ, τοῦ πρώτου πιλότου, νὰ συσπᾶται. Κύτταξα τὸν δεύτερο πιλότο ποὺ ἦταν στὸ τιμόνι: προσπαθοῦσε ν' ἀνυψώσῃ τὸ σκάφος ποὺ ἔχανε σιγὰ - σιγὰ ὕψος. Ἀντελήφθηκα τότε ὅτι ἀπὸ τοὺς τέσσερις κινητῆρες μόνο οἱ δύο ἐργάζονταν.

Ὁ Μὰξ ἔδωσε διαταγὲς στὸν ἀσυρματιστή. Ὕστερα μοῦ ἔκανε νεῦμα νὰ πλησιάσω. Ἔσκυψα κοντά του.

— Ἀπέχουμε ἕνα τέταρτο ἀπὸ τὴν ἀκτή, μοῦ εἶπε. Θὰ μπορέσουμε ἀσφαλῶς νὰ φτάσουμε, δὲν εἶναι δῶμος βέβαιο. Πέστε στοὺς ἐπιβάτες νὰ φορέσουν τὰ σωσίβια. Ἂν μοῦ μείνῃ μόνο ἕνας κινητῆρας θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ κατέβω στὴ θάλασσα. Ὁ ἀσύρματος ἐκπέμπει τὸ Σ.Ο.Σ. Ὁπωσδήποτε ὄχι πανικός.

Πῆρε τὴ θέσι τοῦ δευτέρου πιλότου σφίγγοντας τὰ δόντια του. Ἐγὼ γύρισα στοὺς ἐπιβάτες. Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ὑποπτεύοταν τὸ δράμα ποὺ παιζόταν. Διάβαζαν, κουβεντιαζαν, κοιμόνταν. Ἔδηξα γιὰ νὰ καθαρίσω τὴ φωνή μου. Πρώτη μὲ κύτταξε ἡ Ζιζέλ. Τὸ πρόσωπό της ἔδειξε ἀμέσως κάποια ἀγωνία—ἀγωνία ποὺ θὰ ἦταν τὸ καθρέφτισμα τῆς δικῆς μου.

— Ὁ ἕνας κινητῆρας δὲν λειτουργεῖ καὶ τόσο καλά, ἀνήγγειλα μὲ προσποιητὴ ἀπάθεια. Ὁ πρῶτος πιλότος, γιὰ λόγους προνοίας, θέλει νὰ φορέσετε τὰ σωσίβιά σας. Θὰ σᾶς βοηθήσω. Μὴ διάζεσθε.

Οἱ ἐπιβάτες ἄρχισαν νὰ φορῶν τὰ σωσίβια χωρὶς νὰ δείξουν ἀηησυχία. Ἐξακολούθησαν νὰ κουβεντιάζουν.

— Σιωπή!, φώναξε ξαφνικὰ ἡ Ζιζέλ. Ὁ ἐπιτακτικός της τόνος ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ σωπάσουν.

— Κυρία μου, ἄρχισα, σᾶς παρακαλῶ. . .

— Ἀπατᾶσθε, δεσποινίς, μὲ διέκοψε. Ἀκοῦστε... δὲν ἀκούγεται πιὰ παρὰ ὁ θόρυβος ἑνὸς μόνο κινητῆρος ! ...

Ἦταν ἡ ἀλήθεια! Τὸ παραδέχτηκα ἀλλὰ ἀπέκρουσα τὴν ἰδέα τοῦ κινδύνου.

—Βρισκόμαστε πολὺ κοντὰ στὴν ἀκτή. Θὰ προσγειωθοῦμε.

— Πράγματι, παρετήρησε ἕνας ἐπιβάτης, κατεβαίνουμε...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ πόρτα ἄνοιξε μὰ ἀπ' ἔξω: ἕνα ἀπ' τὰ ναυαγοσωστικὰ κανὸ εἶχε πλευρίσει τὸ σκάφος. Ἡ Ζιζέλ ὡρμησε. Ἔκανε ὅμως μιὰ ἀδέξια κίνησι καὶ βρέθηκε στὴ θάλασσα. Βυθίστηκε. Περίμενα πέντε δευτερόλεπτα. Δὲν ξανάβγαινε στὴν ἐπιφάνεια. Ἔβγαλα τότε ἀμέσως τὴ φούστα μου, τὴ ζακέτα μου καὶ βούτηξα.

Ὅταν κατώρθωσα νὰ τὴν πιάσω, ἦταν λιπόθυμη. Εἶχε πάθει ψύξι ἀσφαλῶς. Τὴν ἔφερα πρὸς τὸ κανό. Ὁ Μὰξ τὴν ἀνέσυρε, ὕστερα βοήθησε καὶ μένα νὰ ἀνεβῶ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες ἦταν γιατρὸς καὶ ἔσπευσε κοντά της. Ὁ Μὰξ μὲ τύλιξε μὲ μιὰ κουβέρτα. Ὕστερα δείχνοντας τὴ Ζιζέλ ποὺ ἀνακτοῦσε τὶς αἰσθήσεις της, εἶπε:

— Ἀσφαλῶς, Ζακελίν, ἡ νεαρὴ κυρία θὰ δημιουργοῦσε ἕνα χῆρο.

Κούνησα τὸ κεφάλι μου χωρὶς νὰ ἀπαντήσω. Ὁ Μὰξ δὲν ἀντιλαμβανόταν τὴ σοβαρότητα τῶν λόγων του, ἀλλὰ ἐγὼ σκέφτηκα ξαφνικὰ ὅτι βοηθώντας τὴ Ζιζέλ, εἶχα παραιτηθῆ ἀπὸ τὸν Φρεντερὶκ.

«Εἶμαι τρελλή!» εἶπα μέσα μου τρομαγμένη ἀπ' αὐτὴ τὴ φρικτὴ σκέψι.

ΣΤΟ ΟΡΛΥ ,ἐπέμεινα νὰ μείνῃ ἡ Ζιζὲλ λίγο στὸ πρόχειρο νοσοκομεῖο τοῦ ἀεροδρομίου. Τὴ συνώδευσα ἐγώ. Φρόντισα νὰ τὴν ἐξετάσῃ ὁ γιατρός, ὕστερα, ξαφνικά, ἕνα πέπλο ἔπεσε μπροστὰ στὰ μάτια μου. Οἱ κροταφοί μου βούιζαν. Τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ σκεπτόμουν: «Δὲν θέλω νὰ λιποθυμήσω, θὰ φανῶ γελοία», κλονίστηκα καὶ σωριάστηκα κατὰ γῆς.

Φωνὲς βούιζαν γύρω μου, ἀλλὰ δὲν κατώρθωνα νὰ ἀνοίξω τὰ μάτια μου.

Ξαφνικὰ ἄκουσα μιὰ φωνὴ νὰ λέῃ μὲ ἀγωνία: «Ποῦ εἶναι... Πῶς εἶναι;» Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Φρεντερίκ. Ἤμουν βέβαιη. Ὁ Φρεντερὶκ ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴ γυναίκα του. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε νὰ εἶναι κοντά μας; Ὀνειρευόμουν...

— Φοβήθηκα...

Ἄνοιξα τὰ μάτια μου. Τὸ πρόσωπο τοῦ Φρεντερὶκ ἦταν σκυμμένο πάνω ἀπὸ τὸ δικό μου. Μοῦ χαμογελοῦσε. Γελοῦσε. Ἐπανελάμβανε:

— Φοβήθηκα τόσο πολὺ ὅταν ἔμαθα τὸ δυστύχημα ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο... Βρῆκα μιὰ θέσι σ' ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ ἀπογειωνόταν τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφτανα στὸ ἀεροδρόμιο γιὰ νὰ μάθω λεπτομέρειες.

— Ἡ Ζιζὲλ εἶναι καλά, ἀπάντησα, εἶναι...

— Ναί, ξέρω, τὴν ἔσωσες, μὲ διέκοψε ὁ Φρεντερίκ.

Χαμογέλασε σοβαρὰ καὶ ὕστερα συνέχισε:

— Δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ σὲ βγάλω ἐντελῶς ἀπὸ τὴν καρδιά μου, Ζακελίν. Ὡστόσο ἔφυγα ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἔδινα ρεσιτὰλ σὲ διάφορες πόλεις τῆς Εὐρώπης. Ὅταν μοῦ εἶπες χθὲς ὅτι δὲν παντρεύτηκες τὸν πιλότο, ἀνέκτησα τὶς ἐλπίδες μου. Γι' αὐτὸ ζήτησα νὰ σὲ δῶ. Κι' ἔπειτα ἔγινε αὐτὸ τὸ δυστύχημα. Ὅταν ἔμαθα ὅτι κινδυνεύεις δὲν ἄντεξα πιά. Ἤρθα νὰ σοῦ πῶ ὅτι σ' ἀγαπῶ ὅπως ἄλλοτε, περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε.

—Μὰ ἡ Ζιζέλ;

— Ἤσουν πολὺ καλὴ μαζί της.

Ὁ ἄνδρα της θὰ σ' εὐχαριστῆση.

— Ὁ ἄνδρας της;

— Ναί, ὁ Φρανσουά, ὁ ἀδελφός μου.

— Ἡ Ζιζὲλ δὲν εἶναι γυναίκα σου; ρώτησα πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ γιακά.

— Μὰ ὄχι δά... Εἶναι νύφη μου. Ἤρθε μαζί μου στὸ Λονδῖνο ὅπου ἔχω νὰ δώσω μιὰ σειρὰ ἀπὸ ρεσιτὰλ γιὰ νὰ κανονίσῃ κάποια ὑπόθεσί της.

— Τότε... Τότε δὲν εἶσαι παντρεμένος;

Μὲ κύτταξε καλὰ προτοῦ ἀπαντήσῃ μὲ χαμηλὴ φωνὴ καὶ ἐνῶ τὰ χείλη του ἄγγιζαν τὰ δικά μου;

— Ὄχι ἀκόμη, ἀγάπη μου.

Ὅταν ξανάφυγα τὴν ἑπομένη γιὰ τὸ Λονδῖνο, ἤμασταν ἀρραβωνιασμένοι. Ἀλλὰ ὄχι γιὰ πολὺ καιρό: παντρευτήκαμε τὴν περασμένη ἑβδομάδα.

✪

ΣΑΛΟΝ «ΣΥΛΦΙΣ»

Ἀσφαλῶς εἶναι ἕνα μεγάλο προσὸν γιὰ μιὰ γυναίκα τὸ νὰ ἔχῃ καλλίγραμμο σῶμα. Τὸ κομψὸ σῶμα εἶναι ἕνα πολύτιμο ὅπλο ἐπιτυχίας ποὺ σᾶς δίνει πρῶτα ἀπ' ὅλα αὐτοπεποίθησι, νειάτα, ὑγεία, ὁμορφιά. Μὴν ἀπογοητεύεσθε ὅσες ἀπὸ σᾶς πάσχετε ἀπὸ παχυσαρκία. Τὸ μοναδικὸ «σαλὸν ἀδυναμίας» διὰ κυρίας καὶ κυρίους «Συλφίς», Γιὰν Σμάτς 32 θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ τὸ ἀποκτήσετε μὲ τὸ μαγικὸ κρεβάτι ποὺ διαθέτει. Χωρὶς τὴν παραμικρὴ κούρασι θὰ διορθώσῃ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὴ στάσι τοῦ σώματος ποὺ παίζει τόσο μεγάλο ρόλο στὴν ὅλη ἐμφάνισι τοῦ σώματος. Θὰ σᾶς σφίξῃ τοὺς κουρασμένους μύς καὶ θὰ σᾶς χαρίσῃ τὸ κατάλληλο βάρος χωρὶς κουραστικὲς δίαιτες φαγητοῦ, ἀπαλλάσσοντάς σας συγχρόνως ἀπὸ τοὺς τόσο ἐνοχλητικοὺς κορσέδες.

Τὸ σαλὸν «Συλφίς», δὲν ξέχασα κι' αὐτὲς ἀκόμα ποὺ πάσχουν ἀπὸ κυτταρίτιδα. Διαθέτει καὶ γι' αὐτὲς τὰ κατάλληλα μέσα ποὺ θὰ σᾶς ἀπαλλάξουν ἀπ' αὐτή.

NAIR... NAIR...

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΜΕΘΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΒΕΒΑΙΟΙ ΔΙΑ ΤΑ ΚΑΤΑΠΗΚΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΟΥ ΙΔΙΟΣΚΕΥΑΣΜΑΤΟΣ "NAIR„ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΘΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ ΘΕΣΙΝ Ν' ΑΝΑΓΓΕΙΛΩΜΕΝ ΟΤΙ ΕΓΚΑΙΝΙΑΖΟΜΕΝ ΔΙΑ ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΓΓΥΗΣΕΩΣ„ ΤΟΥ ΠΡΟΪΟΝΤΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΗΣ, ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΜΑ "NAIR„ ΘΑ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΥΝΟΔΕΥΟΜΕΝΟΝ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΙΔΙΚΗΝ ΚΑΡΤΑΝ ΕΓΓΥΗΣΕΩΣ, ΗΤΙΣ ΘΑ ΣΑΣ ΠΑΡΕΧΗ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΚΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΑΞΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΜΑΤΟΣ ΕΑΝ ΔΕΝ ΜΕΙΝΕΤΕ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΕΣ, ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΙΝ ΟΤΙ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ ΠΙΣΤΩΣ ΤΑΣ ΣΥΜΒΟΥΛΑΣ ΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΣ ΧΡΗΣΕΩΣ.

●

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΤΟ "NAIR„ ΣΗΜΕΡΟΝ

●

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΟΝ ΕΞ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΠΟΥ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΣΑΣ.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ & ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ

"AMERICAN IMPORTS AGENCY„

ΑΜΕΡΙΚΗΣ 17 - ΤΗΛ. 31.861

Διακόπουλος

Συμπληρώστε τὸ σπητικό σας μὲ μίαν Ἑλβετικὴν πλεκτομηχανὴν PASSAP.
Εἶναι καταπληκτική!

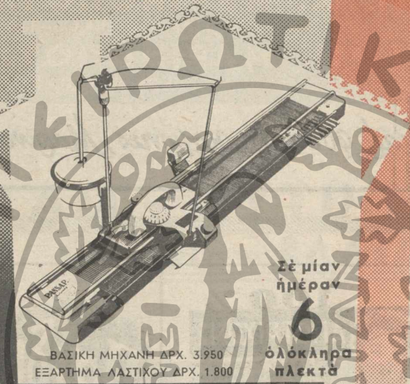

Σὲ μίαν ἡμέραν 6 ὁλόκληρα πλεκτὰ

ΒΑΣΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΔΡΧ. 3.950
ΕΞΑΡΤΗΜΑ ΛΑΣΤΙΧΟΥ ΔΡΧ. 1.800

Ἡ χρῆσις τῆς μηχανῆς εἶναι ἁπλουστάτη. Εἶναι μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ ἐργάζεσθε μέσα στὸ σπῆτι σας ἄνετα καὶ εὐχάριστα καὶ συγχρόνως νὰ δημιουργήσετε ἕνα δεύτερο εἰσόδημα, ποὺ θὰ σᾶς κάμῃ τὴν ζωή σας εὐτυχισμένη.

Συμπληρώσατε τὸ παρὸν δελτίον καὶ ἀποστείλατε τὸ εἰς τὴν Γενικὴν ἀντιπροσωπείαν πλεκτομηχανῶν PASSAP
ὁδὸς Νίκης 21, ΑΘΗΝΑΙ
Θὰ σᾶς ἀποστείλωμεν κάθε χρήσιμον πληροφορίαν ΔΩΡΕΑΝ
Ὄνομα:
Διεύθυνσις:

"ΑΛΕΚΤΩΡ„

ΑΘΗΝΑΙ: ΝΙΚΗΣ 21 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΕΓΝΑΤΙΑΣ 130

Νά σᾶς ζήση!

Νὰ εἶναι χαρούμενο καὶ εὐτυχισμένο.

BÉBÉ-CONFORT

Γιὰ τὸ μωρό σας: πόρτ-μπεμπέ, στρατοῦλες, εἰδικὲς μπανιέρες, ζῶνες ἀσφαλείας, πάρκα καὶ ἄλλα 100 διάφορα καλοσχεδιασμένα εἴδη.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΓΑΛΩΣΗ ΑΝΕΤΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝΙΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ - ΠΑΤΗΣΙΩΝ
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Καί φυσικά... κοτόνες Μαρινοπούλου

ΑΔΕΗ 42/24

100 % ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὴν περιττὴ τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι
Ἡ ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται
ESTHÉTIQUE MODERNE
Mr KASTRIOTIS
ΟΔΟΣ ΠΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 615-616

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—8
Ἀκαδημίας 78. Τηλ. 25-226

Παιδικές Προῖκες
στὸ
Bambino
ΕΡΜΟΥ 21 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΕΣΤ

Ξέρετε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε;

ΑΣΦΑΛΩΣ ὅλες θὰ εἶσθε βέβαιες ὅτι ἀγαπᾶτε πραγματικὰ τὸν σύζυγό σας καὶ ξέρετε νὰ δημιουργῆτε πάντα γύρω του ἕνα εὐχάριστο καὶ εὐτυχισμένο περιβάλλον. Γιὰ νὰ διαπιστώσετε ἂν τὸ καταφέρνετε ἢ ὄχι σ' αὐτὸν τὸν τομέα, ἀπαντῆστε μὲ εἰλικρίνεια στὸ παρακάτω ἐρωτηματολόγιο μ' ἕνα ΝΑΙ, ἢ μ' ἕνα ΟΧΙ. Καὶ θὰ δῆτε στὴ λύση, ἂν ἀξίζετε ἢ ὄχι νὰ σᾶς ἀγαπᾶ καὶ αὐτός.

1. Ὅταν βγαίνετε μόνη μαζί του, εἶστε λιγώτερο περιποιημένη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἀρραβώνων σας;
2. Ὅταν περιμένατε τὰ παιδιά σας εὐχόσασστε νὰ τοῦ μοιάζουν;
3. Πηγαίνετε νὰ ἀλλάξετε τὸ δῶρο ποὺ σᾶς ἔκανε καὶ δὲν εἶναι ἀπόλυτα τοῦ γούστου σας, γιὰ νὰ διαλέξετε ἕνα ποὺ σᾶς ἀρέσει, ἀνεξάρτητα ἂν αὐτὸ θὰ τὸν στενοχωρήση;
4. Προσπαθῆτε νὰ τοῦ φτιάχνετε τὰ φαγητὰ ποὺ τοῦ ἀρέσουν;
5. Ἀντιδράτε στὶς παρατηρήσεις ἢ στὰ πειράγματα ποὺ σᾶς κάνει;
6. τοῦ δίνετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι «στολίζεστε» γι' αὐτὸν καὶ ὄχι γιὰ τοὺς ἄλλους;
7. Σᾶς ἐνοχλεῖ ἡ ἰδέα νὰ καλέσετε τοὺς παληοὺς του φίλους ποὺ δὲν εἶναι καὶ τόσο συμπαθητικοί;
8. Ἂν αἰσθάνεστε ἕνα δράδυ κουρασμένη, τοῦ λέτε νὰ δγῆ μόνος του;
9. Ἔχετε σὰν ἀρχὴ ὅτι μετὰ ἀπὸ ἕνα καυγαδάκι δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρῆτε ἐσεῖς πρώτη;
10. Σκέπτεσθε κάθε πρωῖ μόλις ξυπνῆσετε νὰ χτενιστῆτε καὶ νὰ φρεσκάρετε κάπως τὸν ἑαυτό σας;
11. Ἀρπάζετε ὅλες τὶς εὐκαιρίες γιὰ νὰ τοῦ δώσετε νὰ καταλάδη τὴν αὔξησι τοῦ κόστους τῆς ζωῆς γκρινιάζοντάς του κάθε τόσο ὅτι δὲν φδάνουν τὰ λεφτὰ ποὺ σᾶς ἀφίνει;
12. Θὰ μπορούσατε νὰ παραιτηθῆτε μὲ ἐλαφρειὰ καρδιὰ ἀπὸ ἕνα ὡραῖο ταγιεράκι, γιὰ νὰ παραγγείλη ἐκεῖνος ἕνα ἀξιπιγιέ κοστούμι καὶ θὰ χαρῆτε βλέποντάς τον κομψὰ ντυμένο, ἐνῶ ἐσεῖς στερηθῆκατε τὸ ταγιεράκι σας;
13. Θυμώνετε πραγματικὰ γιὰ τὸ χρόνο ποὺ ἀφιερώνει ἐκεῖνος στὸ ποδόσφαιρο ἢ στὸ τάδλι;
14. Ἔρετε νὰ γελᾶτε ἀνοιχτόκαρδα καὶ νὰ μὴν παρουσιάζεστε συχνὰ μπροστά του μὲ πρόσωπο δαρῦ καὶ κατσούφικο;
15. Θὰ πηδούσατε στὸ λαιμό του μπροστὰ στὸν κόσμο γιὰ νὰ δεῖξετε ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ ἀποδείξετε πόσο τὸν ἀγαπᾶτε;
16. Φροντίζετε ὥστε ἡ μητέρα σας νὰ μὴ δρίσκεται πάντα στὸ σπίτι τὴν ὥρα ποὺ ἐπιστρέφει ὁ σύζυγός σας;
17. Δείχνετε ἐκνευρισμένη τὰ δράδυα ποὺ πρέπει νὰ ἐργαστῆ ἐκεῖνος στὸ σπίτι;
18. Αὐτοὶ ποὺ συμπαθεῖτε εἶναι περισσότεροι ἀπὸ ἐκεῖνους ποὺ ἡ ὄψι τους σᾶς φέρνει... ἀναγουλία;
19. Αἰσθάνεστε τὴν ἀνάγκη νὰ θριαμδολογήσετε ὅταν ἐκεῖνος παραδέχεται ὅτι εἴχατε δίκηο καὶ νὰ τὸν κατηγορήσετε ὅτι πολὺ συχνὰ ἔχει τὸ ἄδικο μὲ τὸ μέρος του;
20. Ἂν συμδῆ νὰ ἐνδιαφερθῆ ἐκεῖνος λίγο περισσότερο γιὰ τὴ δι-πλανή του στὸ τραπέζι μπορεῖτε νὰ δεῖξετε ὅτι δὲν τὸ καταλάδατε, νὰ μὴ διαμαρτυρηθῆτε καὶ νὰ μὴν τοῦ πῆτε λέξι;
21. Τοῦ ἀναφέρετε συχνὰ γιὰ παράδειγμα τοὺς συζύγους τῶν ἄλλων γυναικῶν, τὴ γενναιοδωρία τους, τὶς περιποιήσεις τους, τὴ λεπτότητά τους;
22. Ξέρετε νὰ τοῦ δίνετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι αὐτὸς καὶ μόνο αὐτός, παίρνει ὅλες τὶς ἀποφάσεις;
23. Ἀπὸ τὶς δυὸ διαδοχικὲς ἐγκυμοσύνες σας, σᾶς μένουν ἀκόμη μερικὰ περισσευούμενα κιλά;
24. Εἶστε ἱκανὴ νὰ παρουσιάσετε ἕνα ὡραῖο γεῦμα ὅταν ἕνα μεσημέρι σᾶς φέρη ἐκεῖνος ξαφνικὰ ἕνα φίλο του;
25. Προσπαθεῖτε νὰ τὸν πείσετε ὅτι τὸ σπίτι δὲν εἶναι καθαρό, ἐπειδὴ δὲν ἔχετε ὑπηρεσία;
26. Προσπαθεῖτε νὰ μὴν ἔχετε πάντα κουρασμένο ὕφος;
27. Ἐπαναλαμδάνετε συνεχῶς ὅτι ὁ κόσμος δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παντρεύεται;
28. Ξέρετε νὰ τοῦ δίνετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὰ δῶρα ποὺ σᾶς κάνει δὲν τὰ θεωρεῖτε σὰ νὰ σᾶς τὰ χωστά;
29. Τοῦ δίνετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι σ' ὅλα τὰ ζητήματα πρέπει νὰ σᾶς λογαριάζη;
30. Ἔρετε νὰ συγχωρῆτε καὶ νὰ μὴν τοῦ κρατᾶτε ποτὲ πείσματα καὶ κακία;

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Γιὰ νὰ εἴστε μιὰ τέλεια σύζυγος ποὺ λατρεύει καὶ ἐκτιμᾶ τὸν ἄνδρα της, πρέπει νὰ ἔχετε ἀπαντήσει ΝΑΙ σὲ ὅλες τὶς ζυγὲς ἐρωτήσεις καὶ ΟΧΙ σ' ὅλες τὶς μονές. Ἂν ἀπαντήσατε ΝΑΙ στὶς ἐρωτήσεις 13, 15 καὶ 17, αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε τόσο πολὺ ὥστε ἡ ἀ-ένα δαθμὸ γιὰ κάθε σωστὴ ἀπάντησι καὶ κάντε τὴν ἄθροισι τῶν δαθμῶν.

Πάνω ἀπὸ τοὺς 24. εἶστε ὁ ἄνθρωπος ποὺ δημιουργεῖ γύρω του τὴν εὐτυχία καὶ ὁ καλός σας χαρακτήρας τοῦ εἶναι ἀπαραίτητος σ' ὅλες τὶς στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

Ἀπὸ 17 ὡς 23 δαθμούς, ἂν καὶ καμμιὰ φορὰ παρουσιάζονται μεταξύ σας μικρὰ συννεφάκια, ποὺ ἀσφαλῶς ὀφείλονται στὸν ἐξαιρετικὰ νεαζί του καὶ τοῦ δίνετε καθημερινὰ ἀτέλειωτες χαρὲς ποὺ δημιουργοῦν μιὰ μεγάλη εὐτυχία.

Ἀπὸ 10 ὡς 16, προσπαθῆστε νὰ ἐνδιαφερθῆτε περισσότερο γιὰ τὰ προδλήματά του. Σκεφθῆτε ὅτι ὁ δρόμος τοῦ γάμου δὲν εἶναι πάντα στρωμένος μὲ λουλούδια καὶ ὅτι ἡ εὐτυχία ἑνὸς ἀνδρογύνου, ἀπαιτεῖ κάποτε καὶ μερικὲς θυσίες.

Κάτω ἀπὸ 9 δαθμοὺς ἡ ὡριμότητα θὰ σᾶς μάθη χωρὶς ἄλλο ὅτι εἶστε πρὸς στιγμὴν ἕνα χαϊδεμένο παιδὶ ποὺ χωρὶς ἀμφιδολία δώσατε τὸ χέρι σας ὅπως δίνετε... ἕνα χορό, ποὺ φροντίζετε περισσότερο ν' ἀρέσετε παρὰ ν' ἀγαπᾶτε καὶ ἂν δὲν προσαρμοσθῆτε στὴν κοινὴ ζωή, ἀδίκως θ' ἀλλάξετε... χορευτή. Οἱ εὐκαιρίες τῆς εὐτυχίας δὲν θὰ εἶναι περισσότερες.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΗΑλίκη Βουγιουκλάκη, πλάϊ ποὺ πρωταγωνιστεῖ, στὴν στὸν Κώστα Μουσούρη, στὴν αἰσθηματικὴ κωμωδία τοῦ Μπέρναρ Σὼ «Ὡραία μου κυρία» (Πυγμαλίων) ἔχει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐμφανισθῆ μὲ ὡραῖα φορέματα. Βλέπετε, στὸ ἔργο, ὑποδύεται τὴν μικρὴ ἀνθοπώλιδα Ἐλίζα ποὺ ζῆ σὰν ἀλήτισσα, ἕως τὴν ἡμέρα ποὺ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα στοίχημα μὲ τὸν συνταγματάρχη Πίκεριν (Σταῦρο Ξενίδη), ὁ καθηγητὴς Χίγγινς (Κώστας Μουσούρης) ἀποφασίζει νὰ τὴν μεταμορφώση σὲ σωστὴ ἀριστοκρατίσσα.

Ὅταν τὴν ἐδίδαξε δσα ἔπρεπε καὶ τὴν ἔμαθε πῶς νὰ στέκεται, πῶς νὰ συμπεριφέρεται, πῶς νὰ μιλᾶ καὶ τί νὰ λέη, ὁ καθηγητὴς Χίγγινς ὡτί νὰ λέη, ὁ καθηγητὴς Χίγγινς ὡδήγησε τὴ μαθήτριά του στὰ σαλόνια. Καὶ αὐτὸ τὸ γεγονὸς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ παρουσιασθῆ στὴ σκηνὴ ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη μὲ τρία ὡραῖα φορέματα.

Τὸ πρῶτο εἶναι πρωϊνό: Ταγιὲρ ἀπὸ μπλὲ - πράσινο δελοῦδο, μὲ ἀσπρη μπλούζα. Τὸ δεύτερο εἶναι ἀπογευματινό, ἀπὸ κίτρινη μουσελίνα πλισὲ μὲ ἀξεσουὰρ χρώματος συκλαμὲν καὶ ὡραιοτάτη καπελίν. Τὸ τρίτο εἶναι μιὰ στενὴ ρὸζ δραδυνὴ τουαλέττα, ἐλαφρῶς ἔξωμη, χρώματος ρὸζ παστέλ, σὲ γραμμὴ ἀμπίρ.

Ἀξίζει, μὲ τὴν εὐκαιρία, νὰ σημειωθῆ ὅτι ἐφέτος ἐπικρατεῖ, στὰ γυναικεῖα φορέματα, ἀκριδῶς τὸ στὺλ ποὺ κυριαρχοῦσε τὸ 1912 ὅταν ἔγραφε τὴν «Ὡραία μου Κυρία» ὁ διάσημος Ἰρλανδὸς συγγραφέας. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι τοτὲ τὰ φορέματα ἦταν μακρυά, ἐνῶ τώρα εἶναι κοντά.

*

Ἡ Κατερίνα ἑτοιμάζεται νὰ παρουσιάση καὶ πάλι ἕνα ἀγαπημένο της ἔργο, τὴν «Κυρία δὲν μὲ μέλλει» τοῦ Σαρντοῦ, μὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ, ἡ ἀγέραστη αὐτὴ κωμωδία, ξαναπαίζεται μὲ ἐπιτυχία στὸ Παρίσι.

Τὴν «Κυρία δὲν μὲ μέλλει» τὴν ἔχει παίξει ἡ Κατερίνα στὸ παρελθόν, τόσο στὴν Ἀθήνα ὅσο καὶ στὴν ἐπαρχία, κατὰ τὶς περιοδεῖες της. Προπολεμικά, μάλιστα, συνήθιζε, ὅταν πρωτοπήγαινε σὲ μιὰ πόλι, νὰ ἀνεδάζη ὡς ἐναρκτήριο ἔργο τὴν «Κυρία δὲν μὲ μέλλει». Μὲ τὴν παρουσία, μάλιστα, τοῦ ἔργου τοῦ Σαρντοῦ στὴ Μυτιλήνη συνδέεται καὶ ἕνα χαριτωμένο ἀνέκδοτο.

Συνέδη, τότε, μόλις ὁ θίασος ἦλθε ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ πᾶη στὰ νησιά, νὰ τὸν ἐγκαταλείψη ἕνας ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ ἀνῆκαν σ' αὐτόν. Καὶ τὸ δαπόρι θὰ ἔφευγε σὲ δυὸ ὧρες γιὰ τὴ Μυτιλήνη.

Ἔψαξαν ἀπὸ δῶ, ἔψαξαν ἀπὸ κεῖ, στὸ τέλος δρῆκαν ἕναν νεαρὸ— τότε— ἠθοποιό, πρὸς συμπληρωσι τοῦ θιάσου, τὸν Γιάννη Ἀργύρη, τὸν ὁποῖο ἀνκάζαοαν καὶ κουδάλησαν ἄρον - ἄρον στὸ δαπόρι.

Σ' ὅλο τὸ ταξίδι ὁ νεοπροσληφθεὶς ἠθοποιὸς ἀποστήθιζε τὸν — τόσο μικρό, ἀλλωστε— ρόλο του καὶ τὸν ἔμαθε νεράκι.

Κάποτε, ἔφθασαν καὶ στὴ Μυτιλήνη, ὅπου θ' ἀρχίζαν παραστάσεις τὸ ἴδιο δράδυ μὲ τὸ «Κυρια δὲν μὲ μέλλει». Ὅλα ἑτοιμάσθηκαν στὰ γρήγορα καὶ μιὰ μικρὴ δοκιμὴ ἐπειτάζει στὸ ρόλο του καὶ ὅτι ἡ στολὴ ποὺσε ὁ ἠθοποιὸς ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸν θίασο ἐρχόταν μιὰ χαρὰ καὶ σ' αὐτόν.

Καὶ ἦρθε ἡ ὥρα τῆς παραστάσεως.

— Ἄντε, ντύσου!, λέει στὸν Ἀργύρη ὁ Θ. Μορίδης.

Ὁ Ἀργύρης πῆρε τὴ στολὴ νὰ τὴ φορέση.

— Ἀπὸ μέσα τί νὰ δάλω; ρωτᾶ.

— Ἕνα ἄσπρο πουκάμισο.

— Ἄσπρο πουκάμισο; Ἔφυγα διαστικὰ καὶ ξέχασα νὰ πάρω.

Ψάχνει ὁ Μορίδης στὰ πράγματα ποὺ εἶχε κουδαλήσει στὸ καμαρίνι, ἀλλὰ δὲν ἔχε πάρει μαζί του δεύτερο ἄσπρο πουκάμισο, γιὰ νὰ τοῦ περισσεύη νὰ τὸ δανείση. Ρωτᾶ τοὺς ἄλλους ἠθοποιούς, μήπως ἔχει κανεὶς περισσευούμενο ἄσπρο πουκαμισο, τίποτα, κανείς.

Καὶ ἡ ὥρα περνοῦσε.

Τί νὰ γίνη τότε; Ξαφνικά, ὁ Μορίδης εἶχε μιὰ ἔμπνευσι: Φώναξε ἕναν τεχνίτη καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε νὰ πάρης στουπέτσι!

Τὸ στουπέτσι ἦρθε σὲ λίγο κι' ὁ Μορίδης ἄρχισε προσεκτικὰ καὶ ὑπομονητικά, νὰ δάφη ἄσπρο τό.. στῆθος τοῦ Γιάννη Ἀργύρη. Καὶ τὸ ἐφτιασε τόσο τέλειο, ποὺ νόμιζες πὼς φοροῦσε ἄσπρο κολλαριστὸ πουκάμισο.

Καὶ ἡ παράστασι ἔγινε χωρὶς ἀπευκταῖο.

*

...Στὸν «Ὀθέλλο» τοῦ Σαίξπηρ, ποὺ παίζεται στὸ «Βασιλικὸ», καὶ οἱ τρεῖς καλλιτέχνιδες ποὺ λαμδάνουν μέρος ἔχουν χρηματίσει... Δεισδαιμόνες: Ἡ Ἄννα Συναδινοῦ, παίζει τώρα τὴ Δεισδαιμόνα. Ἡ Κάκια Παναγιώτου εἶχε ὑποδυθῆ τὴ Δεισδαιμόνα πρὸ ἐτῶν, στὸ θέατρο «Κοτοπούλη», μὲ Ὀθέλλο τὸν Δημήτρη Μυράτ καὶ Ἰάγο τὸν Θεοδ. Μορίδη. Ἡ Γκέλλυ Μαυροπούλου, τέλος ἔχει παίξει τὴ Δεισδαιμόνα μὲ Ὀθέλλο τὴν Μάνο Κατράκη καὶ Ἰάγο τὸν Δημήτρη Μυράτ.

*

Ἡ Ἀλίκη, μὲ τὴν ἐπανεμφάνισί της πρὸ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, μὲ τὴν «Γαλήνη» τοῦ Ἡλ. Βενέζη, στὸ θέατρο «Κυδέλης», θέλησε νὰ ἐφαρμόση καὶ μιὰ καινοτομία: Νὰ μὴ δγαίνουν οἱ ἠθοποιοὶ στὸ προσκήνιο καὶ νὰ ὑποκλίνωνται ὅταν τὸ κοινὸν τοὺς ἀνακαλῆ μὲ χειροκροτήματα, στὸ φινάλε τῆς πρώτης καὶ δευτέρας πράξεως, ἀλλὰ μόνον στὸ τέλος τοῦ ἔργου, κατὰ τὸ σύστημα ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ ἡ καινοτομία κράτησε μιὰ δραδυὰ μονάχα, γιατὶ διεπιστώθη ὅτι στὸ τέλος τῆς παραστάσεως πολλοὶ θεαταὶ δὲν ἔννοοῦν νὰ παραμείνουν πολλὴ ὥρα στὸ κάθισμά τους ἀλλὰ σηκώνονται καὶ φεύγουν, ἐνοχλώντας τοὺς ἄλλους, ποὺ θέλουν νὰ μείνουν καὶ νὰ χειροκροτήσουν. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἑπομένη κατηγήθη, γιὰ νὰ ἐπανέλθη τὸ παλαιὸ σύστημα τοῦ χειροκροτήματος στὰ φινάλε τῆς πρώτης καὶ δευτέρας πράξεως, ὁπότε δὲν διάζεται νὰ φύγη κανείς.

*

Τὸ «Ἐθνικὸ Θέατρο» ἐφάρμοσε ἐφέτος μιὰν ἄλλη καινοτομία. Στὴ γενικὴ δοκιμὴ τοῦ «Ὀθέλλου» προσεκάλεσε κόσμο — καλλιτέχνες καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους τῶν ἠθοποιῶν ποὺ ἔπαιζαν— ὥστε νὰ δῆ ὁ σκηνοθέτης τὴν ἀντίδρασι τοῦ κοινοῦ σὲ κάθε σκηνὴ τῆς τραγωδίας καὶ νὰ ἐξακριδώση ποῦ, τυχόν, τὸ κοινὸν δὲν ἀντιδρᾶ ὅπως πρέπει —πράγμα ποὺ σημαίνει πὼς κάτι δὲν πηγαίνει καλά. Τὴν ἴδια τακτικὴ ἐφήρμοσαν καὶ ἡ Ἕλλη Λαμπέτη μὲ τὸν Δημήτρη Χὸον στὸ «Παιχνίδι τῆς μοναξιᾶς».

*

Στὴν ἀθηναϊκὴ σκηνὴ θὰ κυριαρχήσουν καὶ φέτος πολυπρόσωπα ἔργα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Κράτος τοῦ Θεοῦ» τῆς «Διάνας», στὸ ὁποῖο, μάλιστα, παίζουν ἀποκλειστικὰ ἄνδρες, πολυπρόσωπα εἶναι καὶ ὁ «Καλὸς ἄνθρωπος τοῦ Σὲ Τσουάν» τοῦ Μπρέχτ, ἐναρκτήριο τοῦ θεάτρου «Τέχνης». Πολυπρόσωπα ἐπίσης θὰ εἶναι ἡ «Κυρία δὲν μὲ μέλλει» ποὺ θὰ ἀνεδάση ἡ Κατερίνα καὶ ἐ'Ατρόμητος μάννα» τοῦ Μπέρτολτ Μπρέχτ ποὺ θὰ ἀνεδάση ἡ Ἀλίκη μὲ ἔκτακτη ἐμφάνισι τῆς Κυδέλης.

ΦΑΝΗΣ ΚΛΕΑΝΘΗΣ

Ὁ καλός σπορέας...

...διαλέγει τὸ σπόρο του γιὰ νὰ ἔχη ἐκλεκτώτερη σοδειὰ ἀπ' τὸν ἀγρό του. Ὁ ἄνθρωπος διαλέγει τὴν τροφή του γιὰ νὰ εἶναι πλούσια ἡ σοδειὰ τῆς ὑγείας του.

ΒΙΤΑΜ-ΦΥΤΙΝΗ

- μόνον ἀπὸ ἀγνὸ ἐλαιόλαδο
- πλούσια σὲ βιταμῖνες
- χαμηλοῦ σημείου τήξεως
- πλούσια σὲ ἀκόρεστα

ἐξασφαλίζουν πάντα τὴν καλὴ λειτουργία, στὸ στομάχι, τὸ σηκώτι, τὴν καρδιά.

ΒΙΤΑΜ - ΦΥΤΙΝΗ

εἶναι προϊόντα **ΕΛΑΪΣ**

"Π. Δρόσος"
Ὑφάσματα Ἐπιπλώσεως
ΕΡΜΟΥ 37 ΤΗΛ. 21-437 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΓΟΥΟΛΤ ΝΤΙΣΝΕΥ

Ἡ Ντιανα Ντίσνεϋ, ἡ μεγαλύτερη κόρη τοῦ Γουὼλτ Ντίσνεϋ εἶναι τὸ πρῶτο πρόσωπο, μέχρι σήμερα, ποὺ ἀπεφάσισε νὰ ἀξιοποιήση τὴ ζωὴ τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη, ποὺ οἱ ταινίες του ἔχουν ἐνθουσιάσει μικροὺς καὶ μεγάλους: μιὰ ζωὴ ἐκπληκτική, πλούσια σὲ δραματικότητα, μὲ σκηνὲς συγκινητικὲς μὰ καὶ εὔθυμες, ὅπως ἡ ζωὴ τῶν ζώων ποὺ ζωγραφίζει καὶ ποὺ τὸν ἔκαναν διάσημο καὶ ἀγαπητὸ σὲ ὅλους.

ΗΙΣΤΟΡΙΑ τοῦ πατέρα μου εἶναι ἡ «ἱστορία ἑνὸς νέου ποὺ ἀγωνίζεται νὰ δημιουργηθῆ» καὶ ὄχι ἕνας θρῦλος ποὺ δημιουργήθηκε γιὰ νὰ συγκινήση τὰ πλήθη.

Δὲν πέρασε εὐτυχισμένα παιδικά χρόνια καὶ ὅταν σκέπτομαι τὰ ὡραῖα χρόνια ποὺ περάσαμε ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφή μου Σαΐηρον, μοῦ φαίνεται ἀδύνατο νὰ πιστέψω ὅτι τὰ δικά του ἦταν τόσο διαφορετικά, τόσο γεμάτα ἀπὸ στερήσεις καὶ ἀπὸ λύπες.

Τώρα ἔχει ἀπέραντα στούντιο, χιλιάδες πρόσωπα ἐξαρτῶνται ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἔχει κατακτήσει τὸ κοινὸ ὅλου τοῦ κόσμου μὲ τὶς παθητικὲς καὶ αἰσθηματικὲς ἱστορίες του. Κι' ὅμως νομίζω πὼς πίσω ἀπὸ τὶς γλυκὲς αὐτὲς ἱστορίες κρύβεται ἡ παλιὰ θλῖψι τῶν παιδικῶν του χρόνων, τότε ποὺ δὲν εἶχε δῆ οὔτε ἕνα παιχνίδι, καὶ ποὺ ἡ ζωὴ του ἦταν γεμάτη ἀπὸ τὶς ἄγριες φωνὲς καὶ τὰ γερά «μπεντάχια», μὲ τὸ λουρί, ποὺ τοῦδινε ἀφθονα ὁ παπποῦς μοῦ—γιὰ νὰ τὸν «συμμορφώση», αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια—ἀλλὰ ποὺ δὲν ἦταν γι' αὐτὸ λιγώτερο θλιβερή.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ ΜΕ ΤΑ ΖΩΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Ὁ παπποῦς μου ἦταν πολὺ αὐστηρὸς στὰ παιδιά του (εἶχε πέντε: τὸν Χέρμπερτ, τὸν Ραίϋμονντ, τὸν Ρόϋ, τὸν Γουὼλτ καὶ τὴ μικρὴ Ροὺθ) καὶ δὲν δεχόταν ἀπείθειες ἢ ἰδιοτροπίες.

Στὶς ἀρχὲς ἡ οἰκογένεια Ντίσνεϋ ἔμενε στὸ Σικάγο (ὅπου στὶς 5 Δεκεμβρίου 1901 γεννήθηκε ὁ πατέρας μου), ἀλλὰ ὕστερα ὁ παπποῦς μου ἔκρινε ὅτι ὁ ἀέρας τῆς ὑπαίθρου θὰ ἦταν πιὸ ὑγιεινὸς γιὰ τὰ πέντε κουτσούβελά του καὶ ἀγόρασε ἕνα κτῆμα στὰ περίχωρα τῆς Μαρσελίν, ποὺ φυσικὰ θὰ καταγοήτευσε τοὺς νεαροὺς Ντίσνεϋ.

Ὁ πατέρας μου ἦταν μονάχα τεσσάρων χρόνων ὅταν ἐγκαταστάθηκαν στὴ Μαρσελίν καὶ νομίζω πὼς τὸ κτῆμα τοῦ εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωσι στὸ πνεῦμα καὶ στὴν καρδιά. Λέει ὅτι τὰ θυμᾶται, ὅλα, κομμάτι μὲ κομμάτι, ἔτσι ποὺ στὸ σπίτι του, στὴν Καλιφόρνια θέλησε νὰ φτιάξη τὴν ἀποθήκη τοῦ κτήματος, ὅπως ἀκριβῶς ἦταν τῆς Μαρσελίν.

Μὰ ἐκεῖνα ποὺ τοῦ ἔκαναν τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι ἦταν χωρὶς ἄλλο τὰ ζῶα. Ἴσως τὴ μακρυνὴ ἐκείνη ἐποχὴ—τὸ 1905—νὰ συνέλαβε τὴν πρώτη ἰδέα τῶν ἡρώων ποὺ δημιούργησε ἀργότερα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι τὰ σκυλάκια, οἱ κότες, οἱ πάπιες, τὰ ἄλογα, ποὺ δείχνουν τὰ ἔγχρωμα μίκυ—μάους, εἶναι ζῶα ἀληθινά, ἰδωμένα μὲ τὸ τρυφερὸ καὶ γεμάτο φαντασία μάτι ἑνὸς παιδιοῦ—ποιητῆ.

Τὰ ζῶα τοῦ κτήματος ἦταν οἱ μόνοι σύντροφοι στὰ παιχνίδια τοῦ Γουὼλτ καὶ τῆς Ροὺθ ποὺ δὲν ἔπαιραν ποτὲ παιχνίδια γιὰ δῶρα, οὔτε καὶ τὰ Χριστούγεννα ἀκόμα, γιατὶ ὁ παπποῦς μου εὕρισκε ὅτι ἦταν παλαβομάρα νὰ ξοδεύη λεφτὰ γιὰ νὰ ἀγοράση κούκλες, ὅταν τὰ παιδιὰ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ παπουτσια καὶ ρούχα.

Ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτή, ὁ πατέρας μου εἶναι ὁ ἀντίποδας τοῦ παπποῦ μου. Ἡ μεγαλύτερή του εὐτυχία εἶναι νὰ βλέπη εὐτυχισμένους τοὺς ἄλλους. Ἀκόμα καὶ τώρα ποὺ εἶμαι παντρεμένη καὶ ἔχω δυὸ γυιούς, ἡ μεγαλύτερή του χαρὰ εἶναι νὰ μοῦ κάνη μικροδωράκια ἢ νὰ μοῦ βάζη ἕνα χαρτονόμισμα στὸ χέρι, σὰν νὰ ἤμουνα κανένα κοριτσάκι νὰ πάω ν' ἀγοράσω καραμέλες...

Νομίζω πὼς καὶ ἡ δημιουργία τῆς περιφήμης Ντίσνεϋλαντ ὀφείλεται στὴν πάντοτε ἀνικανοποίητη αὐτὴ ἐπιθυμία νὰ βλέπη εὐχαριστημένους τοὺς ἄλλους.

«Στὰ φίλμ πρέπει πάντοτε νὰ μπαίνη ἡ λέξι «Τέλος», μοῦ εἶπε μιὰ μέρα. Ἔρχεται μιὰ στιγμὴ ποὺ τὸ φίλμ πρέπει νὰ τελειώση καὶ παύεις πιὰ νὰ ἀσχολῆσαι μ' αὐτό. Ἀντίθετα στὸ πάρκο αὐτὸ τῶν διασκεδάσεων «τὴν Ντίσνεϋλαντ) πάντα ὑπάρχει κάτι ποὺ νὰ ἀποτελῆ μιὰ προσθήκη, μιὰ ἀλλαγή. Καὶ εἶναι μιὰ εὐχαρίστησι νὰ ἐργάζεται κανεὶς ἔτσι».

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΔΕΝ ΤΟΥ ΕΙΧΕ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ

Ἡ μεγαλύτερη ὅμως ἱκανοποίησι γι' αὐτὸν—αὐτὸ τὸ ἔργο—εἶναι νὰ τριγυρίζη στὰ δρομάκια τῆς Ντίσνεϋλαντ, ἀγνώριστος σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὸ πελώριο χωριάτικο καπέλο του καὶ τὰ μαῦρα γυαλιά του καὶ νὰ παρακολουθῆ ἕνα πλῆθος ἀπὸ παιδάκια, ποὺ διασκεδάζουν μὲ ὅ,τι αὐτὸς ἐδημιούργησε.

Ἴσως θυμᾶται ὅτι αὐτός, σὲ ἡλικία ἑνέα ἐτῶν μονάχα, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ σηκώνεται στὶς τριστήμιση τὰ ξημερώματα γιὰ νὰ μοιράζη πενῆντα ἐφημερίδες σὲ πενῆντα διαφορετικὰ σπίτια. Ὁ παπποῦς μου δὲν κατάφερε νὰ δγάζη τίποτα ἀπὸ τὸ κτῆμα καὶ κάποτε μάλιστα ἀναγκάστηκε νὰ τὸ πουλήση καὶ εἶχε ἀνοίξει, γιὰ νὰ ζήση, ἕνα πρακτορεῖο διανομῆς ἐφημερίδων.

Στὴν ὑπηρεσία τοῦ «πρακτορείου Ντίσνεϋ» ὑπῆρχαν ὀχτὼ—ἐνιὰ παιδάκια, ποὺ ἔπαιρναν τριάμισι δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πατέρα μου καὶ τὸ θεῖο μου Ρόϋ δούλευαν δωρεάν. Ὁ παπποῦς μου ἀνῆκε στὴν παλιὰ σχολὴ καὶ πίστευε πὼς ἕνα παιδὶ δὲν χρειάζεται τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φαγητὸ καὶ τὸ ντύσιμο.

Ἦταν μιὰ περίοδος τῆς ζωῆς του ἀληθινὰ σκληρὴ γιὰ τὸν πατέρα μου, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κανονικὰ μαθήματα τοῦ σχολείου του παρακολουθοῦσε καὶ τὸ δράδυ μαθήματα σχεδίου. Ὁ παπποῦς μου γινόταν ἔξω φρενῶν μὲ τὴ σκέψι μονάχα ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς γυιούς του ἤθελε νὰ γίνη καλλιτέχνης. Μέχρι καὶ σήμερα ἀκόμα δὲν κατώρθωσε νὰ χωνέψη τὸν κόσμο τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τοῦ κινηματογράφου, οὔτε καὶ τώρα ποὺ ὁ πατέρας μου τοῦ ἀπέδειξε μὲ τὰ πράγματα τί μπόρεσε νὰ κάνη.

Μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ φανταθῆτε μὲ τί ἐνθουσιασμὸ ὁ παπποῦς μου δέχτηκε τὴν ἀπόφασι τοῦ πατέρα μου νὰ γίνη σκιτσογράφος. Αὐτὸς πάλι δὲν εἶχε παρὰ μιὰ ἐπιθυμία: νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ παποῦ. Ὅταν ξέσπασε ὁ πρώτος παγκόσμιος πόλεμος ἦταν πολὺ νέος γιὰ νὰ καταταχθῆ στὸ στρατό, ἀκόμα καὶ στὶς βοηθητικὲς ὑπηρεσίες. Κατὰ τὸ τέλος ὅμως τοῦ πολέμου, κατάφερε, ἀλλοιώνοντας τὸ διαβατήριό του, ὥστε νὰ φαίνεται πιὸ μεγάλος κατὰ ἕνα χρόνο, νὰ σταλῆ στὴν Εὐρώπη σὰν σωρὲρ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ὁ παπποῦς μου ἀρνήθηκε νὰ ὑπογράψη τὴν αἴτησι κατατάξεως τοῦ γυιοῦ του στὸ στρατό, ἀλλὰ δὲν ἔκανε τίποτα γιὰ νὰ ἐμποδίση τὴ γυναίκα του, ποὺ ὑπέγραψε γιὰ λογαριασμό του. Περιωρίστηκε μονάχα νὰ ἐκδηλώση τὴ δυσαρέσκεια κοὶ τὴν ἀποδοκιμασία του.

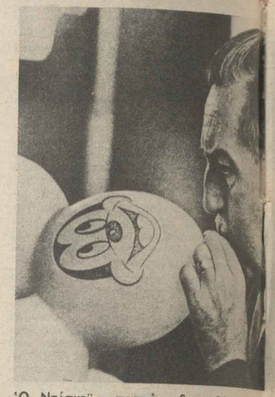

Ὁ Ντίσνεϋ - παποῦς διασκεδάζει φουσκώνοντας ἕνα μπαλόνι μὲ τὸν ἐγγονό του τὸν ὁποῖο ὑπεραγαπᾶ.

ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ ΣΧΙΣΜΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΜΟΝΑΧΑ...

Τὸ σύντομο διάστημα ποὺ ἔμεινε στὴν Εὐρώπη ἦταν ὠφέλιμο γιὰ τὸν πατέρα μου: Ὄχι μόνο δυνάμωσε τὸν χαρακτήρα του, μὰ τὸν διευκόλυνε νὰ δάλη μερικὰ χρήματα στὴν ἄκρη. Ἔτσι ποὺ, γυρίζοντας στὴν Ἀμερική, νὰ μπορέση νὰ ἐγκαταλείψη τὸ πατρικὸ σπίτι γιὰ νὰ πάη στὴ Κάνσας Σίτυ ἀναζητώντας τὴν τύχη του.

Ἡ πρώτη ἐργασία ποὺ ἔπιασε δὲν ἀμειδόταν καλὰ (πενῆντα δολλάρια τὸ μῆνα γιὰ νὰ σχεδιάζη ἀπ' τὸ προῒ ὡς τὸ δράδυ) ἀλλὰ ὁ νεαρὸς Γουὼλτ μολαταῦτα, ἦταν εὐχαριστημένος: γι' αὐτὸν τὸ νὰ σκιτσάρη ἦταν σπου δαιότερο καὶ ἀπὸ τὸ νὰ ἀναπνέη.

Ἡ δουλειὰ αὐτὴ τὸν ὠφέλησε πολὺ γιατὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ μάθη καλὰ τὰ μυστικὰ τοῦ ἐπαγγέλματος. Δυστυχῶς, δὲν δάστηξε πολὺ καὶ τὸ πεισματάρικο παιδί, γιὰ νὰ μὴ γυρίση στὸ σπίτι, ἔκανε τὶς πιὸ ταπεινὲς δουλειὲς γιὰ νὰ κερδίση τὸ ψωμί του: ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔκανε καὶ τὸν ταχυδρομικὸ διανομέα. Ἀλλὰ τὴ «μαύρη» ἀκριβῶς ἐκείνη περιοδο πῆρε μιὰ ἀπόφασι ποὺ μπορεῖ νὰ φανῆ σὰν παραφροσύνη: νὰ κάνη «δική του» δουλειά.

Εἶχε γνωριστῆ μ' ἕνα νέο τῆς ἡλικίας του—τὸν Οὔμπτ Ἄϊγουερκς ποὺ εἶναι καὶ σήμερα ἕνας ἀπὸ τοὺς δραστηριώτερους συνεργάτες του—καὶ εἶχε ἀποφασίσει νὰ συνεταιρισθῆ μαζί του, γιὰ νὰ φτιάχνουν σκίτσα γιὰ διαφημίσεις.

Γεννήθηκε ἔτσι, μὲ ὅ,τι χρήματα εἶχαν περισσέψει ἀπὸ αὐτὰ ποὺ εἶχε μαζέψει κατὰ τὸν πόλεμο, ἡ «Λάφ—Ο—Γκράμς». Οἱ πρῶτες, ὅμως, δουλειὲς ἦταν καταστροφή. Οἱ δυὸ συνεταίροι προσπάθησαν νὰ γυρίσουν τουλάχιστο καμμιὰ μικρὴ ταινία μὲ ζωντανοὺς ἠθοποιοὺς, διαφημιστικοῦ περιεχομένου, ἀλλὰ ὅλα ἦταν ἀνώφελα. Ἀναγκάστηκαν νὰ τρῶνε βερεσὲ καὶ νὰ κοιμοῦνται στὸ γραφεῖο τῆς «ἑταιρίας» γιατὶ δὲν εἶχαν λεφτὰ νὰ πληρώσουν νοίκι γιὰ ἄλλο δωμάτιο.

«Γιὰ νὰ καταλάβης πόσο εἶχαν σφίξει τὰ πράγματα», μοῦ διηγήθηκε ὁ πατέρας μου, «ἀρκεῖ νὰ σοῦ πῶ ὅτι συνέβη κάποια μέρα νἄρθη ἕνας πελάτης. Ἦταν κάποιος γιατρός, ἕνας Τόμας Μὰκ Κράμ, τοῦ «Ὀδοντιατρικοῦ Ἰνστιτούτου Ντήνερ». Ἤθελε νὰ τοῦ κάνουμε μιὰ ταινία μὲ κινούμενες εἰκόνες ποὺ νὰ παρώτρυνε τὰ παιδιὰ νὰ φροντίζουν γιὰ τὰ δόντια τους. Μοῦ πρόσφερε 500 δολλάρια καὶ καταλαβαίνεις ὅτι ἐγὼ, μόλις ἄκουσα τὸν ἀριθμὸ ἀπὸν πέταξα στοὺς οὐρανούς. Ὅταν ἄμεσως μαζί του στὰ γραφεῖα τοῦ «Ὀδοντιατρικοῦ Ἰνστιτούτου» γιὰ νὰ ὑπογράψω τὸ συμβόλαιο, ἔνοιωσα ἕνα παγωμένο ντοὺς στὴ ράχη μου καὶ ἀρνήθηκα εὐγενικά, ἀλλὰ σταθερά:

— Μὰ γιατί; μὲ ρώτησε κατάπληκτος ὁ γιατρός. Οἱ ὅροι δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἱκανοποιητικοὶ γιὰ σᾶς;

— Δὲν εἶναι αὐτό. Εἶναι ὅτι... νὰ, δὲν μπορῶ.

— Δὲν μπορεῖτε;

— Ντρέπομαι μὰ θὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια. Δὲν ἔχω παπούτσια. Ἦταν σχισμένα καὶ τάχω δώσει στὸν τσαγκάρη, ἐδῶ ἀπὸ κάτω...

— Ὡραῖα. Ἀφοῦ κατάφερες νὰ ἀνέβης τὶς σκάλες χωρὶς παπούτσια θὰ μπορέσης καὶ νὰ τὶς κατέβης. Πᾶμε λοιπὸν νὰ τὰ πάρουμε.

— Σύμφωνοι, ἀλλὰ θέλει ἐνάμισι δολλάριο καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε ἕνα σέντ.

Γελώντας ὁ γιατρὸς τοῦ ἔδωσε τὰ λεφτὰ καὶ ἔτσι μπόρεσε ὁ πατέρας μου νὰ πάη νὰ ὑπογράψη τὸ συμβόλαιο.

Καὶ δὲν ἦταν μόνο ὁ τσαγκάρης στὸ μέγαρο ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῆ ἡ «Λάφ—Ο—Γκράμς» μὰ κι' ἕνα μικρὸ ἐστιατόριο, ποὺ τὸ εἶχαν δύο Ἕλληνες.

Ἐκεῖ πήγαινε καὶ ἔτρωγε ὁ πατέρας μου, σχεδὸν πάντοτε βερεσέ, φυσικά. Ὅσπου μιὰ μέρα οἱ ἰδιοκτῆτες τοῦ ἐστιατορίου τοῦ δήλωσαν ὅτι δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ τοῦ δώσουν νὰ φάη, ἂν δὲν πλήρωνε. Δυὸ μέρες ἀργότερα, μετανοιωμένος γιὰ τὴν τόση αὐστηρότητα ὁ ἕνας Ἕλληνας, ἀνέβηκε στὸν πατέρα μου καὶ ἔφταση νὰ ρίξη μονάχα μιὰ ματιὰ γύρω γιὰ νὰ καταλάβη ὅτι τρεφόταν ἀποκλεστικὰ μὲ ξερὸ ψωμὶ καὶ φασόλια κονσέρβα.

Ὁ Ἕλληνας συγκινήθηκε.

— Ἔχεις δικαίωμα νὰ τρῶς ὅπως πρέπει, διάβολε! εἶπε. Ἔλα στὸ ἐστιατόριο. Θὰ πληρώσης ὅταν μπορέσης.

— Εἶσαι πολὺ εὐγενικός, ἀπάντησε ὁ πατέρας μου, ἀλλὰ ὑπερήφανος ὅπως πάντα πρόσθεσε: Δέχομαι, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὲ λυπᾶσαι: τρελλαίνομαι γιὰ τὰ φασόλια κονσέρβα!

Καὶ ἀφοῦ τὰ πράγματα ἦταν ἔτσι σχημα, ὁ πατέρας μου σκέφθηκε, λίγο ἀργότερα, ὅτι καλὸ θὰ ἦταν νὰ πάη νὰ δοκιμάση τὴν τύχη του στὸ Χόλλυγουντ.

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΓΚΑΡΑΖ...

Μὲ λίγα δολλάρια στὴν τσέπη μὲ ἕνα σακκάκι καὶ ἕνα παντελόνι ποὺ δὲν ταίριαζαν οὔτε στὸ σχέδιο, οὔτε στὸ χρῶμα, ὁ πατέρας μου ξεκίνησε γιὰ τὴ «Μέκκα τοῦ κινηματογράφου».

Τὸ Χόλλυγουντ ἦταν, ὅπως καὶ σήμερα, μιὰ μυθικὴ χώρα ὅπου μποροῦσε κανεὶς νὰ γίνη δαθύπλουτος, ἀλλά, ὅπως καὶ σήμερα ἡ πόλι τῶν στάρ, ἦταν σκληρὴ σ' ὅποιον πήγαινε ἐκεῖ, χωρὶς χρήματα καὶ χωρὶς συστάσεις. Γιὰ νὰ πετύχη, ὁ πατέρας μου, χρειάστηκε νὰ ὑποστῆ ἀπογοητεύσεις καὶ ταπεινώσεις ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς διηγηθῶ, γιατὶ καὶ αὐτὸς δὲν τὶς εἶχε διηγηθῆ σὲ κανένα, οὔτε καὶ σὲ μένα τὴν ἴδια. Γι' αὐτὸ ἴσως δὲν ἀγαπᾶ τὸ περιβάλλον τοῦ Χόλλυγουντ καὶ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ μένη μακρυά του καὶ νὰ κρατᾶ μακρυὰ καὶ μᾶς.

Οὔτε καὶ τὸ σπίτι μας, ἄλλωστε, εἶναι ἕνα κατάλληλο περιβάλλον γιὰ νὰ φιλοξενήση μιὰ Λάνα Τάρνερ ἢ μιὰ Μαίριλυν Μονρόε.

«Κατὰ τοὺς τελευταίους ἑνιὰ μῆνες», ἔγραφε ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Γουὼλ Στρήτ» ἡ «Γουὼλτ Ντίσνεϋ Προντούξιον» πραγματοποίησε καθαρὰ κέρδη δυὸ ἑκατομμύρια ἑκατὸ χιλιάδων δολλαρίων ἀπὸ τὴ Ντίσνεϋλαντ, ποὺ εἶναι κάπως λιγώτερα».

Ὅταν διαδάζω κάτι τέτοιες πληροφορίες ἀναρωτιέμαι πὼς μπόρεσε ὁ πατέρας μου νὰ δημιουργήση μιὰ τέτοια διομηχανία ἀπὸ τὸ μηδέν. Στὴν πραγματικότητα, ἡ μοναδικὴ δάσι ἀπὸ τὴν ὁποία ξεκίνησε γιὰ νὰ δημιουργήση τὴν τεράστια αὐτὴ περιουσία, ὑπῆρξε τὸ παλιὸ γκαράζ ἑνὸς ἀδελφοῦ τοῦ παποῦ μου, τοῦ Ρόμπερτ, ποὺ ἔμενε στὸ Χόλλυγουντ κι' ὅπου ὁ Γουὼλτ μὲ τὸν ἀδελφό του Ρόϋ ἄρχισαν νὰ ἐργάζωνται.

Ὁ πατέρας μου στάθηκε τυχερὸς ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ δρῆ μιὰ θέσι σκηνοθέτη στὸ Χόλλυγουντ, ἂν καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνειρό του. Κι' ὅταν πείσθηκε ὅτι ὅλες οἱ πόρτες τοῦ ἔκλειναν κατάμουτρα, ἀποφάσισε νὰ κάνη πάλι «δική του» δουλειά, παρὰ τὴν πανωλεθρία ποὺ εἶχε πάθει στὴν Κάνσας Σίτυ.

Φυσικὰ καὶ δῶ ἐπανελήφθη τὸ ἴδιο. Κανεὶς δὲν ἤθελε τὰ σκίτσα του, λὲς καὶ ἦταν εἶδος ποὺ ἀπαγορευόταν ἀπὸ τὸ νόμο. Τότε ὁ πατέρας μου εἶχε μιὰν ἰδέα ἀπὸ κεῖνες ποὺ χαρακτηρίζονται «φωτεινές»: ἀποφάσισε νὰ ἀγνοήση τοὺς διαφόρους μεσάζοντες καὶ νὰ ἀποταθῆ ἀπ' εὐθείας στοὺς ἰδιοκτῆτες κινηματογράφων. Καὶ ἐπὶ τέλους, πέτυχε. Ἡ ἑταιρία «Λόϋδ Φίλμ Στόραιτζ Κορπορέϊσον» τοῦ παράγγειλε μιὰ σειρὰ ἀπὸ δώδεκα «μίκυ» στὴν τιμὴ τῶν 1.500 δολλαρίων τὸ ἕνα.

Ὁ πατέρας μου ἔγραψε ἀμέσως στὸ Ρόϋ νἄρθη γιὰ νὰ τὸν δοηθήση. Ἔτσι γεννήθηκε ἡ συνεργασία τῶν ἀδελφῶν Ντίσνεϋ ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμα εἶναι ζωτικώτατη καὶ ἔχει παραγάγει χιλιόμετρα ὁλόκληρα ταινιῶν.

Ὁ θεῖος Ρόϋ ἦταν ἡ «διοικούσα ψυχὴ» τῆς ἑταιρίας. Χάρις στὴν πρώτη του ἐπιτυχία κατόφερε νὰ τοῦ δανείση ὁ Ρόμπερτ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ παποῦ μου, 500 δολλάρια γιὰ τὰ πρῶτα ἔξοδα. Καὶ αὐτὸς δὲν εἶχε καὶ μεγάλη ἐκτίμησι στὸν πατέρα μου. Τὸν θεωροῦσε σὰν «χασομέρη» καὶ δήλωσε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ δώση ἄλλο δάνειο «στὸν ἀχαΐρευτο, τὸν ἄνηψιό του».

Στὴν ἀρχὴ οἱ δυὸ νέοι ἔτρωγαν στὸ ἐστιατόριο ὅπου παράγγελναν μιὰ μονάχα μερίδα καὶ τὴ μοίρα-

Ὁ Κλάρενς Νὰς (ἀριστερὰ καὶ ὁ Πίντο Κόλβεγκ, δυὸ ἀπὸ τοὺς πιὸ στενοὺς συνεργάτες τοῦ Ντίσνεϋ. Ὁ πρῶτος «δίνει» τὴ φωνή του στὸν Παπερίνο καὶ ὁ δεύτερος στὸν Πλούτωνα μὲ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία.

Ὁ Ντίσνεϋ ξεκουράζεται συζητώντας μὲ τὸ ἐγγονάκι του. τὸν Κρίς, στὸν κῆπο τῆς ἀπέραντης Ντίσνεϋλαντ. Πίσω τους διακρίνεται ἕνας πύργος.

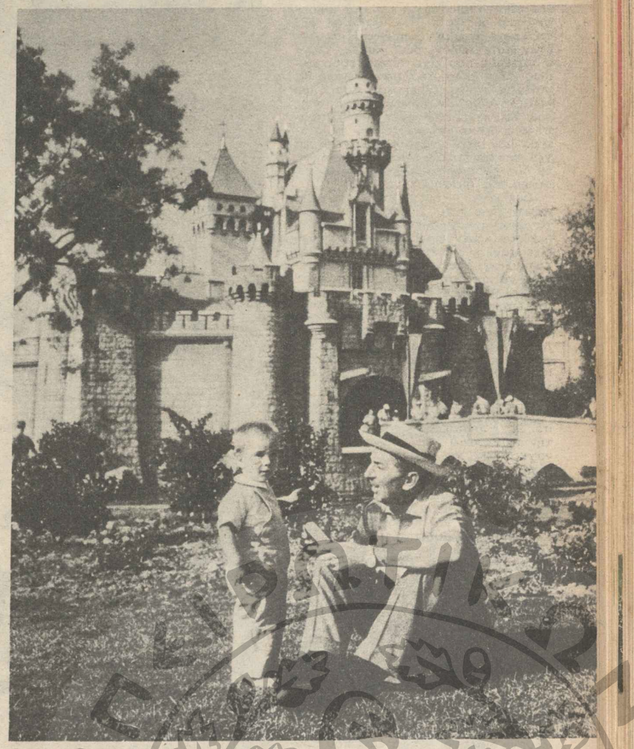

ΓΟΥΩΛΤ ΝΤΙΣΝΕΥ

ζαν ἀκριβοδίκαια στὰ δυό, ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ θεῖος Ρόϋ δήλωσε ὅτι αὐτὸ ἦταν πολυτέλεια Κροίσων καὶ ἀποφάσισε νὰ μαγειρεύη μόνος του.

Ο ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ

Οἱ πρῶτοι ἥρωες τῶν ταινιῶν τους ἦταν ἡ Ἀλίκη στὴ χώρα τῶν θαυμάτων, ὁ Ὄσβαλντ, ἕνας κούνελος μὲ πελώρια αὐτιὰ καὶ μιὰ μικροσκοπικὴ οὐρίτσα. Ὁ Ὄσβαλντ δὲν σημείωσε καὶ μεγάλη ἐπιτυχία. Δὲν ἦταν οὔτε καλός, οὔτε κακός, ἀλλὰ ὁ πατέρας μου εἶχε τέτοιο φόβο μήπως κάνη ἄλλα σφάλματα, ὥστε θὰ συνέχιζε ποιός ξέρει γιὰ πόσο τὸν κούνελό του, ἂν ἕνας ἀνταγωνιστής του δὲν εἶχε ἐπινοήσει ἕναν παραπλήσιο ἥρωα. Ἡ φαντασία τοῦ πατέρα μου μπῆκε τότε σ' ἐνέργεια καὶ γεννήθηκαν ἔτσι ὁ Μίκυ καὶ ἡ Μίννι, τὰ δυὸ πρόσωπα ποὺ τοῦ ἄνοιξαν τὶς πύλες τῆς διασημότητας.

Δὲν εἶχαν ὅμως ἐπιτυχία στὴν πρώτη ἐξόρμησι. Τὴν ταινία μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Μίκυ Μάους δὲν τὴ δεχόταν κανένας. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐπικρατῆ ὁ ἠχητικὸς κινηματογράφος καὶ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ ἀκούση γιὰ δουδὲς ταινίες. Καὶ οἱ ἀδελφοὶ Ντίσνεϋ κατάλαβαν ὅτι ἔπρεπε νὰ προσαρμοσθοῦν στὴν ἐποχή τους. Ἀλλὰ ἡ «ἠχοποίησι» τῶν ταινιῶν στοίχιζε πολύ, τρομερὰ ἀκριβὰ μάλιστα γιὰ τὸ ἰσχνὸ ταμεῖο τῆς καινούργιας ἐπιχειρήσεως. Καὶ ἐδῶ, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, φάνηκε ἡ ἱκανότητα τοῦ θείου Ρόϋ. Μὲ τὴ μανία του γιὰ οἰκονομίες εἶχε καταφέρει νὰ ἐξοικονομήση ἕνα ποσό. Ὁ πατέρας μου, ποὺ δὲν χώνευε τὴν τσιγκουνιὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῆ πὼς εἶχε δίκηο.

Οἱ δυὸ νέοι ἔκαναν τόσο λιτὴ ζωή, ὥστε ὅταν ὁ μπαμπᾶς ἀνακάλυψε πὼς ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴ μαμά, δὲν μπόρεσε νὰ παρουσιασθῆ ἀμέσως στοὺς δικούς της γιατὶ δὲν εἶχε ἕνα κοστούμι τῆς προκοπῆς νὰ φορέση. Ἡ μαμὰ ἐργαζόταν στοὺς Ντίσνεϋ ὡς ὑπάλληλος. Ὅταν ὁ πατέρας μου τῆς ἀνάγγειλε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πάη νὰ ζητήση τὸ χέρι της ἂν ὁ θεῖος Ρόϋ δὲν τοῦ ἔδινε λεφτὰ νὰ ἀγοράση ἕνα κοστούμι, ἔβαλε τὰ γέλια καὶ εἶπε ὅτι οἱ γονεῖς της θὰ τὸν δέχονταν καὶ μὲ τὰ ροῦχα τῆς δουλειάς.

Ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω μιὰ ἠχητικὴ ταινία καὶ ἀκριβὰ στοίχιζε καὶ πολλὲς δυσκολίες παρουσίαζε. Ἡ δυσκολία δὲν ἦταν νὰ βρῆ ἕναν ἔξυπνο διάλογο γιὰ τὰ ζῶα ποὺ προσωποποιοῦσε, ἀλλὰ στὸ συγχρονισμό. Μὲ τὰ κεφάλαια ποὺ διέθετε ἡ ἐπιχείρησι Ντίσνεϋ δὲν μποροῦσε νὰ προσλάβη μιὰ ὁλόκληρη ὁμάδα τεχνικῶν. Ἔτσι ὁ πατέρας μου ἄρχισε νὰ συνεργάζεται μὲ κάποιον ποὺ ἤξερε ἀπὸ μουσική. Εἶχε κάποια ἰδέα καὶ ὁ πατέρας μου ἀπ' αὐτήν.

Ἦταν μιὰ δουλειὰ σκληρή. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ προσλάβουν μιὰ ὀρχήστρα γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ ἔτσι πῆγαν καὶ οἱ ὑπόλοιπες οἰκονομίες τους.

Γεννήθηκε ἔτσι ὁ πρῶτος «ἠχητικὸς» Μίκυ. Κάθε ἄλλο παρὰ τέλειος ἦταν. Ὅταν ἔβλεπες ἐκεῖνα τὰ στόματα τῶν ζώων νὰ ἀνοίγουν σὲ κάθε συλλαβὴ καὶ νὰ χάσκουν σὰν ράμφη πουλιῶν ποὺ περιμένουν τὴν τροφή, σ' ἔπιανε λύπησι.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὰ τὰ χάλια ὁ πατέρας μου ἔδωσε ἐντολή:

«Μὴν ἀσχολῆσθε μὲ τὸ στόμα. Φροντίστε γιὰ τὰ πόδια, τὸ κεφάλι τὰ χέρια, ἀλλὰ γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀφῆστε ἀπείραχτο τὸ στόμα!»

Ἴσως γιατὶ ὁ πατέρας μου ἦταν αὐταρχικὸς τύπος, ἴσως γιατὶ τὰ λόγια του τάπαιρναν πάντοτε κατὰ γράμμα, γεγονὸς εἶναι ὅτι οἱ ἐπόμενες ταινίες παρουσίασαν τὸ παράξενο θέαμα μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἥρωες νὰ μιλοῦν μὲ τὸ στόμα κλειστό, ἐνὼ ἄλλοι τὸ ἀνοιγόκλειναν ὅταν οἱ συλλαβὲς τῆς φράσεως εἶχαν πιὰ τελειώσει.

Σιγὰ—σιγὰ ὁ συγχρονιστὴς τοῦ ἤχου ἔγινε καλύτερος καὶ ἔτσι δὲν πρήζονταν πιὰ τὰ πλεμόνια τοῦ πατέρα μου μὲ τοὺς συνεργάτες του.

Ὅταν τὸν ρωτοῦν, ὁ πατέρας μου λέει ὅτι αὐτὸς πιὰ δὲν κάνει τίποτα. Ὅλα τὰ κάνουν οἱ συνεργάτες του. Δὲν εἶναι ὅμως ἀλήθεια αὐτό. Βέβαια οἱ καιροὶ ποὺ ἦταν ὁ ἴδιος σκηνοθέτης, σχεδιαστής, ὀπερατὲρ κι' εἶχε γιὰ μονοδικὸ συνεργάτη του τὸν θεῖο Ρόϋ καὶ μερικοὺς μαθητευόμενους καλλιτέχνες πέρασαν πιά. Τώρα τὰ πράγματα εἶναι ἀλλοιώτικα. Μερικὲς φορὲς ἕνας ἀπὸ τοὺς συνεργάτες του τοῦ δίνει μιὰ ὑπόθεσι γιὰ φίλμ. Ὁ πατέρας μου τὴν ἐξετάζει, τὴ συζητεῖ μὲ τοὺς πιὸ στενοὺς συνεργάτες του καὶ ὕστερα τὴ δίνει σ' αὐτὸν ποὺ εἶχε τὴν ἰδέα, γιὰ νὰ τὴν ἀναπτύξη ἢ τὴν στέλνει ἀπ' εὐθείας στοὺς τεχνικοὺς γιατὶ τὴ βρῆκε πολὺ καλὴ γιὰ γύρισμα.

Ἄλλες φορὲς πάλι συμβαίνει τὸ ἀντίθετο: Ὁ πατέρας μου εἶναι ἐκεῖνος ποὺ βρίσκει τὴν ὑπόθεσι. Ἔτσι συνέβη μὲ τὴ δημιουργία τοῦ Πλούτο. Τὴν ἰδέα τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ σκύλο μας τὸν Πλούτο.

Εἶναι περιττὸ βέβαια νὰ πῶ ὅτι ἀνάμεσα στὰ ἑκατομμύριά του, στὰ Ὄσκαρ, στὶς κολοσσιαῖες δημιουργίες τῆς Ντίσνεϋλαντ, ὁ μπαμπᾶς ἔχει μείνει ἕνα μεγάλο παιδί, ποὺ διγεῖται Ἱστορίες γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ τοῦ κόσμου. Καὶ τώρα ἀκόμα ποὺ γράφω τὶς γραμμὲς αὐτὲς ἀκούω ἕνα γρρ... γρ... καὶ γέλια ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ μας.

Τὸ γρρ...γρρ., τὸ κάνει ἕνα μικρὸ τραινάκι ποὺ ὁ πατέρας μου ἔφτιαξε στὸν κῆπο καὶ ποὺ κάνει τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ.

Τώρα παίζει μὲ τὸ τραινάκι μαζὶ μὲ τὸν πρῶτο γυιό μου καὶ γελοῦν καὶ οἱ δυὸ σὰν τρελλοί.

Μεγαλοφυΐα; Παιδί; Ποιητής; Ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης ἢ ἕνας ψυχρὸς ἐπιχειρηματίας; Τί εἶναι ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ Γουὼλτ Ντίσνεϋ; Ἴσως ἕνα κρᾶμα ἀπὸ ὅλα.

Τώρα κι' οἱ δυὸ σταμάτησαν τὸ παιχνίδι τους: ἡ μητέρα μου πηγαίνει κοντά τους μὲ τὸ κοριτσάκι μου στὴν ἀγκαλιά της. Εἶναι χαριτωμένο, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ παπούς της δὲν τὸ κυττάζει. Τὸ βλέμμα τοῦ πατέρα μου πέφτει χαϊδευτικὸ στὸ ξύπιτα φρέσκο πρόσωπο καὶ στὰ γκρίζα μαλλιὰ τῆς Λίλιας—τῆς γυναίκας του.

Καὶ ἡ μητέρα μου τὸν κυττάζει καὶ τὰ χαμόγελά τους συναντιοῦνται. Γυρίζω γρήγορα στὸ σπίτι, στὴ δουλειά μου. Καλύτερα νὰ μὴ ταράξω τὸ εἰδύλλιο τοῦ ἄλλοτε προϊσταμένου μὲ τὴν ἄλλοτε ὑπάλληλό του...

ΝΤΙΑΝΑ ΝΤΙΣΝΕΥ ΜΙΛΛΕΡ

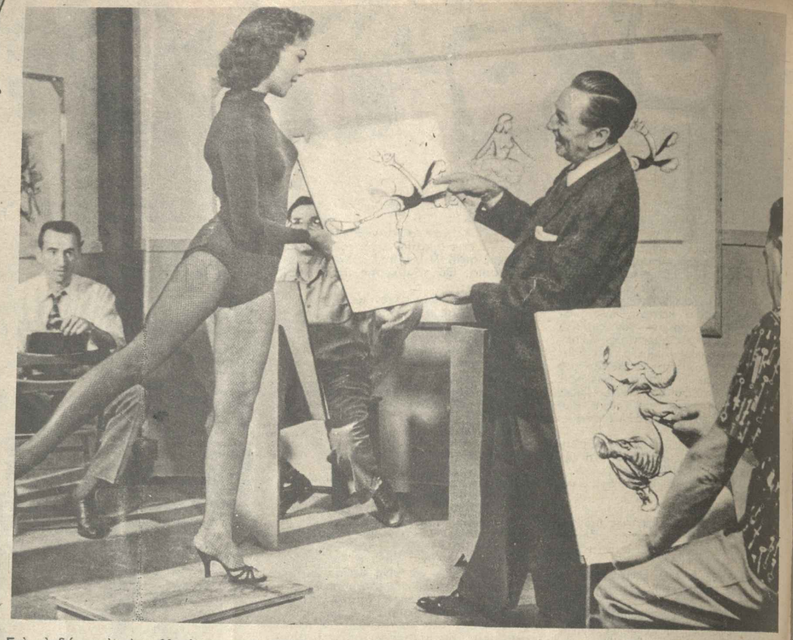

Γιὰ νὰ δώση τὴν ἀκριβῆ κίνησι στοὺς ἥρωές του, χρησιμοποιεῖ ζωντανὰ μοντέλα ὅπως τὴν κοπέλλα ποὺ βλέπετε.

Ἕνα λεωφορεῖο, τοῦ παλιοῦ Φὰρ - Οὐέστ, κυκλοφορεῖ στὸ μυθικὸ κῆπο τῆς Ντίσνεϋλαντ, φορτωμένο ἐπιβάτες καὶ μὲ ὁδηγὸ τὸν Ντίσνεϋ, τὸν μεγάλο καλλιτέχνη.

Ἡ Ντίσνεϋλαντ ἔχει τὸ δικό της μικρὸ σιδηρόδρομο. Ὁ Ντίσνεϋ μὲ τὸ ἐγγονάκι του ἀπολαμβάνουν ἕνα σύντομο ταξίδι μὲ ἱκανοποίησι καὶ χαρά.

Ὁ κῆπος τῆς «Γυναίκας»

Λομπέλια

ΑΝΘΑΚΙΑ μικρὰ ἄφθονα ἀπὸ κάτω ἕως ἐπάνω, χωρὶς νὰ φαίνωνται τὰ φύλλα, ἀνάστημα λιλιπούτειο 15—20 πόντων, πάντα ζωηρό, αὐτὰ μᾶς προσφέρει ἡ Λομπέλια. Γι' αὐτὸ καὶ στολίζει κάθε ἄνοιγμα τοῦ κήπου, κάθε ἀσχημιὰ τὴ φράσσει τὴ σκεπάζει, πότε ὡς μπροντούρα καὶ πότε ὡς μωσαϊκό.

Εἶναι πολύχρονο λουλούδι, ἀλλὰ ἐμεῖς τὸ χρησιμοποιοῦμε ὡς χρονιάρικο καὶ τὸ ἀνανεώνουμε, ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γιὰ νὰ ἔχη ἀρκετὴ δύναμι νὰ ἀνθίζη ὅλο τὸν χρόνο. Τὸ καταφέρνει μιὰ χαρὰ μὲ τὰ ὡραῖα μπλὲ σὲ διάφορους τόνους, λευκά, κόκκινα ἄνθη του. Αὐτοὶ οἱ ἐναλλασσόμενοι τόνοι τῶν χρωμάτων ἐξωραΐζουν τὸν τόπο καὶ τὸν καθιστοῦν ἕνα πρώτης τάξεως τοπίο.

Μερικὲς λομπέλιες ἔχουν καὶ μεγαλύτερο ἀνάστημα ἀπὸ 30—80 πόντους. Ἐνῷ ὅμως εἶναι τόσο ὡραῖες, σπανίζουν καὶ μόνο σὲ συστηματικοὺς μεγάλους κήπους οἱ ἀνθοκόμοι τὶς χρησιμοποιοῦν. Στοὺς συνηθισμένους κήπους λάμπει μὲ τὴν ἀπουσία της, ἴσως γιατὶ δὲν τὴ γνωρίζουν καλὰ οἱ νοικοκυρὲς καὶ δὲν ἔχουν ἐκτιμήσει τὴν ὁμορφιά της, τὸ ὡραῖο παρουσιαστικό της, τὴ συνεχῆ ἄνθησί της καὶ τοὺς θαυμάσιους χρωματισμούς της.

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ σπέρνεται ὁ σπόρος της σὲ καλοκοπρισμένο σπορεῖο, μὲ ἀφρᾶτο καὶ δροσερὸ κοπρόχωμα. Οἱ σπόροι σκεπάζονται πολὺ ἐλαφρὰ καὶ ποτίζονται μὲ ποτιστήρι, μὲ λεπτὲς τρύπες, σιγὰ καὶ ἤμερα γιὰ νὰ μὴ μετακινηθοῦν οἱ σπόροι. Τὸ σπορεῖο, εἶναι δυνατό, νἆναι καὶ μιὰ γλάστρα γιὰ λίγα φυτά, ἀλλὰ καὶ στὴ γῆ κάτω σὲ ἕνα τετραγωνικὸ μέτρο κάνουμε τὴ δουλειά μας. Τὸ μέρος ὅμως αὐτὸ πρέπει νἆναι ὑπήνεμο καὶ προσηλιακό. Ὅσοι διαθέτουν τζάκια ἢ σέρες ψυχρὲς τότε νὰ τὴν προτιμοῦν γιατὶ στὴν ἡσυχία φυτρώνουν εὐκολώτερα οἱ σπόροι καὶ ἀναπτύσσονται ἀβίαστα. Καὶ ἕνα ἀδαθο κασόνι, ἐφωδιασμένο μὲ κοπρόχωμα, κάνει τὴν ἴδια δουλειά. Ὅταν ἀγοράζουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι σπόρους καὶ τοὺς σπέρνουμε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, πάντοτε ἔχουμε ἄφθονα καὶ φτηνὰ φυτάδια, ἑκατοντάδες ποὺ γιὰ νὰ ἀγορασθοῦν χρειάζονται πολλὰ χρήματα. Προκειμένου δὲ νὰ τὰ χρησιμοποιήσουμε γιὰ μωσαϊκὰ καὶ μπροντούρα, ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ πολλὰ φυτά, τὰ ὁποῖα, ὅταν ἀναπτυχθοῦν πρέπει νὰ σμίξουν ὥστε νὰ παρουσιάζεται ἡ ἄνθησι συνεχής.

Στὸ σπορεῖο ἡ λομπέλια θὰ παραμείνη ἀρκετὸν καιρὸ καὶ θὰ περάση τὸ χειμώνα της. Κατὰ τὴν ἄνοιξι ὅταν πιὰ θὰ ἔχη μεγαλώσει ἀρκετὰ τὴ φυτεύουμε στὸ μέρος ποὺ τὴν προορίζουμε. Ἡ σπορά, γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὰ κρύα τοῦ χειμώνα, εἶναι δυνατὸ νὰ γίνεται καὶ τὸ Φεβρουάριο μήνα στὰ πιὸ γλυκὰ κλίματα καὶ τὸν Μάρτιο στὰ ψυχρότερα. Τότε τὰ φυτὰ ἀναπτύσσονται εὐκολώτερα, καὶ μέσα στὸ μήνα φυτεύονται στὴν ὁριστική τους θέσι, ὅπου καὶ τὰ περιποιούμεθα.

Τὸ φύτεμα στὸ ὁριστικὸ μέρος δὲν παρουσιάζει καμμιὰ ἀπολύτως δυσκολία. Θὰ φυτευθῆ στὴν τρύπα ποὺ θὰ ἀνοίξη τὸ φυτευτήρι καὶ ὡς 5 πόντους βάθος καὶ θὰ σκεπασθῆ ἡ ρίζα μὲ τὸ ἀνάλογο χῶμα. Κατόπι ποτίζουμε χορταστικά. Ὅταν πιάση καλά, τότε τὰ ποτίσματα θἆναι καθημερινά. Κάπου—κάπου ἀφαιροῦμε τὰ ἀγριόχορτα ποὺ πνίγουν τὴ λομπέλια καὶ τὴν ἐνοχλοῦν. Τὰ ποτίσματα, ὅταν ἀνθίζουν δὲν θὰ γίνωνται πάνω στὸ ἄνθος, ὅπως συνηθίζουν νὰ κάνουν μερικοὶ ἀδαεῖς ἀνθοκαλλιεργητὲς μὲ τὸ λάστιχο, ἀλλὰ πρὸς τὴ ρίζα τοῦ φυτοῦ. Ἕνα ἄλλο προτέρημα, ποὺ ἔχει, εἶναι ὅτι δὲν ἐξετάζει χώματα. Εὐδοκιμεῖ καὶ ἀνθίζει σὲ ὅλα ἀνεξαιρέτως χωρὶς καμμιὰ δυσκολία. Ἀλλὰ καλύτερα εἶναι τὸ χῶμα τοῦ κήπου μας νἆναι κοπρισμένο, γιὰ νὰ διευκολύνεται στὸ προχώρημά της ἡ ρίζα, ἀλλὰ καὶ νὰ τροφοδοτῆται τὸ φυτὸ μὲ ἀνάλογες θρεπτικὲς οὐσίες καὶ νὰ ἐξακολουθῆ τὴν ἄνθησί του. Γιατὶ θὰ ἀνθίζη ὡς τὸν Ὀκτώβριο συνεχῶς.

ΕΜΜ. ΑΝΑΣΗΣ

Ὁλάνθιστη λουπέλια σὲ στὲλ χρῶμα

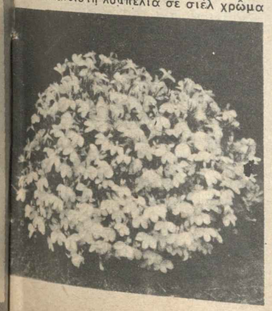

ΤΟ ΣΤΑΧΤΩΜΑ

Μύκητες καὶ μικρόβια. Μύκητες εἶναι μικροσκοπικὰ μανιτάρια, ποὺ δὲν διακρίνονται εὔκολα μὲ τὸ μάτι καὶ ἀναπτύσσονται πάνω στὰ φύλλα ἢ καὶ βλαστάρια τῶν φυτῶν. Ὅταν πολλαπλασιασθοῦν, φαίνονται σὰν στάχτη. Πολλὰ ἀνθοκομικὰ φυτὰ προσβάλλονται ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἡ τριανταφυλλιὰ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα. Ὑπάρχουν ὅμως τέτοια μανιτάρια σὲ μεγάλη ἀφθονία καὶ μέσα στὶς κοπριές, στὸ νερό, τὰ χώματα, τὰ ὁποῖα προσβάλλουν τὸ λαιμὸ καὶ τὴ ρίζα τοῦ φυτοῦ καὶ εἰσχωροῦν ἀπὸ τὶς μικροσκοπικὲς πληγὲς ποὺ δημιουργοῦνται στὰ φυτά. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ ροφοῦν τοὺς χυμοὺς καὶ νὰ μαραζώνουν τὰ φυτά.

Ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες αὐτές, διακρίνουμε τὸ στάχτωμα, (μπάστρα, ὠΐδιο), ποὺ παρουσιάζεται σὲ πολλὰ φυτὰ καὶ κυρίως στὰ φύλλα τῆς τριανταφυλλιᾶς κατὰ τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ φθινόπωρο, τὰ παραβλάσταρα καὶ τὰ μπουμπούκια, τὰ ὁποῖα καὶ δὲν ἀνοίγουν. Δὲν προσβάλλονται ὅλες οἱ ποικιλίες τῆς τριανταφυλλιᾶς. Τὰ γαρύφαλα, τὸ εὐώνυμο, τὸ ὡραῖο φύλλο, τὰ χρυσάνθεμα, προσβάλλονται ἐπίσης. Τὰ λαχανικά, ὅλα σχεδὸν προσβάλλονται. Ἕνα φάρμακο πολὺ ἀποτελεσματικὸ γιὰ νὰ καταπολεμήσουμε τὸ στάχτωμα εἶναι τὸ θειάφι. Θειαφίζουμε τὰ φυτά, μόλις ἀναπτύξουν τὰ νέα τους βλαστάρια. Τὸ θειάφισμα μπορεῖ νὰ γίνη μὲ εἰδικὸ ἐργαλεῖο τὸ θειαφιστήρι, ἀλλὰ καὶ μὲ μιὰ κάλτσα νάϋλον ποὺ ἔχει πολὺ λεπτὲς τρύπες καὶ τὸ θειάφι μὲ τὸ τίναγμα βγαίνει εὔκολα. Θὰ γίνεται πολὺ πρωΐ, ὅταν ὑπάρχη δροσιά, γιὰ νὰ κολλᾶ ἐπάνω στὰ φύλλα. Ἐπίσης μπροοῦμε νὰ ραντίσουμε τὰ φυτὰ μὲ θειάφι. Τότε χρησιμοποιοῦμε θειάφι σὲ σκόνη, ποὺ τὸ ἀνακατεύουμε μέσα στὸ νερὸ ἢ τὸ κολλοειδὲς θειάφι, ποὺ τὸ ἀραιώνουμε στὸ νερὸ 1—1½%. Στὰ ἀνθοκομικὰ καταστήματα πωλοῦνται τέτοια θειάφια.

ΛΟΥΊΖΑ ΤΗΣ ΣΑΞΩΝΙΑΣ

...ύσα μὲ τὴν συντριμμένη καρδιά

ΣΤΗΝ ΟΧΘΗ τοῦ ποταμοῦ Ἄρνο, στὴν Τοσκάνη τῆς Ἰταλίας ἕνα ζευγάρι περπατᾶει μὲ ἀργὰ βήματα, ἀπολαμβάνοντας τὴ μαγεία τῆς φλωρεντινῆς νύχας. Ἐκείνη στηρίζεται στὸ μπράτσο του καί, ξαφνικά, μὲ μιὰ φωνή, ποὺ τρέμει ἀπὸ συγκίνησι, λέει:

— Δὲν θὰ ἤταν θαυμάσιο νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο μὲ τὴ βάρκα;

Μετὰ ἀπὸ ἕνα στεναγμὸ ποὺ τὸν πνίγει ἡ συνένοχη νύχτα προσθέτει:

— Δὲν ξέρω τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἀναστάτωμα ποὺ νοιώθω, μὰ αἰσθάνομαι νὰ γεννιέται μέσα μου μιὰ καινούργια ἐλπίδα.

Μέσα στὴ βάρκα ποὺ γλυστράει ἀργά, μένουν σιωπηλοί. Γύρω τους, ἡ σιγή, ὁ οὐρανός, τὸ γλυκὸ ἀεράκι, τὸ μοσχοβόλημα τῶν λουλουδιῶν.

Ἐκείνη ἀφίνεται στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῶ μιὰ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τὴν σπρώχνει νὰ ἐκμυστηρευθῆ σ' ἐκεῖνον ὅ,τι βαρύνει τὴν καρδιά της.

— Πίστεψα στὴν εὐτυχία, μὰ διαψεύστηκα σκληρά. Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ πίστευα πὼς ἤμουν γιὰ πάντα χαμένη, πῶς ὅλα εἶχαν τελειώσει, φανήκατε σεις στὸ δρόμο μου. Θέλετε νὰ μὲ σώσετε;

— Θέλω νὰ γίνετε γυναίκα μου, Λουΐζα!

— Εἶναι δυνατὴ μιὰ τέτοια εὐτυχία; Ὤ, πόσο μὲ κάνετε εὐτυχισμένη! Δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε. Θὰ σᾶς εἶμαι ὑποταγμένη καὶ πιστή, θὰ σᾶς ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ τὸ κάθε τι... σωτήρα μου!

ΕΚΕΙΝΗ, εἶναι ἡ Λουΐζα τῆς Σαξωνίας.

ΕΚΕΙΝΟΣ, εἶναι ὁ Τοζέλλι.

Αὐτὰ συμβαίνουν τὸ 1906.

Ὁ Τοζέλλι εἶναι μουσικός. Ἡ παρουσία αὐτῆς τῆς γυναίκας μὲ τὴν ὁποία εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος, ἡ ὁμορφιὰ τῆς φλωρεντινῆς νύχτας, τὰ λόγια ποὺ προφέρουν, κάνουν πιὸ ἔντονη τὴν εὐαισθησία τοῦ καλλιτέχνη. Μουσικὲς φράσεις βουΐζουν μέσα στ' αὐτιά του. Τὰ λόγια τῆς μελωδίας ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὴν καρδιὰ του στὰ χείλη του. Σὲ λίγους μῆνες, σὲ μερικὰ χρόνια ὅλος ὁ κόσμος θὰ τραγουδᾶ αὐτὴ τὴν τρυφερὴ ρομάντσα, τὴν περίφημη «Σερενάτα».

Στὴν καρδιὰ τῆς Λουΐζας τῆς Σαξωνίας ξαναγεννιέται ἡ ἐλπίδα. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ καλὴ ποὺ ἔχει τόσο σκληρὰ δοκιμασθῆ, θὰ ξέρη νὰ ἐγκαταλείφθῆ χωρὶς περιορισμοὺς γιὰ νὰ ζήση ἔντονα τὴν ἀγάπη της; Ἡ Λουΐζα εἶναι τριανταέξη ἐτῶν. Ἐκεῖνος εἰκοσιτριῶν...

Η ΩΡΑΙΑ ΑΡΧΙΔΟΥΚΙΣΣΑ

Ἡ Λουΐζα τῆς Σαξωνίας γεννήθηκε στὸ Σάλτσμπουργκ τὸ 1870, ἀχιδούκισσα τῆς Αὐστρίας. Τὸν ζηλευτὸ αὐτὸν τίτλο στὴν Αὐλὴ τῆς Βιέννης, τὸν εἶχε ἀπὸ τὸν πατέρα της, μεγάλο δούκα τῆς Τοσκάνης. Ὁ οἶκος τῆς Τοσκάνης ἤταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κλάδους τῆς ἰσχυρῆς δυνοστείας τῶν Ἀψβούργων.

Ὁ πύργος τοῦ Σάλτσμπουργκ εἶναι μελαγχολικός. Παρ' ὅλη τὴ στοργὴ τῶν γονέων της, ἡ Λουΐζα περνᾶει ἐκεῖ μιὰ παιδικὴ ἡλικία χωρὶς χαρές.

Ὁ χαρακτήρας της ἐπηρεάζεται εὐκολα. Ἀπὸ τὴν πιὸ τρυφερὴ ἡλικία της δείχνεται ἀνυπάκοη, ἰδιότροπη. Οἱ γονεῖς της τὴς κάνουν ὅλα τὰ καπρίτσια της.

Στὰ εἴκοσί της χρόνια ἡ Λουΐζα εἶναι μιὰ πολὺ ὄμορφη κοπέλλα καὶ τὴ ζητοῦν πολλοὶ σὲ γάμο. Ὁ Φερδινάνδος τοῦ Κόμπουργκ, μέλλων δὰ σιλεὺς τῆς Βουλγαρίας καὶ ὁ ἀνεψιός του Πέτρος ὁ Β', πρώην αὐτοκράτορας τῆς Βραζιλίας, ζητοῦν τὸ χέρι της. Μὰ ἡ καρδιὰ τῆς Λουΐζας δὲν σκίρτησε ἀκόμα, ἀποκρούει τοὺς γαμπροὺς τὸν ἕναν μετὰ τὸν ἄλλο.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1891—ἡ Λουΐζα εἶναι σχεδὸν εἰκοσιενὸς ἐτους—ἡ οἰκογένεια τῆς Τοσκάνης παραθερίζει στὸν πύργο τοῦ Πίλνιτς, στὴ Σαξωνία. Ἕνας χορὸς δίνεται ἐκεῖ πρὸς τιμὴν τοῦ μέλλοντος βασιλέως τῆς Σαξωνίας, Φρειδερίκου — Αὐγούστου.

Ἡ Λουΐζα ἀνοίγει τὸ χορὸ μὲ τὸν ὡραῖο διάδοχο ὁ ὁποῖος φορᾶ μιὰ μεγαλοπρεπῆ στολή.

Ἡ ὁμορφιὰ τῆς Λουΐζας γοητεύει τὸν Φρειδερῖκο—Αὔγουστο. Οἱ δυὸ νέοι δὲν χωρίζονται πιὰ ὅλη τὴ βραδυά.

Λίγους μῆνες ἀργότερα, στὶς 21 Νοεμβρίου 1891, γίνεται ὁ γάμος τους στὴ Βιέννη, ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλης τῆς Αὐλῆς. Ὁ Φραγκῖσκος — Ἰωσὴφ εἶναι ἐπ ἰκεφαλῆς. Ἕνας γάμος ἐπιδλητικός, σύμφωνα μὲ τὶς παραδόσεις τῶν Ἀψβούργων.

Ο ΑΔΥΣΩΠΗΤΟΣ ΠΕΘΕΡΟΣ

Μετὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, ἕνα εἰδικὸ τραῖνο μεταφέρει τοὺς νεονύμφους στὴν Πράγα ὅπου περνοῦν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος.

Ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες πρέπει νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Σαξωνία, στὸ βασιλικὸ ἀνάκτορο τῆς Δρέσδης. Τότε ὅλα ἀλλάζουν.

Αὐτὴ ἡ κατοικία καὶ ἡ ἀτμόσφαιρά της ἀπογοητεύουν τὴ Λουΐζα. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀνακτόρου εἶναι μελαγχολικὸ καὶ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ μιὰ αὐστηρὴ ἐθιμοτυπία. Καὶ ἂν ἡ νύφη ἔγινε θερμὰ δεκτὴ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς, τὸ θεῖο καὶ τὴ θεία τοῦ συζύγου της Φρειδερίκου — Αὐγούστου, ὑπάρχει ἕνα ἄλλο πρόσωπο ποὺ δὲν ἀρέσει καθόλου στὴ Λουΐζα: ὁ πεθερός της, ὁ πρίγκηψ Γεώργιος. Εἶναι ἄνθρωπος βαρύς, δύστροπος, κακόβουλος. Ἡ νεαρὴ Λουΐζα ἀντιλαμβάνεται πολὺ γρήγορα, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν τῆς ἐκδηλώνει παρὰ ἐχθρότητα: δὲν παραλείπει καμμιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ προσβάλη τὴ νύφη του, ποὺ τὰ νειάτα της, ὁ αὐθορμητισμός της, ἡ γοητεία της, τὸν ἐνοχλοῦν.

Μεταξὺ αὐτῶν τῶν προσώπων ἀρχίζει ἕνας ψυχρὸς πόλεμος στὸν ὁποῖο ὁ Φρειδερῖκος—Αὔγουστος μολονότι τὸν βλέπει, δὲν θέλει νὰ πάρη μέρος, ἀπὸ δειλία.

Ἡ γέννησι τοῦ πρώτου παιδιοῦ τῆς Λουΐζας, τὸ 1893, εἶναι μιὰ καινούργια εὐκαιρία γιὰ τὸν πρίγκηπα Γεώργιο νὰ φανῆ αὐταρχικὸς καὶ δυσάρεστος ἀπέναντι στὴ νύφη του.

Τὸ μωρὸ εἶναι ἀγοράκι καὶ τοῦ δίνουν τὸ ὄνομα Φρειδερίκος—Αὔγουστος. Ἡ μητέρα εἶναι εὐτυχισμένη καὶ ὑπερήφανη. Ἀναγκάλεται μὲ ἀποφασιστικότητα ὅτι ἔχει σκοπὸ νὰ θηλάση μόνη της τὸ παιδί της.

— Δὲν τὸ σκεφθήκατε στὰ σοβαρά, λέει ἀγανακτισμένος ὁ πεθερός της. Μιὰ πριγκήπισσα δὲν θηλάζει τὸ παιδί της.

Ἡ Λουΐζα παρακαλεῖ, ἱκετεύει, ὁ πεθερός της ὅμως ἀμείλικτος, διατάσσει νὰ τῆς πάρουν τὸ γυιό της, γιὰ τὸν ὁποῖο διαλέγει ὁ ἴδιος μιὰ τροφό.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ ἀντιπάθεια τῆς Λουΐζας πρὸς τὸν πεθερό της μεγαλώνει συνεχῶς καὶ τείνει νὰ μεταδληθῆ σὲ μῖσος.

Πληγωμένη, ἡ Λουΐζα προσταθεῖ νὰ βρῆ παρηγοριὰ στὰ παιδιά. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1894 φέρνει στὸν κόσμο δεύτερο παιδί, τὸν Φρειδερίκο—Χριστιανό. Τὸ 1896, τὸν Ἐρνέστο — Ἐσρίκο. Τὸ 1900, μιὰ κόρη, τὸ 1901, ἄλλη κόρη.

Ἡ Λουΐζα εἶναι τριάντα ἐτῶν καὶ ἔχει πέντε παιδιά. Μὰ ἐξακολουθεῖ νὰ πλήττη τρομερά.

Ἡ μόνη της διασκέδασι εἶναι νὰ πηγαίνη τὰ παιδιά της περίπατο. Αὐτὸ δὲν τὸ ἀπαγορεύει ἡ ἐθιμοτυπία. Σ' αὐτοὺς τοὺς περιπάτους, ἡ Λουΐζα γρήγορα κατέκτησε τὴ συμπάθεια τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Δρέσδης Ὑπερήφανη γιὰ τὰ παιδιά της, τ' ἀφίνει νὰ τὰ πλησιάζουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ποὺ κολακεύονται ἀπὸ τὴν ἁπλότητα τῆς νεαρῆς πριγκήπισσας.

Ἡ δημοτικότητα ὅμως τῆς Λουΐζας φθάνει στὰ αὐτιὰ τοῦ πεθεροῦ. Ὁ λαὸς δὲν τὸν ἀγαπᾶει καὶ αὐτὸς τὸ ξέρει. Τὸ νὰ ἐπιτύχη μιὰ ἄλλη ἐκεῖ ὅπου ἀπέτυχε ἐκεῖνος, εἶναι μιὰ ταπείνωσι. Βγάζει τὸ ἄχτι του δημιουργώντας στὴ νύφη του ὅλο καὶ νέες στενοχώριες.

Ἡ Λουΐζα ὡστόσο εἶχε καταφέρει ὥς ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ κάνη μιὰ ζωὴ σχετικὰ ὑποφερτή. Μὲ τὴ μικρὴ ὑποστήριξι τοῦ θείου τοῦ συζύγου της, τοῦ βασιλιᾶ, μπόρεσε νὰ διατηρήση κάποια ἀνεξαρτησία.

Ο ΝΕΑΡΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Ἀλλὰ τὸ 1902, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ βασιλιᾶ, ὁ πρίγκηπας Γεώργιος, ὁ πεθερός της, ἀνεβαίνει στὸ θρόνο...

Στὴ Λουΐζα, ποὺ συναντᾶ πὶν ἡδια μέρα στὸ διάδρομο τῶν ἀνακτόρων, δηλώνει μὲ τόνο κοφτό:

— Σᾶς ὑπενθυμίζω γιὰ νὰ μὴν τὸ ξεχάσετε ποτέ, ὅτι εἶμαι ὁ βασιλιᾶς τάρα. Σεῖς εἶσθε ἡ πριγκήπισσα — διάδοχος. Πρέπει νὰ μάθετε τὰ καθήκοντά σας. Τελείωσαν οἱ ἀνόητες ἐλευθερίες σας, ποὺ ἀνέχθηκα ἕως τώρα.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη καὶ ἡ ἐλάχιστη κίνησι τῆς Λουΐζας ἑρμηνεύεται ὡς πρόκλησι. Κατηγορεῖται ὅτι συνομωτεῖ ἐναντίον τοῦ βασιλιᾶ γιὰ νὰ βασιλεύση ἐκείνη, ὅτι φλερτάρει μὲ ὁποιον τὴν πλησιάζει. Αὐλικοὶ τοῦ νέου ἡγέμονος, τὴ συκοφαντοῦν. τοῦ νέου ἡγεμόνος, τὴν συκοφαντοῦν.

Ἡ Λουΐζα ξέρει τί γίνεται ἀπὸ πίσω της καὶ ζητεῖ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ Φρειδερίκου—Αὐγούστου. Ἐκείνος, μὲ τὸν ἀδύνατο χαρακτήρα του καὶ τὴν ἀφέλειά του, δὲν θέλει νὰ πιστέψη ὅτι ὑπάρχει τόση κακία.

— Πάσχεις ἀπὸ παραισθήσεις, ἀγαπητή μου! τῆς λέει.

Ἡ ἠττημένη Λουΐζα δὲν ἐπιμένει νὰ τὸν πείση, μὰ ἡ ἀγάπη της σπάει.

Τὸ μόνο της καταφύγιο εἶναι πιὰ τὰ παιδιά της. Οἱ τρεῖς γυιοί της εἶναι τώρα ἕξη, ὀκτὼ καὶ ἐννέα ἐτῶν. Παρευρίσκεται στὰ μαθήματα, ποὺ τοὺς δίνει ἕνας νεαρὸς Βέλγος παιδαγωγός: ὁ Ἀντρὲ Ζιρόν.

Μένει ὁλόκληρες ὧρες, σιωπηλή, μέσα στὸ σπουδαστήριο, θαυμάζει τὴν ὑπομονὴ τοῦ νεαροῦ καθηγητή. Εἶναι γλυκός, συμπαθητικός, μιλᾶει γιὰ ὡραῖα πράγματα μὲ πειστικότητα, μὲ ἐνθουσιασμό.

Σιγά, σιγά, ὁ Ἀντρὲ Ζιρόν καὶ ὁ παιδαγωγὸς γίνονται φίλοι καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν ἡ φιλία τους μετατρέπεται σ' ἕνα ρωμαντικὸ εἰδύλλιο.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Λουΐζα τὸ ἀντιλαμδάνεται εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά. Ὡστόσο δὲν θέλει νὰ φεσθῆ κατὰ τρόπο ἀνειλικρινῆ ἀπέναντι τοῦ συζύγου της καί, παρ' ὅλο ποὺ δὲν τὸν ἀγαπᾶ πιά, ἀναγνωρίζει ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀπατήση.

Ἀγαπᾶ τὸν Ἀντρὲ Ζιρόν, γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιδολία.

Γιὰ μιὰ ὕσταση φορὰ θὰ ζητήση τὴ δοήθεια τοῦ συζύγου της.

— Ὦ, ἂς φύγουμε ἀπὸ ἐδῶ. Σὲ παρακαλῶ. Ἂς φύγουμε μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου. Πᾶμε νὰ ξαναδροῦμε τὶς εὐτυχισμένες ὧρες ποὺ γνωρίσαμε!

Ὁ Φρειδερῖκος — Αὔγουστος δὲν μαντεύει τίποτα ἀπὸ τὸ δράμα της.

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΥΠΟΒΟΣΚΕΙ

Στὸ βασιλικὸ ἀνάκτορο τῆς Δρέσδης, στὸ μεταξύ, τὸ κουτσομπολιὸ δίνει καὶ παίρνει. Συζητεῖται ἤδη ἡ σκανδαλώδης οἰκειότης τῆς Λουΐζας μὲ τὸν παιδαγωγὸ τῶν παιδιῶν της. Σὲ σημεῖο ποὺ ὁ Ἀντρὲ Ζιρὸν παίρνει τὴν ἀπόφασι νὰ ἐγκαταλείψη τὴ Δρέσδη.

— Πρέπει νὰ παραιτηθῶ. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω στὶς Βρυξέλλες, λέει στὴ Λουΐζα.

Ἔτσι, ἡ Λουΐζα ξαναβρίσκεται μόνη μέσα σὲ μιὰ Αὐλὴ ἐχθρική. Σκέπτεται μὲ νοσταλγία τὸν εὐγενικὸ παιδαγωγὸ ποὺ τὴν παρηγοροῦσε. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος γίνεται ὅλο καὶ πιὸ ἀπειλητικός:

— Θὰ ἤθελα νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ σᾶς. Δὲν ξέρω ἀκόμη πῶς, ἀλλὰ νὰ εἶσθε ἥσυχη ὅτι θὰ βρῶ τὸν τρόπο. Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ρίξω στὴ φυλακή. Εἶσθε τρελλή!

Αὐτὲς οἱ ἀπειλὲς ἀνανεώνονται καθημερινῶς. Τῆς μιλοῦν ἀνοιχτὰ γιὰ τὸ φρενοκομεῖο. Περιμένει ἄλλο παιδί. Τὴν κυριεύει πανικός...

ΟΙ «ΕΡΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΓΕΝΕΥΗΣ»

Καὶ ἕνα δράδυ ἑτοιμάζει κρυφὰ τὶς δαλίτσες της, φιλᾶ τὰ παιδιά τῆς καὶ φεύγει. Καταφεύγει στὴ Ζυτης καὶ ζητεῖ τὴ δοήθεια τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἐκείνος, ἀπασχολημένος μὲ μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια, δὲν ἔχει καιρὸ νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὴν ἀδελφή του. Στὴν ἀπελπισία της, ἡ Λουΐζα τηλεγραφεῖ στὶς Βρυξέλλες. Καλεῖ τὸν Ἀντρὲ Ζιρὸν σὲ δοήθεια καὶ ὁ καθηγητὴς πρόθυμος, πηγαίνει καὶ τὴ δρίσκει στὴ Γενεύη.

Τὸ ζευγάρι τῶν ἐρωτευμένων, ποὺ ὁ τύπος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὠνόμασε «Οἱ ἐραστὰ τῆς Γενεύης» εἶναι ἀληθινὰ εὐτυχισμένο.

Γράφει στὴ Δρέσδη ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψη πιά. Ἡ Αὐλὴ τῆς Σαξωνίας στέλνει ἀστυνομικοὺς στὴ Γενεύη μὲ ἐντολὴ νὰ ἀπαγάγουν τὴν πριγκήπισσα. Εὐτυχῶς γιὰ τὴ Λουΐζα ἡ ἐλδετικὴ ἀστυνομία δὲν ἐπιτρέπει συλλήψεις στὸ ἔδαφός της ἀπὸ μιὰ ξένη ἀστυνομία. Ἔτσι ἡ Λουΐζα μένει ἐλεύθερη.

Τέλος, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, φροντίζει καὶ ἐκδίδεται τὸ διαζύγιο τοῦ γυιοῦ του καὶ τῆς Λουΐζας, στὶς 11 Φεδρουαρίου 1903. Ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος—Ἰωσὴφ τίθεται ἀλληλέγγυος μὲ τὴν Αὐλὴ τῆς Σαξωνίας ἀπαγορεύοντας στὴ φυγάδα νὰ φέρη τὰ οἰκόσημα της. Εἶναι ὅμως εὐτυχισμένη ἡ Λουΐζα;... Δυστυχῶς ὄχι.

Ἡ περίοδος τοῦ πάθους καὶ τῆς τρέλλας πέρασε. Ὁ Ἀντρὲ Ζιρὸν δὲν εἶναι πιὰ ὁ φλογερὸς ἐραστὴς τῶν πρώτων ἡμερῶν δὲν μιλᾶει πιὰ μὲ τὴ γλώσσα τοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ τῆς λογικῆς:

—Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω στὶς Βρυξέλλες. Ἡ περιπετειά μας εἶναι μιὰ τρέλλα, ἡ οἰκογένειά μου ἀνησυχεῖ.

Σκληρὴ ἀπογοήτευσι γιὰ τὴ Λουΐζα. Ἀπελπισμένη, ἐξουθενωμένη, τοῦ φωνάζει τὴν ἀηδία της. Μετὰ ἀπὸ μιὰ θυιδερὴ σκηνή, ὁ Ἀντρὲ Ζιρὸν ξαναφεύγει γιὰ τὶς Βρυξέλλες.

Λίγον καιδὸ ἀργότερα, τὸ Μάϊο τοῦ 1903, ἡ Λουΐζα τῆς Σαξωνίας φέρνει στὸν κόσμο τὸ ἕκτο παιδί της, μιὰ κόρη: τὴν Ἄννα—Μόνικα.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

Ἕνας χρόνος περνάει, ἕνας χρόνος χωρὶς ἱστορία, ὅπου ἡ Λουΐζα προσταθεῖ νὰ ξεχάση τὴν ἀπογοητευσί της. Μεγαλώνει τὴν κόρη της, τὸ πρῶτο παιδί ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ θηλάση. Στὸ τέλος τοῦ ἔτους, ἡ Λουΐζα μαθαίνει τὸ θάνατο τοῦ πεθεροῦ της, τοῦ βασιλιᾶ Γεωργίου, Φλωρεντία, γιατὶ ἡ ὑγεία τῆς κόρης τῆς τῆς ἐμπνεεῖ ἀνησυχίες.

Μόλις μαθαίνει τὴν εἴδησι, ἡ Λουΐζα τῆς Σαξωνίας κυριεύεται ἀμέσως ἀπὸ μιὰ ἐπιθυμία νὰ ξαναδῆ τὰ παιδιά της.

Πηγαίνει λοιπὸν στὴ Λειψία, συναντᾶ τὸ δικηγόρο της καὶ τοῦ ἀνακοινώνει τὸ σκοπό της. Ὁ δικηγόρος της δὲν τὴν ἀποτρέπει, ἀλλὰ κρυφὰ εἰδοποιεῖ τὴ σαξωνικὴ ἀστυνομία. Ὅταν ἡ Λουΐζα φθάνει κοντὰ στὸ ἀνάκτορο τῆς Δρέσδης, δρίσκεται περικυκλωμένη ἀπὸ ἀστυνομικούς:

— Δὲν μπορεῖτε νὰ μπῆτε ἐδῶ. Δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ θέσις σας!

Ἡ Λουΐζα δδηγεῖται στὰ σύνορα. Ἕνα μόνο τῆς ἀπομένει: νὰ ξαναγυρίση στὴ Φλωρεντία, ὅπου φθάνει ἀκριδῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀπαγάγουν τὸ παιδί της.

Ὅλες αὐτὲς οἱ δοκιμασίες ἔχουν κλονίσει τὸ ἠθικό της. Ἀνησυχεῖ καὶ γιὰ τὴ διατροφή της ποὺ τῆς καταδάλλει ἡ Αὐλὴ τῆς Σαξωνίας, δὲν εἶναι δέδαιη ὅτι θὰ μπορέση νὰ δώση στὴν τελευταία της κόρη τὴ μόρφωσι ποὺ τῆς ταιριάζει. Ὁ βασιλεὺς Φρειδερῖκος—Αὔγουστος τῆς γράφει γράμματα καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ ἐπιστρέψη τὴν πριγκήπισσα Ἄννα-Μόνικα στὴν Αὐλή.

Ἐξαντλημένη, ἠττημένη, ἡ Λουΐζα ἀποχωρίζεται καὶ τὸ τελευταῖο της παιδί. Καταλαδαίνει πὼς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴ στερήση ἀπὸ τὰ πλεονεκτήματα ποὺ τῆς ἐπιφυλάσσει ἡ καταγωγή της.

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΣΥΝΑΝΤΩΝΤΑΙ

Ἡ Λουΐζα παραμένει μόνη στὴ Φλωρεντία, ὅπου γεμίζει τὸ κενὸ τῆς ζωῆς της παίρνοντας μαθήματα τραγουδιοῦ.

Δυὸ χρόνια ἔχουν περάσει. Σὲ μιὰ δεξίωσι τῆς μιλοῦν τυχαίως γιὰ ἕνα νεαρὸ συνθέτη μὲ ταλέντο, τὸν Ἐνρίκο Τοζέλλι. Εἶναι εἰκοσιτριῶν ἐτῶν καὶ ζῆ στὴ Φλωρεντία. Ἔχει μὲ τὴ δάρκα στὸν Ἄρνο, ἡ «Σερενάτα».

Ἔλα, ἡ στιγμὴ αὐτὴ εἶναι ὑπέροχη
Ἂς μεθύσουμε ἀπὸ ἔρωτα
Γιὰ πάντα, γιὰ πάντα...

Ἡ πιὸ ὡραία ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι ποὺ μπορεῖ νὰ ὀνειρευθῆ μιὰ γυναίκα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ καθημερινός τους περίπατος τοὺς ὡδηγοῦσε σὲ μιὰ «τρατόρια» (ἐστιατόριο) ποὺ δρίσκεται στὴν ὄχθη τοῦ Ἄρνο, ὀχι μακρυὰ ἀπὸ τὴ Φλωρεντία.

Προτοῦ δγοῦν ἀπὸ τὴν πόλι, στὰ μάτησαν τὸ ἀμάξι τους μπροστὰ σὲ μιὰ ἐκκλησία. Μπῆκαν στὸν ἱερὸ χῶρο καὶ προσευχήθηκαν. Ὕστερα τὰ χέρια τους ἐνώθηκαν:

— Θὰ γίνω γυναίκα σου!

—Θὰ εἶμαι γιὰ πάντα δικός σου!

Ἐνῶ περπατοῦν στὴν ὄχθη τοῦ Ἄρνο, ἡ Λουΐζα λέει στὸν Τοζέλλι τὶς ἐλπίδες της. Θέλει νὰ ἀκυρώση τὸ γάμο της γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ παντρευτοῦν στὴν ἐκκλησία. Ὕστερα τίποτα πιὰ δὲν θὰ τοὺς χωρίση.

Ξαφνικά, σταματᾶει. Γυρίζει πρὸς τὸ μέρος του. Ἀνάμεσα στὰ δόντια της κρατᾶει ἕνα δαχτυλίδι. Τὸν κυττάζει μὲ τρυφερότητα:

— Πάρε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, ἀγάπη μου. Θὰ τὸ πάρης μὲ ἕνα φιλί, τὸ πρῶτο μου φιλί. Θὰ εἶναι τὸ δαχτυλίδι τῶν ἀρραδώνων μας, θὰ σοῦ πῆ ὅτι ἡ ἀγάπη μου θὰ εἶναι αἰώνια.

Ὧρες γλυκές, ὧρες παρήγορες, ἀλλὰ καὶ μαρτυρικὲς ἀκολουθοῦν γιὰ τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους. Ἡ Λουΐζα μεταπίπτει ἐδίκολα ἀπὸ τὶς πιὸ φλογερὲς ἐξομολογήσεις στὶς πιὸ ἀπελπισμένες φράσεις. Οἱ ἀπογοητεύσεις ποὺ ἔχει γνωρίσει, ἔχουν ἀφήσει μέσα στὴς δαθειὰ σημάδια. Σὲ ὡρισμένα γράμματά της στὸν Τοζέλλι, φαίνεται ὅλη ἡ ψυχική της σύγχυσι. Δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνη σὲ τίποτε, οὔτε καὶ στὸν ἑαυτό της:

«...Μ' ἀγαπᾶς, λές, καὶ θέλω νὰ σὲ πιστεύω. Μά, ἀγάπη μου, μὲ γνωρίζεις, γνωρίζεις τὰ ἐλαττώματά μου; Εἶμαι πεισματάρα, καπριτσιόζα. Ἀγαπᾶ, ἀλλὰ κουράζομαι ἀπέναντι ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Ἀπόφυγέ με καλύτερα, εἶμαι μιὰ ἐπικίνδυνη γυναίκα!»

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα τοῦ γράφει: «Ἐνρίκο, ὅ,τι καὶ ἂν συμδῆ, τὰ χέρια μου εἶναι γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό σου καὶ θέλω νὰ κρατήσω ἕως τὴν τελευταία μου πνοὴ τὴν καρδιά σου, ποὺ εἶναι δική μου».

Παρ' ὅλα αὐτά, μένουν πλάϊ—πλάϊ, εὐτυχισμένοι καὶ ἐρωτευμένοι. Μαζὶ ταξιδεύουν. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1907, ἡ Λουΐζα πηγαίνει μόνη στὸ Λονδῖνο, γιὰ νὰ δῆ ὑπὸ ποιους ὅρους θὰ μποροῦσαν νὰ παντρευτοῦν ἐκεῖ. Ξανασυναντιοῦνται στὴ Βενετία. Ἡ Λουΐζα εἶναι πολὺ εὐτυχισμένη. Μπροοῦν νὰ παντρευτοῦν. Ἀφοῦ περνοῦν λίγες μέρες στὴ Βενετία, φεύγουν γιὰ τὴ Στρέζα, ἐπισκέπτονται τὰ νησιὰ Μπορομέε, τὴν Γιαδία.

— Τὸ ταξίδι τοῦ γάμου μας, ἐπαναλαμδάνουν Τὸ Σεπτέμδριο πηγαίνουν στὸ Λονδῖνο καὶ στὶν 25 τοῦ ἰδίου μηνὸς παντρεύονται.

Ὅταν ἐπιστρέφουν στὴ Φλωρεντία, ἐγκαδίστανται στοὺς λόφους τοῦ Φιεζόλε, στὴν ἔπαυλι Βεατρίκη.

Ἡ εὐτυχία τους φθάνει σὲ λίγο στὸ ἀποκορύφωμά της. Ἀπὸ τὴν ἑνωσί τους θὰ ἀποκτήσουν παιδί.

Ὁ Τοζέλλι εἶναι ἔξαλλος ἀπὸ τὴ χαρά του.

Μὰ οἱ ὧρες τῆς ὡραίας γαλήνης κράτησαν πολύ. Στὶς ἀρχὲς κιόλας τοῦ 1908 ξεσπάει ἡ πρώτη μπόρα.

Ἡ Λουΐζα ἀπὸ καπρίτσιο, θέλει νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν ἔπαυλι Βεατρίκη καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ Φλωρεντία. Μικρὲς σκηνὲς ξεσποῦν κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ Τοζέλλι ὑποστηρίζει τὴν προτίμησί του γιὰ μιὰ κατοικία ὅπου νὰ μπορῆ νὰ ἐργάζεται μὲ ἡσυχία.

Ἡ Λουΐζα φεύγει μόνη της:

— Ξέρεις καλὰ ὅτι συνήθιζα πάντα νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ ἤθελα.

Ἐκείνος γκρινιάζει, μὰ πηγαίνει.

Ἡ Λουΐζα θέλει νὰ εἶναι σὲ ὅλα τὰ κοντσέρτα ποὺ δίνει ὁ ἄνδρας της. Στὸ θεωρεῖο της, κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὴν προσέξουν. Ἐκεῖνος ζηλεύει ποὺ τὴν κυττάζουν.

Μετὰ ἀπὸ κάθε σειρὰ κοντσέρτων ξαναγυρίζουν στὴ Φλωρεντία, ποὺ, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς Λουΐζας, μένουν τώρα στὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ Τοζέλλι ἔχει κουρασθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ χωρὶς μόνιμη κατοικία. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῆ μὲ τὴν ἄνεσί του.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιδάλλον, ὅπου ὁ Τοζέλλι δὲν εἶναι εὐχαριστημένος, ἡ Λουΐζα φέρνει στὸν κόσμο στὶς 7 Μαΐου 1908, ἕνα ὁλόπαχο ἀγοράκι, τὸν Κάρολο–Ἔμμανουήλ! Οἱ γονεῖς του τὸ λένε «Μπούμπη».

Μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ γέννησι, μιὰ καινούργια περίοδος εὐτυχίας ἀρχίζει γιὰ τὸ ζεῦγος.

Σύντομη ἀνάπαυλα. Δυστυχῶς, μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, τὸν Δεκέμδριο, ἡ Λουΐζα ξανακυριεύεται ἀπὸ τὸν γνωστό της δαίμονα. Τὸ πολυτελὲς σπίτι ὅπου ἔχουν ἐγκατασταθῆ τελευταῖα μὲ μεγάλα ἔξοδα, δὲν τῆς ἀρέσει πιά:

—Δὲν θέλω νὰ μείνω πιὰ ἐδῶ.Νοίκιασα ἕνα διαμέρισμα στὸ Ξενοδοχεῖο τῆς Ρώμης!

— Τρελλάθηκες! Ἔχουμε σπίτι καὶ θὰ ξαναγυρίσουμε στὸ ξενοδοχεῖο! Ξέρεις

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΤΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

Ὁ κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΝΙΣΤΡΑΣ τοῦ «Ἀβέρωφ»

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Κανίστρας εἶναι ἀπὸ τοὺς σχετικῶς νεωτέρους ἀρχιμαγείρους. Νεώτερος, ἀλλὰ ὄχι καὶ λιγώτερο ἄξιος. Ἐπὶ 8 χρόνια εἶναι chef στὸ παλαιὸ γνωστὸ ἑστιατόριο «Ἀβέρωφ». Καὶ προηγουμένως εἶχε χρηματίσει βοηθὸς τοῦ πολὺ γνωστοῦ Νικολ. Τσιλιμπάρη, παλαιοῦ ἀρχιμαγείρου τοῦ «Ἀβέρωφ», ποὺ ἔχει πεθάνει ἀφίνοντας αὐτὸν ἀντικαταστάτη. Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀνωτέρω κέντρου ἔδειξε σ' αὐτὸν ἐμπιστοσύνη. Εἶναι τεχνίτης τῆς κουζίνας, μετριόφρων καὶ ἔχει τὴν ψυχικὴ ἀνωτερότητα νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ διακηρύττη τὴν εὐγνωμοσύνη του γιὰ τὸν παλαιό του προϊστάμενο καὶ δάσκαλό του. «Παρακαλῶ, μοῦ εἶπε, ὅταν τελείωνε ἡ συνέντευξίς μας, νὰ ἐκφράσετε πῶς ὅ,τι εἶμαι σήμερα τὸ ὀφείλω στὸν ὀδηγὸ καὶ δάσκαλό μου μακαρίτη Ν. Τσιλιμπάρη. Ποτέ μου δὲν θὰ τὸν ξεχάσω». Ὁ κ. Κανίστρας δίνει τὰ παρακάτω μεγοῦ καὶ τὶς συνταγὲς ἀποκλειστικὰ γιὰ τὶς ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες τῆς «Γυναίκας».

ΜΕΝΟΥ ΓΙΑ ΓΕΥΜΑ

Μερικὰ ὀρεκτικὰ

Μοσχαράκι ψητὸ «Ὀρλὼφ»
Πατάτες «Ρισολὲ»
Σαλάτα
«Φλὰν Ὀλλανταίζ»

ΜΟΣΧΑΡΑΚΙ ΨΗΤΟ «ΟΡΛΩΦ»

Ἕνα κομμάτι κρέας ἀπὸ μπούτι μοσχαριοῦ (τὸ «νουά») ■ Βούτυρο ἢ Φυτίνη. ■ 1 ποτήρι κρασὶ ἄσπρο ■ 1 κουταλιὰ σούπας κοφτὴ κόρνφλάουρ ■ Πασμεζάνα τριμμένη ■ Ζαμπὸν ■ Μπεσαμὲλ ἀραιὴ ■ Πατάτες «ρισολέ».

Ἐκτέλεσι: Δένετε τὸ κρέας καὶ τὸ κοκκινίζετε μὲ τὸ βούτυρο. Τὸ σβύνετε μὲ τὸ κρασί, τὸ σκεπάζετε καὶ τὸ ψήνετε σὲ μέτριο φοῦρνο (350ο Φαρενάιτ) ἕως ὅτου μαλακώση. ("Ὅταν μισοψηθῆ τὸ γυρίζετε καὶ τὸ τρυπᾶτε παντοῦ γιὰ νὰ βγῆ τὸ ζουμί του). Τὸ βγάζετε ἀπὸ τὴ σάλτσα του, τὴν ὁποία δένετε μὲ λίγο κόρνφλάουρ.

Ἀφίνετε τὸ κρέας νὰ κρυώση λίγο καὶ τὸ κόβετε σὲ λεπτὲς φέτες.

Ἀλείφετε μία πιατέλα φούρνου μὲ βούτυρο καὶ πασπαλίζετε μέσα ἀρκετὴ παρμεζάνα. Βάζετε τὶς φέτες κρέατος κατὰ τρόπον, ὥστε ἡ μία νὰ σκεπάζη σχεδὸν τὴν ἄλλη καὶ ἀνάμεσα σὲ κάθε φέτα βάζετε καὶ μία φέτα ζαμπόν. Ρίχνετε στὴν ἐπιφάνεια ἕνα λεπτὸ στρῶμα ἀπὸ μπεσαμὲλ ἀραιή, πασπαλίζετε ἑπάνω τυρὶ τριμμένο καὶ ρίχνετε λίγο βούτυρο. Βάζετε τὸ φαγητὸ στὸ φοῦρνο καὶ τὸ ἀφίνετε ἕως ὅτου πάρη χρῶμα. Ὅταν τὸ βγάλετε ἀπὸ τὸ φοῦρνο ρίχνετε ἑπάνω τὴ σάλτσα τοῦ ψητοῦ. Σερβίρετε μαζὶ μὲ πατάτες «ρισολὲ».

ΠΑΤΑΤΕΣ «ΡΙΣΟΛΕ»: Κόβετε τὶς πατάτες κυδωνάτες καὶ τὶς ρίχνετε νὰ ζεματισθοῦν σὲ νερὸ ποὺ βράζει. Τὶς στραγγίζετε ἀμέσως. Βάζετε σὲ ταψὶ ἀρκετὴ φριτοῦρα ἢ Στερεὸλ καὶ ὅταν κάψη πολὺ ρίχνετε μέσα τὶς πατάτες. Τὶς βάζετε σὲ δυνατὸ φοῦρνο. Ὅταν μαλακώσουν τὶς βάζετε πάλι σὲ δυνατὴ φωτιὰ γιὰ νὰ ροδίσουν. Τὶς βγάζετε ἀπὸ τὴ φριτοῦρα μὲ τρυπητὴ κουτάλα καὶ τὶς περιχύνετε μὲ φρέσκο βούτυρο. Πασπαλίζετε ἑπάνω ἀλάτι καὶ τὶς σκεπάζετε μὲ ἀδιάβροχο χαρτί. Τὶς ἔχετε σὲ σιγανὸ φοῦρνο γιὰ νὰ διατηροῦνται ζεστὲς καὶ τὶς σερβίρετε μὲ σάλτσα ψητοῦ.

«ΦΛΑΝ ΟΛΛΑΝΤΑΙΖ»

Ὑλικὰ γιὰ τὴ ζύμη:

2 φλυτζ. τσαγιοῦ ἀλεύρι ■ ½ φλυτζ. τσαγιοῦ βούτυρο ἢ Βιτὰμ ■ ½ φλυτζ. τσαγιοῦ ζάχαρη ■ 2 αὐγά.

Ὑλικὰ γιὰ τὴν κρέμα:

3 φλυτζ. τσαγιοῦ γάλα ■ ½ φλυτζ. τσαγιοῦ σιμιγδάλι ψιλὸ ■ ¾ φλυτζ. τσαγιοῦ ζάχαρη ■ Βανίλια ■ 3 κροκάδια αὐγῶν ■ ¾ φλυτζ. τσαγιοῦ κεράσι γλυκὸ μαρένγκα.

Ἐκτέλεσι: Κοσκινίζετε τὸ ἀλεύρι καὶ ἀνοίγετε στὸ κέντρο ἕνα λακκάκι. Ρίχνετε μέσα τὸ βούτυρο, τὴ ζάχαρη, τ' αὐγά. Τὰ δουλεύετε ὅλα μαζὶ καὶ παίρνετε μέσα λίγο—λίγο τὸ ἀλεύρι. Ζυμώνετε ἐλαφρὰ τὴ ζύμη καὶ τὴν τυλίγετε σὲ λαδόχαρτο. Ἀφίνετε νὰ μείνη στὸ ψυγεῖο ἐπὶ 1 ἢ καὶ περισσότερη ὥρα.

Η ΚΡΕΜΑ: Βράζετε τὸ γάλα. Ἀναμιγνύετε τὸ σιμιγδάλι, τὴ ζάχαρη καὶ τὰ κροκάδια τῶν αὐγῶν. Ρίχνετε λίγο — λίγο τὸ γάλα ἐνῶ δουλεύετε τὴν κρέμα μὲ τὸ σύρμα. Τὴ βάζετε στὴ φωτιὰ καὶ τὴν ἀνακατεύετε συνεχῶς ἕως ὅτου πήξη. Προσθέτετε τὴ βανίλια καὶ ἀφίνετε νὰ κρυώση.

Ἀνοίγετε τὴ ζύμη σὲ φύλλο χονδρὸ καὶ τὴ στρώνετε σὲ ἕνα ψητὸ ταψάκι, ἢ σὲ φόρμα γιὰ τάρτα. Τὴν τρυπᾶτε σὲ διάφορα μέρη μὲ ἕνα πηρούνι καὶ ψήνετε τὴν τάρτα ἀδεια σὲ δυνατὸ φοῦρνο (425ο Φαρενάιτ) ἐπὶ 12 περίπου λεπτά. Ὅταν ἡ τάρτα ψηθῆ ἀδειάζετε μέσα τὸ γλυκὸ καὶ τὸ σκεπάζετε μὲ τὴν κρέμα. Ρίχνετε ἑπάνω στὴν κρέμα τὴ μαρέγκα, τὴν πασπαλίζετε μὲ ζάχαρη ἄχνη καὶ βάζετε τὴν τάρτα σὲ σιγανὸ φοῦρνο (325ο Φαρενάιτ) ἐπὶ 15 περίπου λεπτά.

Η ΜΑΡΕΓΚΑ: Χτυπᾶτε 3 ἀσπράδια αὐγῶν ἕως ὅτου ἀσπρίσουν καὶ πήξουν καὶ ρίχνετε ἑλάχιστο ἀλάτι, 6 κουταλιὲς σούπας κοφτὲς ζάχαρη—μία κουταλιὰ κάθε φορά—καὶ λίγη βανίλια. Προσθέτετε μερικὲς σταγόνες λεμονιοῦ ἢ ἐλάχιστο κρεμόριο.

ΜΕΝΟΥ ΓΙΑ ΔΕΙΠΝΟ

Κονσομὲ
Κοτόπουλα «ἀν κοκὸτ»
Σαλάτα
Κρέμα καραμελὲ

ΚΟΤΟΠΟΥΛΑ «ΑΝ ΚΟΚΟΤ»

3 μικρὰ κοτόπουλα ■ Βούτυρο ἢ Φυτίνη ■ 1 ποτηράκι κρασὶ ἄσπρο ■ 3 ὧς 4 τομάτες ■ Ἀλάτι καὶ πιπέρι ■ Πατάτες, Ἀρακάς, Καρότα, Φασολάκια ■ Τοματοῦλες γκλασέ.

Ἐκτέλεσι: Καθαρίζετε καὶ δένετε τὰ κοτόπουλα. Τὰ κοκκινίζετε μὲ βούτυρο ἢ μὲ φυτίνη καὶ τὰ σβύνετε μὲ τὸ κρασί. Προσθέτετε τὶς τομάτες κομμένες, ἀλάτι καὶ λίγο πιπέρι, τὰ σκεπάζετε καὶ τὰ βάζετε νὰ ψηθοῦν σὲ μέτριο φοῦρνο. Κατόπιν τὰ βγάζετε ἀπὸ τὴ σάλτσα, τὴν περνᾶτε καὶ τὴ «δένετε» μὲ λίγο κόρν—φλάουρ. Προσθέτετε λίγη μαυροδάφνη.

Κόβετε κάθε κοτόπουλο στὰ τέσσερα καὶ βάζετε μέσα σὲ 6 γιουβετσάκια ἀπὸ πυρεξ ἢ ἀπὸ πορσελάνη ποὺ νὰ ἀντέχη στὴ φωτιὰ ἀπὸ ½ κοτόπουλο (τὸ πόδι ἀπὸ κάτω καὶ τὸ στῆθος ἑπάνω). Βάζετε γύρω μία γαρνιτούρα ἀπὸ πατάτες ρισολέ, ἀρακᾶ, καρότα καὶ φασολάκια βουτύρου. Τηγανίζετε τὰ σηκοτάκια τῶν πουλιῶν (ψιλοκομμένα) καὶ τὰ μοιράζετε μέσα στὰ γιουβετσάκια. Τὰ περιχύνετε ὅλα μὲ τὴ σάλτσα καὶ βάζετε ἑπάνω ἀπὸ μία τοματοῦλα γκλασέ. Τὰ βάζετε σὲ μέτριο φοῦρνο καὶ τ' ἀφίνετε ἐπὶ 15 ὧς 20 λεπτά. Τὰ φέρνετε στὸ τραπέζι, μὲ τὰ γιουβετσάκια καὶ τὰ σερβίρετε κατευθεῖαν στὰ πιάτα.

ΠΑΤΑΤΕΣ ΡΙΣΟΛΕ: Κόβετε μὲ κουταλάκι ἀπὸ μεγάλες πατάτες μικρὲς μπαλίτσες, τὶς ὁποῖες τηγανίζετε σὲ μπόλικη καὶ καυτὴ φυτίνη.

ΜΕΝΟΥ ΓΙΑ ΓΕΥΜΑ

Γαρίδες μὲ σάλτσα «ραβιγκὸτ»
«Κανελόνια τοσκάνα»
«Μασσεντοὺὰν» ἀπὸ φροῦτα διάφορα

ΓΑΡΙΔΕΣ ΜΕ ΣΑΛΤΣΑ «ΡΑΒΙΓΚΟΤ»

Γαρίδες βρασμένες ■ Πατάτες βρασμένες ■ Μαγιονέζα ■ «Γούστερ σὼς» ■ Λίγη «κέτσουπ» ■ Ἀγγουράκι καὶ κάπαρη ■ Μαϊτανός.

Ἐκτέλεσι: Βράζετε τὶς γαρίδες καὶ τὶς καθαρίζετε. Βράζετε μικρὲς πατάτες ἢ κόβετε μὲ εἰδικὸ κουταλάκι μπαλίτσες ἀπὸ μεγάλες πατάτες καὶ τὶς βράζετε μερικὰ λεπτὰ σὲ ἀλατισμένο νερό.

Βάζετε σὲ πιάτο τὶς γαρίδες καὶ τὶς γαρνίρετε μὲ τὶς πατατοῦλες καὶ μὲ φοῦντες μαϊτανοῦ. Σερβίρετε χωριστὰ σὲ σαλτσιέρα μαγιονέζα ἀφοῦ προσθέσετε σ' αὐτὴ ἕνα ἢ δύο κουταλάκια τσαγιοῦ «γούστερ—σὼς», λίγο «κέτσουπ» (γιὰ νὰ πάρη χρῶμα ρόδινο), μαϊνταν ψιλοκομμένο, λίγο ἀγγουράκι (τουρσί) ψιλοκομμένο καὶ κάπαρη.

«ΚΑΝΕΛΟΝΙΑ ΤΟΣΚΑΝΑ»

Ὑλικὰ γιὰ τὶς κρέπες:

1 ½ φλυτζ. τσαγιοῦ ἀλεύρι ■ 1 κουταλ. τσαγιοῦ κοφτὸ ἀλάτι ■ 2 κουταλ. τσαγιοῦ κοφτὰ μπαϊβίκιν πάουντερ ■ 4 αὐγά. χτυπημένα ■ 1 1)3 φλυτζ. τσαγιοῦ γάλα ■ 2)3 φλυτζ. τσαγιοῦ νερὸ ■ Φυτίνη.

Ὑλικὰ γιὰ τὴ γέμισι:

½ ὀκὰ κιμὰς ■ 1 κρεμμύδι ■ Βούτυρο ἢ φυτίνη ■ 2 τομάτες ■ 2 αὐγὰ ■ Παρμεζάνα τριμμένη ■ Λίγο ζαμπὸν ■ Μοσχοκάρυδο, ἀλάτι, πιπέρι ■ Βούτυρο φρέσκο ■ Σάλτσα τομάτας.

Ἐκτέλεσι: Κοσκινίζετε τὸ ἀλεύρι, τὸ ἀλάτι καὶ τὴ μπαϊβίκιν πάουντερ. Ἀνοίγετε στὸ κέντρο ἕνα λακκάκι καὶ ρίχνετε μέσα τὰ αὐγά, τὸ γάλα καὶ τὸ νερό. Τ' ἀνακατεύετε ὅλα μαζί.

Βουτυρώνετε ἐλαφρὰ ἕνα μικρὸ τηγανάκι, τὸ ζεσταίνετε καὶ ρίχνετε μέσα λίγο χυλό. Τὸ γέρνετε γιὰ νὰ ἁπλωθῆ ὁ χυλὸς σὲ ὅλο τὸν πυθμένα. Ψήνετε τὴν κρέμα ἕως ὅτου ξανθήση ἀπὸ τὴ μία πλευρά. Τὴ γυρίζετε καί, ὅταν ψηθῆ, τὴ βγάζετε. Ψήνετε ὅλες τὶς κρέπες κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ἐνῶ ἀλείφετε κάθε φορὰ τὸ τηγανάκι μὲ βούτυρο.

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΕ ΤΗ ΓΕΜΙΣΙ: Περνᾶτε ἀπὸ μηχανὴ τὸν κιμὰ μὲ τὸ κρεμμύδι δύο φορές. Τὸν σωτάρετε μὲ λίγο βούτυρο, προσθέτετε ἀλάτι, πιπέρι, μοσχοκάρυδο, καὶ τὶς τομάτες ξεφλουδισμένες καὶ ψιλοκομμένες. Ἀφίνετε νὰ σιγοβράση ἐπὶ ½ ὥρα ἢ ἕως ὅτου μείνη μόνο μὲ τὸ βούτυρο. Τὸν βάζετε σὲ γουδὶ καὶ τὸν κοπανίζετε καλὰ μαζὶ μὲ δύο αὐγὰ καὶ μὲ παρμεζάνα τριμμένη. Προσθέτετε λίγο ζαμπὸν κομμένο σὲ μικρὰ τετραγωνάκια.

Βάζετε ἑπάνω σὲ κάθε κρέπα ἀπὸ μία κουταλιὰ γέμισι καὶ τὴν τυλίγετε ρολό. Βάζετε τὶς γεμισμένες κρέπες σὲ ταψάκι βουτυρωμένο καὶ πασπαλισμένο μὲ παρμεζάνα. Τὶς πασπαλίζετε μὲ παρμεζάνα καὶ τὶς περιχύνετε μὲ βούτυρο φρέσκο λυωμένο. Τὶς βάζετε στὸ φοῦρνο καὶ κάτω ἀπὸ τὸ «μπρόϊλ» γιὰ νὰ γκρατιναρισθοῦν ἐπὶ 20 περίπου λεπτά. Τὶς σερβίρετε μὲ σάλτσα ἀπὸ τομάτες γλυκειές.

Η ΣΑΛΤΣΑ: Βράζετε μερικὲς τομάτες, ἕνα κρεμμύδι ἕνα καρότο, λίγο σέλινο, φύλλο δάφνης μὲ λίγο ἀλάτι καὶ μὲ ἀρκετὴ ζάχαρη. Τὴν περνᾶτε ἀπὸ τρυπητὸ καὶ τὴν ξαναβράζετε. Προσθέτετε ἕνα κομμάτι φρέσκο βούτυρο.

ΜΑΣΕΝΤΟΥΑΝ ΑΠΟ ΦΡΟΥΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

Φροῦτα διάφορα ■ Σιρόπι ■ Μαρασκίνο.

Ἐκτέλεσι: Καθαρίζετε διάφορα φροῦτα τῆς ἐποχῆς, τὰ κόβετε σὲ μικροὺς κύβους καὶ τὰ ραντίζετε μὲ χυμὸ λεμονιοῦ. Τὰ περιχύνετε μὲ σιρόπι ἀπὸ ζάχαρη καὶ νερὸ καὶ μὲ μαρασκίνο ἢ μὲ ἕνα ἄλλο λικὲρ τῆς ἐκλογῆς σας. Τ' ἀφίνετε νὰ μείνουν στὸ ψυγεῖο μερικὲς ὧρες καὶ κατόπιν τὰ σερβίρετε μέσα σὲ μικρὰ γυάλινα μπόλ.

ΜΕΝΟΥ ΓΙΑ ΔΕΙΠΝΟ

Σούπα κρέμα βελουτὲ
Φιλέτα γλώσσας «ΜΑΡΙ-ΛΟΥ·Ι·Ζ»
«Σνίτσελ χόφμαν»
«Σαρλὸτ σπεσιάλ»

ΣΟΥΠΑ ΚΡΕΜΑ «ΒΕΛΟΥΤΕ»

4 καρότα ■ 2 κρεμμύδια ■ Λίγο σέλινο ■ 2 κουταλιὲς βούτυρο ἢ φυτίνη ■ 2 κουταλιὲς σούπας κοφτὲς ἀλεύρι ■ 4 πατάτες μέτριες ■ 1 ντομάτα ■ Ἀλάτι ■ Ζωμὸς κρέατος ἢ κότας. ■ 2 κροκάδια αὐγῶν ■ ½ φλυτζ. τσαγιοῦ γάλα.

Ἐκτέλεσι: Καθαρίζετε τὰ καρότα καὶ τὰ κρεμμύδια. Κόβετε τὸ σέλινο (μόνο τὸ κοτσάνι). Τὰ σωτάρετε ὅλα μαζὶ μὲ τὸ βούτυρο καὶ τὰ πασπαλίζετε μὲ τὸ ἀλεύρι. Τὰ σωτάρετε μερικὰ λεπτὰ καὶ προσθέτετε τὶς πατάτες καθαρισμένες καὶ κομμένες, τὴν ντομάτα κομμένη, λίγο ἀλάτι καὶ ἀρκετὸ ζωμὸ ἀπὸ κρέας ἢ ἀπὸ κότα ἢ νερό, ἀφοῦ διαλύσετε μέσα 2 ἢ 3 κύβους «μάτζι». Σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοβράσουν. Κατόπιν τὰ περνᾶτε ἀπὸ τρυπητό.

Προσθέτετε στὴ σούπα τὰ κροκάδια τῶν αὐγῶν, χτυπημένα μὲ τὸ γάλα καὶ τὴν ἀνακατεύετε σὲ σιγανὴ φωτιά, χωρὶς νὰ τὴν ἀφήσετε νὰ πάρη βράσι. Τὴ σερβίρετε μὲ «κρουτὸν» (ψωμάκια τηγανισμένα σὲ βούτυρο).

Σημ: Ἐὰν ἡ σούπα εἶναι πηχτὴ τὴν ἀραιώνετε μὲ λίγο ζωμὸ κρέατος ἢ μὲ γάλα. Ἂν εἶναι ἀραιὴ τὴ «δένετε» μὲ λίγο κόρν—φλάουρ.

ΦΙΛΕΤΑ ΓΛΩΣΣΑΣ «ΜΑΡΙ – ΛΟΥ'Ι'Ζ»

6 γλώσσες 60 περίπου δραμίων ■ Ἀγκινάρες φρέσκες ἢ κονσέρβας ■ Γαρίδες βρασμένες ■ Ἐλιὲς ■ Σάλτσα «Μπεαρναίζ».

Ἐκτέλεσι: Καθαρίζετε τὶς γλῶσσες. Ἀφαιρεῖτε τὸ δέρμα καὶ τὶς χωρίζετε σὲ φιλέτα. (Ἀπὸ κάθε γλώσσα βγάζετε 4 φιλετάκια). Τὰ τυλίγετε ρολὸ μὲ μία λουρίδα στὴ μέση καὶ τὰ βάζετε σὲ ἕνα ταψάκι. Ρίχνετε λίγο βούτυρο φρέσκο, ἀλάτι, χυμὸ λεμονιοῦ, 1 ποτηράκι κρασὶ ἄσπρο ἀρετσίνωτο καὶ λίγο νερὸ ἢ ζωμὸ ἀπὸ κρέας. Τὰ σκεπάζετε μὲ χαρτὶ ἀδιάβροχο καὶ τὰ βάζετε στὴ φωτιά. Ὅταν πάρουν βράσι τὰ βάζετε σὲ σιγανὸ φοῦρνο καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοψηθοῦν ἐπὶ 15 ὧς 20 λεπτά.

Καθαρίζετε τὶς ἀγκινάρες καὶ ἀφίνετε μόνο τοὺς πάτους. Τὶς βράζετε σὲ νερὸ μὲ χυμὸ λεμονιοῦ καὶ ἀλάτι. Ἢ ζεματᾶτε ἀγκινάρες κονσέρβας σὲ νερὸ μὲ χυμὸ λεμονιοῦ καὶ ἀλάτι.

Βάζετε σὲ πιατέλα τὶς ἀγκινάρες καὶ τοποθετεῖτε ἑπάνω σὲ κάθε πάτο ἀγκινάρας ἀπὸ ἕνα τυλιγμένο φιλέτο γλώσσας. Ἑτοιμάζετε σάλτσα «μπεαρναίζ» καὶ τὰ περιχύνετε. Τὰ βάζετε στὸ φοῦρνο καὶ κάτω ἀπὸ τὸ «μπρόϊλ» μερικὰ λεπτὰ γιὰ νὰ γκρατιναρισθοῦν. Γαρνίρετε τὸ πιάτο μὲ βραστὲς ζεστὲς πατατοῦλες καὶ βάζετε ἐπάνω στὰ φιλέτα ἐλιές, χωρὶς τὸ κουκούτσι.

ΣΑΛΤΣΑ «ΜΠΕΑΡΝΑΙΖ»

6 κροκάδια αὐγῶν ½ φλυτζ. τσαγιοῦ ἀπὸ τὴ σάλτσα τοῦ ψαριοῦ ■ 3 κουταλιὲς σούπας χυμὸς λεμονιοῦ ἢ ξύδι χλιαρὸ ■ 1 φλυτζάνι τσαγιοῦ βούτυρο φρέσκο.

Ἐκτέλεσι: Βάζετε σὲ μπαὶν—μαρὶ τὰ κροκάδια τῶν αὐγῶν καὶ τὰ χτυπᾶτε μὲ τὸ σύρτη σάλτσα τοῦ ψαριοῦ, μία κουταλιὰ σούπας πὶν προσθέτετε τὸ χυμὸ τοῦ λεμονιοῦ ἢ τὸ ξύδι (χλιαρὸ) καὶ κατεβάζετε τὴ σάλτσα ἀπὸ τὴ φωτιά. Ρίχνετε τὸ βούτυρο (λυωμένο) μία κουταλιὰ κάθε φορά, λίγο ἀλάτι, μαϊτανὸ ψιλοκομμένο καὶ λίγο ἐστραγκὸν (ἐὰν ἔχετε), ἐνῶ χτυπᾶτε συνεχῶς. Ἀφίνετε τὴ σάλτσα μισοσκεπασμένη καὶ πρὶν τὴ χρησιμοποιήσετε τὴν ξαναχτυπᾶτε. Ἐὰν σᾶς κόψη προσθέτετε μία κουταλιὰ γάλα φρέσκο ἢ τοῦ κουτιοῦ νεστλὲ καὶ τὴν ξαναχτυπᾶτε.

«ΣΝΙΤΣΕΛ ΧΟΦΜΑΝ»

300 δράμια κρέας ἀπὸ μοσχαράκι (στρογγυλὸ) ■ Ἀλεύρι ■ Τυρὶ τριμμένο ■ 3 αὐγά. ■ 6 κουταλιὲς σούπας νερὸ ■ Γαλέτα κοπανισμένη ■ Φυτίνη ■ Ζαμπὸν ■ Γραβιέρα ■ Πάπρικα ■ Βούτυρο.

Ἐκτέλεσι: Κόβετε τὸ κρέας σὲ φέτες πάχους 1½ περίπου ἑκατοστὸ καὶ τὶς πασπαλίζετε μὲ ἀλάτι καὶ πιπέρι. Ἀναμιγνύετε τὸ ἀλεύρι μὲ λίγη παρμεζάνα καὶ τὶς ἀλευρώνετε.

Χτυπᾶτε τ' αὐγὰ μὲ τὸ νερὸ καὶ βυθίζετε μέσα ἕνα—ἕνα τὰ «σνίτσελ». Τὰ βγάζετε καὶ τὰ τυλίγετε σὲ γαλέτα. Τὰ τηγανίζετε μὲ φυτίνη καὶ τὰ βάζετε σὲ πιατέλα. Βάζετε ἑπάνω σὲ κάθε «σνίτσελ» ἀπὸ μία μικρὴ φέτα ζαμπὸν καὶ μία φέτα γραβιέρα. Τὰ πασπαλίζετε μὲ λίγη πάπρικα, σκορπᾶτε ἑπάνω κομματάκια βουτύρου καὶ τὰ βάζετε στὸ φοῦρνο καὶ κάτω ἀπὸ τὸ «μπρόϊλ». Τὰ ἀφίνετε μερικὰ μόνο λεπτὰ γιὰ νὰ μαλακώση τὸ τυρί.

Σερβίρετε τὰ σνίτσελ μὲ γαρνιτούρα ἀπὸ πατάτες πουρέ, ἀρακᾶ, φασολάκια καὶ καρότα σωτέ.

ΣΑΡΛΟΤ «ΣΠΕΣΙΑΛ»

6 φλυτζ. τσαγιοῦ γάλα ■ 1 ½ φλυτζ. τσαγιοῦ ζάχαρη ■ Λίγη βανίλια ■ 12 φύλλα ζελατίνας ■ 100 δράμια φρουῦ - γκλασὲ ■ 2 φλυτζάνια τσαγιοῦ κρέμα σαντιγὶ ■ Σιρόπι ἀπὸ κεράσι γλυκὸ ■ 6 αὐγά.

Ἐκτέλεσι: Βράζετε τὸ γάλα μὲ τὴ ζάχαρη. Μουσκεύετε τὴ ζελατίνα καὶ τὴν προσθέτετε. Χτυπᾶτε τ' αὐγὰ καὶ προσθέτετε λίγο—λίγο τὸ μίγμα τοῦ γάλακτος. Βάζετε τὴν κρέμα σὲ μπαὶν—μαρὶ καὶ τὴν ἀνακατεύετε ἕως ὅτου πήξη ἐλαφρά. Τὴν ἀποσύρετε ἀπὸ τὴ φωτιὰ καί, ὅταν κρυώση, προσθέτετε τὴ βανίλια καὶ τὴ μισὴ σαντιγὶ ἐνῶ ἀνακατεύετε ἐλαφρά. Προσθέτετε ἐπίσης τὰ φρουῦ—γκλασὲ ψιλοκομμένα καὶ σερβίρετε τὴν κρέμα μέσα σὲ μικρὰ μπόλ. Τὴν ἀφίνετε στὸ ψυγεῖο γιὰ νὰ παγώση καὶ, πρὶν τὴ σερβίρετε, τὴ γαρνίρετε μὲ κρέμα σαντιγὶ καὶ μὲ λίγο σιρόπι ἀπὸ κεράσι.

ΜΕΝΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ

Ὀρεκτικὰ διάφορα

«Ὄσσο-μποῦκο»
«Ρυζότο πιεμονταίζ»
Φροῦτο

«ΟΣΣΟ ΜΠΟΥΚΟ»

2 κότσια μοσχαριοῦ ■ Βούτυρο ἢ φυτίνη ■ Λίγο σέλινο ■ 1 καρότο ■ 1 κρεμμύδι ■ Φύλλο δάφνης ■ Λίγο σκόρδο ■ 2 κουταλιὲς κοφτὲς ἀλεύρι ■ 1 ποτηράκι κρασὶ μαῦρο ■ Λίγο ζουμὶ ἀπὸ κρέας.

Ἐκτέλεσι: Κόβετε κάθε κότσι σὲ 3 κομμάτια. Τὰ κοκκινίζετε ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρὲς μὲ βούτυρο ἢ μὲ φυτίνη καὶ τὰ βγάζετε ἀπὸ τὴν κατσαρόλα. Ρίχνετε μέσα τὸ σέλινο, τὸ καρότο καὶ τὸ κρεμμύδι, κομμένα σὲ φέτες, τὸ φύλλο δάφνης καὶ τὸ σκόρδο. Τὰ σωτάρετε μερικὰ λεπτά, ρίχνετε τὸ ἀλεύρι καί, ὅταν ξανθήση, προσθέτετε τὸ κρασὶ καὶ λίγο ζουμὶ ἀπὸ κρέας ἢ νερὸ ἀφοῦ διαλύσετε μέσα δύο κύβους «Μάτζι». Βάζετε μέσα στὴ σάλτσα τὰ κομμάτια κρέατος ὅπως εἶναι μὲ τὸ κόκκαλο καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ σιγοψηθοῦν ἐπὶ 1½ περίπου ὥρα. Τὰ βγάζετε ἀπὸ τὴ σάλτσα, τὴν ὁποία περνᾶτε ἀπὸ «σινουά». Τὴν ξαναζεσταίνετε καὶ βάζετε μέσα πάλι τὰ «ὄσσο—μποῦκο».

Σερβίρετε τὸ «ὄσσο—μποῦκο» μὲ ρυζότο πιεμονταίζ».

«ΡΙΖΟΤΟ ΠΙΕΜΟΝΤΑΙΖ»

2 φλυτζ. τσαγιοῦ ρύζι «μπάρμπα Μπὲν» ½ φλυτζ. τσαγιοῦ βούτυρο ἢ φυτίνη ■ 5 φλυτζ. τσαγιοῦ ζωμὸς κρέατος ■ Λίγη ζαφουρὰ ■ Ἀλάτι ■ Παρμεζάνα ■ Λίγο ζαμπὸν ψιλοκομμένο.

Πλένετε καλὰ καὶ στραγγίζετε τὸ ρύζι. Τὸ τυλίγετε σὲ μιὰ πετσέτα. Ζεσταίνετε τὸ βούτυρο, ρίχνετε τὸ ρύζι καὶ τὸ ἀνακατεύετε μερικὰ λεπτά. Προσθέτετε τὸ ζωμὸ κρέατος, ἀφοῦ τὸν βράσετε λίγη ζαφουρὰ καὶ λίγο ἀλάτι. Ἀνακατεύετε τὸ ρύζι, τὸ σκεπάζετε καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοβράση ἐπὶ 18 ὧς 20 λεπτὰ ἢ ἕως ὅτου ἀπορροφήση ὅλο τὸ ζωμό. Τὸ ἀποσύρετε ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ προσθέτετε ἀρκετὴ παρμεζάνα τριμμένη καὶ λίγο ζαμπόν. Τὸ ἀνακατεύετε ἐλαφρὰ καὶ τὸ ἀδειάζετε σὲ φόρμα. Τὸ διατηρεῖτε ζεστὸ σὲ σιγανὸ φοῦρνο καὶ τὸ βγάζετε ἀπὸ τὴ φόρμα σὲ πιατέλα ὅταν πρόκειται νὰ τὸ σερβίρετε. Βάζετε γύρω ἀπὸ τὸ πιλαφὶ τὸ «ὄσσο—μποῦκο» καὶ ρίχνετε ἑπάνω τὴ σάλτσα του.

Ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Κανίστρας βάζει ἑπάνω σὲ κάθε «ὄσσο—μποῦκο» ἀπὸ ἕνα κομματάκι βούτυρο φρέσκο. Δουλεύει τὸ βούτυρο μὲ λίγο χυμὸ λεμονιοῦ καὶ μὲ φιλὸ μαϊντανό. Τὸ ἀφίνει στὸ ψυγεῖο νὰ παγώση καὶ κατόπιν τὸ κόβει σὲ μπαλίτσες μὲ εἰδικὸ κουταλάκι. Βέβαια αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ παραλείψετε.

ΣΑΛΑΤΑ ΡΩΣΙΚΗ

Καθαρίζετε δύο μεγάλα παντζάρια βρασμένα καὶ τὰ κόβετε σὲ μικρὰ κομματάκια. Βράζετε 100 δράμια πατάτες μὲ τὸ φλοιό, τὶς καθαρίζετε καὶ τὶς κόβετε σὲ κομματάκια. Ἀναμιγνύετε τὰ παντζάρια, τὶς πατάτες, ἕνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ ἀρακᾶ κονσέρβας ἢ φασολάκια βρασμένα, ἕνα ξυνόμηλο καθαρισμένο καὶ ψιλοκομμένο, ἕνα κουταλάκι τοῦ τσαγιοῦ κρεμμύδι ψιλοκομμένο (ἂν θέλετε), ἕνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ κρέας ἢ ψάρι βρασμένο καὶ ψιλοκομμένο. Πασπαλίζετε τὴ σαλάτα μὲ ἀλάτι καὶ τὴ ραντίζετε μὲ λαδόξυδο. Τὴ βάζετε στὸ κέντρο μιᾶς πιατέλας καὶ τοποθετεῖτε γύρω φύλλα ἀπὸ καρδιὰ μαρουλιοῦ, κλωναράκια κάρδαμο ἢ ρόκα. Σκεπάζετε τὴ σαλάτα μὲ μαγιονέζα καὶ τὴ γαρνίρετε μὲ φέτες βρασμένων αὐγῶν, καὶ ἂν θέλετε μὲ γαρίδες καὶ μὲ ἀντζούγες.

ΜΕΡΙΚΕΣ ἀναγνώστριές μας πιθανὸν νὰ θυμοῦνται μιὰ εἴδησι ποὺ δημοσιεύτηκε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1949 καὶ ποὺ ἀνάγγελλε ὅτι ἡ Μισλὶν Καρρὲ εἶχε καταδικασθῆ σὲ θάνατο ἀπὸ ἕνα δικαστήριο τοῦ Παρισιοῦ.

Ὅπως ἀποκαλύφθηκε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δίκης της, ἡ σαρωντάρα αὐτὴ γυναίκα ἦταν γνωστὴ μὲ τὸ ψευδώνυμο «Ἡ Γάτα». Ἦταν μιὰ γυναίκα ἐξαιρετικῆς ὀμορφιᾶς, μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά, καστανὰ μαλλιά, λευκὰ καὶ ἀχαρὰ κανονικὰ δόντια καὶ βαθειά, φωτεινὰ μάτια.

Ἡ Γάτα ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες κατασκόπους τῆς Εὐρώπης. Ὁ Γάλλος ἀντισυνταγματάρχης Μαρσὲλ Ἀσάρ, ἕνας ἀξιωματικός, ποὺ ἔπαιξε πρωταρχικὸ ρόλο στὶς γαλλικὲς μυστικὲς ὑπηρεσίες κατὰ τὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο (μέλος τοῦ Δευτέρου Γραφείου καὶ ἀρχηγὸς τῶν ὑπηρεσιῶν πληροφοριῶν τοῦ στρατηγοῦ Ζουὲν) ἐδήλωσε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δίκης:

— Ἡ κυρία Καρρὲ προσέφερε ἀξιοσημείωτες ὑπηρεσίες στὸ γαλλικὸ στρατό. Τὰ χρόνια ποὺ ἐργαζόταν γιὰ μᾶς, κατώρθωσε νὰ μᾶς ἀποκαλύψη πολλὰ σχέδια ἐκστρατείας τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων.

Γιατὶ ὅμως τότε καταδικάστηκε σὲ θάνατο ἀπὸ ἕνα γαλλικὸ δικαστήριο; Ἦταν μήπως διπλὸς πράκτωρ καί, γιατί, ὅπως τόσοι ἄλλοι κατάσκοποι, ἐργάσθηκε ταυτόχρονα γιὰ τὴ χώρα της καὶ γιὰ τὸν ἐχθρό; Πολὺ πρὶν ὁ δόκτωρ Κλάους Φοὺκς προδώση τὰ μυστικὰ τῆς ἀτομικῆς βόμβας, ἐνῶ ἐργαζόταν γιὰ τὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Ἀμερική, ἡ Μισλὶν Καρρὲ ἔδινε ἕνα τυπικὸ παράδειγμα τῆς διπλῆς προσωπικότητας τῶν κατασκόπων.

Μπροστὰ στὴν ἱστορία της, οἱ ἱστορίες τῆς Δαλιδᾶς καὶ τῆς Μάτα Χάρι φαίνοντα ἀσήμαντες.

Σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς νότιας Ἀλγερίας ζοῦσε τὸ 1949 μιὰ γυναίκα μὲ τὸ ὄνομα Μισλὶν Καρρέ, τὸ γένος Μπελάρ. Εἶχε παντρευτῆ ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ποὺ ὁ γλίσχρος μισθός του τὴν ὑποχρέωνε νὰ ἐργάζεται ὡς δασκάλα.

Ἡ κυρία Καρρὲ εἶχε ὡραία σγουρὰ μαλλιά, φρύδια καμπυλωτά, κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὑπῆρχαν δυὸ φωτεινὰ καστανὰ μάτια. Τὰ ἠδυπαθῆ χείλη της ἄφιναν, ὅταν ἄνοιγαν, νὰ φαίνεται μιὰ σειρὰ ἀπὸ μαργαριταρένια δόντια. Μ' ἕνα λόγο ὁλόκληρη ἡ ἐμφάνισί της ἦταν τέλεια.

Ἡ κυρία Καρρὲ ἐνέπνεε κάποια δυσπιστία στοὺς γείτονές της, ποὺ ἀνῆκαν στὴ μικρὴ ἀλγερινὴ ἀστικὴ τάξι γιατὶ στὰ μάτια τους φαινόταν πάρα πολὺ μορφωμένη γιὰ νὰ εἶναι μιὰ ἁπλῆ δασκάλα. Ὁ μισθός τ σὰν δασκάλας δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ ντύνεται μὲ πολυτέλεια, τὰ ἁπλὰ φορέματά της ὅμως ἦταν κομψότατα.

Ὅταν κανένας ξένος τύχαινε νὰ περάση ἀπὸ τὸ μακρυνὸ χωριὸ ποὺ ζοῦσε ἡ Μισλὶν Καρρέ, ἡ δασκάλα ἦταν βέβαιη πὼς θὰ τὸν ἄφινε κατεγοητευμένο. Ἡ διαγωγή της ὅμως ἦταν πάντα ὑποδειγματική. Δὲν εἶναι γνωστὸ ἂν ἡ Μισλὶν Καρρὲ ἦταν εὐτυχισμένη στὴν Ἀλγερία. Ὅταν ὅμως ξέσπασε ὁ πόλεμος, ἀποφάσισε νὰ πάη κ' ἔζη στὸ Παρίσι.

Οἱ περιστάσεις διευκόλυναν τὴν πραγματοποίησι τῆς ἐπιθυμίας της. Ἡ ἐμπόλεμη Γαλλία εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ νοσοκόμες. Ἡ Μισλὶν προσελήφθη ἀμέσως καὶ τότε ἔβγαλε ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Τώρα θὰ μποροῦσε νὰ ζήση, εἶπε.

Γιατὶ ξέρουμε ὅτι αὐτὲς ἦταν οἱ σκέψεις της. Ἡ Μισλὶν Καρρὲ κρατοῦσε ἡμερολόγιο, ποὺ συμπλήρωνε κατόπιν μὲ μιὰ «ἐξομολόγησι» — ἕνα ἀξιοσημείωτο ἔγγραφο ποὺ ἀναλύεται ἡ ἀνθρώπινη ψυχή.

Πρὶν φύγη ἀπὸ τὴν Ἀφρική, ξαναεῖδε τὸν ἄνδρα της στὸ Ἀλγέρι. Αὐτὸς ἔφευγε γιὰ τὸ μέτωπο καὶ ἡ συνάντησί τους αὐτὴ ἔμελλε νὰ εἶναι ἡ τελευταία. Λίγο ἀργότερα ὁ ἄντρας της σκοτώθηκε σὲ μιὰ μάχη.

Τὸ Ἀλγέρι τῆς φάνηκε θλιβερό. Στὸ ἡμερολόγιό της γράφει: «Τὸ Ἀλγέρι εἶναι γκρίζο. Ἤμουν ἐκνευρισμένη. Ἔδωσα τὴ βαλίτσα μου σὲ δυὸ Ἄραβες, ποὺ μὲ ὡδήγησαν στὸ ξενοδοχεῖο «Τέρμινους», ὅπου νοίκιασα ἕνα δωμάτιο. Ὅταν ὅμως θέλησα νὰ κάνω ἕνα μπάνιο, ὑπῆρχε ἕνα ἔντομο ποὺ ἔτρεχε μέσα στὴ μπανιέρα».

Ἐνῶ περίμενε τὸ καράβι, πῆγε νὰ κάνη ἕναν περίπατο στὰ προάστια, ποὺ τῆς φαινόταν τὸ μόνο ἐνδιαφέρον μέρος τῆς πόλεως. Ἕνα βράδυ ποὺ καθόταν σ' ἕνα παγκάκι στὴν ἀραδικὴ συνοικία, ἕνας νεαρὸς ποὺ φοροῦσε τὴ στολὴ τῶν ἀλεξιπτωτιστῶν ἦρθε καὶ κάθησε δίπλα της. Μέσα στὸ σκοτάδι τὸν πέρασε γιὰ Ἄραβα.

«Ἦταν ἐξαιρετικὰ γοητευτικός», γράφει στὸ ἡμερολόγιό της, «ἕνας ἀληθινὸς Παριζιάνος. Ἦταν καταχαρούμενος ποὺ θὰ γύριζε στὴ Γαλλία. Δὲν τοῦ εἶπα ποιά εἶμαι, ἀλλὰ τοῦ μιλοῦσα τὰ σπασμένα γαλλικά, ποὺ μιλοῦν οἱ κοπέλλες τῶν Ἀράβων τῶν προαστίων. Ἔτσι δὲν τὸν ἀπογοήτευσα.

»Πόσο οἱ κουβεντοῦλες ποὺ μοῦ ψιθύριζε στὸ παγκάκι ἦταν γοητευτικές! Μὲ προσκάλεσε νὰ πιοῦμε κάτι σ' ἕνα καφενεῖο. Ὅταν μὲ εἶδε στὸ φῶς καὶ κατάλαβε σὲ ποιάν εἶχε πῆ ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα ποὺ πίστευε ὅτι τὰ ἔλεγε σὲ μιὰ νεαρὴ Ἀλγερινή, στενοχωρήθηκε τρομερά. Προσπάθησα νὰ τοῦ διώξω τὴ στενοχώρια καὶ τὸν προσκάλεσα νὰ φάμε μαζί, τὴν ἄλλη μέρα. Οἱ σχέσεις μας ὑπῆρξαν ἕνα θελκτικὸ καὶ ἁπλὸ εἰδύλλιο».

ΟΙ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΑΙ πῆραν τὸ ἴδιο καράβι ποὺ πῆρε καὶ ἡ Μισλὶν γιὰ τὴ Γαλλία. «Ὁ ἀλεξιπτωτιστὴς μου ταξίδευε μαζί μου στὸ καράβι» γράφει στὸ ἡμερολόγιό της.

Φτάνοντας στὸ Παρίσι ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα κεντρικὸ ξενοδοχεῖο. «Τί χώρα καὶ τί πόλι!» σημειώνει. «Εἶναι ἀδύνατο νὰ φανταστῶ ὅτι οἱ Μπόσηδες (Γερμανοί) μπορεῖ νὰ καταλάβουν τὸ Παρίσι. Τὰ παλιὰ ἱστορικὰ κτίρια, ὁ Σηκουάνας μὲ τὶς προκυμαίες του, ἡ Παναγία τῶν Παρισίων — εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, ἐγώ ἡ ἴδια αὐτὰ τὰ πράγματα. Τὰ βουλεβάρ-καφενεῖο... Τί ἐντυπώσεις μὲ πλημμυρίζουν! Εἶμαι εὐτυχισμένη, βρίσκομαι στοὺς οὐρανούς. Καὶ θὰ προσπαθήσω κι' ἐγὼ νὰ ἐκτελέσω τὸ καθήκον μου ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, γιὰ νὰ μὴ νικηθῆ ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴν κόλασι».

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκε στὸ κέντρο κατατάξεώς της. Στὸ νοσοκομεῖο ὅπου ἐκπαιδευόταν ἐθεωρεῖτο σὰν πρόσωπο ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνη καὶ ἀπόλυτα ἀφωσιωμένο στὴ φρουτίδα τῶν πληγωμένων.

Ἡ ἥττα τοῦ 1940 τὴ συγκλόνισε. Πῆρε κι' αὐτὴ τὸ δρόμο τῆς ἐξορίας. Ὀργάνωσε ἕνα κέντρο βοηθείας στὸ Μπωβαί, ἔπειτα τράβηξε γιὰ τὴ νότια Γαλλία καὶ ἔμεινε στὴν Τουλούζη.

Καὶ ἐκεῖ μὲ δική της πρωτοβουλία, ὀργάνωσε κέντρο περιθάλψεως τραυματιῶν. Ἡ ἴδια ἔρριξε τὴν ἰδέα σὲ μερικοὺς Γάλλους ἀξιωματικοὺς νὰ ἱδρύσουν ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως γιὰ τοὺς στρατιῶτες ποὺ δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ πάνε στὶς μονάδες τους.

Ἐνῶ ἦταν ἀπασχολημένη μ' αὐτὲς τὶς δουλειές, γνώρισε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ φαινόταν νὰ εἶχε ἰδιαίτερη ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά της. Ἦταν ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ πολωνικοῦ ἐπιτελείου, προσκολλημένος στὶς ὑπηρεσίες συνδέσμων τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Εἶχε πολεμήσει κατὰ τῶν Γερμανῶν, εἶχε συλληφθῆ αἰχμάλωτος καὶ εἶχε δραπετεύσει. Ἐξαντλημένος, πεινασμένος, ἄρρωστος, εἶχε τέλος συναντήσει τὴν Μισλὶν Καρρέ. Αὐτὴ τὸν εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν ἐξαθλίωσι, τοῦ εἶχε δώσει νὰ φάη, τὸν εἶχε ντύσει, φροντίσει καὶ ἐνθαρρύνει.

Ὀνομαζόταν Ρομὰν Τσερνιάβσκι —ἕνα ὄνομα ποὺ ἡ Μισλὶν δὲν κατόφερνε νὰ προφέρη. Τὸν ἔλεγε ἁπλὸς Ἀρμάνδο κι' αὐτὸς τὴν ἀποκαλοῦσε «Γάτα μου», γιὰ τὴ γατίσια χάρι της. Ὁ Ἀρμάνδος ἐμπιστεύθηκε στὴ Μισλὶν τὴν ἰδέα του νὰ ἱδρύση ἕνα δίκτυο ἀντιστάσεως καὶ πληροφοριῶν στὴ Γαλλία γιὰ νὰ κατασκοπεύη τοὺς Γερμανοὺς καὶ νὰ τοὺς χτυπᾶ ὁπου ἦταν δυνατό. Ἡ Γάτα δέχτηκε μὲ ἐνθουσιασμὸ τὴν πρότασι.

Ἦταν ἀνάγκη, πρῶτα - πρῶτα νὰ ξαναβροῦν μερικοὺς ἀξιωματικούς. Μερικοὶ βρίσκονταν στὴν ἐλεύθερη ζώνη, ἄλλοι ἔμεναν κρυφὰ στὴν κατεχόμενη. Ἡ Γάτα ἄρχισε τὸ ἔργο της μὲ ὅλη τὴν ἐνεργητικότητά της. Ἡ κατάστασι στὴ Γαλλία ἦταν ἀκόμα χαώδης. Ἑκατομμύρια ξεριζωμένων ἀνθρώπων διέσχιζαν τοὺς δρόμους. Στὰ ἰσπανικὰ σύνορα ἦταν ἀκόμα χειρότερα.

Ὁ Πολωνὸς συνταγματάρχης δὲν μποροῦσε νὰ μετακινηθῆ ἐλεύθερα καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ πάη στὴν κατεχόμενη ζώνη. Ἔτσι, τὸ ἔργο τοῦ συνδέσμου ἔπρεπε νὰ ἐκτελῆ ἡ Μισλίν. Αὐτὴ ἐρχόταν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὰ νέα μέλη τῆς ὁμάδας καὶ κανόνιζε τὰ ραντεβοῦ ἀνάμεσά τους. Τὸ δίκτυο εἶχε πάρει τὸ ὄνομα «Δι̇αυσμμαχικὸ» καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνη ὁ πιὸ δραστήριος πυρήνας τῆς γαλλικῆς ἀντιστάσεως.

Ὁ συνταγματάρχης Μαρσὲλ Ἀσάρ, ποὺ εἶχε προσχωρήσει στὴν κίνησι, ἔγινε τὸ πιὸ σημαντικὸ πρόσωπο. Τὰ ἄλλα μέλη, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πολωνὸ συνταγματάρχη, ἦταν ὅλοι ἐρασιτέχνες στὸν τομέα τῆς κατασκοπείας. Ὁ Ἀσάρ ἦταν ἐπινοητικὸς ἄνθρωπος. Ἐπικοινωνοῦσε μὲ τοὺς Ἄγγλους μέσῳ Ἰσπανίας καὶ Πορτογαλίας. Γιὰ τὴν Μισλὶν ἦταν ἡ προσωποποίησι τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἀσὰρ καταλάβαινε ὅτι ἡ κατάστασι, ὅπως παρουσιαζόταν τότε, ἔθαλε μπροστά τους ἕνα σημαντικὸ πρόβλημα : Οἱ Γερμανοὶ θὰ σταματοῦσαν στὰ ἰσπανικὰ σύνορα ἢ εἶχαν ἔρθει σὲ συμφωνία μὲ τὸν Φράνκο

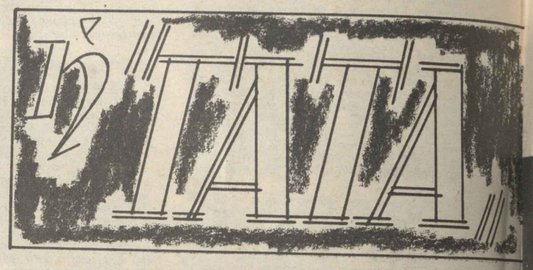

Μιὰ καταπληκτικὴ καὶ ὡραιοτάτη Γαλλίδα κατάσκοπος ποὺ ἀπὸ ἡρωΐδα ἔγινε προδότις

νὰ τοὺς ἐπιτρέψη νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ ἰσπανικὸ ἔδαφος καὶ νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ Γιβραλτάρ;

Ὁ Ἀρμάνδος ἀνάθεσε στὴ Γάτα τὴ φροντίδα ν' ἀνακαλύψη τὰ γερμανικὰ σχέδια. Αὐτὴ πῆγε στὸ Μπορντώ, ὕστερα στὴ Μπαγιὸν καὶ τὸ Μπίαρριτζ. Στὴν τελευταία αὐτὴ πόλι, μιὰ μονάδα ἁρμάτων μάχης εἶχε ἐγκαταστήσει τὸ ἐπιτελεῖο της καὶ φαινόταν νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ ἐκστρατεία. Ἀεροπορικὲς δυνάμεις εἶχαν συγκεντρωθῆ στὸ Μπορντώ.

Μιὰ μέρα ἦρθαν μερικοὶ ἀξιωματικοὶ τῶν μονάδων αὐτῶν στὸ «Καφὲ ντὲ Παρὶ» τοῦ Μπίαρριτζ. Στὸ ἡμερολόγιό της ἡ Μισλὶν περιγράφει τὴ συνάντησί της μ' αὐτούς:

«Ἕνας Μπόσσης ἀξιωματικὸς ἦρθε κοντά μου καὶ μοῦ εἶπε:

— Μπορῶ νὰ καθήσω στὸ τραπέζι σας, κυρία μου; Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν πόλι.

— Εὐχαρίστως, εἶπα. Ἄλλως τε, ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ σᾶς κάνω μιὰ ἐρώτησι.

— Σᾶς ἀκούω.

— Φοράτε τὴ στολὴ τῆς Λουφτβάφφε, ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεστε γιὰ πιλότος. Δὲν ἔχετε τὸ σῆμα...

— Εἶμαι συνταγματάρχης τῆς ἐπιμελητείας, ἐπιφορτισμένος γιὰ τὴν ἀεροπορία. Ἔχω ἀναλάβει τὸν ἐφοδιασμὸ σὲ τρόφιμα τῆς Λουφτβάφφε στὸ Μπορντώ».

Ἤπιαν σαμπάνια στὸ ἐστιατόριο καὶ ὕστερα συνέχισαν τὸ πιοτὸ ἀλλοῦ.

«Προσπάθησα νὰ διατηρήσω ἀνέπαφες τὶς πνευματικές μου δυνάμεις, σημειώνει στὸ ἡμερολόγιό της. «Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ μόνο, κανέναν ἄλλο περιορισμὸ δὲν ἐπέβαλα στὸν ἑαυτό μου».

Ὅταν συνάντησε πάλι τὸν Ἀρμάνδο ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸν πληροφορήση ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἑτοιμάζονταν νὰ περάσουν μέσα ἀπὸ τὴν Ἰσπανία. Ἐμεῖνε ὅμως στὴν περιοχὴ αὐτὴ καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ παρακολουθῆ τὶς γερμανικὲς προετοιμασίες.

Ὅταν πιὰ ἀντελήφθη ὅτι οἱ προετοιμασίες αὐτὲς ἄρχισαν νὰ ἐπιβραδύνωνται ὅλο καὶ περισσότερο, ἦταν ἡ πρώτη ποὺ μεταδίδασε τὴ σπουδαία εἴδησι ὅτι οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸ σχέδιό τους νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ Γιβραλτάρ.

Ὅταν ξανασυναντήθηκε μὲ τὸν Ἀρμάνδο ἦταν στὸ ἀποκορύφωμα τῆς εὐτυχίας της.

«Ἐκείνη τὴν ἐποχή», γράφει, «μᾶς φαινόταν ὅτι κρατούσαμε στὰ χέρια τὸν κόσμο ὁλόκληρο καὶ τὴ νίκη πάνω στὸν κόσμο. Ἡ ζωή μαζί του ἦταν κάτι σὰν πέταγμα στοὺς αἰθέρες. Δὲν ξέρω τί θάκανα μιὰ μέρα κάτω ἀπὸ τὶς διαταγές του, ἀλλὰ εἶχα ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν».

Ἡ δρᾶσι τῆς ὁμάδος τοῦ συνταγματάρχη Ἀσσὰρ εἶχε ἐπεκταθῆ σὲ ὅλη τὴ Γαλλία. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ δρᾶσι τῆς Γάτας. Ὅπως εἶπε ἀργότερα στὸ δικαστήριο ὁ Ἀσάρ, τὸ δίκτυο γνώρισε κατὰ τὴν πρώτη περίοδο ἐξαιρετικὲς ἐπιτυχίες.

Στὸ γενικὸ ἀρχηγεῖο τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις, ὅπου ἡ ὁμάδα ἦταν γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «Βάλεντυ», οἱ πράκτορες τοῦ Ἀσὰρ ἔχαιραν ἰδιαίτερης ἐκτιμήσεως.

Τὰ ὀνόματα τῶν πιὸ σημαντικῶν μελῶν τοῦ δικτύου ἦταν καταχωρημένα στὰ ἀρχεῖα τῶν μυστικῶν ἀγγλικῶν ὑπηρεσιῶν — λεπτομέρεια ποὺ ἐπαίξε σημαντικὸ ρόλο ἀργότερα. Οἱ Ἄγγλοι ἦταν πολὺ καλὰ πληροφορημένοι γιὰ τὸν συνταγματάρχη Ρομὰν Τσερνιάβσκι ἢ Ἀρμάνδο, γιὰ τὴν Μισλὶν Καρρὲ ἢ Γάτα καὶ γιὰ ἄλλους μυστικοὺς πράκτορες καὶ ἰδιαίτερα γιὰ κάποιον ἀριστοκράτη Πιὲρ ντὲ Βομκούρ.

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, τὸ δίκτυο ὀργάνωσε μὲ τοὺς Ἄγγλους ρίψεις ὁπλῶν μὲ ἀλεξίπτωτα μέσα σὲ ὡρισμένα σημεῖα τῶν δισκαΐκῶν ἀκτῶν. Ἡ ὁμάδα Ἀσὰρ φυγάδευσε πολλοὺς στὴν Ἰσπανία καὶ τὴν Ἑλβετία, ἔκρυψε αἰχμαλώτους ποὺ εἶχαν δραπετεύσει ἀπὸ τὰ γερμανικὰ στρατόπεδα καὶ γενικὰ προσέφερε μεγάλες ὑπηρεσίες στὸν ἀγώνα.

Μιὰ μέρα ὁ Ἀρμάνδος καὶ ἡ Μισλὶν διαπίστωσαν ὅτι εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον γιὰ νὰ τοὺς βοηθάη σὲ δευτερεύουσες προσπάθειες — ὅπως καὶ κατασκοπεύη στὰ καφενεῖα καὶ στὰ ἐστιατόρια, νὰ κουβεντιάζη μὲ Γερμανοὺς καὶ νὰ μεταβιβάζη κάθε πληροφορία ποὺ τυχὸν θὰ μάθαινε μὲ τὸν τρόπο αὐτό.

Ἡ Γάτα βρῆκε τὸ πρόσωπο ποὺ τοὺς χρειαζόταν στὴ Λυνεβίλ. Ὀνομαζόταν Ρενὲ Μπορνί. Κι' ἐπεδὴ ἡ γυναίκα αὐτὴ θὰ βρισκόταν σὲ στενὸ σύνδεσμο μὲ τὸν Ἀρμάνδο, ἡ Μισλὶν φρόντισε νὰ διαλέξη ἕναν τύπο τελείως ἀντίθετο μὲ τὸν τύπο τοῦ Ἀρμάνδου.

Ἡ Ρενὲ—ποὺ πῆρε τὸ ὄνομα Βιολέττα στὴν Ἀντίστασι—δὲν ἄρνησε ν' ἀφοσιωθῆ στὸν ἀρχηγό της καὶ ἡ Γάτα στενοχωρήθηκε τρομερὰ ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἀνακάλυψε ὅτι ὁ Ἀρμάνδος ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴ νέα βοηθό του.

Μπροστὰ στὴν ἀντίζηλό της ἡ Μισλὶν δὲν μποροῦσε φυσικὰ μερικὲς φορὲς νὰ κρύψη τὴ δυσαρέσκειά της. Κι' ἐπειδὴ ἔμεναν τότε προσωρινὰ στὸ Παρίσι, ζήτησε μιὰ μέρα ἀπὸ τὸν Ἀρμάνδο νὰ στείλη τὴ Βιολέττα στὴν ἐπαρχία γιὰ κάποια ἀσήμαντη ἀποστολή. Ὁ Ἀρμάνδος χαμογέλασε καὶ τὴ ρώτησε:

— Ζηλεύεις ;

— Δὲν εἶναι αὐτό, διαμαρτυρήθηκε ἡ Μισλίν. Ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι μᾶς ἀπειλεῖ κάποιος κίνδυνος.

— Θέλεις νὰ πῆς μάλλον ὅτι ἔχεις τὸ αἴσθημα ὅτι εἶσαι ζηλιάρα, εἶπε γελώντας ὁ Ἀρμάνδος.

Πράγματι ὅμως, ἡ Ρενὲ Μπορνὶ ἢ Βιολέττα ἦταν ἐκείνη ποὺ προκάλεσε στὴν καταστροφὴ τῆς ὁμάδος.

Ἡ Βιολέττα εἶχε ἀναλάβει νὰ συγκεντρώση μερικὲς πληροφορίες ὄχι μεγάλης σπουδαιότητας. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια ἐπρόκειτο νὰ μάθη ποῦ θὰ πήγαινε κάποιο σύνταγμα.

Ἕνας Γερμανὸς ἀξιωματικὸς τῆς ἔπεσε δίπλα κοντὰ στὸ σταθμὸ τοῦ Βορρὰ καὶ ἡ Βιολέττα ἄρχισε νὰ τὸν ρωτάη μὲ τρόπο. Ἕνας ἄνθρωπος ἦταν καθισμένος πίσω ἀπὸ τὸν στρατιωτικὸ καὶ παρακολουθοῦσε προσεκτικὰ τὴ συνομιλία τους, ἐνῶ προσποιοῦτ ν ὅτι ἦταν βυθισμένος στὴν ἀνάγνωσι μιᾶς γαλλικῆς ἐφημερίδας.

Ἡ Βιολέττα δὲν τὸν πρόσεξε, οὔτε καὶ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοὺς παρακολουθοῦσε ὅταν βγήκαν ἀπὸ τὸ καφενεῖο. Ἡ παρακολούθησι βάσταξε πολλὲς ἡμέρες χωρὶς ἡ Βιολέττα νὰ καταλάβη τίποτα. Στὸ τέλος τὴν εἶδαν νὰ ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Ἀρμάνδο καὶ τὴ Γάτα.

Ἡ γερμανικὴ ὑπηρεσία ἀντικατασκοπείας τοῦ ναυάρχου Φὸν Κανάρη ἀνακάλυψε ἔτσι τὸ ἀρχηγεῖο τους καὶ τὸ διαμέρισμα ποὺ ἔμεναν. Κὶ ἡ Βιολέττα συνελήφθησαν.

Λίγες ὧρες ἀργότερα συλλαμβανόταν καὶ ἡ Μισλὶν Καρρὲ καὶ κλεινόταν σὲ μιὰ στρατιωτικὴ φυλακή. Ἡ ἡσυχία ποὺ βασίλευε στὸ κελλί της, μόνδος εἶχε συλληφθῆ; Καὶ ποιοί ἄλλοι ἀκόμη; Ἡ μήπως μόνον αὐτή; Ἐνοιωσε ἕνα ρίγος καθὼς σκέφθηκε τὰ βασανιστήρια ποὺ ἴσως θὰ τὴν ὑπέβαλαν.

ΕΙΧΕ ΝΥΧΤΩΣΕΙ. Μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ κελλιοῦ της ἡ Γάτα ἀναλογίζόταν τὴν κατάστασί της, βέβαιη ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα νὰ ξεφύγη. Ἀλλὰ μὲ ποιά τρομαχτικὴ μορφὴ θὰ γνώριζε τὸ θάνατο;

Ξαφνικά, τὸ φῶς ἄναψε στὸ κελλί της. Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἕνας ἄνδρας μπῆκε ντυμένος μὲ γερμανικὴ στολή.

Καθισμένη στὸ στρῶμα της, ἡ Μισλὶν τοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα τρόμου. Εἶχε μάθει πιὰ νὰ ἀναγνωρίζη μὲ τὴν πρώτη ματιὰ τὸ βαθμὸ καὶ τὸ φοροῦσε πολιτικὰ δὲν θὰ τὸν περνοῦσε ποτὲ γιὰ Γερμανό. Δὲν εἶχε οὔτε τὴ συμπεριφορὰ οὔτε τὴν ἐμφάνισι τοῦ Γερμανοῦ.

Ἡ Γάτα ἔνοιωσε ἀκόμη μεγαλύτερη ἔκπληξι ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Ὁ Γερμανὸς εἶχε σταθῆ κοντὰ στὴν πόρτα, ἀκουμπισμένος στὸν τοῖχο καὶ τὴν κύτταζε σιωπηλός. Τὰ μάτια του δὲν τὴν ἄφησαν γιὰ ἀρκετὸ διάστημα.

Ἡ Μισλὶν ἄρχισε νὰ νοιώθη κάποια ἀνυπομονησία. Σηκώθηκε.

— Κύριε, εἶπε, γιατί μὲ συνέλαβαν;

Αὐτὸς δὲν ἀπάντησε. Ἡ σιωπή του τῆς προκαλοῦσε τρόμο.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Γερμανὸς ἀποφάσισε νὰ μιλήση:

— Ἔχετε ζήσει στὴν Ἀλγερία; ρώτησε.

— Ναί, στὴν Ἀλγερία.

— Τὸ Παρίσι εἶναι διὰ ὑπέροχη πόλι, δὲν εἶν' ἔτσι;

Αὐτὴ τὸν κύτταξε μὲ τρόμο.

— Φοβᾶστε; τὴ ρώτησε αὐτός. Ἀλλὰ γιατί; Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς κάνω κακό. Ξέρω πὼς εἴσαστε μιὰ ἔξυπνη γυναίκα. Ξέρετε ὅτι μ' αὐτὰ τὰ μαλλιὰ μοιάζετε μὲ τὴν Ζὰν ντ' Ἄρκ;

Ἡ Μισλὶν σημείωσε ἀργότερα στὸ ἡμερολόγιό της: «Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ τρομακτικό: ὁ ἄνθρωπος ποὺ μπῆκε στὸ κελλί μου εἶχε «ἀνθρωπιά».

Καὶ ὁ Γερμανὸς μὲ τὴν «ἀνθρωπιὰ» τὴ ρώτησε γιὰ τὴ δρᾶσι της στὴν ἀντίστασι. Τῆς μίλησε γιὰ τὴν Ἀλγερία, τὴ Γαλλία, τὸ Παρίσι. Μιλοῦσε θαυμάσια γαλλικὰ καὶ ἡ φωνή του ἦταν ἁπαλή.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμές, ἡ Γάτα ἀντελήφθη μὲ ἔκπληξι ὅτι ἔλχε ἀνοίξει μιὰ εὐχάριστη κουβέντα μὲ τὸν Γερμανό. Σὲ μιὰ στιγμὴ αὐτὸς τῆς εἶπε :

— Δὲν εἶναι καὶ τόσο ἄνετα ἐδῶ. Θέλετε νὰ πᾶτε ἀλλοῦ;

Τότε ξαφνικὰ ἡ Μισλὶν θυμήθηκε ποῦ βρισκόταν. Ἀπελπισμένη ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους καὶ ὕστερα χαμήλωσε τὰ μάτια της στὸ πάτωμα. Ὅταν τὰ ξανασήκωσε, ὁ λοχίας εἶχε ἐξαφανιστῆ.

Τὸ φῶς ἐσβήσε πάλι στὸ κελλί της. «Σὰν ἀπὸ μιὰ μακρυνὴ, φανταστικὴ ἀπόστασι», γράφει ἀργότερα στὸ ἡμερολόγιό της «ἔφθανε καθαρὰ στ' αὐτιά μου ἡ μουσικὴ ἀπὸ τὸ Ρέκβιεμ τοῦ Μότσαρτ. Νόμιζα πὼς τὴν ἄκουγα νὰ τὴν παίζη μιὰ ὀρχήστρα».

Ἔπειτα ἕνας κρότος ἀκούστηκε στὴν πόρτα. Τὸ φῶς ἄναψε πάλι. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ἡ Μισλὶν διέκρινε ὠπλισμένους φρουρούς. Ἕνας δεκανέας τῆς ἔκανε νόημα νὰ τὸν ἀκολουθήση.

Ἡ Μισλὶν πέρασε μέσα ἀπὸ διαδρόμους, καγκελωτὲς πόρτες, ἕνα γραφεῖο. Ὁ δεκανέας ὑπέγραψε ἕνα χαρτί.

Μιὰ πόρτα ἄνοιξε, ἔπειτα μιὰ ἄλλη. Τέλος, μιὰ τελευταία καγκελωτὴ πόρτα καὶ ὕστερα..

Βρισκόταν μπροστὰ στὸ λοχία ποὺ τὴν εἶχε ἐπισκεφθῆ στὸ κελλί της. Δυσκολεύθηκε νὰ τὸν ἀναγνωρίση. Φοροῦσε πολιτικά, μιὰ κομψὴ γραβάτα, γάντια, ἕνα μπερὲ μπάσκ. Ἕνα τσιγάρο στὸ στόμα... μὲ μιὰ λέξι εἶχε τὸ ὕφος ἑνὸς κομψοῦ Γάλλου.

Σὰν ἕνας τέλειος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὁ τζέντλεμαν μὲ μπερὲ ἔδειξε στὴ Μισλὶν μιὰ μεγάλη θαυμάσια λιμουζίνα καὶ τὴν προσκάλεσε νὰ μπῆ.

— Καθῆστε πίσω, τῆς εἶπε. Καὶ μὴ σηκώνετε τὶς κουρτίνες.

Αὐτὸς κάθησε μὲ νωχέλεια στὸ βολάν. Ἡ Γάτα πρόσεξε ὅτι ὁ καθρέφτης μπροστὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ μεγάλος καὶ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὴν παρακολουθῆ μὲ ὅλη του τὴν ἄνεσι. Τὸ ἀμάξι ξεκίνησε, μιὰ πύλη ἄνοιξε κα

Γάτα

ἄλλη μέρα, παραδίδετε στὰ χέρια τοῦ Οὔγκο Μπλάϊχερ τὰ τριάντα πέντε πιὸ σημαντικὰ μέλη τῆς γαλλικῆς Ἀντιστάσεως. Πέστε μας λοιπὸν τί συνέβη αὐτὴ τὴν νύχτα.

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου προσήλωσε τὸ βλέμμα του στὴν κατηγορουμένη καὶ ἐπὶ ἀρκετὲς στιγμὲς δὲν τὴν ἄφησε ἀπὸ τὰ μάτια του...

Τὴν ἄλλη μέρα, μετὰ τὴν περίφημη ἐκείνη νύχτα, ἡ Γάτα καὶ ὁ Οὔγκο Μπλάϊχερ, ποὺ εἶχε πάλι φορέσει πολιτικὰ ἐπιδιδάστηκαν σ' ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο μὲ γαλλικὰ σήματα τῆς τροχαίας. Πῆγαν στὸ Παρίσι καὶ σταμάτησαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ κρυβόταν ὁ Ροσσινί, ἕνα ἀπὸ τὸ μέλη τῆς ὁμάδας.

Ἡ Γάτα ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ χτύπησε συνθηματικὰ τὴν πόρτα, ποὺ ἄνοιξε ἀμέσως. Ὁ Ροσσίνι βρισκόταν ἐκεῖ μὲ τὸν Φράνκ, ἕνα ἄλλο σημαντικὸ μέλος τοῦ δικτύου.

—Πρέπει κάτι νὰ κάνουμε, ψιθύρισε ἡ Γάτα. Συνέλαβαν τὸν Ἀρμάνδο. Οἱ δυὸ ἄνδρες φάνηκαν νὰ τρομοκρατήθηκαν.

— Μὴ φοβόσαστε, τοὺς εἶπε αὐτὴ δείχνοντάς τους τὸν Μπλάϊχερ. Δὲν τὸν γνωρίζετε, ἀλλὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς δικούς μας.

Συζήτησαν ζωηρὰ ἐπὶ πέντε λεπτὰ καὶ ὕστερα ἡ Γάτα εἶπε στὸν Μπλάϊχερ:

— Πήγαινε βάλε τ' ἀμάξι μπρὸς γιὰ νὰ μὴ χάνουμε καιρό.

Ἡ Μισλὶν ἔμεινε ἀκόμα δυὸ - τρία λεπτά. Τὴν ἴδια στιγμὴ χτύπησαν τὴν πόρτα. Πῆγε ν' ἀνοίξῃ. Οἱ Γερμανοὶ ὥρμησαν μέσα μὲ τὰ περίστροφα στὸ χέρι φωνάζοντας: «Ψηλὰ τὰ χέρια!»

Τὶς ἑπόμενες ὀχτὼ ὧρες ἡ ἴδια σκηνὴ ἐπανελήφθη καὶ γιὰ τὰ τριάντα πέντε μέλη τῆς Ἀντιστάσεως, ποὺ συνελήφθησαν ὅλα.

ΔΥΟ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ἡ Γάτα ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐργάζεται ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ Μπλάϊχερ. Ἐγνώριζε τὰ πάντα καὶ πρόδιδε ὅλα ὅσα ἐγνώριζε. Ἔστειλε στὴ φυλακὴ ὅλους τοὺς παληοὺς συντρόφους της στὴν Ἀντίστασι, ὅσους τουλάχιστον μπόρεσε νὰ πετύχῃ. Ὁ Μπλάϊχερ ἐν τούτοις, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ συλλάβῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀναζητοῦσε περισσότερο ἀπ' ὅλους: τὸν συνταγματάρχη Ἀσάρ.

Ὅσο παράδοξο καὶ ἂν φαίνεται, ἡ Μισλὶν δὲν πρόδωσε τὸν Ἀσάρ. Κατὰ τὴν κατάθεσί του μπροστὰ στὸ δικαστήριο ὁ συνταγματάρχης δήλωσε: «Ἤξερε πολὺ καλὰ ποῦ κρυβόμουν, ἀλλὰ δὲν μὲ πρόδωσε».

Ἡ Γάτα εἶχε κατορθώσει νὰ πείσῃ τὸν Μπλάϊχερ ὅτι ἀγνοοῦσε ποῦ κρυβόταν ὁ Ἀσάρ. Ὡρκίστηκε ὅτι δὲν ἤξερε καὶ προσφέρθηκε ν' ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ παραδώσῃ ἕνα ἄλλο σημαντικὸ πρόσωπο, τὸν Πὶερ ντὲ Βομκοὺρ.

Ἀκούγοντας τ' ὄνομα αὐτὸ ὁ Μπλάϊχερ τέντωσε τ' αὐτιά του. Ὕστερα ἔμεινε συλλογισμένος. Διέθλεπε χωρὶς ἀμφιβολία μιὰ πιὸ ἀποτελεσματικὴ ἐκμετάλλευσι τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Γάτας...

Ἡ Μισλὶν γύρισε στὸ παληὸ ἀρχηγεῖο της. Οἱ ἐπεμβάσεις τοῦ Μπλάϊχερ εἶχαν γίνει ἀριστοτεχνικά. Οἱ συλλαμβανόμενοι δὲν εἶχαν τὸν καιρὸ νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς συντρόφους τους. Κανεὶς στὴν Ἀντίστασι δὲν ὑποπτευόταν ἀκόμη τὴ Γάτα.

Τῆς εἶχαν μάλιστα ἀκόμη περισσότερη ἐμπιστοσύνη, γιατὶ ἡ Μισλὶν ἐργαζόταν ἀκούραστα γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωσι τοῦ δικτύου.

Κάθε βράδυ ὅμως ἡ Γάτα πήγαινε μυστικὰ στὴν ἐπαυλὶ Χάρρυ Μπὼρ ὅπου ἀποκάλυπτε τὰ σχέδια ποὺ τὸ δίκτυο ὡργάνωνε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας. Μιὰ μέρα ἀπεκάλυψε ὅτι ἡ κυριώτερη φροντίδα τῆς Ἀντιστάσεως ἦταν νὰ βρῇ ἕνα μέσο νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὴν Ἀγγλία. Φυσικὰ ὅλοι οἱ σύνδεσμοι συνελήφθησαν.

Ὁ Μπλάϊχερ εἶχε μιὰ ἰδέα: Διέταξε τὴ Γάτα νὰ καλέσῃ τὸν Πὶερ ντὲ Βομκοὺρ στὸ Παρίσι. Τῆς ἐξήγησε ὅτι ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἔπρεπε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀγγλία γιὰ λογαριασμὸ τῆς Ἀντιστάσεως. Ἡ Μισλὶν ἔπρεπε νὰ πείσῃ τοὺς συντρόφους της στὸ δίκτυο ὅτι ὁ Βομκοὺρ ἦταν ὁ καλύτερος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Τὴν ἑπόμενη νύχτα, ὁ Μπλάϊχερ ἀνάγγειλε στὴ Γάτα ὅτι εἶχε μιὰ ἔκπληξι γι' αὐτήν.

— Ὅταν γυρίσῃς στὸ σπίτι σου, τῆς εἶπε, θὰ βρῆς τὴ Βιολέττα. Φυσικὰ δὲν τὴν εἴχαμε ποτὲ πραγματικὰ συλλάβει μιὰ καὶ ἐργάζεται γιὰ μάς. Ἡ Βιολέττα δὲν πρόκειται νὰ πῇ κανενὸς τίποτα, μεῖνε ἥσυχη. Φρόντισε γι' αὐτήν. Πρέπει νὰ μείνῃ στὴν Ἀντίστασι.

Ἡ Γάτα ἐκτέλεσε τὶς διαταγὲς ποὺ ἔλαβε. Συνάντησε τὸν Πὶερ ντὲ Βομκοὺρ καὶ ἄλλα μέλη τῆς Ἀντιστάσεως στὸ μπὰρ «Πὰμ—Πὰμ» στὴ Ἠλύσια Πεδία καὶ τοὺς ἔκανε τὴ σχετικὴ πρότασι, ποὺ αὐτοὶ δέχτηκαν. Ἀποφάσισαν νὰ προσπαθήσῃ ὁ Βομκοὺρ νὰ διαφύγῃ γιὰ τὴν Ἀγγλία.

Λίγες μέρες μετὰ τὴ συνομιλία στὸ «Πὰμ—Πὰμ» ἡ Γάτα ξανᾶβε τοὺς φίλους της. Εἶχε βρῆ μέσο διαφυγῆς στὴν Ἀγγλία, τοὺς εἶπε. Ἀλλὰ θὰ ἦταν καλύτερα νὰ συνοδέψῃ αὐτὴ τὸν Πὶερ ντὲ Βομκοὺρ, γιατὶ ἦταν πολὺ γνωστὴ καὶ ἡ παρουσία της θὰ ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη στοὺς Ἄγγλους.

Φυσικά, ὁ Μπλάϊχερ φρόντισε ὥστε ἡ Μισλὶν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Γαλλία χωρὶς ἐμπόδιο. Ἄμα περνοῦσε τὰ σύνορα, ἡ διαφυγὴ στὴν Ἀγγλία δὲν ἦταν δύσκολη. Ἔτσι, ὁ Μπλάϊχερ εἶχε μιὰ θαυμάσια ἐπιτυχία: νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν πράκτορά του, τὴ Γάτα, καὶ τὸν Πὶερ ντὲ Βομκοὺρ, πού, φυσικά, δὲν ὑποπτευόταν τίποτα, στὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν, στὸ Λονδίνο !

Ἡ Γάτα ἐργάσθηκε ἐκεῖ ἐπὶ ἐννιὰ μῆνες. Ὅ,τι μάθαινε, τὸ μεταδίδαζε στὴ Γαλλία, μ' ἕναν καινούργιο τρόπο ποὺ εἶχε ὁρίσει ἡ Ἀντίστασι. Ὅλες τὶς πληροφορίες τὶς κατέγραφε ἡ Βιολέττα, ποὺ τὶς μεταδίδαζε στὸν Μπλάϊχερ.

Ἡ ἀγγλικὴ ἀντικατασκοπεία ὅμως δὲν ἔδειξε τόση ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴ Γάτα· ὅση ἔδειχναν οἱ σύντροφοί της στὴν Ἀντίστασι. Ἡ Σκότλανδ Γυὰρδ κατώρθωσε νὰ μάθῃ τί γινόταν καὶ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1942 τὴν συνέλαβε. Οἱ Ἄγγλοι κράτησαν τὴν Μισλὶν Καρρὲ στὴ φυλακὴ μέχρι τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

Ὅταν παρουσιάστηκε μπροστὰ στοὺς Γάλλους δικαστές, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1949, ἡ Μισλὶν ἦταν ἠρεμη.

Ὁ εἰσαγγελέας ἔλαβε τὸ λόγο:

— Ἐπὶ δύο μῆνες ἡ γυναίκα αὐτὴ διέπραττε τὴ ὀβελυρώτερη προδοσία ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἡ πονηριά της, ἡ μανία της νὰ κάνῃ τὸ κακό, τὸ ἡμερολόγιό της, ἀπὸ τὸ ὁποῖο σᾶς διάβασα ἀποσπάσματα καὶ τὸ ὁποῖο τὴν περιγράφει ὅπως ἀκριβῶς εἶναι: ἕνας ἐγκέφαλος χωρὶς καρδιά.

Πρὶν ὅμως ἀπαγγελθῇ ἡ ἀπόφασι, ἡ Γάτα ἔχασε γιὰ πρώτη καὶ μοναδικὴ φορὰ τὴν αὐτοκυριαρχία της.

— Περιμένω τὴν ἀπόφασι χωρὶς φόβο, εἶπε στοὺς δικαστές της. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ μὴ σκεφθῶ ὅτι ἐνὸς ἀπὸ δικαστήριο αὐτὸ ζητοῦν γιὰ μένα τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου, ὁ Οὔγκο Μπλάϊχερ ζῇ ἐλεύθερος στὸ Ἀμβούργο !

Λίγους μῆνες ἀργότερα, ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἐμετρίαζε τὴ θανατικὴ ποινὴ τῆς Μισλὶν Καρρὲ σὲ ἰσόβια δεσμά.

Ἡ «Γυναίκα» σᾶς συμβουλεύει:

ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΧΡΗΣΙ ΤΟΥ ΛΕΜΟΝΙΟΥ ΣΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΣΑΣ

Γιὰ ν' ἀφαιρέσετε τὶς ἀκροχορδώνες (βαρδαβίτσες) ἀλείβετέ τες μ' ἕνα πανάκι τυλιγμένο γύρω σ' ἕνα ξυλάκι ποὺ ἔχετε βουτήξει σὲ χυμὸ λεμονιοῦ. Κάντε τὸ ἴδιο πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα μέχρις ὅτου ἐξαφανισθοῦν.

Γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὶς χιονίστρες, ποὺ εἶναι τόσο ὀδυνηρὲς τὸ χειμώνα, βάλτε τους ἐπάνω φετίτσες λεμονιοῦ. Δέστε τες μὲ γάζα καὶ ἀφῆστε τες ἐπάνω στὰ δάχτυλα ὅλη νύχτα. Ἐπαναλάβατέ το πολλὲς φορές.

Γιὰ νὰ δώσετε λάμψι στὰ σκαλίσματα μπακιρικῶν, ὅταν δὲν ἔχετε εἰδικὴ ἀλοιφή, κόβετε μισὸ λεμόνι μὲ τὸ ὁποῖο τρίβετε τὶς ἐπιφάνειες ποὺ θέλετε νὰ καθαρίσετε. Γυαλίζετε ὕστερα καλὰ μ' ἕνα μαλακὸ πανί.

Γιὰ νὰ καθαρίσετε καὶ νὰ γυαλίσετε τὰ μωσαϊκά, τρίψτε τὰ μέρη ποὺ ἔχουν γίνει θαμπὰ μὲ μισὸ λεμόνι. Ξεπλύντε ὕστερα μὲ κρύο νερὸ κι' ἀφῆστε τα νὰ στεγνώσουν. Ὁ τρόπος αὐτὸς δίνει θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Γιὰ νὰ προφυλαχθῆτε καὶ νὰ θεραπεύσετε τὸ συνάχι, πιέτε τὸ πρωῒ τὸ χυμὸ ἑνὸς λεμονιοῦ διαλυμένο στὸ νερό. Ἡ βιταμίνη C ποὺ περιέχει τὸ λεμόνι θὰ σᾶς κάνῃ λιγώτερο εὐαίσθητη στὰ διάφορα μικρόβια καὶ τοὺς ἰούς.

Γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὴν ἄσχημη μυρουδιὰ ψαρίλας ἢ κρεμμυδιοῦ ποὺ παίρνουν τὰ δάχτυλα ὅταν καθαρίζετε τέτοια εἴδη χρησιμοποιῆστε μισὸ λεμόνι τρίβοντάς μ' αὐτὸ τὰ δάχτυλά σας μέχρις ὅτου ξεμυρίσουν.

• Ἀσβέστη:

Μπορεῖτε νὰ βγάλετε τοὺς λεκέδες ἀπὸ ἀσβέστη σὲ μάλλινα, σὲ μεταξωτὰ ἀπὸ φυσικὸ μετάξι ἢ σὲ δαμβακερὰ τρίβοντάς τα ἐλαφρὰ μὲ χυμὸ λεμονιοῦ. Ξεπλένετε ὕστερα μὲ χλιαρὸ νερό, ποὺ ἔχετε βράσει προηγουμένως.

• Πρασινάδες ἀπὸ χόρτα:

Οἱ πρασινάδες ποὺ ἀφίνουν τὰ χορταρικὰ βγαίνουν ἂν τὶς βρέξετε μὲ λεμόνι. Ἀφῆστε το νὰ ἐπενεργήσῃ λίγες στιγμὲς καὶ ὕστερα ξεπλύνετε μὲ καθαρὸ νερό. Οἱ πρασινάδες ἐπίσης βγαίνουν ἂν τὶς τρίψουμε μὲ μιὰ ὠμὴ καὶ κομμένη στὴ μέση πατάτα.

• Ἀποσμητικό :

Ὁ χυμὸς λεμονιοῦ χρησιμεύει γιὰ νὰ βγάζῃ τὶς μυρουδιὲς ἀπὸ τὰ διάφορα δοχεῖα, τὴ μυρουδιὰ τοῦ κρεμμυριοῦ π.χ. ἢ τοῦ σκόρδου. Ἐπίσης καὶ τὰ χέρια σας μπορεῖτε νὰ πλένετε μὲ χυμὸ λεμονιοῦ γιὰ νὰ φεύγουν οἱ δυσάρεστες μυρωδιές.

• Χωνευτικό:

Ὁ χυμὸς λεμονιοῦ διαλυμένος σ' ἕνα ποτήρι νερὸ στὸ ὁποῖο προσθέτουμε ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ σόδα εἶναι ἕνα δροσιστικὸ καὶ χωνευτικὸ ποτ. Ἐξ ἄλλου εἶναι καὶ ἕνα περίφημο ἀπολυμαντικὸ ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦμε σὲ ἀμφιβόλου καθαριότητος νερά.

• Μελάνη:

Θὰ διασκεδάσετε τὰ παιδιά σας ἂν τοὺς γράψετε σ' ἕνα ἄσπρο χαρτὶ μὲ χυμὸ λεμονιοῦ, τὸ ἀφήσετε νὰ στεγνώσῃ καὶ ὕστερα τὸ σιδερώσετε τὸ χαρτὶ μὲ καυτὸ σίδερο. Τὰ γράμματα θὰ φανοῦν σκούρα.

• Λοσιόν :

Ἀνακατέψτε ἴσα μέρη χυμοῦ λεμονιονιοῦ, ροδόνερου, γλυκερίνης καὶ κολώνιας ἢ λεβάντας. Φιλτράρετε καὶ βάλτε το σ' ἕνα μπουκαλάκι. Χρησιμοποιῆτε τὴ λοσιὸν αὐτὴ γιὰ τὰ χέρια μετὰ τὶς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ.

• Ψάθες:

Θὰ ξαναδώσετε καινούργια ἐμφάνισι σ' ἕνα καπέλο ἢ σὲ μιὰ τσάντα ἀπὸ ἄσπρη ψάθα πολυκαιρισμένη, τρίβοντάς τα μὲ λεμόνι. Ἀφῆστε τα νὰ στεγνώσουν στὸν ἀέρα καὶ περάστε τα ὕστερα μ' ἕνα πανάκι βρεγμένο ἐλαφρά. Ἀφῆστε τὸ καπέλο ἢ τὴν τσάντα νὰ στεγνώσουν στὸν ἥλιο.

• Πληγές:

Μποροῦμε νὰ θεραπεύσουμε μερικὲς παθήσεις τοῦ δέρματος, ποὺ ὀφείλονται στὴν ἔλλειψι βιταμινῶν A καὶ C βάζοντας τοπικὰ χυμὸ λεμονιοῦ. Ἡ ἐξωτερικὴ αὐτὴ θεραπεία εἶναι προτιμότερη, γιατὶ ἡ βιταμίνη συγκρατεῖται ἀπὸ τὸ σηκότι. Ὅταν ἡ βιταμίνη αὐτὴ ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὸ στόμα δὲν τίθεται σὲ κυκλοφορία στὸ αἷμα, παρὰ μόνο γιὰ τὶς γενικὲς ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ.

• Σκουριά:

Οἱ κηλῖδες ἀπὸ σκουριὰ βγαίνουν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ βγαίνουν οἱ κηλῖδες ἀπὸ τὸν ἀσβέστη, ποὺ ἀναφέρουμε παραπάνω.

• Τονωτικό:

Ἂν ἔχετε λιπαρὸ δέρμα, διεσταλμένους πόρους, χρῶμα χαλασμένο, ἀκολουθῆστε αὐτὴ τὴ συνταγή: Καπανήστε τὴ φλούδα ἑνὸς λεμονιοῦ—ἀφοῦ ζῇ μὲ τὸ χυμὸ τοῦ λεμονιοῦ μέσα σὲ ποσότητα οἰνοπνεύματος ἴση πρὸς τὸ χυμὸ τοῦ λεμονιοῦ. Ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ ἡμέρες περάστε τὴ ἀπὸ σουρωνεροῦ. Θὰ χρησιμοποιήσετε ἴση ποσότητα ἀπεσταγμένου ὁποῖο θὰ προσθέσετε ἴση ποσότητα ἀφεψήματος ἀμωμηλίου γιὰ κομπρέσες, ποὺ θὰ βάλετε στὶς βλέφαρα κάτω ἀπὸ τὰ μάτια. Οἱ δίπλες αὐτὲς (θύλακοι) θὰ ἐξαφανισθοῦν σιγὰ—σιγά, ἂν δὲν ὀφείλωνται σὲ τυχὸν κακὴ κατάστασι τῆς ὑγείας σας.

Η ΠΟΛΥ ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Συμβουλὲς τοῦ Ἀντρὲ Μωρουά

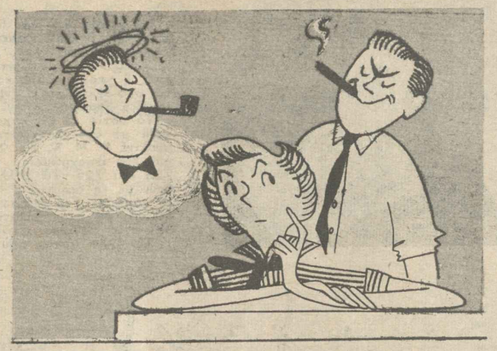

Πολλὲς φορὲς οἱ γυναῖκες προσπαθοῦν ν' ἀλλάξουν τὸν χαρακτήρα τοῦ συζύγου τους ἢ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τους γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν ἰδανικὸ τύπο τοῦ ἀνδρὸς ποὺ ἔχουν πλάσει μὲ τὴ φαντασία τους καὶ μὲ τὰ ὄνειρά τους Δὲν ὑπάρχει ὅμως μεγαλύτερο σφάλμα ἀπὸ αὐτό. Ὁ ἄνδρας δὲν εἶναι ἱκανὸς γιὰ νὰ μπορέσῃ ἡ γυναίκα νὰ τὸν μεταπλάσῃ σύμφωνα μὲ τὰ δικά της γοῦστα. Ὅταν τοῦ ζητᾶ ν' ἀλλάξῃ σημαίνει πὼς δὲν ἀγαπᾶ αὐτὸν ἀλλὰ τὸν ἄλλον, τὸν «ἰδανικό».

«Ο ΑΝΔΡΙΚΟΣ χαρακτήρας», μοῦ · ἔλεγε μιὰ φίλη μου «εἶναι τόσο διαφορετικὸς ἀπ' τὸ γυναικεῖο, ὥστε σὲ μιὰ γυναίκα χωρὶς πείρα, ὁ πιὸ ἁπλὸς ἄνδρας φαίνεται σὰν ἕνα τέρας ποὺ ἦρθε ἀπ' ἄλλον πλανήτη». Γιὰ κάθε γυναίκα, ὁ ἄνδρας ποὺ αὐτὴ ἀγαπᾶ ἀντιπροσωπεύει ἕνα δύσκολο πρόβλημα. Ἡ ἔξυπνη, ἢ πιὸ ἁπλά, ἡ λογικὴ γυναίκα ἀντιμετωπίζει τὸ πρόβλημα ὡς ἑξῆς: «Ἔτσι εἶναι φτιαγμένος», σκέπτεται. «Εἶναι πολὺ παράξενο, μὰ ἀφοῦ τὸν ἀγαπῶ ὅπως εἶναι πῶς μπορῶ νὰ μὴν προσαρμοσθῶ στὶς ἀπαιτήσεις του;» Ἀντίθετα, ἡ γυναίκα ποὺ ἔχει ἰσχυρὴ, αὐταρχικὴ ἰδιοσυγκρασία, ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ τὸ πρόβλημα ποὺ ἀποτελοῦν τὰ φυσικὰ ἢ ἠθικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ συζύγου ἢ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ. Καὶ πιστεύει μὲ ἀφέλεια ὅτι μπορεῖ νὰ τ' ἀλλάξῃ.

»Ἀντὶ νὰ σκεφθῇ: «Αὐτὸς εἶναι ὁ χαρακτήρας του. Τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ νὰ τὸν κάνω εὐτυχισμένο;», ἡ δεσποτικὴ γυναίκα σκέφτεται: «Πῶς μπορῶ νὰ ἀλλάξω τὸ χαρακτήρα του γιὰ νὰ γίνω εὐτυχισμένη;» Μιὰ καὶ τὸν ἀγαπᾶ, θὰ τὸν ἤθελε τέλειο. Καὶ τὸν κυνηγάει, τὸν ἐπικρίνει, τὸν βασανίζει, βρίσκει πάντα στραβὸ ὅ,τι κάνει καὶ ὅ,τι λέει αὐτός, ἐνῶ σὲ ἕναν ἄλλον θὰ τ' ἀνεχόταν ὅλα μὲ χαμόγελο.

»Ἂν τώρα κανεὶς τῆς τὸ ἔλεγε αὐτό, θὰ ἀπαντοῦσε ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς δείχνει τὴ δύναμι τῶν αἰσθημάτων της: ἂν σ' ἕναν ἄλλον θὰ τ' ἀνεχόταν, αὐτὸ θὰ ὀφειλόταν στὴν ἀδιαφορία μάλλον καὶ ὄχι στὴν ἐπιείκεια καὶ εἶναι φυσικὸ ὅτι μιὰ κι' ἀποφάσισε νὰ μείνῃ πιστὴ σ' ἕναν μόνο ἄνδρα, ἔχει τὴν ἀξίωσι νὰ βρῇ σ' αὐτὸν τὸ ἰδανικὸ ποὺ ὀνειρευόταν. Καὶ ὁπὸ τέλος θὰ ἀπαντοῦσε ὅτι τὸν βασανίζει γιὰ τὸ καλό του καὶ ὅτι ἐκεῖνος σημείωσε μεγάλες προόδους ἀφ' ὅ,του αὐτὴ φροντίζει γιὰ κεῖνον... "Ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀληθινά, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι ἄνδρες δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐπιθυμία «νὰ σημειώσουν μεγάλες προόδους» κτὶ ὁ χαρακτήρας δὲν πλάθεται σὰν ἕνα ὁμοίωμα ἀπὸ πηλό,

.»Ἕνας ἄνδρας— καὶ ἕνας ἔφηβος ἀκόμα—εἶναι τὸ προϊὸν μιᾶς μακροχρόνιας κληρονομικότητας, μιᾶς οἰκογένειας, μιᾶς ἀνατροφῆς, πολλῶν ἄλλων παραγόντων. Τὸ σῶμα του εἶναι ἐκεῖνο ποὺ εἶναι, οἱ συνήθειες εἶναι ριζωμένες μέσα του, τὰ γοῦστα του καθωρισμένα. Θὰ ἦταν ἴσως δυνατὸν νὰ τοῦ διορθώσουμε μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀδυναμίες του μὲ ἐξαιρετικὴ φρόνησι καὶ προφυλάξεις, προσπαθώντας νὰ τὸν συγκινήσουμε μὲ κομπλιμέντα, ὅπως ἀκριβῶς κάνει ὁ ψλύπτης ὅταν βρέχῃ τὸν πηλὸ ποὺ ξεραίνεται κάτω ἀπὸ τὰ δάχτυλά του. Ἀλλὰ ἡ ἄμεση καὶ δίαιτη ἐπίκρισι ἀναγκάζει τὸν ἄνδρα νὰ πάρῃ στάσι ἀμύνης καὶ ἡ ἀγάπη, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐμπιστοσύνη καὶ καταφύγιο, γίνεται γι' αὐτὸν ἀπελλὲς καὶ περιορισμοί. Στὴν ἀρχή, ἂν εἶναι πολὺ ἐρωτευμένος, θὰ ἀνεχθῇ τοὺς περιορισμοὺς αὐτοὺς καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ διορθωθῇ. Ἀλλὰ ὕστερα, ξαναγυρίζοντας στὴν πραγματικὴ φύσι του, θὰ ἀγανακτήσῃ ἐναντίον αὐτῆς ποὺ προσπάθησε νὰ τὸν ἀλλάξῃ. Ἡ ἀγάπη του θὰ μαραθῇ καὶ τελικὰ θὰ σβήσῃ. "Ἰσως μάλιστα φτάσῃ στὸ σημεῖο νὰ μισήσῃ μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ ἐκεῖνη ποὺ τοῦ ἀφαίρεσε τὸ πολυτιμότερο ἀγαθό: τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του. Ἔτσι, ἐξ αἰτίας τῶν πολὺ ἀπαιτητικῶν γυναικῶν, γεννιῶνται ἀνάμεσα στὰ ζευγάρια κρυφὰ μίση καὶ ἐχθρότητες».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τὴ διέκοψα:

Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι εἴσαστε πολὺ αὐστηρὴ ἀπέναντι στὸ φῦλο σας; τῆς εἶπα. Δὲν μιλᾶτε παρὰ γιὰ τὰ σφάλματα τῆς γυναίκας. Πιστεύετε μήπως ὅτι ὁ ἄνδρας ἀντιμετωπίζει τὸ πρόβλημα καλύτερα καὶ ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ γυναίκα τὴν ὁποία ἀγαπᾶ πρέπει νἄχῃ διαφορετικὸ χαρακτήρα κι' ἐν πάσῃ περιπτώσει ἄξιο σεβασμοῦ;

«Ἀγαπητέ μου φίλε... ἂν ὑπάρχουν ἀκόμα γυναῖκες ἀρκετὰ τρελλὲς ποὺ νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὸν ἄνδρα νὰ μὴν εἶναι ἐγωϊστής, οὔτε ἐπιπόλαιος, οὔτε τυφλός, οὔτε δογματικός, ἐ, οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἀνήκουν στὴν κατηγορία τῶν ἀνιάτων παραφρόνων».

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

«Τὸ νὰ δεχθῇ τε ἕναν ἄνδρα ὅπως ἀκριβῶς εἶναι δὲν σημαίνει· τίποτα. Τὸ νὰ τὸν θέλετε ὅπως εἶναι, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη». Ὑπάρχει μιὰ βαθειὰ ἀλήθεια στὴ γνώμη αὐτὴ τοῦ φιλοσόφου Ἀλαίν. Ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ θλιμμένες γυναῖκες, ποὺ «παίρνουν» τὸν ἄνδρα καὶ τὰ παιδιὰ ὅπως ἀκριβῶς εἶναι, ἀλλὰ δὲν τὸ κάνουν χωρὶς θρήνους. «Ἤμουν ἄτυχη», λένε. «Θὰ μποροῦσα νὰ εἶχα παντρευτῆ ἕναν καλύτερο, ποὺ θὰ εἶχε μεγαλύτερη ἐπιτυχία στὴ ζωή. Θὰ μποροῦσα νὰ ἔχω παιδιὰ πιὸ ἐξυπνα, πιὸ στοργικά. Ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἀλλάξω καὶ γι' αὐτὸ δεχομαι ὅ,τι ἦταν τῆς τύχης μου. Ὅταν ὅμως βλέπω ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς τάδε φίλης μου σταδιοδρόμησε καὶ ὅτι τὰ παιδιά της περνάνε στὶς ἐξετάσεις μὲ βραβεῖα κιόλας, δὲν μπορῶ νὰ συγκρατήσω κάποιο φθόνο καὶ ζηλεια. Εἶναι φυσικὸ αὐτό».

"Οχι, κυρία μου δὲν εἶναι φυσικό. Ἡ τουλάχιστον δὲν εἶναι φυσικὸ ἂν ἀγαπᾶτε τὴν οἰκογένειά σας. Ὅταν μιὰ γυναίκα ἀγαπᾶ ἕναν ἄνδρα εἰλικρινά, ἀγαπᾶ καὶ τὰ ἐλαττώματά του, γιατὶ χωρὶς αὐτὰ δὲν θἄναι πιὰ ὁ ἴδιος καὶ δὲν θὰ εἶχε ἐκεῖνα ποὺ τὴν ἔκανε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Τὰ παιδιά σας δὲν εἶναι τόσο καλὰ ὅσο ἄλλα; Μπορεῖ, ἀλλὰ μήπως ἔχουν ἄλλα χαρίσματα, εἶναι χαριτωμένα, πιὸ ζωηρά; Ὁ ἄνδρας σας δὲν ἔχει ἐπιδόλλον; Μήπως ὅμως, σ' ἀντιστάθμισμα, εἶναι πιὸ εὐγενικὸς ἀπὸ ἕναν ἄλλον; Στὸν ἔρωτα συμβαίνει μὲ τὸν χαρακτήρα, ὅ,τι καὶ μὲ τὴ σωματικὴ ἐμφάνισι. Ὅταν ἡ ἀγάπη εἶναι εἰλικρινής, δὲν βλέπουμε οὔτε τὶς μανίες, οὔτε τὶς ρυτίδες τοῦ ἀγαπημένου προσώπου. Γνωρίζω κάποιο πρόσωπο ποὺ μοῦ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀγαπητό. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ νοιώθει τόσο λίγο ἀπὸ τέχνη, ὥστε ὅταν μιλᾶ λέει συχνὰ φράσεις ποὺ δὲν στέκουν. Τί ἐνδιαφέρει ὅμως; Ἐγὼ δὲν κοκκινίζω γι' αὐτόν, ἔξερω ἕνα ὁλοκληρωμένο σύνολο καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἀλλάξω τίποτα σ' αὐτὸ τὸ σύνολο. Γιατὶ δὲν θἄταν πιὰ ὁ ἄνδρας μου, δὲν θἄταν πιὰ ὁ γυιός μου.

Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τὰ κάνει ὅλα ὡραῖα. Ὁ ἄνδρας σας χρησιμοποιεῖ πολὺ συχνὰ στὴ συνομιλία του ὡρισμένες ἐκφράσεις; "Ἀλλοι μπορεῖ νὰ τὶς βρίσκουν γελοῖες, ἀλλὰ ἐσεῖς θὰ συνηθίσετε νὰ τὶς ἀκοῦτε μ' εὐχαριστησι. Ἔχει τὴ μανία τῆς πολιτικῆς; Ἡ μανία του αὐτὴ θὰ σᾶς διασκεδάσῃ καὶ ὁπὸ τέλος θὰ τὴ συμμερισθῆτε καὶ σεῖς. «Κι' ἂν τὰ ἐλαττώματά του», θὰ πῆτε, «σκοτώσουν στὸ τέλος τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχω γι' αὐτόν;» Τότε αὐτὸ θὰ σημαίνῃ

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ ΤΗΣ D.M.C.

Χρωματιστὰ μαξιλαράκια γιὰ τὸ ντιβάνι

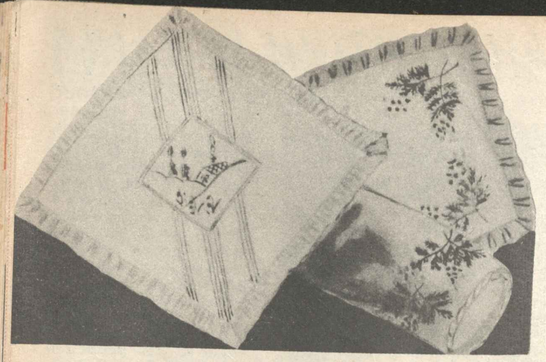

Τὰ σχέδια ποὺ σᾶς δίνουμε εἶναι δύο πολὺ διακοσμητικὰ μοτίφ γιὰ στρογγυλό, τετράγωνο ἢ μακρόστενο μαξιλαράκι. Κεντιοῦνται σὲ μπέζ ἢ γκρὶ ἡμίλινο καὶ γαρνίρονται στὸ τελείωμα μ' ἕνα βολὰν ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

Τὸ μοτίφ μὲ τὶς μιμόζες θὰ κεντηθῆ μὲ δύο ἀποχρώσεις πράσινο μουλινὲ D. M. C. Νο 904 καὶ 906 καὶ δύο ἀποχρώσεις χρυσαφὶ Νο 726 καὶ 725. Τὰ φύλλα θὰ κεντηθοῦν μὲ τὴ βελονιὰ 2 καὶ τὰ πουὰ μὲ κομπάκι. Γιὰ ἕνα τετράγωνο μαξιλάρι, θὰ ἐπαναλάβετε τὸ σχέδιο καὶ στὶς τέσσερες γωνίες.

Τὸ ἄλλο μοτίφ ποὺ εἶναι πολὺ κατάλληλο γιὰ παιδικὸ μαξιλαράκι κεντιέται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πισωβελονιά. Μόνο ἡ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ θὰ γίνῃ μὲ τὴ βελονιὰ 3 καὶ τὰ δέντρα μὲ τὴ βελονιὰ 1. Τὰ χρώματα ποὺ θὰ μεταχειριστῆτε εἶναι τὰ ἑξῆς: κεραμιδὶ μουλινὲ Νο 920 γιὰ τὴ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ, πράσινο Νο 3346 καὶ 895 γιὰ τὰ κυπαρίσσια. Ὁ καπνὸς θὰ γίνῃ μὲ τὸ γκρὶ Νο 414, τὰ παράθυρα κίτρινο Νο 307 καὶ τὰ λουλούδια σιὲλ Νο 518. Σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο θὰ μπῆ τὸ μοτίφ στὴ μέση τοῦ μαξιλαριοῦ καὶ διαγωνίως μερικες γραμμὲς ριζοβελονιὰ μὲ τὸ κεραμιδὶ μουλινέ.

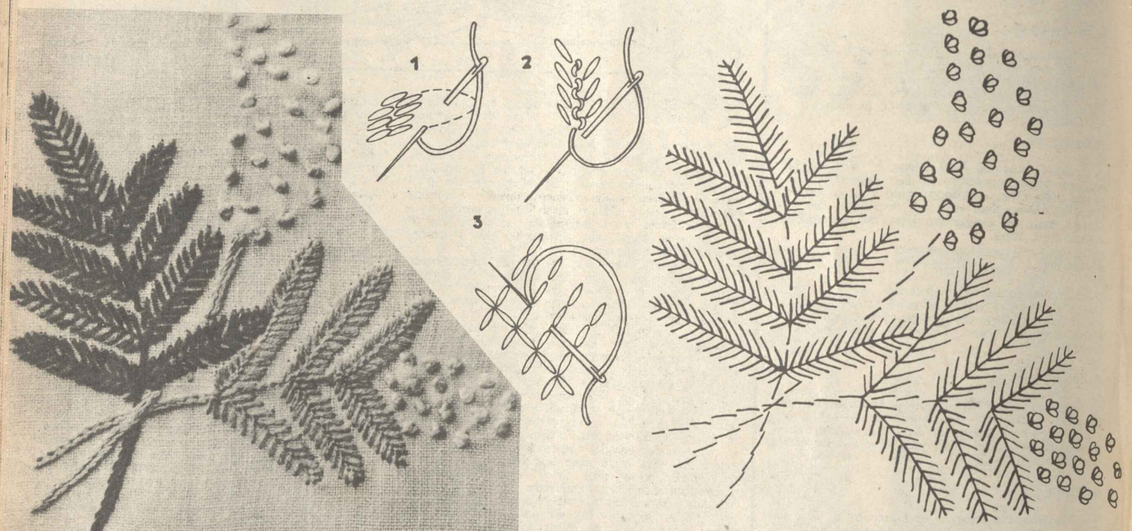

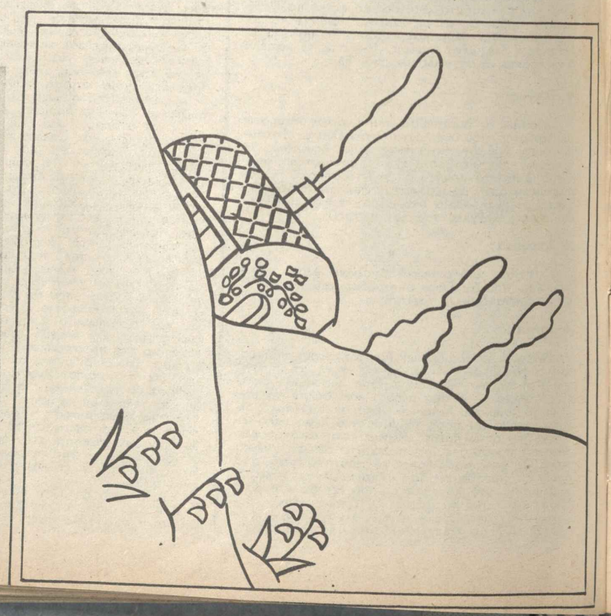

Ἕνας γάμος ἀπὸ ἔρωτα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ - ΚΑΖΑΜΠΕΛΛΑ

4

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Ὁ Μπὶλ Ἀϊρόλντι καὶ ἡ Σάρα Μοντέζι, εἶναι ἕνα εὐτυχισμένο ζευγάρι, ποὺ ἔχει παντρευτῆ ἀπὸ ἔρωτα. Ξαφνικά, ὅμως, ἡ Σάρα ἀνακαλύπτει, ὅτι ὁ Μπὶλ, ποὺ ἦταν φτωχός, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὴν παντρευτῆ, ἔκανε μιὰ μεγάλη ἀπάτη, πουλώντας γιὰ πίνακα ἀξίας ἕνα ἀσήμαντο ἔργο. Ὁ Τζιάννι Ἰβάλντι, τὸ θῦμα τῆς ἀπάτης, ἀπειλεῖ τὴ Σάρα πώς, ἂν ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας δὲν τοῦ ἐπιστροφοῦν τὰ χρήματα, θὰ μηνύση τὸν Μπίλ. Ἡ Σάρα εἶναι ἀπελπισμένη γιατὶ δὲν ἔχουν τόσα χρήματα, οὔτε μπορεῖ νὰ μιλήση γι' αὐτὸ στὸν Μπίλ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑγεία εἶναι κλονισμένη. Ὁ Ἰβάλντι, ὅμως, ἐξακολουθεῖ νὰ πιέζῃ τὴ Σάρα κι' αὐτὴ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπελπισίας, κλέβει ἀπὸ τὴ φίλη της Εὔα ντὰ Πόρτο ἕνα ἀκριβὸ κολιέ, τὸ ὁποῖο τῆς ἔχει χαρίσει ὁ πλούσιος ἐραστής της Μάρκο Ἀλμπάνι. Τὴν ἑπομένη ἡ Σάρα πηγαίνει στὴ Ρώμη, ποὺλὰ τὸ κολιὲ σ' ἕναν γνωστό της κοσμηματοπώλη καὶ εἰσπράττει τὸ ποσὸ ποὺ τῆς χρειάζεται. Στὸ μεταξὺ ἡ Εὔα ἀνακαλύπτει τὴν κλοπὴ καὶ ἀναζητεῖ τὴν ἔνοχο. Ὅταν ἐπιστρέφῃ ἡ Σάρα, ὁ Μπὶλ τὴ βρίσκει κάτωσ ἀλλαγμένη κι' αὐτὸ τὸν στενοχωρεῖ.

ΑΙΣΘΑΝΟΤΑΝ ΜΟΝΑΧΑ φόβο. Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ποὺ εἶχε συμβῆ, ὅλα θὰ τῆς φαίνονταν σκοτεινά, ἀπειλητικά. Ὁ θόρυβος ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ ἐρχόταν πίσω τους, τὴν ἔκανε νὰ γυρίση ἀπότομα.

— Ἕνα αὐτοκίνητο ἔρχεται πίσω μας, Μπίλ.

— Θὰ τὸ ἀφήσουμε νὰ προσπεράση, ἀπάντησε ὁ Μπίλ, δὲν ἔχω διάθεσι νὰ τρέξω.

Ἔκοψε τὴν ταχύτητα, ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητο συνέχισε νὰ τοὺς ἀκολουθῆ χωρὶς νὰ τοὺς προσπερνάη. Ὁ Μπὶλ ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παράθυρο, καὶ εἶπε γελώντας, μὲ τὰ μαλλιὰ ἀνακατωμένα ἀπὸ τὸν ἀέρα.

—Εἶναι ἕνα αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας. Σκέψου νὰ κυνηγοῦσαν κανένα κλέφτη μὲ τέτοια ταχύτητα! (Ὁ Μπὶλ ἐξακολουθοῦσε νὰ γελᾶ): Σκέψου, δὲν μποροῦν οὔτε νὰ μὲ προσπεράσουν.

Ἔτσι εὔθυμος ὅπως ἦταν, δὲν πρόσεξε τὸ πρόσωπο τῆς Σάρα ποὺ ἦταν τόσο χλωμό, σὰν ἕνα ἄγαλμα ἀπὸ πορσελάνη. Ἡ φωνή της ὅμως ἀκούστηκε ἀδύνατη καὶ φοβισμένη, ἐνῶ ρωτοῦσε:

— Ἕνα αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας, εἶπες Μπίλ;

Ὁ φόβος της ἦταν ἀδάσιμος, γελοῖος, τὸ ἤξερε. Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ὑποπτευθῆ στὸ σπίτι τῶν ντὰ Πόρτο καὶ ὅμως ἔτρεμε.

Ὁ Μπὶλ γύρισε πρὸς τὸ μέρος της ξαφνιασμένος.

— Μὰ ἐπιτέλους, Σάρα, τί ἔχεις; τὴ ρώτησε ἀνήσυχος. Μοῦ κρύβεις τίποτα;

— Τίποτα, Μπίλ, τοῦ ἀπάντησε. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ταξίδι μὲ κούρασε τόσο...

Ὁ Μπὶλ δὲν ἀπάντησε. Ἐξακολουθοῦσε νὰ ὁδηγῆ κυττάζοντας ἀφηρημένα μπροστά του. Ὁ δρόμος αὐτὸς ποὺ πήγαινε πρὸς τὴν πόλι, ἀκολουθώντας τὴν πορεία τοῦ ποταμοῦ, τοῦ θύμιζε τὰ παιδικά του χρόνια, τὴν πρώτη νεότητά του, τὴν μακρυνὴ ἐποχὴ ὅταν αὐτὸς καὶ ἡ Σάρα εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀγαπιοῦνται.

ΗΤΑΝ, ΠΡΑΓΜΑΤΙ ἕνας φόβος παράλογος καὶ γελοῖος,. Τὸ διεπίστωσε αὐτὸ ἡ Σάρα ὅταν βρέθηκε στὸ φιλόξενο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ της καὶ κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοὺς ἥσυχους δρόμους τῆς πόλεως.

Μετὰ τὸ φαΐ, ὁ Μπὶλ κάθησε πλάϊ της στὸ ντιβάνι, γιὰ νὰ πάρουν τὸν καφέ. Τῆς μιλοῦσε γιὰ ἕνα ταξίδι στὸ Παρίσι. «Νὰ φύγουμε λίγο ἀπ' αὐτὴ τὴ γκρίζα ἀτμόσφαιρα» τῆς ἔλεγε. Ἦταν συζητήσεις ποὺ θὰ τὶς ἔκανε ἕνα ὁποιοδήποτε νεαρὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι.

Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ Μπίλ, τὰ μάτια του ἔλαμπαν, τὸ πρόσωπό του καὶ τὸ κορμί του, φαίνονταν γεμάτα σφρίγος.

— Οἱ δουλειὲς δὲν πάνε καὶ τόσο καλά, ἀγάπη μου, ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία. Θὰ τὰ καταφέρουμε νὰ πᾶμε στὸ Παρίσι καὶ ὕστερα θέλω νὰ σοῦ ἀγοράσω ἐκεῖνο τὸ ὡραῖο βραχιόλι μὲ τοὺς ἀμέθυστους, ποὺ εἴδαμε μιὰ μέρα στὸ Μιλάνο. Θυμάσαι;

«Ὦ, Μπίλ, θὰ ἤθελε νὰ τοῦ πῆ, δὲν θέλω τὸ βραχιόλι, δὲν μ' ἐνδιαφέρει γιὰ ὁ βραχιόλι. Μ' ἐνδιαφέρει μονάχα γιὰ σένα, ποὺ εἶσαι ἄρρωστος, καὶ γιὰ τὸ ὅτι εἴμαστε φτωχοὶ καὶ βρισκόμαστε στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, Ἰδιαίτερα ἐγὼ ποὺ ἔκλεψα, καὶ ποιός ξέρει τί μᾶς περιμένει. Εἶναι ἀνώφελο νὰ ξεγελιόμαστε ἀγάπη μου ,ὃυν ὑπάρχει σωτηρία γιὰ μᾶς πλέον». Καὶ ὅμως τοῦ εἶπε:

— Ὦ, Μπίλ, πόσο θὰ χαρῶ ὅταν ἀποκτήσω αὐτὸ τὸ βραχιόλι! (ὄχι δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ καταστρέψῃ αὐτὴ τὴν εὔθραυστη εὐτυχία του). Δεκαπέντε μέρες στὸ Παρίσι! Δὲν φαντάστηκα ποτέ μου κάτι ὡραιότερο.

Ἡ Σάρα κατώρθωσε νὰ χαμογελάσῃ, καὶ φάνηκε στ' ἀλήθεια ξέγνοιαστη καὶ εὐτυχισμένη.

Ὅταν ὁ Μπὶλ ἔφυγε, ἡ Σάρα βγῆκε στὸ παράθυρο γιὰ νὰ παρακολουθήση τὸ χαρούμενο ξεκίνημα τῆς κόκκινης «Στιουντεμπέκερ» καὶ τὸ χέρι τοῦ Μπὶλ ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ παραθυράκι γιὰ νὰ τῆ χαιρετήση. «Ὁ Θεὸς νὰ βοηθήση, νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ τὴν ἀλήθεια», ψιθύρισε.

Στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ὁ Μπὶλ στράφηκε ἀκόμη, γιὰ νὰ κυττάξη ἀλλη μιὰ φορὰ τὴ σιλουέτα τῆς Σάρα, ποὺ διαγραφόταν μπροστὰ στὸ παράθυρο.

«Ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοηθήση νὰ καταλάβῃς καὶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς ὅταν δὲν θὰ εἶμαι πιὰ κοντά σου» ψιθύρισε ὁ Μπίλ.

Ο ΤΖΙΑΝΝΙ ΙΒΑΛΝΤΙ εἶχε συναντήσει τὴν Εὔα ντα Πόρτο τὴν προηγούμενη μέρα, στὸ γήπεδο τοῦ γκόλφ. Ἦταν οἱ τελευταῖες καλὲς ἡμέρες γι' αὐτὸ τὸ σπόρ. Σὲ λίγο θὰ ἔρχόταν ὁ χειμώνας καὶ τὰ πράσινα γήπεδα θὰ τὰ σκέπαζε ἡ παγωνιά.

Τῆς Εὔας δὲν τῆς ἄρεσε τὸ γκόλφ. Προτιμοῦσε νὰ περνᾶ τὰ ἀπογεύματά της στὸ μπὰρ τοῦ ξενοδοχείου Σπλέντιτ, φλυαρώντας μὲ τὶς φίλες της, καὶ μασουλώντας μαρὸν γκλασέ. Ἔπαιζε καμμιὰ φορά, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὸν Τσέζαρε, καὶ γιατὶ ἦταν τῆς μόδας. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα, πάντως, δὲν εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ παίξῃ, ἀλλὰ γιὰ ἕνα ὡρισμένο σκοπό. Νὰ δῆ τὸν Τζιάννι Ἰβάλντι.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδε φθάνοντας, εἶχε προσπαθήσει νὰ τὸν πλησιάση καὶ νὰ μείνη μόνη μαζί του, μὰ δὲν τὸ κατάφερνε. Μόνο ἀργότερα, ἐνῶ ὁ Ἰβάλντι καθόταν μόνος στὸ μπάρ, καὶ ἑτοίμαζε ἕνα κοκτέιλ ἀπὸ χυμὸ φρούτων, βγῆκε τρόπο νὰ τοῦ κάνη νόημα, πὼς ἤθελε νὰ τοῦ μιλήση.

Ὁ Ἰβάλντι ἀκολούθησε τὴν Εὔα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μπάρ, χωρὶς μεγάλη προθυμία. Ἤξερε ὅτι ἡ Εὔα δὲν ἦταν πιστὴ στὸ σύζυγό της καὶ αὐτὸς ὑπολόγιζε πολὺ στὴ φιλία τοῦ Τσέζαρε ντὰ Πόρτο, ὥστε ν' ἀδιαφορήση γιὰ τὰ λόγια τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ τὸν βλέπουν μόνο μὲ τὴν Εὔα. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἡ Εὔα ἄρχισε νὰ μιλᾶ, βρῆκε τὸ θέμα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον. Ἦταν ἕνα θέμα ποὺ εἶχε ἄμεση σχέσι μὲ τὶς σκέψεις ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσαν, μὲ τὸ ἀπροσδιόριστο μῖσος ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τὸν Μπὶλ καὶ τὴ μυστικὴ ἔλξι ποὺ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ ἀσκῆ ἐπάνω του ἡ Σάρα.

— Ἀγαπητὲ Τζιάννι, θὰ ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ κάτι ἐξαιρετικὰ λεπτὸ καὶ δὲν ξέρω ἂν θὰ κάνω καλά, ἄρχισε ἡ Εὔα. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔχω ὑποχρέωσι νὰ τὸ κάνω. Πρόκειται γιὰ κεῖνο τὸ κάδρο ποὺ ἔχεις στὴ βιβλιοθήκη σου. Εἶσαι βέβαιος πὼς εἶναι ἕνα κάδρο τοῦ... Ἐν πάσῃ περιπτώσει πὼς εἶναι ἕνα κάδρο μεγάλης ἀξίας;

Ὁ Ἰβάλντι ζάρωσε τὸ μέτωπό του. Ἡ Εὔα ἦταν μιὰ γυναίκα ποὺ δὲν ἤξερε κανεὶς ποῦ μποροῦσε νὰ καταλήξῃ.

— Γιατί μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, Εὔα; ἀπάντησε ἐπιφυλακτικά.

Ἡ Εὔα γέλασε μὲ προσποιητὴ ἀθωότητα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα, εἶπε. Εἶσαι φίλος τοῦ Τσέζαρε καὶ θὰ μὲ λυποῦσε πολὺ νὰ πέσης θῦμα. Προσπάθησε νὰ μὲ καταλάβῃς Τζιάννι. Ἦταν ὁ Μπὶλ Ἀϊρόλντι ποὺ σοῦ πούλησε αὐτὸν τὸν πίνακα ἂν δὲν κάνω λάθος. Ἔ;

— Πράγματι, ἦταν ὁ Μπὶλ Ἀϊρόλντι.

Ὁ Ἰβάλντι ἦταν πάντα ἐπιφυλακτικός. Δὲν πίστευε στὴ φιλία τῆς Εὔας καὶ διαισθανόταν πὼς κάτω ἀπὸ κείνη τὴν ἀθωότητα κρυβόταν κάτι ποὺ τοῦ διέφευγε. «Τί ἄραγε;» ἀναρωτιόταν.

Ἡ Εὔα ἔπινε ἀργὰ ἕνα ποτήρι γάλα, ρουφώντας το μ' ἕνα καλαμάκι.

— Βρίσκω ὅτι τὸ γάλα εἶναι θαυμάσιο ὕστερα ἀπὸ μιὰ παρτίδα γκόλφ, εἶπε. Ὁ Τσέζαρε ποὺ ἦταν στὴν Ἀγγλία, τελευταῖα, λέει ὅτι ἐκεῖ, ἀντιθέτως, πίνουν οὔϊσκι μετὰ τὸ γκόλφ.

Ἡ Εὔα διασκέδαζε νὰ παρακολουθῆ τὴν ἀνυπόμονη ἔκφρασι στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰβάλντι.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἤρθαμε ἐδῶ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ γάλα, τῆς εἶπε τέλος.

— Ἄ, βέβαια, ἔκανε ἐκείνη ἐξακολουθώντας νὰ χαμογελᾶ μυστηριωδῶς. Εἶχα πάντα στὸ νοῦ μοῦ πὼς ἔπρεπε νὰ σοῦ μιλήσω γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, Τζιάννι, μὰ δὲν εὑρίσκα ποτὲ τὸ θάρρος νὰ τὸ κάνω. Ἔρεις, ἡ Σάρα καὶ ὁ Μπὶλ εἶναι φίλοι μου, δὲν ἤθελα νὰ τοὺς κάνω κακό. τέλος, ὅμως, ὑπερίσχυσε μέσα μου τὸ αἴσθημα τῆς ὑποχρεώσεως ἀπέναντί σου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ὑπόθεσι εἶναι ἡ ἑξῆς, Τζιάννι: Ὅταν ὁ Μπὶλ σοῦ πούλησε ἐκεῖνον τὸν πίνακα, ἄκουσα ἀρισμένα κουτσομπολιά. Δὲν ἤξερα ἂν εἶναι ἀλήθεια. (Ἡ Εὔα κυττοῦσε τὸ ἄδειο ποτήρι της, καὶ σταματήσε κοκκινίζοντας. Εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ κοκκινίζῃ ὅποτε ἤθελε, μ' ἕναν τρόπο τελείως πειστικό). Ἔλεγαν ὅτι ὁ Μπὶλ βρῆκε τὸ κάδρο αὐτὸ στὸ σπίτι ἑνὸς χωρικοῦ καὶ τὸ ἀγόρασε γιὰ μερικὲς χιλιάδες λιρέτες.

Δίστασε γιὰ λίγο καὶ ἔπειτα συνέχισε:

— Κι' ὕστερα... δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ σοῦ τὸ πῶ Τζιάννι. Σὲ παρακαλῶ, μοῦ παραγγέλλεις ἀκόμη ἕνα ποτήρι γάλα;

— Κι' ὕστερα, Εὔα;

— Καὶ ὕστερα ἕνας στενὸς μας φίλος, ἕνας φίλος τοῦ Τσέζαρε, δηλαδή—θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ μὴν ἀναφέρω τὸ ὄνομά του, εἶναι καὶ δικός σου γνωστός, ἄλλωστε—ὁ ὁποῖος ἔχει πεῖρα ἀπὸ ζωγραφική, μοῦ εἶπε ὅτι κατὰ τὴ γνώμη του ὁ πίνακας αὐτός, δὲν ἀξίζει δεκάρα καὶ ὅτι ἐσὺ ἔπεσες θῦμα μιᾶς κολοσσιαίας ἀπάτης.

Ἡ Εὔα ἀναστέναξε.

— Ὦ, Θεέ μου, εἶπε, ἐλπίζω νὰ μὴν ἔκανα ἄσχημα ποὺ μίλησα.

Ὁ Ἰβάλντι κούνησε τὸ κεφάλι. Φανταζόταν ποιός μποροῦσε νὰ εἶναι ὁ στενὸς φίλος τοῦ Τσέζαρε. Ἦταν ὁ Μάρκο Ἀλμπάνι. Τώρα ποὺ τὸ ξαναστεκόταν, θυμόταν πολὺ καλὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ Μάρκο, ὅταν μερικοὺς μῆνες πιὸ πρίν, τοῦ εἶχε δείξει τὸν πίνακα, ποὺ κρεμόταν στὴ μέση τοῦ τοίχου τῆς βιβλιοθήκης, φωτισμένος ἀπὸ ἕνα προβολέα ποὺ εἶχε τοποθετήσει ἐπίτηδες. «Ἕναν Ρέυνολντς!», εἶχε πῆ ὁ Μάρκο Ἀλμπάνι γελώντας. «Συγχαρητήρια Τζιάννι. Χρειαζόσουν ἐσὺ γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃς ἕνα Ρέυνολντς».

Αἰσθάνθηκε νὰ τὸν πιάνῃ ἕνα κύμα θυμοῦ στὴ σκέψι ὅτι εἶχε γελοιοποιηθῆ, ἐνῶ τὸ μῖσος του γιὰ τὸν Μπὶλ μεγάλωνε.

— Αὐτὸ ποὺ μοῦ λές, ἀπήντησε, τὸ ἤξερα ἀπὸ καιρό, Εὔα. Δὲν εἶμαι τόσο ἠλίθιος γιὰ νὰ μὴν ξεχωρίζω ἕναν πίνακα τοῦ Ρέυνολντς ἀπὸ τὸ

Ένας γάμος από έρωτα

φοβερὸ πορτραῖτο ἑνὸς ἀγνώστου ζωγράφου. (Μιλοῦσε μὲ τόση αὐτοπεποίθησι καὶ βεβαιότητα, ὥστε σιγὰ—σιγὰ ἄρχισε νὰ πιστεύη καὶ ὁ ἴδιος τὰ λόγια του). Θὰ σοῦ φανῆ παράξενο, συνέχισε, ἀλλὰ τὸν Λυπόμουν τόσο, τὸν Μπίλ, ἤξερα ὅτι εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ λεπτὰ καὶ ὕστερα, νὰ σοῦ πῶ καὶ τὸ ἄλλο, ἤμουν περίεργος νὰ δῶ ὡς ποῦ θὰ φθάσῃ. Φανταζόμουν ὅτι ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη θὰ μοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ἐξ ἄλλου, μὴν ξεχνᾶς ὅτι εἶναι στὴ μέση καὶ ἡ Σάρα, μιὰ γυναίκα ποὺ ἔχει ἀνάγκη προστασίας. (Πίστευε στ' ἀλήθεια τώρα αὐτὰ ποὺ ἔλεγε καὶ αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του ἐξυπνο, μεγαλόκαρδο, Ἱπποτικό). Κατόπιν...

— Κατόπιν; ρώτησε ἡ Εὔα μὲ ἀνυπομονησία. Τώρα ἤταν αὐτὴ ποὺ εἶχε ἐντείνει ὅλη της τὴν προσοχή.

— Κατόπιν ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Μπὶλ μὲ ἀηδίασε. Ὁ κυνισμός του, ἡ ὑποκρισία του, μὲ ἔπεισαν ὅτι ἔκανα ἄσχημα νὰ αἰσθάνομαι οἶκτο γι' αὐτόν, πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ σεβασθῶ τὴ φιλία του ἀφοῦ ἐκεῖνος δὲν σεβόταν τὴ δική μου. Τότε μίλησα ξεκάθαρα. Ἤ θὰ μοῦ ἐπέστρεφε τὰ χρήματα, ἢ θὰ τοῦ ἔκανα μήνυσι. Στὸ κάτω—κάτω αἰσθανόμουν ἔνοχος ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, νὰ ἀφήσω ἀτιμώρητη μιὰ τέτοια πρᾶξι.

— Ἄ, καταλαβαίνω, μουρμούρισε ἡ Εὔα, καὶ τὸ χαμόγελό της ἔγινε ἀκόμη πιὸ μυστηριῶδες. Πότε ἔδωσες στὸν Μπὶλ αὐτὸ τὸ τελεσίγραφο; ρώτησε.

Ἤταν ἀναστατωμένη καὶ δὲν κατώρθωνε νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό της. Κυττάζοντάς την, ὁ Τζιάννι Ἰβάλντι αἰσθάνθηκε ἕνα ἐλαφρὸ ρῖγος φόβου.

— Γιατί μὲ ρωτᾶς, Εὔα; ψιθύρισε.

— Ἔτσι, Τζιάννι. (Ἔψαξε νὰ βρῆ μιὰ πρόχειρη δικαιολογία). Ἤθελα νὰ μάθω, γιατί ὁ Τσέζαρε εἶχε στὸ νοῦ του νὰ κάνη κάποια δουλειὰ φυσικά.

— Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες. ἀπήντησε τέλος ὁ Τζιάννι.

Ἤταν βέβαιος ὅτι ἡ Εὔα ἔλεγε ψέματα, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐνδιέφερε πιά. Τὸν ἐνδιέφερε μονάχα νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Μπὶλ, κατὰ κάποιο τρόπο.

— Βαρέθηκα νὰ κάνω ὑπομονή, εἶπε, βαρέθηκα νὰ περιμένω μήπως ὁ Μπὶλ ἔδειχνε λίγη ἀξιοπρέπεια, μήπως εἶχε κάποια τῦψι συνειδήσεως. Ἔτσι, τοῦ ἔθεσα μιὰ προθεσμία. Ἂν ὡς τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος δὲν μοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα, θὰ τὸν μηνύσω. Ὑπολείπονται ἀκόμη τρεῖς ἡμέρες. Δὲν ἔχω ἰδέα πῶς θὰ τελειώσουν ὅλα αὐτά.

— Μπορῶ νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι, Τζιάννι;

Ὁ Τζιάννι κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά.

— Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ πῆς, ἂν πάρῃς πίσω αὐτὰ τὰ χρήματα;

— Πολὺ καλά, Εὔα, μεῖνε ἥσυχη.

— Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σοῦ μίλησα μὲ εἰλικρίνεια, εἶπε ἡ Εὔα. Νομίζω πὼς ἔβγαλα ἕνα βάρος ἀπὸ πάνω μου.

Ἔκανε νὰ φύγῃ, μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ ξαναστράφηκε στὸν Τζιάννι.

—Ἀπὸ ποιὸν ζήτησες τὰ χρήματα; Ἀπὸ τὸν Μπὶλ ἢ ἀπὸ τὴ Σάρα; ρώτησε.

Ὁ Ἰβάλντι κοκκίνισε. Αἰσθανόταν σὰν νὰ εἶχε πέσει πάνω σ' ἕνα δίχτυ, καὶ τοῦ ἤταν δύσκολο νὰ ξεφύγη. Δὲν μποροῦσε φυσικὰ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶχε μιλήσει στὴ Σάρα, γιὰ νὰ τὴ δῆ νὰ ταπεινώνεται μπροστά του.

— Δὲν βλέπω τί σημασία ἔχει αὐτό, ἀπάντησε ἀπότομα.

Ἀλλὰ ἡ Εὔα εἶχε ἤδη μαντεύσει τὴν ἀλήθεια.

— Τουλάχιστο μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς πότε ἔδωσες αὐτὴ τὴν προθεσμία; Τζιάννι;

— Ἤταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ σπίτι σου, Εὔα.

Ἡ Εὔα κούνησε τὸ κεφάλι.

— Καλησύχτα, εἶπε καὶ στράφηκε γιὰ νὰ ἀπομακρυνθῆ. Ἔτσι ὁ Τζιάννι δὲν εἶδε τὸ θριαμβευτικὸ χαμόγελο ποὺ ἔλαμψε στὰ χείλη της.

ΕΝΩ ΞΑΝΑΣΚΕΠΤΟΤΑΝ αὐτὴ τὴ συνάντησι, ὁ Τζιάννι Ἰβάλντι αἰσθανόταν ἕνα δυσάρεστο συναίσθημα. «Ἴσως δὲν ἔκανα καλὰ νὰ μιλήσω στὴν Εὔα», συλλογίζόταν.

Τὴν ἴδια στιγμὴ κουδούνισε ἕνα ἀπὸ τὰ τρία τηλέφωνα ποὺ ἤταν τοποθετημένα πάνω στὸ γραφεῖο του. Ἀκούστηκε ὕστερα ἡ λίγο ἔρρινη φωνὴ τῆς τηλεφωνήτριας: «Ὀμιλῆτε μὲ τὴν κυρία Ἀϊρόλντι».

Δὲν φανταζόταν ὁ Τζιάννι, πὼς ἡ Σάρα μποροῦσε νὰ τὸν φωνάξῃ τόσο σύντομα, πρὶν ἀκόμη λήξῃ ἡ προθεσμία ποὺ τῆς ἔθεσε. Φανταζόταν ὅτι θὰ τὴν καλοῦσε αὐτὸς γιὰ νὰ τῆς πῆ: «Λοιπόν, Σάρα; Ἡ ἑβδομάδα πέρασε».

— Τί ὥρα μπορῶ νὰ σὲ δῶ, Τζιάννι; (Ἡ φωνὴ τῆς Σάρας ἔφθανε ὅς τ' αὐτιά του ἥρεμη καὶ ἀδιάφορη). Ξέρεις, ἔχω ἐκεῖνα τὰ χρήματα.

— Ὄχι, ὁ Ἰβάλντι δὲν εἶχε προβλέψει μιὰ τέτοια ἐξέλιξι. Εἶχε φανταστῆ ὅτι ἡ Σάρα δὲν θὰ εὕρισκε τὸ ποσὸ ποὺ τῆς ζήτησε καὶ ὅτι θὰ ταπεινωνόταν μπροστά του, θὰ ἔκλαιγε, θὰ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴν καταστρέψῃ τὸν Μπίλ. Νόμιζε ὅτι θὰ τοὺς κρατοῦσε καὶ τοὺς δυὸ στὸ χέρι, γιὰ ἀρκετὸ καιρό, πὼς θὰ τοὺς ἔσπρωχνε στὴν ἐξαθλίωσι καὶ στὴν ἀπελπισία, μ' ἐκείνη τὴν ἀπειλὴ τῆς καταγγελίας ποὺ θὰ κρεμόταν πάντα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Μπὶλ καὶ θὰ τοὺς ὑποχρέωνε νὰ τοῦ ἐπιστρέφουν τὰ χρήματα λίγα - λίγα. Ὥστε νὰ διαρκέση γιὰ πολὺ ἡ ἀγωνία τους, ἡ μιζέρια τους.

— Ἔχεις τὰ λεφτά; ρώτησε λίγο ἀνόητα.

— Σοῦ τηλεφωνῶ ἀπὸ ἕνα θάλαμο, εἶναι κόσμος ποὺ περιμένει ἀπ' ἔξω. Θὰ μοῦ πῆς πότε μπορῶ νὰ σὲ δῶ, Τζιάννι; τὸν ξαναρώτησε ἀνυπόμονα.

— Μά, κι' ἀμέσως ἂν θέλης.

Δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ πιστέψῃ στὴν πραγματικότητα. Τοῦ φαινόταν ἀπίθανη. Ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ Σάρα ἤρθε καὶ κάθησε ἀπέναντί του στὴ βαθειὰ πολυθρόνα, τόσο ἐπικίνδυνα γοητευτική, ὅπως πάντα, παρὰ τὸ ἀδυνατισμένο πρόσωπό της, δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὸ τεράστιο ποσὸ τῆς ἀξίας τοῦ κάδρου.

— Ἔχω ἐκεῖνα τὰ λεφτά, Τζιάννι, ἐπανέλαβε ἡ Σάρα μὲ ἀπλότητα. Τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ πρόσθεσε ἀργά:

— Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ δώσης τὸ πιστοποιητικὸ καὶ μιὰ ἀπόδειξι στὴν ὁποία νὰ ἀναφέρεται ὅτι τὸ ζήτημα τακτοποιήθηκε μεταξύ μας ὁριστικά.

Ὁ Ἰβάλντι παρατήρησε μὲ ἔκπληξι, ὅτι δὲν αἰσθανόταν καμμιὰ εὐχαρίστησι. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ εἶναι ἱκανοποιημένος ποὺ ἔπαιρνε πίσω τὰ λεπτά του. Ποῦ τὰ εἶχε βρῆ ἡ Σάρα, δὲν εἶχε σημασία. Καὶ ὅμως αἰσθανόταν σκιὰ τὰ ἔκανε πιὸ μεγάλα καὶ πιὸ ἐκφραστικὰ καὶ αἰσθάνθηκε νὰ τὴν ποθῆ μ' ἕναν τρόπο ὁριμαντικὸ καὶ παράλογο. Ξαφνικά, κατάλαβε τὴν πραγματικότητα. Εἶχε φθάσει στὰ τριανταοχτώ του χρόνια χωρὶς νὰ κατορθώσει νὰ τὸν θγάλη ἀπὸ τὴν ψυχρὴ ἀδιαφορία του, νὰ ξυπνήση μέσα του ἕνα ἄλλο ἐνδιαφέρον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὰ χρήμα.

— Δὲν ἤταν τόσο ἐπείγον!

Ἕνα ἐλαφρὸ μελαγχολικὸ χαμόγελο διέστειλε τὰ χείλη της.

— Μὰ ἀφοῦ σὲ λίγο, Τζιάννι θὰ ἔλληγε ἡ προθεσμία σου;

Ἔψαξε στὴν τσάντα της κι' ἔβγαλε ἕνα χοντρὸ φάκελλο, γεμάτο χαρτονομίσματα.

— Ἐδῶ εἶναι τὰ λεπτά, θέλεις νὰ μοῦ δώσης ἐκεῖνο τὸ πιστοποιητικὸ καὶ ἢν ἀπόδειξι; εἶπε.

Ξαφνικὰ ὁ Τζιάννι ἔπιασε τὸ χέρι τῆς Σάρας καὶ τὴ ρώτησε τραντάζοντάς την ἐλαφρά.

— Ποῦ τὰ βρῆκες αὐτὰ τὰ χρήματα, Σάρα; Ποιός σοῦ τὰ ἔδωσε; Οὔτε ἐσύ, οὔτε ἡ μητέρα σου, οὔτε ὁ Μπὶλ φυσικά, οὔτε κανεὶς ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς ἢ φίλους σου, μπορεῖ νὰ διαθέση ἕνα τέτοιο ποσόν.

— Πράγματι κι' αὐτὸ εἶναι ἕνας λόγος παραπάνω, γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ βάλης αὐτὴ τὴν τόσο σύντομη προθεσμία. Ἀλλὰ μιὰ καὶ τὸ ἔκανες καὶ μιὰ καὶ τὰ χρήματα βρέθηκαν, ἂς τελειώσουμε, ἔ;

"Ενα σκοτεινό, παράλογο, κῦμα ζήλειας, ἔκανε τὸν Τζιάννι νὰ παραφερθῆ. «Ἔχει ἐραστή», σκέφθηκε. «Κανεὶς ἄλλος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τῆς δώση ἕνα τέτοιο ποσόν».

— Ποιός ἤταν; τὴ ρώτησε μὲ τόνο σχεδὸν ἄγριο, χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνεται ὅτι γίνεται γελοῖος.

— Ὁποιος κι' ἂν ἤταν, δὲν σ' ἐνδιαφέρει, Τζιάννι, τοῦ ἀπάντησε ψυχρά. Μοῦ ζήτησες τὰ λεφτὰ καὶ σοῦ τὰ ἐπιστρέφω, αὐτὸ μόνο ἔχει σημασία, νομίζω.

— Ὁ ἄνδρας σου εἶναι ἕνας παληάνθρωπος, ἕνας βειλός, εἶπε ὁ Τζιάννι σφίγγοντας τὰ δόντια. Γιατί δὲν ἤρθε ἐκεῖνος νὰ μὲ βρῆ;

— Γιατί, ἀπλούστατα, ἐσὺ τηλεφώνησες σ' ἐμένα καὶ ὄχι σ' ἐκεῖνον. Καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ἀναφέρης ἄλλοτε τὸν ἄνδρα μου. Νομίζω δὲν χρειάζεται νὰ πῆς τίποτε ἄλλο, Τζιάννι, μόνο ἔλα νὰ τελειώνουμε μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ὁ Ἰβάλντι ἄφησε τὸ χέρι της καὶ κατέβασε τὸ βλέμμα του. Αἰσθανόταν ἀδύνατος, νικημένος.

— Πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾶς πολὺ τὸν ἄνδρα σου, μουρμούρισε.

Ο ΜΠΙΛ Α·Ι·ΡΟΛΝΤΙ γύρισε στὸ σπίτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ, λίγο ἀργότερα ἀπ' ὁ,τι συνήθιζε. Ἐνὼ ὠδηγοῦσε, αἰσθάνθηκε μιὰ ἐλαφρὰ ἀδιαθεσία, ποὺ τὸν ἀνησύχησε. Ὁ φόβος γιὰ μιὰ καινούργια κρίσι, τὸν ἀκολουθοῦσε τώρα πιὰ σὰν ἐφιάλτης. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ ἔφθαναν ἴσως μερικὲς ἐνέσεις καὶ λίγες ἡμέρες ἀκινησία γιὰ νὰ ἀπομακρύνουν τὸ κακό. Μπορεῖ μὲ τὴν προσεχῆ κρίσι νὰ ἔφθανε τὸ τέλος. Οἱ εἰκόνες τῆς προηγούμενης ζωῆς του ξαναγύριζαν ζωηρὲς στὸ μυαλό του καὶ θυμόταν μὲ φρίκη τὴ σκηνὴ ἐκείνη ποὺ τὸ στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο ἀνατινάχθηκε στὸν ἀέρα μέσα σὲ μιὰ μαύρη ἄβυσσο σκόνης. Ὕστερα τὴ μονότονη φωνὴ τῆς νοσοκόμου, ποὺ ἔφθανε σ' αὐτιά του μακρυνὴ, σὰν νὰ ἐρχόταν ἀπὸ ἕναν ἄλλο κόσμο, ἐνὼ διάβαζε τοῦ γιατροῦ τὰ στοιχεῖα του: «Ἀϊρόλντι Γουλιέλμο, ὑπολοχαγός. Δὲν ὑπάρχει διεύθυνσις».

Ἀργότερα, ὅταν θγῆκε ἀπὸ κεῖνο τὸ βαθὺ σκοτάδι, ποὺ ἤταν τὸ κατῶφλι του θανάτου, καὶ τὸν ρώτησαν ἂν θέλη νὰ γράψη σὲ κανένα, εἶχε ἀπαντήσει κουρασμένα ὄχι. Δὲν ἤθελε. Δὲν ἔπρεπε νὰ μάθουν οἱ δικοί του σὲ ποιὰ κατάστασι βρισκόταν ὁ ἀγαπημένος τους γυιός.

Πόσο καμάρωνε γι' αὐτὸν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα του! Ὅταν ἀνατινάχθηκε τὸ αὐτοκίνητο, εἶχε ἀκόμη στὴν τσέπη του τὸ γράμμα τοῦ πατέρα του ποὺ ἔλεγε: «Ἐπὶ τέλους πῆρα τὴ σύνταξί μου καὶ θὰ μπορέσω νὰ καθουμαι στὸ σπίτι καὶ νὰ κρατῶ συντροφιὰ τῆς μητέρας σου. Ὅταν σκέπτομαι πὼς ὅλη της ἡ ζωὴ θυσιάστηκε κοντά μου, μιὰ ζωὴ γεμάτη στερήσεις, αἰσθάνομαι τύψεις. Εὐτυχῶς ποὺ ἔχουμε ἑσένα γυιέ μου, ποὺ εἶσαι ἡ μοναδικὴ μας ἐλπίδα».

Ὄχι, δὲν ἤθελε νὰ μάθουν οἱ δικοί του πὼς εἶχε καταντήσει, πρὸ πάντων δὲν ἤθελε νὰ τὸ μάθη ἡ Σάρα. "Ισως θὰ ἔμενε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ παραμορφωμένος καὶ τότε δὲν θὰ ξαναγύριζε πιὰ στὴ μικρὴ τους πόλι. Ἤταν σκέψεις αὐτὲς ποὺ τὸν ἔκανε ἐνὼ βρισκόταν ἀκίνητος, φασκιωμένος ὁλόκληρος ἀπὸ τοὺς ἐπιδέσμους, πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου. Ὕστερα οἱ ἐξωτερικὲς πληγὲς ἔκλεισαν σιγὰ - σιγά. Σὰν ἀπὸ θαῦμα, δὲν ἔμεινε σχεδὸν κανένα σημάδι στὸ πρόσωπο καὶ στὸ κορμί του. Ἐσωτερικὰ ὅμως δὲν θὰ γιατρευόταν ποτέ. Τὸ κατάλαβε ὅταν ὁ γιατρὸς τοῦ νοσοκομείου, τοῦ ἔδωσε τὸ πιστοποιητικὸ τῆς πλήρους ἀπαλλαγῆς. «Θὰ μπορέσης νὰ πάρης σύνταξη», τοῦ εἶπε.

Τὰ λόγια ἐκεῖνα ἔπεσαν πάνω του σὰν ψυχρολουσία. Ν' ἀκούη νὰ τοῦ μιλοῦν γιὰ πλήρη ἀναπηρία στὰ εἰκοσιτρία του χρόνια, ἤταν χειρότερο πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ξεχνοῦσε τὸν ἦχο αὐτῶν τῶν φοβερῶν λόγων.

Μετά, ξαναγύρισε ὁπὸ σπίτι του, ξαναεῖδε τοὺς δικούς του, ξαναβρῆκε τὴ Σάρα. Τὴ Σάρα ποὺ εἶχε γίνει πιὸ ὁμορφη καὶ ποὺ τοῦ εἶπε, σφίγγοντάς τον στὴν ἀγκαλιά της: «Θὰ σὲ περίμενα σ' ὅλη μου τὴ ζωή. Ἐλλοι, μοῦ φαίνονται σὰν κάτοικοι ἑνὸς ξένου πλανήτη». Θὰ μποροῦσαν τότε νὰ ξαναρχίσουν τὴ ζωή τους. Ἐκείνη θὰ τὸν περίμενε ἀκόμη κι' ἂν τὸν θ' ἀγωνιζόταν, νὰ δημιουργήση κάτι καὶ νὰ μπορέση νὰ τὴν παντρευτῆ. Ἀλλὰ ἡ σκέψις ὅτι ἤταν ἕνας ἑτοιμαθάνατος, τὸν παράλυε. Ἤταν εὐτυχὴς ποὺ τὴν ξαναβρῆκε, ἔτσι ὅπως τὴν εἶχε ἀφήσει. Ἐρωτευμένη καὶ εὐτυχὴς ποὺ τὴν ξαναβρῆκε, ἔτσι ὅπως τὴν εἶχε ἀφήσει. Ἐρωτευμένη καὶ δική του. Ἤταν εὐτυχὴς καὶ ἀπελπισμένος συγχρόνως. Τότε πίστευε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν παντρευτῆ ποτέ. Γι' αὐτὸ ἔφυγε μ' ἕνα ἀντάρτικο ὅμμα γιὰ τὰ δουνά. Ἔφυγε, γιατὶ ἤταν ἀπελπισμένος καὶ ζητοῦσε τὸ θάνατο.

Ὅταν ὅμως, στὴν ἐπιστροφή, ξαναβρῆκε τὴ Σάρα, πάντα πιστὴ σ' ἐκείνη τὴ μεγάλη καὶ ἀγνὴ ἀγάπη τους, πιὸ ὁμερφη καὶ πιὸ ἀξιολάτρευτη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, δὲν μπόρεσε νὰ ἀντισταθῆ ἄλλο. Ἀφέθηκε νὰ παντρευτῆ μὲ κάθε θυσία.

Ὁ Μπὶλ ἀνέβηκε τὶς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ του καὶ χτύπησε τὴν πόρτα. Περίμενε νὰ δῆ νὰ προβάλη τὸ στεγνὸ πρόσωπο τῆς καμαριέρας, ἀλλὰ ἤρθε νὰ τοῦ ἀνοίξη ἡ ἴδια ἡ Σάρα. Ἡ κακοαδιαθεσία ταῦ εἶχε περάσει τώρα καὶ αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του ἐλαφρὸ καὶ χαρούμενο.

— Ὦ, Μπὶλ, ἄργησες, τοῦ εἶπε καὶ εἶμαι πάντα ἀνήσυχη ὅταν ἀργῆς. Πῶς εἶσαι, ἀγάπη μου;

— Καλὰ Σάρα, πολὺ καλά.

Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ὅλες οἱ μελαγχολικὲς σκέψεις διαλύθηκαν ἀμέσως, σὰν περαστικὰ σύννεφα.

Η ΕΥΑ ΝΤΑ ΠΟΡΤΟ φόρεσε τὴ γούνινη ζακέτα της, ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν καθρέφτη καὶ θγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της. Ἐνὼ κατέβαινε τὶς σκάλες, σκορπίζοντας τριγύρω τὸ μεθυστικό της ἄρωμα, σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ σκεπτική. Ὕστερα στράφηκε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ σαλόνι τοῦ πρώτου πατώματος. Αὐτὸ ἤταν τὸ διαμέρισμα τῆς πεθερᾶς της.

— Μίππως ἡ κυρία ἀναπαύεται; ρώτησε τὴ δεσποινίδα Τζίνα, ποὺ ἐκτελοῦσε χρέη ντάμ - ντὲ - κομπανύ.

— Ἡ κυρία δὲν ἀναπαύεται ποτέ, ἀπάντησε ἡ Τζίνα χαμογελώντας. Ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα νομίζω πὼς κοιμᾶται μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά.

Ἡ Ἰζαμπέλλα ντὰ Πόρτο ἤταν πολὺ ἀπησχολημένη μὲ τὸ νὰ ἀρραβωνιάζη τὸ ἕνα πλάι στὸ ἄλλο, τὰ χαρτιὰ τῆς τράπουλας. Σήκωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ βλέμμα πάνω στὴ νύφη της καὶ συνέχισε τὴν ἀπασχόλησί της.

— Πάλι πασιέντσες ρίχνεις, μαμά; ρώτησε ἡ Εὔα, κάνοντας μιὰ περιφρονητικὴ γκριμάτσα. Εἶναι μιὰ ἀληθινὴ μανία αὐτὴ ἡ δική σου.

— Εἶναι ἐνδιαφέρον, μπορεῖ κανεὶς νὰ μάθη τὸ μέλλον ἀπὸ τὰ χαρτιά, ἀπάντησε ἡ Ἰζαμπέλλα ντὰ Πόρτο, μισοσοβαρὰ. μισοαστεῖα.

— Καὶ δὲν εἶναι πιὸ ἐνδιαφέρον νὰ μαθαίνη κανεὶς τὸ παρόν; Στοιχηματίζω πὼς μ' ὅλη τὴ μαύρη μαγεία σου, δὲν ξέρεις αὐτὴ τὴ στιγμὴ αὐτὸ ποὺ ξέρω ἐγώ.

Ἡ Ἰζαμπέλλα ντὰ Πόρτο ἄφησε τὰ χαρτιὰ καὶ τέντωσε τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος τῆς νύφης της. "Ηταν οἱ μονάδικες στιγμὲς αὐτές, ὅταν ἡ Εὔα τῆς δίνηστον κανένα κουτσομπολιό, ποὺ τὴν εὕρισκε συμπαθητική.

— Τί ξέρεις; ρώτησε.

— Θυμάσαι τί σοῦ εἶπα στοὺς γάμους τῆς Σάρας καὶ τοῦ Μπὶλ Ἀϊρόλντι; Βέβαια καὶ τὸ θυμάμαι. Καὶ εἶμαι σίγουρη, πὼς ἤταν καθαρὴ φαντασία. Ὁ Μπὶλ ἔνιωθε καλὸ παιδί, οἱ γονεῖς του τίμιοι ἄνθρωποι καὶ δὲν θὰ ἔκανε ποτὲ μιὰ κακὴ πράξι.

— Καὶ ὅμως, μαμά. Τὸ καλὸ αὐτὸ παιδὶ πούλησε ἕναν ψεύτικο πίνακα στὴ θέσι ἑνὸς ἀληθινοῦ, ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα γενναῖο ποσὸ καὶ τώρα...

— Τώρα ;

— Ναί, τώρα ἔχει μπλεξίματα, φυσικά. Μοῦ τὸ διαβεβαίωσε ὁ ἴδιος ὁ Τζιάννι Ἰβάλντι. Καταλαβαίνεις ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία.

— Περίεργο. Ἡ Ἰζαμπέλλα ντὰ Πόντο ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σκεπτική. Κάθησε, εἶπε στὴ νύφη της, διηγήσου τα ὅλα μὲ τὴ σειρά τους.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτα νὰ σοῦ διηγηθῶ. Ὁ Μπὶλ ἔκανε μιὰ ἀπάτη καὶ τώρα ἔχει φασαρίες. ('Η Εὔα φλεγόταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ πῆ περισσότερα, ἀλλ' αὐτὸ φυσικὰ ἤταν ἀδύνατο).

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Τζίνα χτύπησε τὴν πόρτα καὶ ἔκανε νόημα στὴν Εὔα ντὰ Πόρτο.

— Σᾶς καλοῦν στὸ τηλέφωνο, ἐπάνω, κυρία, εἶπε. Θέλετε νὰ πῶ τίποτα ;

— Ὄχι, Τζίνα, εὐχαριστῶ. Θ' ἀνέβω ἡ ἴδια.

Ὕστερα στράφηκε πρὸς τὴν πεθερά της: Γειά σου μαμά, εἶπε. Καὶ μὴν ἔχης τόση μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὶς προβλέψεις τῆς τράπουλας.

Ἡ Εὔα γλύστρησε ἀπὸ τὸ σαλόνι, ἐλαφρυὰ σὰν πεταλούδα καὶ ἀνέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες.

Στὸ τηλέφωνο ἤταν ὁ Τζιάννι Ἰβάλντι.

— Πρόκειται γιὰ κείνη τὴν ἱστορία μὲ τὸν Μπίλ, Σοῦ εἶχα ὑποσχεθῆ πὼς θὰ σοῦ δώσω μιὰ πληροφορία.

— Λοιπόν; ἔκανε ἡ Εὔα μὲ φωνὴ πολὺ ἀνυπόμονη.

— Πῆρα τὰ χρήματα.

Ἡ Εὔα ἄκουσε τὸν ξεοὸ ἦχο τοῦ τηλεφώνου ποὺ ἔκλεινε. Ὁ Τζιάννι δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ σχολιάση τὸ γεγονός. Ἀλλά, αὐτὸ ποὺ εἶχε μάθει, τὴν ἔφθανε. Σηκώθηκε καὶ διώρθωσε μηχανικὰ τὸ κομψὸ καπελλάκι της, ἐνὼ τὰ μάτια της ἔλαμπαν, ἀπὸ μιὰ κακὴ θριαμβευτικὴ λάμψι.

Η ΣΑΡΑ σερβίριζε τὸν καφὲ στὰ φλυτζάνια ἀπὸ ρὸζ πορσελάνη καὶ ἄκουγε τὸν Μπὶλ ποὺ τῆς διηγόταν γιὰ μιὰ καινούργια παραγγελία ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ὁ δήμαρχος.

Ἡ ὥρα αὐτή, ὕστερα ἀπὸ τὸ μεσημεριάτικο φαγητό, ποὺ κάθονταν μόνοι οἱ δυό τους, σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς τραπεζαρίας καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὰ θέματα τῆς ἡμέρας, ἤταν γιὰ τὴ Σάρα ἡ ὡραιότερη, τῆς φαινόταν πὼς βρίσκονταν ἀπομονωμένοι πάνω σ' ἕνα νησί, μακρυὰ ἀπὸ ὅλο τὸν ὑπόλοιπο κόσμο. Ὠκειρεύόταν ὅτι θὰ ζοῦσαν πάντοτε ἔτσι ἐνωμένοι, θ' ἀποκτοῦσαν παιδιά, ποὺ στὴν ὥρα αὐτὴ θὰ γέμιζαν τὸ δωμάτιο μὲ χαρούμενες φωνές, καὶ θὰ γερνοῦσαν μαζί, αὐτὴ καὶ ὁ Μπίλ, τὸ ἴδιο πάντοτε ἀγαπημένοι. Μὰ ἐδῶ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες τὸ ὄνειρο αὐτὸ ἔγινε σβύσει. Στὴν καρδιά της δὲν ὑπῆρχε πιὰ οὔτε χαρά, οὔτε ἐλπίδα.

— Θὰ θγῆς μαζί μου, ἀγάπη μου; ρώτησε ὁ Μπίλ, κυττάζοντας ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τὰ τελευταῖα κιτρινισμένα φύλλα, ποὺ ἔρριχνε ἀπὸ τὰ δέντρα ὁ ἀέρας, καὶ τὰ σώριαζε στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου. Ἔχω ἀρκετὴ ὥρα ἐλεύθερη, εἶπε, καὶ μπορῶ νὰ σὲ πάω στὰ μαγαζιά, γιὰ νὰ κάνης τὰ συνηθισμένα ψώνια σου.

— Ὄχι, Μπίλ, δὲν ἔχω ψώνια σήμερα, ἀπάντησε ἡ Σάρα. Θὰ ἤθελα νὰ μείνω λίγο στὸ σπίτι, καὶ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸ νοικοκυριό. Δὲν μπορεῖ νὰ τὰ περιμένω ὅλα ἀπὸ τὶς ὑπηρέτριες. Ὕστερα περιμένω καὶ τὸν ὑδραυλικό.

Ἀράδιαζε ἕνα σωρὸ ψέματα καὶ φοβόταν νὰ κυττάξη τὸν Μπὶλ στὰ μάτια, μήπως μαντέψη τὶς σκέψεις της, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ τῆ στὸν Μπὶλ τὴν ἀλήθεια. Δὲν μποροῦσε νὰ τῆ ὅτι φοβόταν νὰ θγῆ, ὅτι φοβόταν τὸν κόσμο. Ὅτι ἔτρεμε μήπως συναντήση τὴν Εὔα, ποὺ δὲν τὴν εἶχε δῆ ἀκόμα, ἀπὸ τότε ποὺ γύρισε ἀπὸ τὴ Ρώμη.

— Κρίμα, Σάρα, εἶπε χαμογελώντας γιὰ νὰ κρύψη μιὰ ἐλαφρὰ ἀπογοήτευσι. Νόμιζα ὅτι θὰ σοῦ ἔκανε εὐχαρίστησι νὰ θγῆς μαζί μου. Ἡ ἐπίσκεψι τοῦ ὑδραυλικοῦ δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο ἐνδιαφέρουσα.

— Ὦ, ἀγάπη μου, μὲ συγχωρῆς. Τὸ ξέρεις πὼς ἀν μποροῦσα δὲν θὰ σ' ἄφινα μόνο οὔτε λεπτό.

Δὲν κατάφερνε νὰ τοῦ δώση νὰ καταλάβη πὼς ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα περισσότερο, ἤταν ἀκόμη πιὸ ποὺ δεμένη μαζί του καὶ δὲν μποροῦσε φυσικὰ νὰ τοῦ πῆ πὼς ζοῦσε μέσα σ' ἕνα διαρκὴ ἐφιάλτη, πὼς ἀναπηδοῦσε σὲ κάθε κρότο, σὲ κάθε φωνή, πὼς ἤταν μιὰ κλέφτρα καὶ περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ν' ἀποκαλυφθῆ ἡ πρᾶξις της.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχω καὶ λίγο τὸ νοῦ μου στὸ σπίτι, Μπίλ, συμπλήρωσε.

— Βέβαια, βέβαια, Σάρα, τῆς ἀπάντησε.

Μέσα του ὅμως ἀναρωτιόταν γιατὶ ἤταν διαφορετικὴ τὸν τελευταῖο καιρό; Ὡρισμένες στιγμὲς θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸν ἀπόφευγε ἢ ὅτι προσπαθοῦσε νὰ τοῦ κρύψη κάτι. Οὔτε αὐτὸς μποροῦσε νὰ τῆς πῆ: «Ἔχουμε τόσο

Ένας γάμος αὐτό ἔρωτα

—Πές τα ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὥς τὸ τέλος, Τζιάννι. Ὅλα, καταλαβαίνεις; τὸν ἄκουσε νὰ λέη μὲ βραχνὴ φωνή.

— Βέβαια, Μπίλ, θὰ σοῦ τὰ πῶ, ἀλλὰ νόμιζα ὅτι τὸ ἤξερες.

Ὁ Μπίλ ἄκουγε ἀκίνητος. Ἡ φωνὴ τοῦ Ἰδάλντι ἦταν χαμηλή, κάπου-κάπου μόνο καμμιὰ φράσις του ἐφθανε ὥς τὸ κορίτσι τοῦ μπάρ.

—Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, κατέληξε. Ὕστερα ἡ Σάρα μοῦ ἔφερε τὰ χρήματα.

— Γιατί δὲν μίλησες ἀμέσως μαζί μου; ψώναξε ὁ Μπίλ. Τί σχέσι εἶχε ἡ γυναίκα μου μὲ ὅλα αὐτά; Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τί σχέσι εἶχε;

—Ἐγὼ ἤθελα ἁπλῶς νὰ σὲ ἐγλύκω ἀπὸ μιὰ δύσκολη θέσι, Μπίλ. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων γνωρίζω τὴ Σάρα πολὺ καλύτερα ἀπὸ σένα, ἤμουν φίλος τοῦ πατέρα της. Τέλος πάντων μᾶς συνδέει μιὰ στενώτερη φιλία. Γι' αὐτό, νόμιζα πὼς θὰ φερόμουν καλὰ ἀπέναντί σου, ἂν μιλοῦσα σ' ἐκείνη.

— Καὶ τώρα; Γιατί μοῦ τὰ λὲς τώρα;

—Σοῦ ἐξήγησα ἤδη. Ὅταν ἡ Σάρα μοῦ ἔφερε τὰ χρήματα, φαντάστηκα φυσικὰ ὅτι τῆς τὰ εἶχες δώσει ἐσύ. Ἡ Σάρα δὲν μποροῦσε νὰ ἔχη στὰ χέρια της ἕνα τέτοιο ποσόν. Ἔξαφνα πολὺ καλὰ τὴν κατάστασί της. Ὅταν ὁ πατέρας της πέθανε, αὐτὴ καὶ ἡ μητέρα της ἔμειναν χωρὶς πενταρα. Πολλὲς φορὲς ἡ Κλάρα Μοντέζι δανείστηκε χρήματα ἀπὸ μένα, τὰ ὁποῖα μάλιστα δὲν μοῦ ἐπέστρεψε ποτὲ κανονικά. Πῶς μποροῦσα νὰ φανταστῶ ὅτι ἐσὺ δὲν ἤξερες τίποτα; ('Ἡ φωνὴ τοῦ Τζιάννι προσπαθοῦσε νὰ εἶναι μαλακή, σχεδὸν τρυφερή). Ἡ Σάρα, σκέφτηκα, δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ μόνη της τριάμισι ἑκατομμύρια ἂν δὲν τῆς τὰ εἶχες δώσει ἐσύ. Ὁποιοσδήποτε στὴ θέσι μου θὰ σκεπτόταν τὸ ἴδιο. Μιὰ γυναίκα φτωχή, σὰν τὴ Σάρα, δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ τριάμισι ἑκατομμύρια ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, ἀν δὲν τῆς τὰ δώση ὁ σύζυγός της. Ἐκτὸς ἐάν...

Δὲν τελείωσε τὴ φράσι του, γιατὶ ἡ ξαφνικὴ καὶ δυνατὴ γροθιὰ τοῦ Μπίλ, τὸν βρῆκε στὸ στομάχι καὶ τὸν ἔκανε νὰ κυλήση στὸ πάτωμα, παραούροντας καὶ τὸ στρογγυλὸ μετάλλινο σκαμνί.

Τὸ καφενεῖο «Κεντρικόν» ἦταν ἄδειο ἐκείνη τὴν ὥρα. Μόνο ἡ σερβιτόρα τοῦ μπὰρ καὶ ὁ ἰδιοκτήτης κύτταζαν μὲ ἔκπληξι τὸ κορμὶ ποὺ ἔπεφτε, διπλωμένο στὰ δύο. Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν μέσα σὲ λίγο δευτερόλεπτα καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς δύο δὲν σκέφτηκε νὰ σταματήση τὸν Μπίλ, ἐνῶ διέρχιζε τὴν αἴθουσα μὲ σταθερὸ βῆμα. Τὸ τρυφερὸ βλέμμα τῆς σερβιτόρας τὸν ἀκολούθησε ὥς τὴν πόρτα καὶ ἐξακολούθησε νὰ κυττάζη τὸ κόκκινο αὐτοκίνητο ποὺ ἀπομακρυνόταν, ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἰδιοκτήτης τῆς φώναξε ἄγρια:

—Τί κάθεσαι ἐκεῖ καὶ χαζεύεις! Φέρε γρήγορα λίγο νερὸ παγωμένο, μία, ἐξακολούθησε νὰ μουρμουρίζη, ἐνῶ ὁ Ἰδάλντι ξανάβρισκε σιγὰ-σιγὰ τὶς αἰσθήσεις του.

«ΟΛΑ ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ», σκεπτόταν ὁ Μπίλ, ἐνῶ ἀνέπτυσσε ὁλοένα καὶ μεγαλύτερη ταχύτητα. «Ὅλα τελείωσαν, ὅλα στάθηκαν ἀνώφελα».

Εἶχε θελήσει νὰ τὴν παντρευτῆ μὲ κάθε θυσία κι' αὐτὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα. Τὸ φοβερὸ ἀποτέλεσμα τῆς τρέλλας του. Πίστευε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ οἰκοδομήση ἕνα ὄμορφο σπίτι, ποὺ θὰ διαρκοῦσε τουλάχιστο γιὰ τὸν περιαρισμένο καιρὸ ποὺ τοὺς ἀπέμενε καὶ τὸ παλάτι αὐτὸ εἶχε πράγματι μεταβληθῆ σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ συντρίμμια. «Μιὰ φτωχὴ γυναίκα σὰν τὴ Σάρα, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη τριάμισι ἑκατομμύρια ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, ἐκτὸς ἐάν...»

Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα. Αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του σὰν ἕνα τίποτα, ἕνα φτωχὸ ἀνθρώπινο κουρέλι, ποὺ τὸ παρέσυρε ὁ ἄνεμος. Ὅ,τι εἶχε κάνει γι' αὐτήν, κι' οὔτε ἔνοιωσε κἂν τύψεις γιὰ τὴν πράξι του. Τὸ ἔκανε γιὰ κείνην, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὴν παντρευτῆ, γιὰ νὰ τῆς ἀγοράση τὸ δαχτυλίδι τῶν ἀρραβώνων, τὴν καινούργια ἐπίπλωσι τοῦ σπιτιοῦ, τὰ χαλιά, τὸ ἀμερικάνικο αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ τῆς δώση μιὰ μικρὴ περίοδο εὐτυχίας, μιὰ δασι, πρὶν φθάση τὸ τέλος γι' αὐτὸν καὶ ἡ ἀσχήμια τῆς ζωῆς γιὰ κείνη. Καὶ τώρα ἦταν ἡ Σάρα τὸ πρῶτο θῦμα. «Μιὰ γυναίκα φτωχὴ σὰν τὴ Σάρα, δὲν πορεῖ νὰ βρῆ τριάμισι ἑκατομμύρια ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη ἐκτὸς ἐάν...». Τὸ ὑπόλοιπο τὸ μάνταρε, ἔστω κι' ἂν ὁ Τζιάννι Ἰδάλντι δὲν εἶχε προφθάσει νὰ τὸ προφέρη: «Ἐκτὸς ἐὰν ἔχη ἕναν ἐραστή, ἐκτὸς ἂν τῆς τὰ ἔδωσε ἕνας ἄντρας».

Ἀντιλήφθηκε ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ γυρίζη στὴν πόλι μὲ τὴν ἴδια τρελλὴ ταχύτητα καὶ τὴν ἐλάττωσε λίγο, ἐνῶ μὲ τὸ ἕνα χέρι σκούπιζε τὸν ἱδρώτα ποὺ ἔβρεχε τὸ μέτωπό του. Κύτταζε μπροστά του χωρὶς νὰ βλέπη τίποτα. Μέσα ἀπὸ μιὰ ψυχρὴ, μουντὴ ὁμίχλη, ξεπρόβαλλε μοναχὰ ἡ εἰκόνα τῆς Σάρας. Ἔβλεπε κάθε κίνησί της, κάθε ἐκφρασί της σωστὰ χωμένο στὸ μαξιλάρι, νὰ κοιμᾶται σὰν ἄγγελος, ἡ Σάρα ποὺ χτεφιλήση, ἡ Σάρα ποὺ γδυνόταν ἀργὰ μ' ἕνα τρόπο ἐντελὼς γυναικεῖο, ἀθῶο καὶ ξεδιάντροπο συχχρόνως. Ἡ εἰκόνα της τοῦ χαμογελοῦσε, τὸ στόμα της φρέσκο καὶ ρόδινο τοῦ προσφερόταν.

«Δὲν εἶναι δυνατό, σκεπτόταν, δὲν εἶναι δυνατὸν ἡ Σάρα νὰ ἔχη ἐραστή. Νὰ τῆς ἔδωσε τὰ τριάμισι ἑκατομμύρια ἕνας ἄντρας. Εἶμαι τρελλὸς νὰ σκέπτομαι ἕνα τέτοιο πρᾶγμα».

Φρενάρησε μπροστὰ στὸ σπίτι του, ἀνέβηκε διαστικὰ τὰ σκαλοπάτια. Ἡ ὑπηρέτρια ποὺ πρόβαλε στὴν πόρτα χαμογελαστά, τοῦ ἔδωσε στὰ νεῦρα.

—Ἡ κυρία; τὴ ρώτησε.

Ἡ κοπέλλα τὸν κύτταξε λίγο τρομαγμένη. Δὲν τὸν εἶχε δῆ ποτὲ μὲ τέτοια ἀγωνιῶδη ἔκφρασι.

—Ἡ κυρία βγῆκε πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα, μουρμούρισε.

Ἑπομένως ἦταν ψέματα, ὅλα ἐκεῖνα ποὺ τοῦ εἶπε γιὰ τὸν ὑδραυλικό, γιὰ τὸ ὅτι ἤθελε νὰ ἐπιδλέψη τὸ νοικοκυριό. Ξαφνικὰ θυμήθηκε πὼς οἱ τρόποι της ἦταν κάπως παράξενοι τὸν τελευταῖο καιρό. Ὡρισμένες φορὲς φαινόταν σὰν διστακτική, σὰν ἀφηρημένη. Κι' ὕστερα τὸ ταξίδι της στὴ Ρώμη...

—Ἡ κυρία εἶπε ὅτι θὰ γυρίση γρήγορα, συνέχισε ἡ ὑπηρέτρια. Θέλετε τίποτα, κύριε;

Ὄχι, δὲν ἤθελε τίποτα, δὲν εἶχε πιὰ σημασία τίποτα, ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἔβλεπε τὴ Σάρα.

Η ΣΑΡΑ εἶχε μείνει γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκίνητη μέσα στὸ χὼλ μ' ἐκεῖνο τὸ κακὸ προαίσθημα ποὺ τῆς βάραινε τὸ στῆθος. Δὲν θὰ ἔβγαινε φυσικά, δὲν θὰ περπατοῦσε στοὺς δρόμους τῆς πόλεως —ἀσφυκτικὰ γεμάτους τὴν ὥρα ἐκείνη— ποὺ τῆς προκαλοῦσαν δέος, ἂν δὲν τὴν ξαφνιαζε τὸ χτύπημα τοῦ τηλεφώνου. Στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ διστακτική, μὴ ἐλπίζοντας νὰ ἔπρεπε νὰ ἀπαντήση ἢ νὰ φωνάξη τὴν ὑπηρέτρια καὶ νὰ τὴ βάλη νὰ μὴ ὁπῶ δὲν ἦταν στὸ σπίτι. Ὕστερα ἀπάντησε προσπαθώντας νὰ κάνη σταθερὴ τὴ φωνή της:

—"Ω, Σάρα, ἐπὶ τέλους! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Εὔας ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

Ποτὲ ἡ Εὔα δὲν εἶχε μιλήσει μὲ τόνο πιὸ γλυκό, πιὸ ἐγκάρδιο.

Ἡ Σάρα εἶδε τὸ πρόσωπό της στὸν καθρέφτη ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὸ τραπεζάκι τοῦ τηλεφώνου. Ἦταν γκρίζο, σὰ νὰ εἶχε πῆ δηλητήριο.

—Εἶναι ἀρκετὲς μέρες, Σάρα, ποὺ δὲ σὲ βλέπω, ἐξακολούθησε ἡ Εὔα. Θέλεις νὰ βγοῦμε μαζί; Ἔχω νὰ σοῦ διηγηθῶ τόσα πράγματα.

Ἡ Σάρα σκέφτηκε ὅτι ὁ φόβος της ἦταν ἐντελὼς παράλογος, ἡ Εὔα δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ τὴν ὑποπτευθῆ. Τὸ εἶχε ἐπαναλάβει στὸν ἑαυτό της ἑκατοντάδες φορές, ἀλλὰ ἐκείνη ἡ ἀθῶα φωνὴ ἔπρεπε κάτι νὰ κρύβη.

— Θὰ συναντηθοῦμε στὸ μπὰρ τοῦ Σπλέντιτ. Σύμφωνοι, Σάρα;

Εἶχε φθάσει ἡ στιγμὴ ποὺ ἡ Σάρα ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπίση τὸ βλέμμα τῆς Εὔας καὶ τῆς φάνηκε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε. Ἴσως θὰ προτιμοῦσε νὰ τὴν κατηγοροῦσαν καθαρά, νὰ τὴν κατήγγελλαν, νὰ τὴ φυλάκιζαν, παρὰ νὰ ὑποφέρη ἐκείνη τὴ γλυκειὰ φωνή.

—Ἔχω στ' ἀλήθεια ἕνα σωρὸ δουλειές, Εὔα. Μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ βρῶ λίγη ὥρα ἐλεύθερη.

—"Ω, χρυσῆ μου, σὲ παρακαλῶ, μὴ μοῦ λὲς ὄχι. Ἔχω μεγάλη ἐπιθυμία νὰ σὲ δῶ. Πρέπει τότε νὰ ὑποθέσω ὅτι ἔχεις κανέναν εἰδικὸ λόγο ποὺ σ' ἐμποδίζει νὰ ἔρθης;

Ἡ Σάρα αἰσθάνθηκε νὰ παγώνη. Ξεροκατάπιε δυὸ - τρεῖς φορὲς πρὶν ἀπαντήση.

—Κανέναν εἰδικὸ λόγο. Εἶναι πάντοτε μιὰ εὐχαρίστησις γιὰ μένα νὰ σὲ βλέπω. Τὸ ξέρεις αὐτό. Θὰ ἔρθω χωρὶς ἄλλο.

Ἦταν δύσκολο γιὰ τὴ Σάρα νὰ ντυθῆ ἐνῶ τὰ χέρια της ἔτρεμαν χωρὶς νὰ ὑπακούουν στὴ θέλησί της. Ἦταν δύσκολο νὰ κρύψη κάτω ἀπὸ τὸ μακίγιάζ, ἐκεῖνο τὸν τρελλὸ φόβο ποὺ διέγραφε δυὸ σκοτεινοὺς κύκλους κάτω ἀπὸ τὰ μάτια της.

Μόνο ὅταν βγῆκε ἔξω ἀντελήφθηκε πὼς ἔκανε κρύο. Εἶχε φορέσει ἕνα ἐλαφρὸ παλτό, κι' ὁ ἀέρας ἔμπαινε μέσα ἀπὸ τὶς πτυχὲς τοῦ ρούχου καὶ τῆς προκαλοῦσε ρίγη. Ἔφθασε στὸ Σπλέντιτ δέκα λεπτὰ νωρίτερα. Ἡ Εὔα δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμη. Κάθησε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μπὰρ καὶ περίμενε. Κάθε γνωστὸ πρόσωπο ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶ. Κάθε βλέμμα τῆς φαινόταν ὑποπτο. Ξαφνικὰ ἔνοιωσε ὅλα τὰ μέλη της νὰ παραλύουν. Μπροστὰ στὸ τραπέζι της στεκόταν ἡ Εὔα, δροσερή, χαμογελαστή, κομψὴ κι' ὀπὼς πάντα. Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε στὰ δυὸ μάγουλα μ' ἐγξεώς της. Ἔβλεπε τὸν ἑαυτό της σὰν ἕνα ἄθλιο πλάσμα, μιὰ μικρὴ φτωχὴ κλέφτρα ποὺ εἶχε κλέψει μιὰ φίλη της καὶ τώρα τῆς ἔτεινε τὸ μάγουλο γιὰ νὰ δεχθῆ τὸ φιλί της.

—Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ σὲ βλέπω, Σάρα, εἶπε ἡ Εὔα. Μὰ τί ἔχεις, χρυσῆ μου; Μοῦ φαίνεσαι λίγο χλωμή.. Τί θὰ πιοῦμε; Ἐγὼ θὰ ἤθελα ἕνα κονιάκ, νὰ ζεσταθῶ.

—Ἕνα διπλὸ τζίν, εἶπε ἡ Σάρα μὲ φωνὴ ἄχρωμη.

Ἡ Εὔα ἔσκυψε ἀπὸ πάνω της μ' ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο.

—Εἶμαι στ' ἀλήθεια εὐχαριστημένη ποὺ ἦρθες, εἶπε. Ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον.

Ἡ Σάρα ἀνατρίχιασε, ἐνῶ ἡ Εὔα τὴν πλησίαζε ὁλοένα καὶ περισσότερο, ἀγγίζοντάς την σχεδὸν στὸ πρόσωπο.

—Ἄκουσε, Σάρα.

Ἡ φωνὴ τῆς Εὔας ἦταν σιγανὴ ἀλλὰ ζωηρή, σχεδὸν εὔθυμη. Τὰ μαῦρα λαμπερὰ μάτια της κύτταζαν τὴ Σάρα ἐρευνητικά, χωρὶς οἶκτο.

—Ἄκουσε Σάρα, θυμᾶσαι τὴ συμμαθήτριά μας τὴν Κωστάντζα, ἐγγρηες γιὰ ὑπόδειγμα ἠθικῆς; Ξέρεις τί ἔμαθα γι' αὐτήν; Κάνει τὴ μπαλαρίνα σὲ μιὰ ἐπιθεώρησι, μὲ φευτικο ὄνομα. Δὲν εἶναι περίεργο; Κι' γραμματάκια σ' ἕνα ἀγόρι!

Ἡ Σάρα ζάρωσε τὸ μέτωπό της.

—Αὐτὸ ἦταν τὸ ἐνδιαφέρον πρᾶγμα ποὺ ἤθελες νὰ μοῦ πῆς, Εὔα; ρώτησε.

—Μά, φυσικά. Μοῦ φάνηκε τόσο περίεργο. Δὲ βρίσκεις; Σκέψου τὴν Κωστάντζα ποὺ ἔκανε τὴν ἠθικολόγο.

Χαμογέλασε.

—Ἴσως σὲ ἀπεγοήτευσα, Σάρα, πρόσθεσε. Θὰ ἤθελες ν' ἀκούσης κανένα σκάνδαλο πιὸ συγκλονιστικό. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἔχω τίποτα τέτοιο. Γιὰ τὴν ὥρα, φυσικά.

Στὴ Σάρα φάνηκε ὅτι τὰ μαῦρα μάτια τῆς Εὔας τὴν ἔκοβαν στὰ δύο.

—Δὲν κυνηγῶ σκάνδαλα ἐγώ, τὸ ξέρεις Εὔα, εἶπε.

Ἡ Εὔα ἐξακολουθοῦσε νὰ χαμογελᾶ.

—Δὲν κυνηγᾶς σκάνδαλα, τὸ ξέρω. Ἐσένα δὲν σ' ἀρέσουν τὰ κουτσομπολιά, Αὐτὸ ὅμως, δὲν θὰ μὲ ἐμποδίση νὰ σοῦ διηγηθῶ πολὺ σύντομα κάτι ποὺ θὰ σοῦ προξενήση αἴσθησι, ἀγαπητή μου. Θὰ κάνη ὅλους τοὺς συμπολίτες μας νὰ μιλᾶνε γι' αὐτὸ γιὰ ἀρκετὸν καιρό.

Ἡ Σάρα ἐσφιγγε τὰ δόντια, χώνοντας τὰ νύχια της στὸ γαλάζιο δερμάτινο τῆς πολυθρόνας.

— Γιὰ τί ζήτημα πρόκειται; ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν.

— Πρόκειται γιὰ κάποια... Μιὰ ποὺ τὴ γνωρίζεις καὶ σὺ πολὺ καλά. Μοῦ φαίνεται πὼς...

Ἡ Σάρα αἰσθανόταν τὰ νεῦρα της τεντωμένα, ἔτοιμα νὰ σπάσουν.

— Ἐσένα μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ, ἔκανε ἐμπιστευτικὰ ἡ Εὔα. Εἶσαι μάζεται νὰ ζητήση τὴν ἀκύρωσι τοῦ γάμου της. Εἶναι ἐρωτευμένη μ' ἔσαν ἐκείνη μὲ τὴ Λαΐδη Τσάτερλυ, σκέψου!

Τὸ χέρι τῆς Σάρας ἐγκαταλείφθηκε πάνω στὸ γαλάζιο βελοῦδο τῆς πολυθρόνας. Παρ' ὅλο ὅτι τὸ πρόσωπό της ἔμενε σχεδὸν ἀπαθές, αἰσθανόταν ὅλο της τὸ κορμὶ τσακισμένο, σὰν νὰ εἶχε κατρακυλήσει ἀπὸ ἕνα μεγάλο ὕψος. Ξαφνικὰ εἶδε καθαρὰ τὴν τακτικὴ τῆς Εὔας. Ἡ Εὔα ἤξερε τὸν ἐφιάλτη τῆς ἀμφιδολίας νὰ τὴ βασανίση ποιός ξέρει γιὰ πόσον καιρό. Θὰ διασκέδαζε παίζοντας μαζί της, κάνοντάς την νὰ τρέμη, νὰ χλωμιάζη, ν' ἀγωνιᾶ, κάνοντάς την νὰ πεθαίνη λίγο - λίγο. Ποιὸς ξέρει ὡς πότε. Ὅσο τῆς ἄρεσε φυσικά.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

ΟΤΑΝ Ο ΓΚΑΙΤΕ ΕΙΧΕ ΚΕΦΙ

Ο ΓΚΑΙΤΕ εἶναι γνωστὸς σὲ ὅλους σὰν ἕνας μεγάλος φιλόσοφος, σοφός, ποιητὴς καὶ πεζογράφος, σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες διάνοιες ποὺ γνώρισαν οἱ αἰῶνες.

Γεννήθηκε τὸ 1749 στὴ Φραγκφούρτη ἀλλὰ πέρασε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του στὴ Βαϊμάρη ὅπου καὶ πέθανε τὸ 1832. Ὁ ἀδοὺς τῆς Βαϊμάρης Κάρολος—Αὔγουστος ἦταν ὁ πιὸ μεγάλος θαυμαστὴς του καὶ γιὰ τὸν εἶχε προσλάβει στὴν Αὐλή του ὅπου τοῦ εἶχε ἐξασφαλίσει μιὰ ζωὴ γεμάτη ἄνεσι καὶ τιμές, ἐχοντάς τον γιὰ προσωπικό του συμβουλο καὶ γιὰ ὑπουργό του.

Ἔτσι μπόρεσε ὁ Γκαῖτε νὰ ἐπιδοθῆ ἀπερίσπαστος στὶς μελέτες του καὶ στὸ δημιουργικό του ἔργο καὶ νὰ δώση στὴ λογοτεχνία τὰ μοναδικὰ ἀριστουργήματά του, τὸν «Φάουστ», τὴν «Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις», τὸν «Γοργούτο Τάσσο» καὶ τόσα ἄλλα.

Εἶχε μελετήσει ὅσο λίγοι ἄλλοι τὸν ἀρχαῖο ἑλληνικὸ πολιτισμὸ καὶ εἶχε μεταφράσει στὰ γερμανικὰ πολλὰ νεοελληνικὰ δημώδη τραγούδια.

Παράλληλα μὲ τὴ λογοτεχνία ἔδειχνε τεράστιο ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς ἐπιστῆμες καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὴ φυσικὴ στὸ πλαίσιο τῆς ὁποίας ἔγραψε πολλὲς πρωτότυπες καὶ ἀξιόλογες μελέτες.

Λίγοι ἄνθρωποι εἶχαν ἐξασφαλίσει ἐν ὅσῳ βρίσκονταν ἀκόμη στὴ ζωὴ τὴν ἐκτίμησι καὶ τὸν σεβασμὸ τῶν ἄλλων ὅσο ὁ Γκαῖτε ποὺ ἀκόμη καὶ βασιλιάδες συναγωνίζονταν γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εὐνοιά του καὶ τὸ θεωροῦσαν τιμή τους ὅταν ἐκεῖνος δεχόταν νὰ τοῦ προσφέρουν τὴ φιλοξενία τους.

Στὸ πέρασμά του παραμέριζαν ὅλοι καὶ ἔστεκαν γιὰ νὰ ἀποθαυμάσουν τὸν «μεγάλο», τὸν «ὁλύμπιο», τὸν «εἰσόθεο» Γκαῖτε.

Μὰ εἶχε καὶ αὐτὸς τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες ποὺ καὶ ἔνοιωθε εὐτυχισμένος κάθε φορὰ ποὺ μποροῦσε νὰ βρεθῆ κάτω σὰν ἄγνωστος ἀνάμεσα σὲ ἀγνώστους, μακρυὰ ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ἄλλων. Τοῦ ἄρεσε νὰ πίνη μόνος τὸ κρασί του σὲ μιὰ ἀπόμερη ταβερνούλα καὶ νὰ χαριεντίζεται μὲ τὴν κόρη τοῦ καλοῦ χαζιοῦ ἢ τὴν ὑπάλληλο ποὺ τὸν σέρβιρε. Εἶχε ἀπὸ νέος μεγάλη ἀδυναμία γιὰ τὶς γυναῖκες, γιὰ τὰ περαστικὰ καὶ ἀθῶα φλέρτ, γιὰ τὰ μικροπειράγματα, γιὰ τὴν ἀγνὴ κοριτσίστικη συντροφιά. Μὰ ἡ ἀδυναμία του αὐτὴ ἐφθεινε χωρὶς ἱκανοποίησι γιατὶ ἔγινε πολὺ νωρὶς «μεγάλος» καὶ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ κρατάη τὴ θέσι του. Δὲν ταίριαζε στὸν ἔνδοξο σοφό, ποιητὴ καὶ φιλόσοφο νὰ χαριεντίζεται μὲ τὰ κοριτσόπουλα, ὅπως τὸ ἀποζητοῦσε ἡ καρδιά του.

Τὸν καημό του αὐτὸ τὸν ἐξέφρασε κάποτε, στὰ γεράματά του, μὲ τοὺς ἀκόλουθους στίχους ποὺ εἶχαν τὴν ἐπικεφαλίδα: «Ἀλλαγὴ καιρῶν»:

Σὰν ἤμουν νέος κι' ἄγνωστος
κανεὶς δὲν μὲ κυττοῦσε,
κανένας τὸ ποστραῖτο μου
νὰ φτιάση δὲν ζητοῦσε.

Μόνο οἱ κοπέλλες ταχτικὰ
συμπάθεια μοῦ δείχναν
κι' ὅπως περνάγαν πλάϊ μου
κρυφὲς ματιὲς μοῦ ρίχναν.

Τώρα ποὺ εἶμαι ἔνδοξος
μὰ ἔχω πιὰ γεράσει
τώρα ποὺ τὸ ποστραῖτο μου
τοῖχουν παντοῦ κρεμάσει
περνοῦν οἱ νέες πλάϊ μου,
στέκουνε, μὲ θαυμάζουν.
Μ' ἀλλοίμονό μου! Σὰν καὶ πρὶν
δὲν μὲ κρυφοκυττάζουν.

Πολλὲς φορές, ὕστερα ἀπὸ πολύωρη κουραστικὴ δουλειά, ἔπαιρνε ἕνα κοὺς εὔθυμους στίχους ἢ νὰ γράψη μερίωση κάποιο ἀπὸ τὰ ἄπειρα ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς του. Τὸ χιοῦμορ ξεχείλιζε μέσα του. Μὰ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ τὸ πνίγη κι' αὐτὸ γιατὶ δὲν ταίριαζε στὴ φήμη του σὰν σοφοῦ. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς βιογράφους του πιστεύουν ὅτι ἔσχιζε σχεδὸν ἀμέσως τοὺς στίχους ἢ τὰ πεζὰ ποὺ ἔγραφε σὲ στιγμὲς κεφιοῦ γιὰ νὰ μὴ τὰ δοῦν οἱ ἄλλοι καὶ τὸν ἐλεεινολογήσουν. Ἔτσι ἐξηγεῖται ὁ ὅτι δὲν ἔχουν διασωθῆ παρὰ ἐλάχιστα ἀπὸ τὰ κεφάλαια σημειώματά του ποὺ ἦταν ἐν τούτοις, καθὼς φαίνεται, πάρα πολλά.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα ποὺ εἶχε σημειώσει μόνος του εἶναι καὶ τὸ ἀκόλουθο:

Κάποια μέρα ποὺ ἔκανε τὸν περίπατό του στὸ πάρκο τῆς Βαϊμάρης εἶδε νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι κάποιος κριτικὸς ποὺ προσπαθοῦσε νὰ δημιουργήση θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του κατακρίνοντας τὰ ἔργα τοῦ Γκαῖτε. Τὸ δρομάκι τοῦ πάρκου ἦταν τόσο στενὸ ποὺ ἔπρεπε ἀναγκαστικὰ νὰ παραμερίση κάποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ τους γιὰ νὰ περάσῃ ὁ ἄλλος. Σὰν ἔφθασε ἡ κρίσιμη στιγμὴ εἶπε ὁ κριτικὸς τάχα μονολογώντας:

—Ἐγὼ δὲν παραμερίζω γιὰ νὰ περάσῃ ἕνας τρελλός.

— Ἐγὼ ὅμως παραμερίζω, εἶπε ὁ Γκαῖτε καὶ ἀποτραβήχτηκε κάνοντάς του τόπο γιὰ νὰ περάσῃ.

Κάποια ἄλλη φορὰ μπῆκε ὁ Γκαῖτε σὲ μιὰ ταβέρνα, στὴν Ἰένα, γιὰ νὰ πιῆ μόνος καὶ μὲ τὴν ἡσυχία του λίγο κρασί. Στὸ πλαϊνὸ τραπέζι κάθονταν μερικοὶ φοιτητὰ ποὺ εἶχαν πιῆ καθὼς φαίνεται ἀρκετὰ καὶ θορυβοῦσαν περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἔπρεπε. Ὁ Γκαῖτε παράγγειλε ἕνα κανατάκι κρασὶ καὶ ἄλλο ἕνα μὲ νερὸ γιατὶ ὁ γιατρὸς του τὸν εἶχε συμβουλέψει «νὰ τὸ νερώνη». Οἱ φοιτηταὶ ἄρχισαν νὰ κάνουν διάφορες ἀνόητες παρατηρήσεις σὲ βάρος τοῦ γέρου ποὺ ἔπινε τὸ κρασί του νερωμένο. Ὁ Γκαῖτε ἔκανε πὼς δὲν καταλάβαινε. Μὰ σὰν ἐτοιμαζόταν νὰ φύγη ἔγραψε κάτι ἐπάνω σ' ἕνα χαρτὶ ποὺ τὸ ἄφησε φεύγοντας ἐπιδεικτικὰ ἐπάνω στὸ τραπέζι. Οἱ νεαροὶ ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ τὸ πάρουν μά, σὰν τὸ διάβασαν, δὲν ἔμειναν καὶ τόσο ἐνθουσιασμένοι γιατὶ ὁ Γκαῖτε εἶχε γράψει ἐπάνω του τὰ ἀκόλουθα:

Τὸ σκέτο τὸ νερὸ κάνει μουγγούς.
Αὐτὸ τὸ βλέπουμε κι' ἀπὸ τὰ ψάρια.
Τὸ σκέτο τὸ κρασὶ κάνει χαζούς,
ὅπως αὐτὰ ἐδῶ τὰ φοιτητάρια
Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γινῶ μουγγός,
μὰ οὔτε θέλω νὰ μὲ λὲν χαζὸ
γιὰ τοῦτο πίνω πάντα τὸ κρασὶ
μισὸ μισὸ μὲ καθαρὸ νερό.

Ἔχουν διασωθῆ καὶ μερικὰ ἀκόμη ἀνάλογα στιχάκια τοῦ Γκαῖτε ποὺ δείχνουν τὴν εὔθυμη καὶ χιουμοριστικὴ διάθεσί του ποὺ τοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ τὴν ἐκφράση μὲ ἄλλο τρόπο μιὰ καὶ βρισκόταν σχεδὸν πάντοτε σὲ σοβαροὺς κύκλους. Χαρακτηριστικὸ εἶναι καὶ τὸ ἀκόλουθο στιχάκι του μὲ τὸ ὁποῖο καὶ κλείνουμε τὶς λίγες αὐτὲς γραμμές:

Μ' ἀρέσει πάντα εὔθυμους ἀνθρώ-(πους
νᾶχω τριγύρω μου στὴ συντροφιά.
Εἶναι γιὰ γέλιτ κεῖνος ποὺ δὲν (ξέρει
ὅταν γελοῦν κ' οἱ ἄλλοι νὰ γελᾶ.

ΦΩΚΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΣ

✪

● Ἡ φήμη εἶναι ἕνας θόρυβος, ποὺ τρέχει μὲ θόρυβο.

● Φοβᾶμαι τὰ ἀδιάφορα ἄτομα, εἶναι τὰ περισσότερο ὑποκείμενα στὴ φθορά.

(ΠΙΤΙΓΚΡΙΛΙ)

● Δὲν πρέπει νὰ κρίνουμε τὰ γεγονότα ἀπὸ τὸν θόρυβο ποὺ κάνουν.

('Ἀπὸ τὸ κιν)κὸ ἔργο: 'Αντίο μίστερ Τσίπς).

Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα
ἀποτελεῖται
ἀπὸ τέσσερα μέρη.
Τὸ κεφάλι
Τὰ μέλη
Τὸ φανελάκι
ΑΤΘΙΣ
Καὶ τὸ κυλοτάκι
ΑΤΘΙΣ.

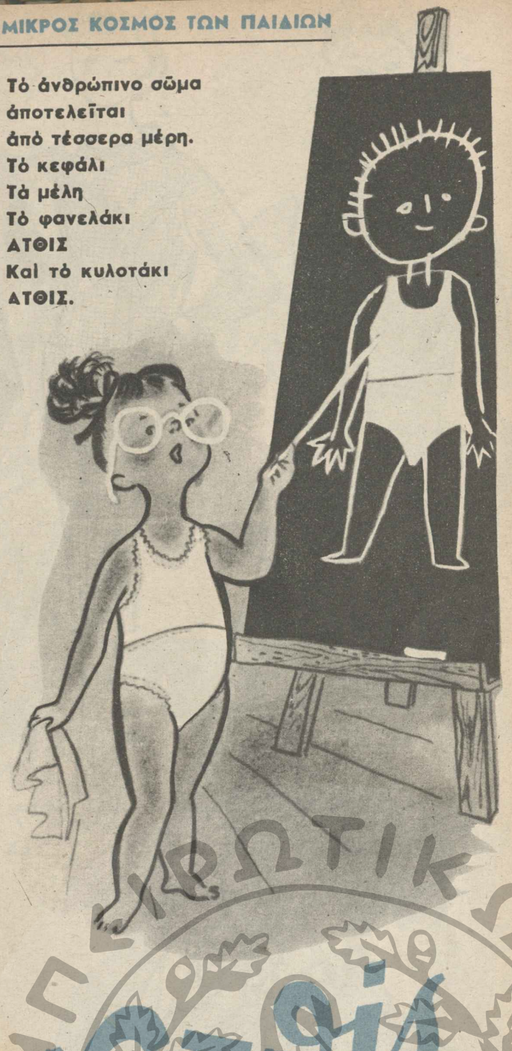

ΑΤΘΙΣ

**Αἱ ταξιδεύουσαι Μητέρες εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ α

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΓΙΑ ΝΕΕΣ ΚΟΠΕΛΛΕΣ

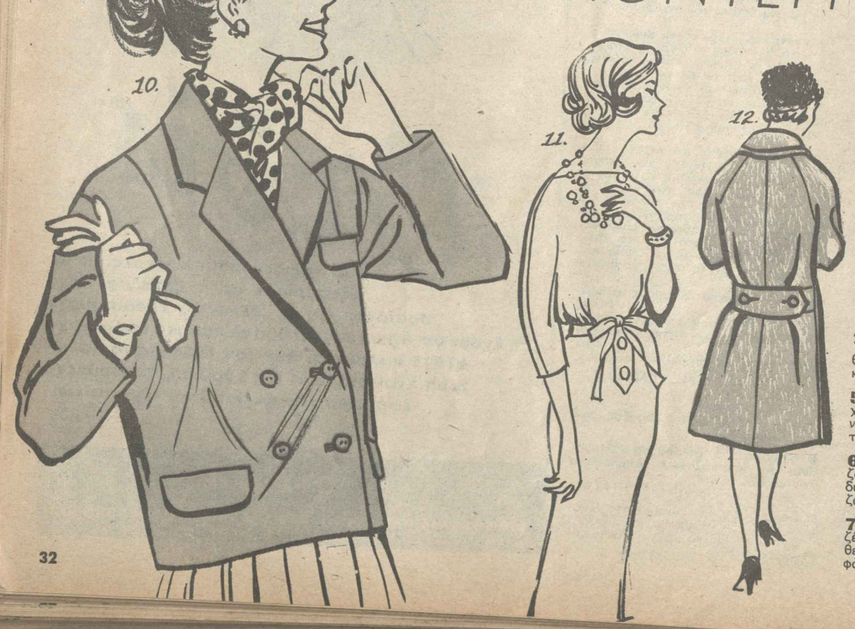

Ἡ φετεινὴ μόδα εὐνοεῖ ἰδιαίτερα τὶς νέες κοπέλλες ποὺ μὲ τὶς λυγερὲς σιλουέτες τους μποροῦν νὰ φορέσουν μοντέλα στὴ γραμμὴ ἀμπίρ.

1 Ντὲ πιὲς σπὸρ ἀπὸ μάλλινο καμηλό. Ἡ κοντὴ ζακετούλα γαρνίρεται μὲ ἐξώραφα γαζιὰ καὶ δυὸ τσεπάκια τοποθετημένα στὸ στῆθος.

2 Ντὲ πιὲς ἀπὸ μάλλινο πτὶ καρό. Ἡ ριχτὴ βέστα ἔχει ξεχειλωτὸ γιακὰ καὶ δυὸ λοξὲς πὰτ οἱ ὁποῖες καταλήγουν στὶς δυὸ σχιστὲς τσέπες.

3 Ταγιεράκι ἀπὸ μάλλινο σκωτσέζικο ὕφασμα. Ὁ γιακὰς εἶναι ξεχειλωτός. Ὄρθιες καὶ σχιστὲς τσέπες γαρνίρουν τὴν φλοὺ ζακετούλα του.

4 Ἴσιο φόρεμα σὲ στενὴ γραμμή. Ἡ τάγια βρίσκεται ψηλὰ ἀκολουθώντας τὴ χαρακτηριστικὴ νότα τῆς καινούργιας μόδας. Τὸ μανίκι κοντό.

5 Πολὺ χαριτωμένο φόρεμα ἀπὸ χοντρὸ μπουκλὲ ἢ τουήντ. Μιὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα περνᾶ ἀπὸ τὶς τσέπες καὶ δένει μπροστά.

6 Κομψὸ ταγιεράκι μὲ ἴσια ριχτὴ ζακέτα. Ἀπὸ τὸ νωμίτη ξεκινοῦν δυὸ κουφωτὲς καὶ καταλήγουν στὸ ζωνάκι. Γιακὰς μὲ πέτα κλασσικός.

7 Ἁπλὸ φορεματάκι ἀπὸ ντρὰ ἢ ζέρσεϋ. Ἡ μέση εἶναι ψηλὰ τοποθετημένη καὶ συγκρατεῖ ἕνα μπουφὰν κορσάζ. Τὸ μανίκι τρουὰ κάρ.

8 Πολὺ σὶκ ταγιὲρ ἀπὸ χοντρὸ τουήντ. Ἡ ζακέτα γαρνίρεται στὴν πλάτη μὲ μιὰ βαθειὰ κουφόπιετα καὶ ἕνα πὰτ μὲ 2 στρογγυλὰ κουμπιά.

9 Ἀσυνήθιστο ταγιεράκι ἀπὸ μπουκλὲ ὕφασμα. Ἡ ζακέτα εἶναι σταυρωτὴ μπροστὰ μὲ 6 κουμπιὰ κι' ἕνα ζωνάκι ποὺ ξεκινᾶ ἀπ' τὶς πένσες

10 Εὐκολοφόρετη ζακετούλα ἀπὸ τσόχα. Εἶναι σὲ στὺλ ἀνδρικό. Σταυρώνει μὲ τέσσερα κουμπιὰ καὶ φορίεται μὲ ἴσια ἢ μὲ πλισὲ φούστα.

11 Ἁπλὸ φορεματάκι ζέρσεϋ. Τὸ κορσὰζ εἶναι λίγο μπουφὰν κι' ἔχει μπατὸ ντεκολτέ. Πὰτ ξεκινᾶ ἀπ' τὴ μέση καὶ γαρνίρει τὴ φούστα. Ζώνη.

12 Σπὸρ παλτὸ ἀπὸ μπὲζ καμηλό. Ἡ χαμηλὴ ζώνη του μαζεύει στὴν πλάτη ὅλο τὸ φάρδος τοῦ παλτοῦ. Μανίκι ρεγκλάν, κλασσικὸς γιακάς.

13 Ἴσιο φόρεμα στὴ γραμμὴ «σάκ κος». Δυὸ τετράγωνες τσέπες κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ μανίκι εἶναι τὸ μονο γαρνίρισμα. Γιακὰς ξεχειλωτός.

14 Πολὺ χαριτωμένη μπλουζίτσα ἀπὸ λεπτὸ μαλλινάκι. Μανίκι ζαπονὲ τρουὰ κὰρ ποὺ καταλήγει σὲ μανσέτα. Γιακὰς ἀνδρικὸς καὶ φιογκάκι.

15 Ριχτὸ παλτὸ μὲ μιὰ βαθειὰ κουφόπιετα στὴν πλάτη. Μιὰ ζώνη χαμηλὰ ξεκινᾶ ἀπὸ δυὸ πένσες. Μανίκι ζαπονὲ καὶ ὁ γιακὰς εἶναι ὄρθιος.

ΤΑΓΙΕΡ ΚΑΙ ΠΑΛΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΩΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

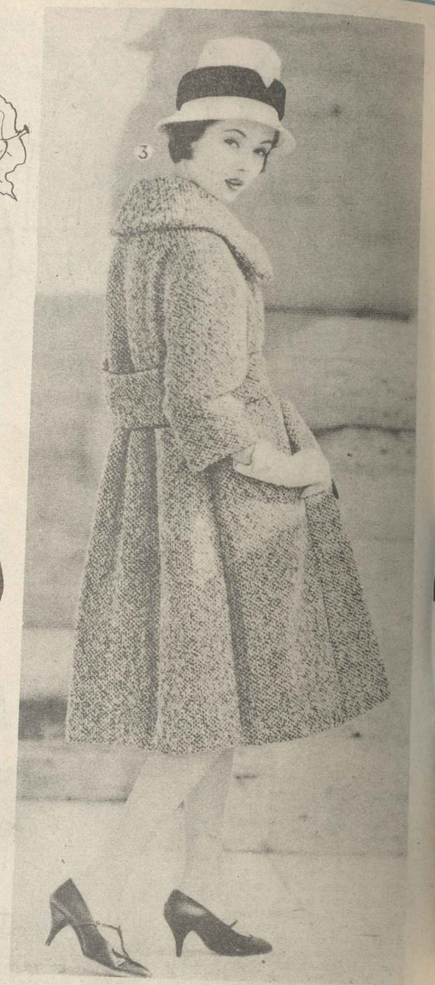

1 Χαριτωμένο ταγιὲρ ἀπὸ ὕφασμα ντρά. Ἡ ζακέτα εἶναι ριχτὴ κι' ἔχει μεγάλο γιακὰ ποὺ σκεπάζει τὸ μισὸ μανίκι. Φοριέται μὲ ἀνοιχτόχρωμη μπλούζα.

2 Μοντέρνο ντὲ πιὲς τοῦ Ζὰκ Χαΐμ ἀπὸ μπουκλὲ ὕφασμα. Ἡ ζακέτα κοντὴ καὶ σταυρώνει μὲ 4 κουμπιά. Ἔχει γιακὰ κομμένο σμόκιν καὶ κιμονὸ μανίκι.

3 Σπὸρ παλτὸ ἀπὸ χοντρὸ τουήντ. Ἔχει ζώνη πίσω ποὺ μαζεύει ὅλο τὸ φάρδος τοῦ παλτοῦ. Ὁ γιακὰς εἶναι μεγάλος. Τὸ μανίκι ἀρχίζει ἀπὸ πολὺ χαμηλά.

4 Καμηλὸ σπὸρ παλτὸ σὲ κλασσικὴ γραμμή. Τὸ ρεγκλὰν μανίκι γαρνίρεται μὲ ἐξώραφα διπλὰ γαζιά. Ἔχει μεγάλες τσέπες, ἀνδρικὸ γιακά, πίσω ἄνοιγμα

5 Ριχτὸ παλτὸ ἀπὸ σέτλαντ ὕφασμα. Ἕξη μεγάλα κουμπιὰ ἀρχίζουν χαμηλὰ καὶ δίνουν ξεχωριστὸ τόνο. Ὁ γιακὰς εἶναι πλούσιος καὶ σὲ στὺλ ἀνδρικό.

6 Ὅμορφο παλτὸ ἀπὸ ὕφασμα μοχαΐρ. Μπροστὰ σταυρώνει μὲ 6 μεγάλα κουμπιά, τοποθετημένα ἀραιά. Ὁ γιακάς του εἶναι ἀπὸ ἀστρακάν, ποὺ συνηθίζεται πολὺ φέτος γιὰ γαρνίρισμα γιακάδων.

7 Παλτὸ ἀπὸ σκοῦρο μάλλινο ὕφασμα. Τὸ σχέδιό του εἶναι πολὺ ἁπλό. Κουμπώνει μὲ 3 μεγάλα κουμπιὰ κι' ἔχει γιακὰ μεγάλο ἀπὸ ἀστρακάν. Εἶναι ἕνα κομψὸ παλτὸ ποὺ φοριέται σὲ κάθε περίσταση.

8 Χαριτωμένο μπερεδάκι ἀπὸ μελουζίν. Φοριέται πρωϊ-απόγευμα. Ὁ φιόγκος στὸ πλάϊ μπορεῖ νὰ μπῆ ἀσορτὶ μὲ τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος, ἢ σ' ἕνα διαφορετικὸ χρῶμα ἀσορτὶ μὲ τσάντα-παπούτσια.

9 Ταγιὲρ ἀπὸ μοχαΐρ σὲ ἀνοιχτὸ χρῶμα. Ζακέτα πολὺ κοντὴ μὲ 3 κουμπιὰ μαῦρα. Ὁ γιακὰς — ὅπως βλέπετε —εἶναι ὑψηλὸς καὶ ξεχειλωτός. Εἶναι κατάλληλο σχέδιο γιὰ λεπτές, ψηλὲς σιλουέτες.

ΚΟΜΨΑ ΚΑΠΕΛΑ ΚΑΙ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

1 Ἀμπιγιὲ καπέλο ἀπὸ βελούδινα καὶ σατὲν φυλλα σὲ χρῶμα κίτρινο - καφέ. Βέλο συμπληρώνει τὴν ἐμφάνισι.

2 Μοντέρνο καπελάκι ἀπὸ γούνα ἀστρακὰν γκρί. Φιόγκος στὸν ἴδιο τόνο στολίζει στὸ πλάϊ μὲ πολλὴ χάρι.

3 Ἀπογευματινὸ καπέλο τοῦ Ζὰν Μπαρτὲ ἀπὸ σκούρα μελουζίν. Ἔχει κατεβαστὸ μπὸρ καὶ φοριέται χαμηλά.

4 Βραδυνὴ κουάφ, ἀπὸ μακρόστενες λουρίδες βελούδινες. Στερεώνεται ψηλὰ στὸ κεφάλι καὶ φοριέται μὲ βέλο.

5 Νεανικὸ καπέλο ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμο πίλωμα μὲ ἰδιόρρυθμο σχέδιο. Μπορεῖ νὰ γίνη καὶ ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο.

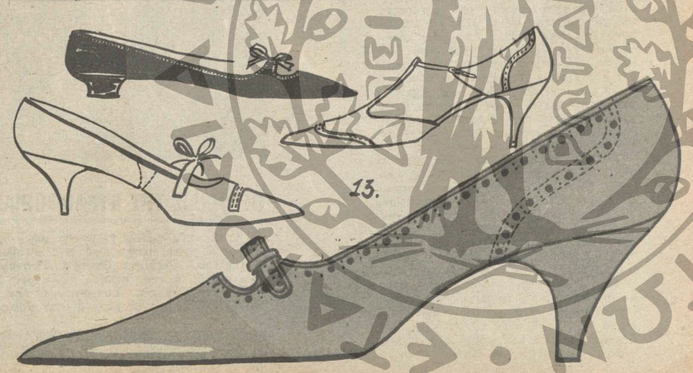

6 Κλὸς καπέλο στὴν καινούργια γραμμὴ σὲ δυὸ τόνους. Φοριέται χαμηλὰ. Εἶναι ἀπὸ καφὲ μπέζ ἢ μαῦρο-ἄσπρο.

7 Κομψὴ τσάντα ἀπὸ σουὲτ καὶ μπόξ. Τὰ χρώματα ποὺ συνηθίζονται εἶναι : γκρί, μπέζ, καφέ, μπλέ, μαῦρο.

8 Τσάντα ἀπὸ κροκοντίλ σὲ σκοῦρο χρῶμα μαῦρο ἢ καφὲ συμπληρώνει μιὰ πρωϊνὴ ἢ ἀπογευματινὴ ἐμφάνισι.

9 Ἀπογευματινὴ τσάντα ἀπὸ μαλακὸ δέρμα σὲ χρῶμα μαῦρο. Τὸ χέρι ἀπὸ ἀλυσίδα, γίνεται ὅμως κι'ἀπὸ δέρμα

10 Κομψότατη ὀμπρέλα ἰταλικοῦ στύλ. Τὸ ἀνοιχτὸ χρῶμα της δίνει χαρούμενη νότα στὸ χειμωνιάτικο ντύσιμο.

11 Ἀσυνήθιστη τσάντα ἀπὸ δέρμα, κατάλληλη γιὰ ντύσιμο πρωϊνὸ ἢ ἀπογευματινό. Τὸ χέρι εἶναι κοκκάλινο.

12 Κλασσικὴ γόβα μὲ πολὺ ψηλὸ τακούνι καὶ μυτερή. Γίνεται ἀπὸ μπόξ καὶ φυσικὰ ἀσορτὶ μὲ τὴν τσάντα σας.

13 Τέσσερα σχέδια παπουτσιῶν ποὺ θὰ φορεθοῦν τὶ χειμερινὴ σαιζόν. Μὲ χαμηλά, μέτρια καὶ ψηλὰ τακούνια.

ΛΙΓΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ

Ὡραῖα, ἁπαλὰ καὶ κομψὰ θὰ προσθέτουν ἕνα ἀκόμη στοιχεῖο στὴν ὀμορφιά σας.

ΣΑΣ ΔΙΝΟΥΜΕ σήμερα μιὰ σειρὰ ἀπὸ εὔκολες ἀσκήσεις, ποὺ μποροῦν νὰ ἐκτελεσθοῦν ὁποιαδήποτε ὥρα καὶ ὁπουδήποτε κι' ἂν βρισκόσαστε, γιὰ νὰ ἀποκτήσετε μέσα σὲ λίγες ἑβδομάδες ὡραῖα χέρια. Πράγματι, γιὰ νὰ ἔχετε ὄμορφα χέρια δὲν φτάνει νὰ χρησιμοποιήσετε μιὰ μαλακτικὴ κρέμα, ποὺ μπορεῖ νὰ κάνη ἁπαλὸ καὶ πιὸ λευκὸ τὸ χέρι, ἀλλὰ δὲν ἐξαφανίζει τὸ φούσκωμα ἢ τὸ λίπος ποὺ ὑπάρχει στὶς φάλαγγες τῶν δακτύλων. Ἀκόμα κι' ἡ ἐλαττωματικὴ κυκλοφορία, ποὺ προκαλεῖ κοκκίνισμα καὶ χιονίστρες τὸ χειμώνα, θὰ κατανικηθῆ μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα μὲ τὴ μέθοδο ποὺ σᾶς συνιστοῦμε ἐδῶ. Μελετῆστε καλὰ αὐτὲς τὶς κινήσεις. Ἐπαναλάβετέ τες πολλὲς φορὲς κρατώντας μπροστά σας τὴ σελίδα αὐτὴ τῆς «Γυναίκας» μὲ τὶς ἐξηγήσεις. Σιγὰ - σιγὰ θὰ διαπιστώσετε ὅτι θὰ σᾶς ἔχουν γίνει συνηθισμένες κινήσεις καὶ θὰ τὶς ἐπαναλαμβάνετε κάθε τόσο κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας, γιὰ νὰ ξεμουδιάσετε τὰ κόκκαλα τῶν χεριῶν καὶ ν' ἀποκτήσετε εὐκινησία στὰ δάχτυλα. Ἐξετάστε πρώτα τὰ χέρια σας κι' ἀποφασίστε σὲ ποιὰ σημεῖα θὰ ἐπιμένετε γιὰ τὶς ἀσκήσεις. Αὐτὸ κυρίως γιὰ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ μασάζ. Ἡ γυμναστικὴ χρησιμεύει γιὰ ὅλες τὶς ἀτέλειες καὶ κάνει πάντα καλό. Μὴν ξεχνᾶτε ἂν ἔχετε τὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ πολὺ σαρκώδη, ὅτι μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε μιὰ κρέμα ἀδυνατίσματος, ὅπως ἀκριβῶς κάνετε καὶ γιὰ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος. Ἔχετε πάντα ὑπ' ὄψι σας ὅτι ἕνα ὡραῖο χέρι ἔχει νύχια μὲ τὸ σχῆμα ἀμυγδάλου. Δὲν μᾶς ἔχει ὅμως πάντοτε ἡ φύσι προικήσει μὲ τέλεια δάχτυλα. Μποροῦμε ὅμως σιγὰ - σιγὰ νὰ τροποποιήσουμε τὸ σχῆμα τους, μὲ μιὰ κίνησι ποὺ ἐκτελοῦμε ὑπομονητικὰ κάθε βράδυ καὶ κάθε πρωΐ: Νὰ σφίγγουμε τὴν ἄκρη τῆς φάλαγγας στὴν ὁποία βρίσκονται οἱ πλευρὲς τῶν νυχιῶν. Τὸ σχῆμα τοῦ χεριοῦ φαίνεται πιὸ κομψό, ἂν ὁ καρπὸς εἶναι εὐλύγιστος, ἐλαστικός. Γι' αὐτὸ στὶς ἀσκήσεις ποὺ σᾶς δίνουμε προσθέστε πάντοτε καὶ περιστροφικὲς κινήσεις τοῦ χεριοῦ γύρω ἀπὸ τὸν καρπό. Θὰ ἀποκτήσετε ἔτσι μιὰ ἰδιαίτερη εὐλυγισία καὶ κομψότητα. Μετὰ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ μὴν ξεχνᾶτε νὰ κάνετε μερικὲς κινήσεις μασάζ μὲ μιὰ λευκαντικὴ κρέμα.

ΜΙΑ ΑΣΦΑΛΗΣ ΜΕΘΟΔΟΣ ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΩΡΑΙΑ ΧΕΡΙΑ

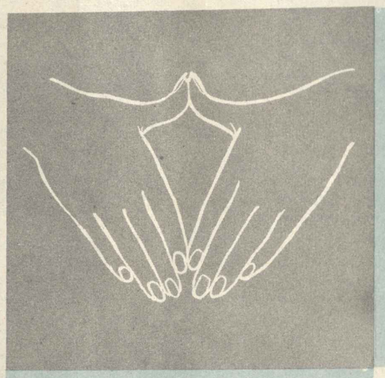

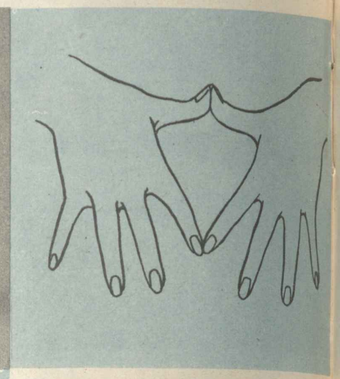

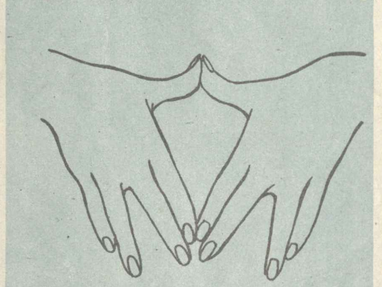

ΕΥΛΥΓΙΣΤΑ ΔΑΚΤΥΛΑ

Κρατῆστε τὰ δάχτυλα μπροστά σας, ὁριζόντια, στὴ θέσι ποὺ δείχνει τὸ πρώτο σχέδιο. Χωρὶς νὰ ξεκολλήσετε τοὺς ἀντίχειρες καὶ τοὺς δείκτες, ἀνοίξτε τὰ δάχτυλα μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι. Ἐπαναλάβετε δέκα φορὲς κατὰ συνέχεια. Περάστε ὕστερα στὴν κίνησι 3, ποὺ εἶναι πιὸ δύσκολη καὶ ποὺ ἀρχίζει πάντοτε ἀπὸ τὴ θέσι 1. Πρέπει ν' ἀνοίξετε ἀπότομα τὰ δάχτυλα, κρατώντας ὅμως ἑνωμένα καὶ σφιγμένα τοὺς δείκτες καὶ τοὺς μέσους δακτύλους κι' ἀπομακρύνοντας μόνο τὸ τέταρτο καὶ τὸ μικρὸ δάχτυλο, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι κι' αὐτὰ ἑνωμένα. Προσπαθῆστε νὰ ἐπιτύχετε καὶ νὰ ἐκτελέσετε καλὰ τὴν ἄσκησι αὐτή. Ἐπαναλάβετε ὕστερα δέκα φορές. Μπορεῖτε νὰ κάνετε ἐναλλὰξ τὶς 2 κινήσεις.

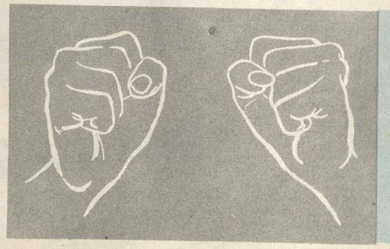

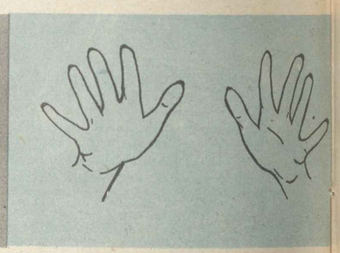

ΒΕΛΤΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Οἱ ἀσκήσεις αὐτὲς γίνονται μὲ γρηγοράδα κι' εὐλυγισία. Κρατῆστε σφιγμένες τὶς γροθιὲς μπροστά σας, στὸ ὕψος τοῦ στήθους. Σφίχτε τες καλά, κρατώντας ὅμως πρὸς τὰ ἔξω τὸν ἀντίχειρα. Ἀνοίξτε ὕστερα ἀπότομα τὰ χέρια, ἀραιώνοντας τὰ δάχτυλα. Τὴν πρώτη μέρα ἐπαναλάβετε τὴν ἄσκησι τέσσερις φορές. Μπορεῖτε ὕστερα νὰ τὴν κάνετε καμμιὰ εἰκοσαριὰ φορὲς τὴν ἡμέρα. Συνιστοῦμε τὴν ἄσκησι αὐτὴ σ' ὅσες εἶναι ἀναγκασμένες νὰ γράφουν ἐπὶ πολλὲς ὧρες μὲ τὸ χέρι ἢ στὴ γραφομηχανή, μένοντας στὴν ἴδια θέσι μὲ δάχτυλα τεντωμένα.

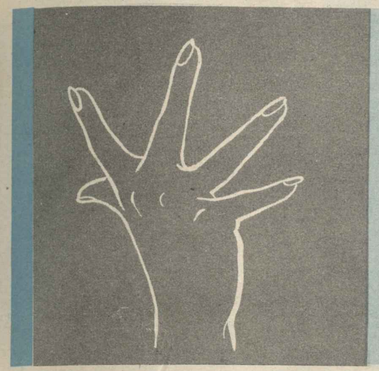

ΛΙΓΗ ΕΥΚΙΝΗΣΙΑ

Αὐτὴ εἶναι ἡ τυπικὴ κίνησι ἑνὸς κιθαρίστα, μόνο ποὺ ἐκτελεῖται πιὸ ἀποφασιστικά. Κρατώντας τὸ χέρι μὲ τὰ δάχτυλα στραμμένα πρὸς τὰ ἐπάνω κατεβάστε τὸ μικρὸ δάχτυλο, ἔπειτα τὸν παράμεσο, τὸν μέσο, τὸν δείκτη καὶ τὸν ἀντίχειρα, κάνοντας τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ νὰ ἐκτελέση μιὰ περιστροφικὴ κίνησι.

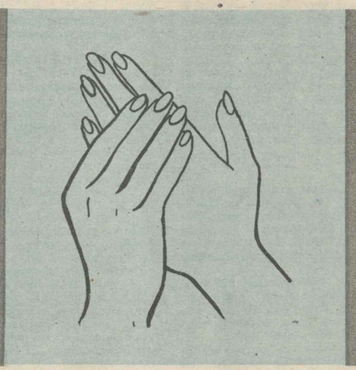

ΜΑΣΑΖ ΣΑΝ «ΓΑΝΤΙ»

Τὴν ἄσκησι αὐτὴ τὴ χρησιμοποιοῦμε ὅταν θέλουμε ν' ἀποκτήσουμε λευκὰ καὶ ὡραῖα χέρια. Κρατώντας τὸ ἕνα χέρι μὲ τὰ δάχτυλα πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ τὴν παλάμη στραμμένη πρὸς τὸ στῆθος κάντε του μασάζ μὲ τὸ ἄλλο, ἀπὸ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων ὡς ποὺ νὰ φτάσετε στὸν καρπό. Μὴν ξεχνᾶτε καὶ τὸν ἀντίχειρα.

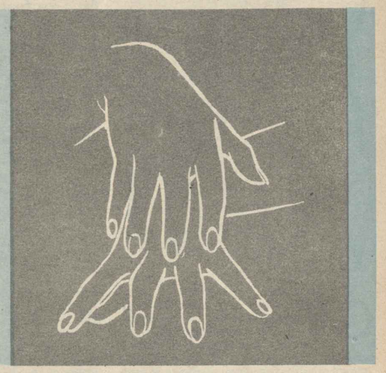

ΩΡΑΙΑ «ΛΑΚΚΑΚΙΑ»

Κρατῆστε τὸ ἕνα χέρι ὁριζόντια, μὲ τὰ δάχτυλα στραμμένα πρὸς τὰ ἐμπρός. Μὲ τὸ ἄλλο κάντε μασάζ, χώνοντας τὰ δάχτυλα ἀνάμεσα στὶς φάλαγγες. Γιὰ τὰ μασάζ σᾶς συμβουλεύουμε κρέμες λίγο λιπαρές, ποὺ εἰσδύουν στὸ δέρμα εὐκολώτερα, τρέφοντας το καὶ κάνοντάς το ἁπαλό, λευκὸ καὶ λεῖο σὰν βελούδο.

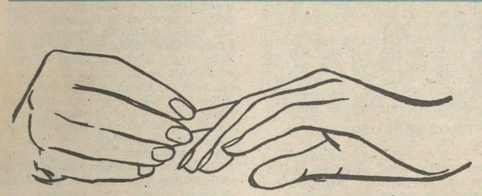

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΚΙΝΗΣΙΑ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΩΝ

Ἀρχίστε μὲ τὸν δείκτη: πιάστε τὴν ἄκρη τοῦ δακτύλου καὶ ἐκτελέστε μιὰ περιστροφικὴ κίνησι ὅσο εἶναι δυνατὸν πιὸ μεγάλη. Σιγὰ - σιγὰ θὰ νοιώσετε τὸν ἁρμὸ νὰ χάνη τὴν ἀλυγισία του. Κάντε ὕστερα μὲ τὰ ἄλλα τρία δάχτυλα ἀντίχειρα, δείκτη καὶ μέσο, ἕνα μασάζ σὲ κάθε φάλαγγα, στὰ παχειὰ σημεῖα.

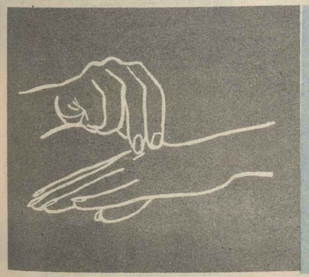

ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΤΣΙΜΠΗΜΑ

Ἕνα θαυμάσιο σύστημα γιὰ νὰ βελτιώσετε τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος τῶν χεριῶν εἶναι νὰ τσιμπᾶτε τὸ δέρμα τῆς ράχης τους. Κάντε τὶς κινήσεις αὐτὲς πρώτα μὲ τὸ ἕνα χέρι κι' ὕστερα μὲ τὸ ἄλλο καὶ κατὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΝΥΧΙΑ ΑΜΥΓΔΑΛΩΤΑ

Δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ὑποσχεθοῦμε ὅτι θὰ καταφέρετε ἀμέσως νὰ τὸ πετύχετε. Μὰ ἂν δὲν εἴσαστε ἀκόμα εἴκοσι χρονῶν, οἱ πιθανότητες νὰ ἀποκτήσετε τέλεια νύχια εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ μεγαλύτερες. Κάθε πρωΐ καὶ κάθε βράδυ σφίγγετε τὰ νύχια ἀνάμεσα στὸν ἀντίχειρα καὶ τὸ δείκτη γιὰ μερικὲς στιγμές.

Η ΑΣΚΗΣΙΣ ΤΗΣ «ΑΡΠΑΓΗΣ»

Ἀνοίξτε τὸ χέρι μὲ τὰ δάχτυλα ἴσια καὶ τεντωμένα. Ἔπειτα λυγίστε μόνο τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων ἔτσι ποὺ νὰ λυγίσετε μὲ τὴν πρώτη φάλαγγα, ἀλλὰ νὰ κρατήσετε τὸ ὑπόλοιπο δάχτυλο τεντωμένο. Λυγίζετε καὶ τεντώνετέ τα συνέχεια.

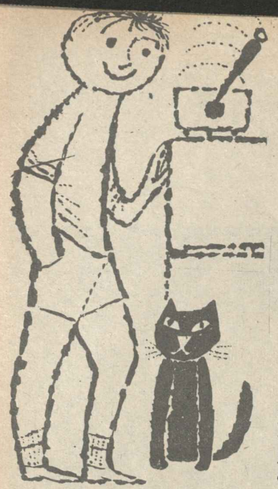

Η ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ

Ἕξη ὧρες στὸ σχολεῖο ἕξη ὧρες στὸ σπίτι ποὺ προσφέρουν διαφορετική τὸ καθένα διδασκαλία. Γονεῖς καὶ δάσκαλοι πρέπει νὰ ἀλληλοβοηθοῦνται

Ὅταν μιὰ γυναίκα γίνεται μητέρα ἔχει νὰ ἀντιμετωπίση πολλὰ προβλήματα. Ὑπάρχει ὅμως ἕνα, στὸ ὁποῖο συνοψίζονται ὅλα τὰ ἄλλα: νὰ κάνη τὸ παιδί της ἕναν ἄνδρα ἢ μιὰ γυναίκα εὐτυχισμένους. Καλὰ ἢ κακὰ εἶμαστε ἐκεῖνοι ποὺ εἴμαστε. Τὸ ὀφείλουμε λίγο σ' ἐμᾶς τοὺς ἰδιους καὶ πιὸ πολὺ στοὺς γονεῖς καὶ στοὺς δασκάλους μας. Μ' ἄλλα λόγια, στὸ σχολεῖο καὶ στὸ σπίτι.

Γιὰ κάντε λογαριασμὸ πῶς περνᾶ τὸ εἰκοσιτετράωρό του τὸ παιδί σας. Κοιμᾶται δέκα ὧρες. Ἀφιερώνει στὸ φαγητὸ δυὸ ὧρες. Στὶς ὑπόλοιπες δώδεκα ὧρες περνάει τὶς ἕξη στὸ σχολεῖο καὶ τὶς ἕξη στὸ σπίτι. Ὁ χρόνος δηλαδὴ ποὺ διαθέτει καὶ γιὰ τὸ ἕνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο εἶναι ἴδιος. Τὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὸ λογαριασμὸ αὐτό: τὸ σχολεῖο καὶ τὸ σπίτι ἀλληλοσυμπληρώνονται, εἶναι ἀναπόσπαστα τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Η ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ

Στὸν Γιαννάκη, ὀκτὼ χρονῶν, ἔθεσαν τὸ ἐρώτημα. Νὰ ἡ ἀπάντησι:

— Στὸ σχολεῖο δουλεύω, στὸ σπίτι ξεκουράζομαι.

Βέβαια, αὐτὴ εἶναι μιὰ ἁπλοϊκὴ ἐνατένισι τοῦ ζητήματος. Στὴν πραγματικότητα, ὁ Γιαννάκης ἀγαπᾶ τὸ σχολεῖο καὶ τὰ τρία τέταρτα τοῦ χρόνου ποὺ περνᾶ στὸ σπίτι τὰ «δουλεύει» ἐπίσης. Ὅταν ρώτησε τὴ μητέρα του νὰ τοῦ δείξη πῶς ἑξαπμίζεται τὸ νερὸ μὲ τὸ βράσιμο, ἔδινε ἀέβαια τὴν ἐντύπωσι μιᾶς ἁπλῆς παιδικῆς περιέργειας, στὴν πραγματικότητα ὅμως ἦταν ἕνας τρόπος νὰ μαθαίνη. Γιατὶ τὸ σπίτι εἶναι ἕνα ἀπέραντο πεδίο πείρας. Οἱ συζητήσεις τῶν μεγάλων, τὸ ραδιόφωνο, οἱ φωτογραφίες ποὺ παίρνει μὲ τὸν ἀπαμπά, τὸ φαγητὸ ποὺ ἑτοιμάζει ἡ μαμά, δίνουν στὸ παιδάκι ἕνα πλῆθος ἀπὸ γνώσεις γιὰ τὰ διάφορα πράγματα.

Ὅταν ὁ Γιαννάκης περιγράφη στοὺς φίλους του τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἀγόρασε ὁ πατέρας του, ὅταν φτάνη στὸ σπίτι ἀναγγέλλοντας ὅτι ὁ Κωστάκης ἔχει μιὰ μικρὴ ἀδερφοῦλα καὶ ρωτάει πῶς γεννιῶνται τὰ παιδιά, δείχνει τοῦτο: ἡ ζωὴ στὸ σπίτι καὶ ἡ ζωὴ στὸ σχολεῖο ἐπηρεάζουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Ἕνας σύζυγος μπορεῖ θαυμάσια νὰ μὴ μιλήση ποτὲ γιὰ τὴ δουλειά του στὸ γραφεῖο— εἶναι ἀέβαια σπάνιο αὐτὸ ἀλλὰ γίνεται. Ἕνα παιδὶ ὅμως ἔχει πολλὴ αὐθορμητικότητα γιὰ νὰ ξεχωρίση τὴ ζωή του σὲ δυὸ χωριστὲς περιοχές. Ἄλλωστε, δὲν βλέπει πάντοτε τὴ διαφορὰ ἀνάμεσα σὲ κεῖνο ποὺ ἀνάγεται στὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δασκάλου καὶ σὲ κεῖνο ποὺ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Τὸ παιδὶ δρίσκει φυσικό, τὸ ὅτι ὁ δάσκαλος λίγο ἀδιάκριτα, ρωτάει γιὰ τὸ σπίτι τοῦ μαθητοῦ του. Ταυτόχρονα πιστεύει ὅτι ὁ πατέρας του εἶναι, ὅπως καὶ ὁ δάσκαλος, σὲ θέσι νὰ τοῦ ἐξηγήση τὴν ἀναγωγὴ στὴ μονάδα. Καὶ οἱ γονεῖς, ὅμως, ὅπως καὶ οἱ δάσκαλοι δύσκολα τὸ παραδέχονται. Σ' ὅλες σας θάχη συμβῆ, προκειμένου νὰ ἀπαντήσετε σὲ μιὰ δύσκολη ἐρώτησι νὰ πῆτε: «Ρώτησε τὸ δάσκαλό σου γι' αὐτό», δύσκολα ὅμως παραδεχόμαστε τὴν ἀνάμιξι τοῦ δασκάλου στὴν οἰκογενειακὴ ζωή μας.

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ

Κι' ὅμως, γονεῖς καὶ δάσκαλοι ἔχουν γίνει γιὰ νὰ ἀλληλοκαταλαβαίνωνται καὶ νὰ ἀλληλοβοηθοῦνται. Εἶναι καὶ οἱ δυὸ ἐπιφορτισμένοι νὰ διαμορφώσουν τὸ παιδί, ὄχι μονάχα νὰ τὸ διδάξουν, μὰ καὶ νὰ τοῦ δώσουν ἀνατροφή.

Οἱ σχέσεις τῶν γονέων μὲ τοὺς δασκάλους εἶναι συχνὰ δύσκολες. Καταφέρονται ἀμοιβαῖα οἱ μὲν κατὰ τῶν δὲ καὶ μερικὲς φορὲς δικαιολογημένα. Οἱ δάσκαλοι λένε:

— Οἱ γονεῖς εἶναι ὑπάκουα δργανα στὶς ἰδιοτροπίες τῶν παιδιῶν τους. Δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὶς προσπάθειες τῆς δικές μας. Ἀντιτίθενται συχνὰ σὲ δ,τι εἶναι σύγχρονο, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι «στὴν ἐποχή τους» δὲν γινόταν αὐτό. Δὲν ἐνδιαφέρονται πολλὲς φορὲς γιὰ τὴν ἠθικὴ διαπαιδαγώγησι τῶν παιδιῶν τους. Μᾶς ἐπικρίνουν ἀνοιχτὰ καὶ ὑποσκάπτουν τὸν ἀναγκαῖο σεβασμὸ ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχη γιὰ μᾶς. Δὲν ἀπαιτοῦν μάλιστα ἀπὸ τὰ παιδιά τους νὰ εἶναι εὐγενικὰ ὅταν μιλοῦν γιὰ τοὺς καθηγητές τους.

Οἱ γονεῖς, πάλι, ἔχουν τὰ δικά τους παράπονα:

— Ὑπάρχουν πάντα οἱ εὐνοούμενοι στὴν τάξι. Ὁ δάσκαλος εἶναι πολὺ αὐστηρὸς καὶ τρομοκρατεῖ τὰ παιδιά. Ἢ εἶναι πολὺ μαλακὸς καὶ τὰ παιδιὰ «τοῦχουν πάρει τὸν ἀέρα». Οἱ δάσκαλοι .νομίζουν πῶς ἔχουμε ἀρκετὸ καιρὸ στὸ σπίτι νὰ βοηθοῦμε τὰ παιδιά μας. Δὲν φροντίζουν νὰ μάθουν λίγη συμπεριφορὰ στὰ παιδιά, παρὰ μονάχα γράμματα καὶ τί-ποτ' ἄλλο...

Οἱ ἐπικρίσεις αὐτὲς εἶναι μερικές φορὲς δικαιολογημένες. Ὅλοι οἱ γονεῖς δὲν εἶναι ὑποδείγματα, οὔτε καὶ ὅλοι οἱ δάσκαλοι εἶναι ἅγιοι. Οἱ ἐλλείψεις τοῦ σχολείου πρέπει νὰ ἀντισταθμίζωνται ἀπὸ τὸ σπίτι. Καὶ στὸ σπίτι πρέπει νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ ὅσα συμβαίνουν στὸ σχολεῖο.

Ὑπάρχουν γονεῖς οἱ ὁποῖοι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πάη τὸ παιδί τους σχολεῖο, ἡσυχάζουν καὶ ζοῦν σὲ μιὰ ἀπόλυτη μακαριότητα πῶς τὸ ἐμπιστεύθηκαν τώρα σὲ ἄξια χέρια. Ξεχνοῦν πῶς ὁ δάσκαλος δὲν εἶναι παραμάνα. Ἐχνοῦν πῶς ἡ εὐθύνη τοῦ δασκάλου δὲν εἶναι ἀπόλυτη, ἀταν τὸ παιδί τους δὲν εἶναι ἐπιμελὴς μαθητής.

Μὴν ἀποφεύγετε νὰ πηγαίνετε συχνὰ στὸ σχολεῖο, νὰ παρακολουθῆτε τὴν πορεία τῶν παιδιῶν σας. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς κακοδεχτοῦν οἱ δάσκαλοι ἂν διαπιστώσουν ὅτι ἔχετε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτούς. Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ ἀποκατασταθῆ εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη ἀνάμεσα στὸ σχολεῖο καὶ στὸ σπίτι.

Ἡ ἀλληλοεκτίμησι αὐτὴ θὰ κάνη τὸ παιδὶ εὐτυχισμένο, θὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ ἐπωφεληθῆ στὸ μάξιμουμ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ προσφέρει τὸ σχολεῖο καὶ τὸ σπίτι.

ΤΙ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ;

1. ΕΝΑΝ ΑΥΣΤΗΡΑ ΚΑΘΩΡΙΣΜΕΝΟ ΡΥΘΜΟ ΖΩΗΣ. Οἱ διακοπὲς τελείσαν. Ὁ μαθητὴς πρέπει νὰ ξυπνᾶ νωρίς, τὸ ὡράριο τῶν γευμάτων του εἶναι καθωρισμένο, ἡ διάρκειά τους περιωρισμένη. Τὸν νέο αὐτὸ ρυθμὸ ζωῆς πρέπει νὰ τὸν δρῆ ὁ μαθητὴς ἀπὸ τὴν πρώτη κι' ὅλας ἡμέρα τῆς ἐπανόδου στὸ σχολεῖο.

2. ΜΕΡΙΚΕΣ ΦΟΡΕΣ ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΙ. Ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἐπανόδου στὸ σχολεῖο εἶναι γιὰ τὸ παιδὶ ἀξιομνημόνευτη ἡμέρα. Μερικοὶ μικροί, ὅταν πλησιάζη ἡ ἡμέρα αὐτή, κοιμοῦνται ἀνήσυχα, ἄλλοι «δρέχουν» τὸ κρεβάτι τους, ἐνῶ ὡς τότε ἦταν πολὺ καθαροί. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τοὺς ξαναδώσετε τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό τους.

3. ΤΗΝ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ. Ἀπὸ τὸ νηπιαγωγεῖο ἢ τὸ δημοτικὸ ὁ μαθητὴς ἀρχίζει νὰ γνωρίζη τὴ συναδελφότητα, τὴν ἀλληλοβοήθεια. Ἀργότερα ἡ ἀμίλλα παίζει καὶ αὐτὴ τὸ ρόλο της. Ἐμπορεῖ τὸ παιδὶ νὰ κλειστῆ στὸν ἑαυτό του.

4. ΤΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Στὸ σχολεῖο ὑπάρχουν ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι πιὸ ἰσχυροὶ σωματικά, οἱ καλύτερα προικισμένοι, αὐτοὶ ποὺ ἔχουν γοητεία, τύχη. Εἶναι ἡ δοκιμασία τῆς ζωῆς. Εἶναι ἀνατρόφευκτη ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι σκληρή. Τὸ σχολεῖο ἐπίσης ὑποχρεώνει τὸ παιδὶ νὰ θέτη ὡρισμένες ἐρωτήσεις: ἀκούει τοὺς συμμαθητές του νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς, γιατὶ ὁ ρόλος τοῦ σχολείου δὲν εἶναι νὰ τοῦ δώση τὴν ὑγιῆ καὶ ἀπαραίτητη σεξουαλικὴ διαπαιδαγώγησι.

5. ΚΑΛΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ. Πρῶτα—πρῶτα νὰ εἶναι ἀκριβής: στὴν ὥρα του στὸ σχολεῖο, στὴν ἐργασία του. Ἡ πειθαρχία, ποὺ τόσο δύσκολο εἶναι νὰ ἐπιβληθῆ στὰ παιδιὰ στὸ σπίτι, γίνεται πιὸ εὔκολα δεκτὴ στὸ σχολεῖο. Μὴν εἴσαστε ἐπιεικεῖς ὅταν τὸ παιδὶ κάνη τὸν ἄρρωστο καὶ μὴν τὸ κρατᾶτε ἀπὸ τὸ σχολεῖο γιὰ ἀσήμαντους λόγους.

6. ΑΡΧΕΣ. Τελευταῖα ἔχει εἰσαχθῆ τὸ μάθημα τῆς ἀγωγῆς τοῦ πολίτου. Αὐτὸ μαζὶ μὲ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, δίνει τὶς κατευθύνσεις τῆς μελλοντικῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ σὰν μέλους τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

ΤΙ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ;

1. ΤΗ ΧΑΛΑΡΩΣΙ. Σύμφωνα μὲ τοὺς γιατρούς, ἕνας μαθητὴς δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐργάζεται περισσότερο ἀπὸ τριάντα πέντε ἢ τριάντα ἑπτὰ ὧρες τὴν ἑβδομάδα. Γι' αὐτὸ στὸ σπίτι μιὰ χαλαρωμένη ἀτμόσφαιρα εἶναι ἀπαραίτητη στὸ μαθητή.

2. ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ. Αὐτὴ μαθαίνεται στὸ σπίτι. Σ' ἕνα πολὺ μικρὸ παιδὶ μποροῦμε νὰ τοῦ γεννήσουμε τὴν ἐπιθυμία νὰ πάη ἀν τοῦ διηγηθοῦμε τί ἐνδιαφέροντα πράγματα θὰ δρῆ ἐκεῖ. Στὰ μεγαλύτερα, θὰ πρέπει νὰ τοὺς δημιουργήσουμε τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναπάνε. Τοὺς τονίζουμε ὅτι θὰ ξαναβροῦν τοὺς συμμαθητές τους, ὅτι θὰχουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀναδειχθοῦν στὴν κοινωνία σὰν μορφωμένοι ἄνθρωποι, ποὺ ὅλοι θὰ τοὺς θαυμάζουν.

3. ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΟΤΙ ΕΧΕΙ ΤΕΡΑΣΠΙΣΙ. Τὸ παιδὶ σας θὰ σᾶς διηγηθῆ τοὺς καυγάδες του μὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς συμμαθητές του, θὰ σᾶς μιλήση ἴσως γιὰ τὴν «ἀδικία» τοῦ δασκάλου του. Περιμένει φυσικὰ νὰ πάρετε αὐτόματα τὸ μέρος του. Προσέξτε δμως. Προσπαθῆστε νὰ κρίνετε ἀντικειμενικὰ ἂν ἔχη ἄδικο ἢ δίκηο. Στὴν πρώτη περίπτωσι δώστε του νὰ τὸ καταλάδη μὲ καλὸ τρόπο. Στὴ δεύτερη, φερδῆτε μ' εὐγένεια, ἀλλὰ μὴ διστάσετε νὰ ἐπέμδετε.

4. ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ. Στὸ σχολεῖο δὲν εἶναι παρὰ ἕνας μαθητὴς ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, μερικὲς φορὲς μάλιστα νοιώθει τὸν ἑαυτό του σὰν χαμένο μέσα σὲ μιὰ τάξι μὲ μεγάλο ἀριθμὸ μαθητῶν. Στὸ σπίτι εἶναι τὸ «κέντρο τοῦ κόσμου». Εἴσαστε οἱ καλύτεροι ὑποστηρικτές του. Πρὸ πάντων μὴν τοῦ μιλάτε διαρκῶς γιὰ τὸ σχολεῖο.

5. ΜΙΑ ΜΕΘΟΔΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ. Ἀγωνισθῆτε νὰ τοῦ κόψετε τὸ ἐλάττωμα τῆς ἀταξίας στὰ διδλία καὶ τὰ τετράδιά του, στὴ μελέτη του. Ἔτσι θὰ μάθη τάξι. Στὸ σχολεῖο δὲν μποροῦν νὰ δώσουν τὴν ἀπαιτουμένη προσοχὴ σὲ κάδε μαθητὴ χωριστά. Ἀντίθετα στὸ σπίτι δλέπετε ὅλα τὰ ἀδύνατα σημεῖα του. Προσέξτε: μὴν τοῦ γράφετε ἐσεῖς τὰ μαθήματά του, μὴν τοῦ λύνετε τὰ προδλήματά του. Εἶναι ἡ χειρότερη ὑποκρισία ποὺ μπορεῖτε νὰ τοῦ προσφέρετε.

6. ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΩΝ ΑΡΧΩΝ ΑΥΤΩΝ. Ἔχει μεγάλη σημασία ὁ τρόπος ποὺ οἱ μεγάλοι συμπεριφέρονται μπροστὰ στὸ παιδί. Τὰ καθήκοντα τῶν γονέων ἐδῶ εἶναι τεράστια, γιατὶ τὸ παράδειγμα παίζει τὸ μεγαλύτερο ρόλο στὴ διαμόρφωσι τοῦ παιδιοῦ. Καὶ τὸν ρόλο αὐτὸν δὲν μποροῦν νὰ τὸν ξεφορτωθοῦν καὶ νὰ τὸν φορτώσουν στὸ σχολεῖο.

Η ΝΕΚΡΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Τελειώνοντας θὰ πρέπει νὰ προσθέσουμε ἀκόμη κάτι ποὺ ἔχει τεράστια σημασία γιὰ τὸ παιδί, Ἀνάμεσα στὸ σχολεῖο καὶ στὸ σπίτι, μεσολαδεῖ ἕνα χρονικὸ διάστημα τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ διαμορφώση ὅσο δὲν μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε, τὴν ψυχολογία του. Τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα τὸ περνᾶει στὸ δρόμο, ἀνεξέλεγκτο ἀπὸ τὴν ἐπίδλεψι τοῦ δασκάλου ἀλλὰ καὶ τῆς μητέρας ἢ τοῦ πατέρα. Ἡ συντροφιά του ἀπὸ τὰ συνομίληκους ἢ καὶ ἀπὸ μεγαλύτερους, μπορεῖ νὰ τὸ παρασύρη σὲ κακὲς πράξεις γιὰ τὶς ὁποῖες ἐμεῖς δὲν ἔχουμε ἰδέα, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὸ σχολεῖο του. Προσοχή, λοιπόν! Πρέπει νὰ ἔχουμε τὰ μάτια μας δεκατέσσερα σ' αὐτὴ τὴ νεκρὴ χρονικὴ περίοδο, ἡ ὁποία, μπορεῖ νὰ μᾶς στοιχίση πολὺ ἀκριδᾶ ἀν ἀδιαφορήσουμε. Ἂν εἶναι δύσκολο νὰ συνοδεύετε τὸ παιδί σας ἀπὸ τὸ σχολεῖο ὡς τὸ σπίτι, μὴν παραλείπετε νὰ κάνετε μερικοὺς αἰφνιδιασμοὺς γιὰ νὰ διαπιστώνετε τὴ συμπεριφορά του στὸ δρόμο.

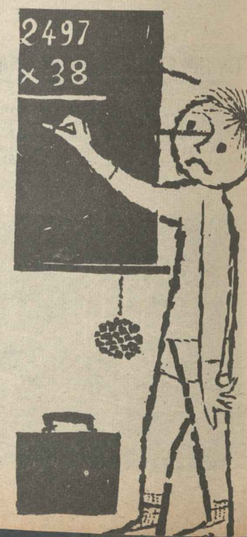

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ:

Ἀκράτεια καὶ ψυχρότης

Ἡ ἀξία τῆς στατιστικῆς, στὸν τομέα τῆς ἰατρικῆς, δρίσκεται σὲ τοῦτο: ὅτι μπορεῖ ν' ἀποδείξη ὅτι εἶναι πολὺ περισσότερες οἱ περιπτώσεις ποὺ θεωροῦνται ἀπὸ τὸν πολὺ κόσμο σπάνιες. Οἱ ἀμερικανικὲς λ.χ. στατιστικές —ποὺ ἔχουν καταρτισθῆ ὕστερα ἀπὸ παρατηρήσεις σὲ μερικὲς χιλιάδες κοπέλλες τελείως, ὑγιεῖς— διαπιστώνουν ὅτι 15% ἀπὸ τὶς κοπέλλες κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι ἑνὸς δυνατοῦ γέλιου ἢ δῆχα παρουσιάζουν μιὰ ἐλαφρὰ ἀπώλεια οὔρου. Τὸ ἴδιο συμδαίνει καὶ στὴν Ἀγγλία, ὅπου μιὰ σχετικὴ ἔρευνα ἀπέδειξε ὅτι 30% ἀπὸ τὶς κοπέλλες, ποὺ δὲν ὑπέφεραν ἀπὸ καμμιὰ διαταραχὴ τῶν οὐροποιητικῶν ὀργάνων, παρουσίαζαν τὸ ἴδιο ἀκριδῶς φαινόμενο ὕστερα ἀπὸ μιὰ παραπλήσια προσπάθεια.

Τὸ «ΜΕΙΟΝΕΚΤΗΜΑ» αὐτό, ποὺ δὲν εἶναι τίποτε τὸ σπουδαῖο, θεωρεῖται ἀπ' αὐτὲς σὰν ἕνα εἶδος ἀρρώστειας γιὰ τὴν ὁποία ντρέπονται καὶ μιλοῦν μὲ ἀπέχθεια. Νοιώθουν ἕνα μόνιμο φόδο μήπως πάθουν ὅταν δὲν πρέπει μιὰ τέτοια ἀπώλεια, γίνονται ἐπιφυλακτικές, θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους σὰν ἄρρωστο καὶ τελικὰ παίρνουν ἀπέναντι στὴ ζωὴ μιὰ στάσι κλειστή, ἀπομονωμένη: θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους σὰν «Παρία». Μαζεμένες καὶ δειλές, πιστεύουν τὸ ἑαυτό τους ἐγκαταλελειμμένο, ἔξω ἀπὸ τὴν κοινωνία.

Στὸν σεξουαλικὸ τομέα, οἱ ψυχολογικὲς συνέπειες μιᾶς τέτοιας ἀκρατείας μπορεῖ νὰ εἶναι πολὺ σοδαρότερες: ἡ ἐλάχιστη ἀπώλεια οὔρου μπορεῖ νὰ ἐπηρεάση τὸν ψυχικὸ κόσμο. Ἐκεῖνο ποὺ τράδηξε κατὰ συνέπεια τὴν προσοχὴ τοῦ γιατροῦ στὸν ὁποῖο κατέφυγε ἦταν οἱ ἰδέες της: πίστευε τὸν ἑαυτό της μειωμένο, εἶχε ἕνα αἴσθημα ἑνοχῆς, σκέψεις αὐτοκτονίας, ἐλλειψι κοινωνικότητος.

Ἀφοῦ κέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνη της ὁ γιατρὸς ἔμαθε ὅτι ἀπὸ πολὺ μικρὴ ἡλικία διασκέδαζε κεντώντας μὲ μιὰ καρφίτσα τὰ κολπικὰ δργανα τῶν κουνελιῶν καὶ τῶν γάτων. Εἶχε ἔτσι διατηρήσει τὴν ἀντίληψι τῆς ἁμαρτίας, ποὺ οὔτε ὁ ἴδιος ὁ θεῖος της, διασκεριμένος κληρικός, δὲν εἶχε καταρδώσει νὰ ἐξαλείψη κατὰ τὶς ἐξομολογήσεις της. Ἀπὸ τὴ μακρυνὴ ἐκείνη ἐποχὴ μέσα στὸ ὑποσυνείδητό της «πληρώνει», σηκώνει τὸ σταυρό της ὑπεφέροντας ἀπὸ τὴν κύστι, ὅπως τὰ μικρὰ ζῶα ποὺ κεντοῦσε.

"Οταν ἡ ἄρρωστη κατάλαδε τὸ μηχανισμὸ ὅλου αὐτοῦ φαινομένου, ὁ γιατρὸς τὴν ὑποχρέωσε νὰ γράψη, νὰ ἔχη φιλίες μὲ πρόσωπα καὶ τῶν δύο φύλων, νὰ δγαίνη ἔξω. "Υστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, χωρὶς καμμιὰ φαρμακευτικὴ θεραπεία, θεραπεύτηκε τελείως καὶ μάλιστα ὕστερα ἀπὸ τὶς πρῶτες σχέσεις μ' ἕναν μνηστῆρα, ποὺ δρέθηκε ὡς καὶ θαύματος καὶ ὁ ὁποῖος συνέδαλε μὲ τὴν ἀγάπη του νὰ ἐξαλείψη τὸ αἴσθημα ἑνοχῆς της καὶ τὶς οὐρικὲς διαταραχὲς ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν τιμωρία της.

Στὶς ἡλικιωμένες γυναῖκες φανερώνει διάφορες μορφὲς κλῆης

Ἡ ἐμμηνόπαυσι, οἱ δύσκολοι τοκετοί, ὅπου ἡ γέννησι ἑνὸς σωματώδους παιδιοῦ ἐπέδαλε τὴ χρῆσι ἐμδρουολκοῦ, οἱ συνέπειες ἐγχειρήσεως στὸ περίνεο ἠστὶ μήτρα, προκαλοῦν μείωσι τοῦ τόνου τοῦ περινέου ποὺ χρησιμεύει σὰν ὑποστήριγμα τῆς κύστεως καὶ πτώσι τῆς τελευταίας αὐτῆς στὸν κόλπο. Ἡ μήτρα συγκρατεῖ τὴν κύστη ἀπὸ πάνω. "Οταν τὴν ἀφαιρέσουμε—στὴν περίπτωσι ἰνώματος π.χ.—ἡ κύστη, ποὺ δὲν συγκρατεῖται πιά, πέφτει καὶ προκαλεῖ «κυστοκήλη». Εὔκολα διαπιστώνεται αὐτὴ στὶς ἀκτῖνες: τὸ κάτω μέρος τῆς κύστεως, ποὺ φυσιολογικὰ δρίσκεται πάνω ἀπὸ τὴν ἠδικὴ σύμφυσι, δρίσκεται ἀπὸ κάτω. "Οταν ἡ ἄρρωστη οὐρῆ, ἡ κύστη κατεδαίνει ἀκόμα πιὸ κάτω.

Ἡ γυναίκα μπορεῖ ἐπίσης νὰ παρουσιάση κήλη τῆς κύστεως, ποὺ ἐντοπίζεται, ὅπως μιὰ κοινὴ κήλη,στὴν δουδωνικὴ πτυχή.

Ἡ ἀκράτεια οὔρων μπορεῖ νὰ ὀφείλεται ὄχι μόνο σὲ κυστοκήλη (πτῶσι τῆς κύστεως) μεμονωμένη, ἀλλὰ συνδυασμένη μὲ ἐλυτροκήλη (πτῶσις τοῦ κολπικοῦ τοιχώματος) μὲ ὀρθοκήλη (κάθοδος τοῦ ὀρθοῦ διὰ μέσου τοῦ κόλπου) ἢ πρόπτωσι τῆς μήτρας.

Τότε πρέπει νὰ καταφύγη στὰ φάρμακα... "Η στὸ νυστέρι

Στὶς περισσότερες περιπτώσεις ὅταν ἡ ἀκράτεια οὔρων εἶναι ἐλαφρά, χωρὶς ἀνατομικὴ πάθησι ἢ διαταραχὴ τῆς στατικῆς τῆς λεκάνης, ἡ θεραπεία—ποὺ διαρκεῖ ἀπὸ τρεῖς ἕως ἕξη μῆνες—εἶναι τριπλή:

1) Φαρμακευτική: διταμίνες (Β καὶ Ε) καὶ ὁρμόνες (στεναντιόλ, μεθαντιόλ).

2) Φυσικοθεραπευτική: εἰσαγωγὴ καθετῆρος στὴν οὐρήθρα καὶ διαδίδασι ρυθμιζομένου γαλδανικοῦ ρεύματος πρὸς τὸ σκοπὸ νὰ προκληθῆ κανονικὴ σύσπασι τῆς κύστεως καὶ τοῦ σφιγκτῆρος σὲ κάδε διοχέτευσι ἢ διακοπὴ τοῦ ρεύματος.

3) Γυμναστική: Ζητεῖται ἀπὸ τὴν ἄρρωστη νὰ συγκρατήση ὅσο πιὸ πολὺ μπορεῖ τὴν κύστη γεμάτη καὶ νὰ οὐρήση ὕστερα δέκα φορὲς διακεκομμένα, προσπαθώντας νὰ κλείση καὶ νὰ ἀνοίξη τὸ σφιγκτήρα.

Στὴν Ἀμερικὴ μάλιστα πουλοῦν εἰδικὴ συσκευή, σὰν μπαλονάκι, ποὺ ἡ ἄρρωστη εἰσάγει φουσκωμένο στὸν κόλπο. Τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα ἡ ἄρρωστη προκαλεῖ σύσπασι τῶν μυῶν της καὶ μπορεῖ νὰ διαπιστώση ἐπάνω σ' ἕνα μανόμετρο ποὺ δρίσκεται συνδεδεμένο μὲ τὸ μπαλονάκι, τὴν πρόοδο τῶν προσπαθειῶν της.

"Οταν οἱ ἀκτῖνες δείχνουν μόνο ἐλαφάνισι τῆς ὀπισθίας κυστοουρηθρικῆς γωνίας, γίνεται μιὰ ἀπόπλεν ἐπέμδασι, ποὺ συνίσταται στὴν τοποθέτησι κάτω ἀπὸ τὴν οὐρήθρα ἑνὸς μικροῦ τένοντος ποὺ ἀνασηκώνει τὴν οὐρήθρα καὶ τὴ συγκρατεῖ πίσω ἀπὸ τὴν ἠδικὴ σύμφυσι. Ὁ τένων αὐτὸς μπορεῖ νὰ παρδῆ ἢ ἀπὸ τὴν ἄρρωστη ἢ ἀπὸ ἕνα ζῶο ἢ καὶ νὰ κατασκευαστῆ ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη.

Στὴν περίπτωσι ποὺ ἡ πάθησι συνοδεύεται καὶ ἀπὸ πτῶσι τῆς μήτρας, εἶναι φανερὸ ὅτι πρέπει νὰ ἀνασηκωθῆ αὐτὴ στὸ ὑπογαστριο πρὶν ἀνασηκωθῆ ἡ οὐρήθρα.

Ἡ ἀκράτεια μπορεῖ ἐπίσης νὰ ὀφείλεται σὲ ἀπώλεια τῆς στατικῆς τῆς λεκάνης, ὀφειλομενη π.χ. σὲ ἀφαίρεσι, λόγω ἰνώματος, τῆς μήτρας ποὺ ἀφίνει ἕνα κενὸ στὴ μικρὴ λεκάνη. Τὸ περιτόναιο καὶ τὰ ἔντερα προκαλοῦν τότε μὲ τὸ δάρο τους μιὰ πτῶσι τῆς κύστεως καὶ τοῦ κόλπου. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ ἐπέμδασι συνίσταται στὸ νὰ ἐγκατασταθῆ διὰ τοῦ ὑπογαστρίου μιὰ πολὺ στέρεη κολπικὴ ὀροφή. Ὁ τραχηλος τῆς μήτρας που ἀπομένει κρέμεται στοὺς μῦς τοῦ ὑπογαστρίου καὶ ὁ κόλπος ὅταν στερεωθῆ συγκρατεῖ πρὸς τὰ ἐπάνω τὴν κύστη.

Στὴν περίπτωσι ποὺ τὸ περίνεο ἔχει ὑποστῆ ρῆξι, ὕστερα ἀπὸ ἕνα δύσκολο τοκετὸ ἢ ἀπὸ συγγενῆ μυϊκὴ ἀδυναμία, τὸ περίνεο ἐπαναφέρεται στὴ θέσι του μὲ χειρουργικὴ ἐπέμδασι.

Τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς, ἄλλωστε, συνδυάζονται οἱ τρεῖς ἐπεμδάσεις: στὴν οὐρήθρα, στὸν κόλπο καὶ στὸ περίνεο.

Οἱ ἡλικιωμένες γυναίκες, ποὺ οἱ μύες τους εἶναι καταπονημένοι καὶ δὲν ἀντέχουν στὴν τριπλὴ αὐτὴ ἐπέμδασι, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ σοδαρή, μποροῦν νὰ δάλουν ἕνα μέσου μεγέθους πεσσὸ (ἐλαστικὸ ὄργανο γιὰ τὴ διευθέτησι τῆς μήτρας) στὸ δάθος τοῦ κόλπου καὶ νὰ τ' ἀλλάζουν κάθε μῆνα.

Οἱ ψυχολογικὲς διαταραχὲς, τὸ αἴσθημα μειονεκτικότητας, ποὺ προκαλεῖ στὴ γυναίκα ἡ ἀκράτεια οὔρων, ἐπιδάλλουν νὰ μὴν ἀντιμετωπίζεται μὲ ἐλαφρότητα ἡ ἀρρωστεια. Ἡ ἠθικὴ ἐνίσχυσι, ἡ δεδαιότητα γιὰ τὴ θεραπεία, μιὰ ἔξυπνη ψυχολογικὴ θεραπεία, ἀποτελοῦν ἄλλωστε, μιὰ ἐνθάρρυνσι ἄντικρυ ἑνὸς ἀνάγκη χειρουργικῆς ἐπεμδάσεως.

Δρ. Ζ. ΜΑ·Ι·ΛΙΝ

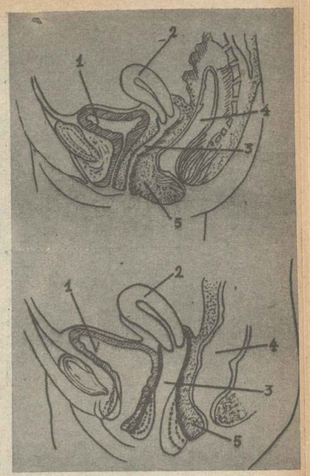

Κάθετη τομὴ τῆς λεκάνης.— Α: φυσιολογικὴ λεκάνη: τὸ 1, ἢ

Χαριτωμένο Ιταλικό διήγημα

Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

"Οταν βγήκαμε έξω ὁ Φράνκο μὲ φίλησε χωρὶς νὰ φέρω ἀντίδρασι...

15 Ἰουνίου Τὸ σκοτάδι κι' οἱ καταιγίδες μὲ κάνουν νευρική.Πρὸ πάντων ὅμως τὸ σκοτάδι. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ἀποφάσισα νὰ μοιραστῶ τὸ διαμερισματάκι μου μὲ τὴν Ἄννα. Ἡ Ἄννα, ἄλλωστε, εἶναι ὑπάλληλος καὶ ἔρχεται στὸ σπίτι μόνο τὸ βράδυ. Τὸ μεσημέρι τρώει στὸ ἐστιατόριο τοῦ ἐργοστασίου, τὸ βράδυ ἔρχεται καὶ ἑτοιμάζει κάτι πρόχειρο καὶ φεύγει. Δὲν μ' ἐνοχλεῖ καθόλου. Στὸ ἀναμεταξὺ ὅμως εἶμαι σίγουρη ὅτι τὰ μεσάνυχτα, ὅταν σβύνω τὸ φῶς καὶ πέφτω στὸ κρεβάτι, ἡ Ἄννα γυρίζει καὶ ἔτσι κοιμᾶμαι μονάχη μου στὸ σκοτάδι.

Εἶναι βέβαια ἀνόητο, ἀλλὰ εἶμαι σίγουρη ὅτι κάποιο κρυμμένο διαβολάκι κάνει, γιὰ νὰ μὲ δαιμονίσῃ, παράξενους κρότους μόλις σβύνω τὸ φῶς καὶ νὰ μ', ἀντὶ νὰ κοιμηθῶ, πηδᾶω ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου καὶ περιμένω νὰ ἀκούσω κανένα κρότο πιὸ ὕποπτο ἀκόμα.

Ἤμουν λοιπὸν ἀρκετὰ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ «διαβίωσί μου» μὲ τὴν Ἄννα, ὅταν σήμερα τὸ πρωῒ ἡ Ἄννα χτύπησε στὶς ὀχτὼ ἡ ὥρα τὴν πόρτα τῆς κάμαράς μου.

— Μπορῶ νὰ μπῶ; Κοιμᾶσαι ἀκόμα; ('Η Ἄννα ξέρει ὅτι δὲν μ' ἀρέσει νὰ σηκώνουμαι τὸ πρωῒ μ' ἀρέσει νὰ τεμπελιάζω).

— Ἔμπα, μουρμούρισα μ' ἕνα χασμουρητό. Δὲν πτῆγες στὸ γραφεῖο;

'Η Ἄννα μπῆκε καὶ κάθησε στὸ κρεβάτι μου, μὲ τέτοια δύναμι ποὺ τὸ ἔκανε νὰ τραντάξῃ ὁλόκληρο, πράγμα ποὺ μὲ δαιμόνισε.

— Δὲν θὰ πάω σήμερα. Κι' οὔτε αὔριο κι' οὔτε ὅλη τὴν ἑβδομάδα, μοῦ εἶπε ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο -(κι' αὐτὸ μοῦ δίνει στὰ νεῦρα γιατὶ δὲν καπνίζω).

— Καὶ γιατί ἡ ἀργία αὐτή; ρώτησα.

— Γιὰ ἕνα καὶ μοναδικὸ λόγο, μοῦ ἀπάντησε ἡ Ἄννα, φυσώντας μου χωρὶς νὰ θέλῃ τὸν καπνὸ στὰ μούτρα, γιατὶ ἐκεῖνος ὁ Κάρλο φεύγει σὲ κρουαζιέρα. "Ω, ὄχι καμμιὰ σπουδαία κρουαζιέρα: μονάχα ὡς τὴν Ἱσπανία. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μοῦκανε καθόλου κουβέντα γι' αὐτό, ἀλλὰ τὸ ἔμαθα τυχαῖα ἀπὸ μιὰ θεία του, φαίνεται πὼς κάποιο λάκκο ἔχει ἡ φάβα. Καὶ σ' ὁρκίζομαι ὅτι θὰ πάω κι' ἐγὼ σὲ κείνη τὴν κρουαζιέρα μακάρι νὰ ξοδέψω καὶ τὴν τελευταῖα δεκάρα μου καὶ νὰ μείνω νηστικὴ ἕνα χρόνο. Σήμερα κιόλας θὰ πάω νὰ γραφτῶ κι' ἂς κοστίσῃ ὅσο κοστίσῃ. Θὰ πάρω τουριστικὴ θέσι καὶ ἔτσι δὲν θὰ δώσω πολλά. Ἀλλὰ μιὰ καὶ ὁ Κάρλο καὶ ἐγὼ θὰ παντρευτοῦμε, πρέπει νὰ ξέρω τί τύπος εἶναι καὶ ἀν μοῦ εἶναι πιστός. Ἀκοῦς νὰ μὴ μοῦ πῇ τίποτα...

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἄννας, γέμισε δάκρυα καὶ μοῦ φάνηκε ἄσχημη. Δὲν εἶναι βέβαια, ἄσχημη ἴσα—ἴσα εἶναι νόστιμη κοπέλα. Μ' ἀρέσει ὅμως ὅταν εἶναι κεφάτη. Σ' αὐτὰ τὰ ρόδινα καὶ στρογγυλὰ μαγουλάκια τὰ δάκρυα μοιάζουν σὰν φακίδες.

—Μπορεῖ, εἶπα μὲ κάποια δόσι συμφιλιωτικοῦ ἐγωϊσμοῦ (δὲν μ' ἄρεσε νὰ φύγῃ ἡ Ἄννα γιὰ μιὰ ἑβδομάδα ἀφίνοντάς με στὸ «σκοτάδι» μου μὲ τοὺς παράξενους κρότους), μπορεῖ νὰ μὴ στὸ εἶπε ξέροντας πὼς τὰ λεφτά σου εἶναι μετρημένα καὶ δὲν θἄπρεπε νὰ τὰ χαλάσῃς στὴν κρουαζιέρα αὐτή. Θὰ εἶπε μέσα του, «καλύτερα νὰ τὰ κρατήσῃ γιὰ νὰ πᾶμε νὰ περάσουμε μαζὶ τὶς ἀδειές μας».

— Τὶς ἀδειες μας, εἶπε χαμογελώντας εἰρωνικὰ ἡ Ἄννα. "Ας εἶναι. "Ηρθα ἀκριβῶς νὰ σοῦ πῶ τοῦτο. Τηλεφώνησα στὸ ἐργοστάσιό μου ὅτι δὲν εἶμαι καλὰ καὶ θὰ τοὺς στεῖλω σήμερα κιόλας βεβαίωσι τοῦ γιατροῦ. Ὁ προϊστάμενός μου ἔχει ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Τῷ εἶμαι, ξέρεις, τρομερὰ συμπαθητική. Κατὰ συνέπεια, πρόκειται νὰ κάνῃ κανένα τηλεφωνηματάκι γιὰ νὰ μάθῃ τί κάνω. Νὰ λοιπόν: θὰ τοῦ ἀπαντήσῃς ἐσὺ σὰν νᾶμουν ἐγώ. Μὲ μιὰ ἀδύνατη, ἄρρωστη φωνὴ φυσικά. Ὕστερα θὰ παίρνῃς τὰ γράμματα ποὺ εἶναι γιὰ μένα, θὰ τὰ ἀνοίγῃς, θὰ ἀπαντᾶς στὴ γραφομηχανὴ (ἔτσι τοὺς ἔχω συνηθίσει), ἀλλά, γιὰ τὸ Θεό, μὴν τοὺς πῆς ὅτι εἶμαι ἄρρωστη, γιατὶ θἀρχόντουσαν ἐδῶ σὰν κατευθυνόμενα βλήματα. Μὲ ἄλλα λόγια, θὰ μὲ ἀντικαταστήσῃς σὲ ὅλα, κατάλαβες;

— Σὲ ὅλα; ἔκανα μ' ἕνα χασμουρητὸ ἀπὸ τὴ νύστα καὶ τὴ δυσαρέσκεια. Μά, δὲν μοῦ λές, ἀστειεύεσαι; Ξέρεις ὅτι εἶσαι...

'Η Ἄννα δὲν μ' ἄφησε νὰ τῆς πῶ τί σκεφτόμουνα γι' αὐτήν. Μοῦδωσε ἕνα γρήγορο φιλὶ καὶ μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί:

— Εἶσαι ἡ, μοναδική μου φίλη, τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ μὲ ἀγαπᾶ, λοιπὸν μὴ λὲς ὄχι, γειά σου!

Κι' ἔτσι μοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα κι' ἐγὼ ξαναπῆρα τὸν ὕπνο μου ἡσυχη ὥσπου μὲ ξύπνησε τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου.

'Ηταν ἡ μοδίστρα ποὺ ζητοῦσε τὴν Ἄννα. Ἔκανα τὴ φωνὴ τῆς Ἄννας, λίγο ἄρρωστη δηλαδή, καὶ ὅλα πῆγαν καλά. Καὶ ἀπὸ κεῖνο τὸ πρωῒ ἄρχισε ἡ «ὑπηρεσία» μου σὰν ἀντικαταστάτρια τῆς Ἄννας, τὸ τελευταῖο δηλαδὴ πράγμα στὸν κόσμο ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ φανταστῶ.

17 Ἰουνίου Σήμερα τηλεφώνησε ἕνας ἄνδρας. Ρώτησε:

— 'Η δεσποινὶς Ἄννα;

Τί νὰ πῶ τώρα:ναὶ ἢ ὄχι;

— Εἶμαι ὁ Φράνκο Μάρι, συνέχισε αὐτὸς καὶ πρόσθεσε ἐγάζοντάς με ἀπὸ κάθε δισταγμό: Ἄννα, εἶσαι σύ, σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴ φωνή. Ἄννα, ἀγάπη μου, σ' ἐξορκίζω, ἄκουσέ με.

— Σ' ἀκούω, ψιθύρισα, προσπαθώντας νὰ μιμηθῶ τὸ γατίσιο ὕφος τῆς Ἄννας, ὅταν κουβέντιαζε στὸ τηλέφωνο μὲ κανένα ἐκπρόσωπο τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου.

— Ἄννα, σ' ἀγαπῶ ἀπὸ καιρὸ μυστικά, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃς. Ἔρρο ὅτι δὲν σ' ἐνδιαφέρει, ὅτι δὲν σκέφτεσαι οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ φτωχὸ Φράνκο, ποὺ θὰ ἔδινε καὶ τὴ ζωή του γιὰ ἕνα σου φιλί, ἀλλὰ ξέρω ἐπίσης ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς νὰ σὲ βλέπω, χωρίς...

Δὲν ξέρω πιὰ τί ἄλλο εἶπε ἀκόμα ὁ Φράνκο. Φαινόταν σὰν ν' ἀπάγγελνε ποίηματα. Ὡραῖα ποιήματα μὲ παλιὰ λόγια, φθαρμένα ἀπὸ τὴ χρῆσι. Εἶχε ὅμως μιὰ εὐχάριστη φωνή, φωτεινὴ θέλεγα. Ἄκουγα περισσότερο τὸν τόνο, παρὰ τὰ λόγια...

— Αὔριο, "Ἄννα, πρέπει νὰ σὲ δῶ μὲ κάθε θυσία, συνέχισε αὐτός. Μὲ κάθε θυσία, μ' ἀκοῦς; Μπορῶ νὰ κάνω καμμιὰ τρέλλα, ἂν πῆς ὄχι. Θὰ σκοτωθῶ. Ἀπὸ πολὺ καιρὸ ὁ ἄτυχος αὐτὸς ἐρωτάς μου γιὰ σένα μοῦχει κάνει ἀνυπόφορη τὴ ζωή. Πές μου ,ὅτι θἀρθῆς. Αὔριο δράδυ, στὶς ἑνιά, στὸ παγκάκι ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ ρολοῒ τῆς πλατείας Τσελλίνι.

—Δὲν ξέρω... δὲν μπορῶ... ψιθύρισα μὲ ἀμηχανία.

— "Ε, τότε θἄχης βάρος στὴ συνείδησί σου τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, εἶπε ἀποφασιστικὰ ἐκεῖνος καὶ ἔκλεισε ἀπότομα τὸ ἀκουστικό.

Τί ἔπρεπε τώρα νὰ κάνω; Νὰ πάω στὸ ραντεβοῦ στὸ παγκάκι γιὰ νὰ ἀποφύγω τραγῳδίες; Μὰ καὶ ἂν ἀκόμα πήγαινα; ἐγὼ δὲν ἤμουν ἡ Ἄννα καὶ ὁ κακομοίρης ὁ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἄννα θὰ ἀπογοητευόταν ἀκόμα πιὸ πολύ. Καλύτερα λοιπὸν νὰ μὴν τὸ σκέφτωμαι πιὰ καὶ νὰ μὴν πάω καθόλου. Δὲν βαρυέσαι. Ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ αὐτοκτονήσῃ δὲν τὸ φωνάζει σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

Μὲ τὴν ἰδέα αὐτὴ προσπάθησα νὰ κοιμηθῶ ἥσυχη, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερα.

Μέσα στὸ σκοτάδι, μὲ τοὺς συνηθισμένους παράξενους κρότους ποὺ λὲς καὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴ σκιά, ὁρθωνόταν μπροστά μου ἡ ἄγνωστη μορφὴ τοῦ Φράνκο Μάρι, ποὺ κρατώντας ἕνα πιστόλι ποὺ κάπνιζε αὐτοκτονοῦσε δίπλα στὸ παγκάκι τῆς πλατείας Τσελλίνι.

Γιὰ νάχω τὴ συνείδησί μου ἥσυχη προσπάθησα μέσα στὴ νύστα μου νὰ φανταστῶ πὼς θὰ συμπεριφερόταν ἡ Ἄννα ἂν ἤταν ἡ ἴδια καὶ τῆς τάψελα λιγάκι ἀπὸ μέσα μου γιὰ τὸ μπελὰ ποὺ μοῦδαλε στὸ κεφάλι. Δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ βρῶ ἡσυχία καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ταραγμένη νύχτα ξύπνησα ἀπὸ τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου.

18 Ἰουνίου, πρωῒ 'Ηταν ὁ προστάμενος τῆς Ἄννας ποὺ ρωτοῦμε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον πὼς ἤμουν (ὄχι ἐγὼ βέβαια, ἀλλὰ ἡ ἄρρωστη Ἄννα). 'Απάντησα μὲ μισοσβυσμένη φωνὴ ὅτι εἶμαι πυρετό. Αὐτὸς ἔκανε πὼς συγκινήθηκε, εἶπε κανοῦδὲ εὐγενικὰ λόγια κι' ἔκλεισε τὸ ἀκουστικό. Εὐτυχῶς, γιατὶ εἶχα φοβηθῆ μήπως τούρχόταν ἡ ἰδέα νὰ κάνῃ καμμιὰ ἐπίσκεψι.

Οὐφ! Τί σοῦ ἤταν κι' αὐτὴ ἡ Ἄννα! Σὰν τὶς μοῦγες τὴν τριγύριζαν οἱ ἄντρες. Πότε ὁ ἕνας πότε ὁ ἄλλος στὸ τηλέφωνο...

Λίγο ἀργότερα τηλεφώνησε καὶ ὁ ἐμελλοθάνατος ἀπὸ τὸ παγκάκι. 'Ηταν ὅλος πάθος: «Σὲ περιμένω. Πὲς μου ὅτι θἀρθῆς. 'Αγόρασα κιόλας τὸ περίστροφο. Θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσι ποὺ ἔδωσα στὸν ἑαυτό μου: ἢ τὴν ἀγάπη σου ἢ τέλος στὴν ἀνυπόφορη ζωή μου».

18 Ἰουνίου, βράδυ Βρίζοντας ἀπὸ μέσα μου ὅσο ἔπαιρνε τὴν Ἄννα, ἀποφάσισα νὰ πάω στὸ ραντεβοῦ στὸ παγκάκι. Θὰ ἐξηγοῦσα στὸν καημένο τὸν Φράνκο, ὅτι ἡ Ἄννα ἤταν ἄρρωστη κι' εἶχε στείλει ἐμένα στὴ θέσι της νὰ τοῦ πῶ ὅτι μόλις γινόταν καλὰ θὰ πήγαινε νὰ τὸν δῆ, θὰ μιλοῦσαν γιὰ ὅλα καὶ ὅτι καλὰ θἄκανε νὰ κάτῃ ἥσυχος στὸ ἀναμεταξύ. Ἔτσι θὰ τὸν κατάφερνα νὰ ἀφήσῃ στὴ μπάντα τὴ μανία του μὲ τὴν αὐτοκτονία καὶ ὅταν θὰ γύριζε ἡ Ἄννα ἀπὸ τὴν καταραμένη αὐτὴ κρουαζιέρα, ἂς ἔβγαζε μονάχη της τὰ κάστανα ἀπὸ τὴ φωτιά.

Φόρεσα ἕνα χαριτωμένο φορεματάκι φυσικά. Γιατὶ καὶ οἱ ἄγγελοι τῆς παρηγοριᾶς πρέπει νἄχουν μιὰ εὐχάριστη ἐμφάνισι γιὰ νἀναι πειστικοί. Καὶ σιγά—σιγά. κατὰ τὶς ἐννιά, ξεκίνησα γιὰ τὴν πλατεῖα Τσελλίνι.

Καὶ νὰ σου ὁ Φράνκο. "Ενας, ψηλός, ἀθλητικὸς τύπος μελαχροινὸς καὶ ὑπερβολικὰ ροκεντρολικός, θέλω νὰ πῶ ἀπὸ κείνους τοὺς τύπους μὲ μπλοῦ—τζῆνς ποὺ βλέπεις στὰ κέντρα νὰ στροβιλλίζωνται χωρὶς καμμιὰ προσπάθεια, μάλιστα μ' ἕνα χαμόγελο ἀνωτερότητας, χορεύοντας μὲ καμμιὰ ξεδιδυμένη νεαρή. Κύτταξε δῶ καὶ κεῖ ἀνήσυχος. Φανταζόμουνα κιόλας ἕνα γεμᾶτο πιστόλι στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του καὶ γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια κατὰ βάθος φοβόμουν.

Ζύγωσα κοντά του γιὰ νὰ νικήσω τὸ φόβο μου καὶ εἶπα μὲ φωνὴ ποὺ πνιγόταν στὸ λαιμό μου: «'Η Ἄννα εἶναι πολὺ ἄρρωστη, κύριε Φράνκο. Γιατὶ δέβαια ἐσεῖς εἴσαστε ὁ Φράνκο, δὲν εἶναι ἔτσι;» 'Εκείνος ἔκανε ναὶ μὲ τὸ κεφάλι του, λιγάκι βλοσυρός. «Δὲν μπόρεσε νὰ ἔρθῃ. Μ' ἔστειλε γιὰ νὰ σᾶς πῶ ὅτι...»

Καὶ τοῦβγαλα τὸ δεκάριο «καθησυχαστικὸ» λόγο ποὺ εἶχα προετοιμάσει ἀπὸ τὸ σπίτι. 'Ο Φράνκο μ' ἄκουγε χωρὶς νὰ μιλήσῃ. Στὸ τέλος μοῦ εἶπε ναί, εἶχα δίκηο. 'Ηταν προτιμότερο νὰ περιμένῃ νὰ γίνῃ καλὰ ἡ Ἄννα γιὰ νὰ ἀποφασίσῃ ἂν ἤταν καλύτερο γι' αὐτὸν νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀνυπόφορη αὐτὴ τὴ ζωὴ ἢ νὰ τῆς δώσῃ πιὰ τέλος.

Μὲ τρόπο παρακολουθοῦσα νὰ δῶ ἂν φούσκωνε κανένα πιστόλι στὴν τσέπη του, ἀλλὰ δὲν εἶδα τίποτα.

— Κάνει λίγο ψυχρίτσα, εἶπε αὐτὸς καθησυχαστικὰ πιά. Τί λέτε; Πᾶμε νὰ πάρουμε κάτι στὸ «Μοκάμπο»; Θέλω νὰ ξεσκάσω λιγάκι, ἂν καὶ ἡ καρδιά μου ὑποφέρη.

«Φαίνεται πὼς διαβάζει πολλὰ ποιήματα!» ἤμουνα ἑτοιμη νὰ τοῦ πῶ. Ἀλλὰ συγκρατήθηκα. 'Ηταν τόσο συμπαθητικὸς καὶ ὡραῖος, ὥστε μοῦρχόταν ἄσχημα νὰ τὸν πειράξω. "Υστερα κι' ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Ἄννα, γιατὶ ἂν δὲν τὰ πήγαινε καλὰ μὲ τὸν Κάρλο, τὸ ἀγόρι της, θὰ μποροῦσε πολὺ καλὰ νὰ τὰ φτιάξῃ μὲ τοῦτον ἐδῶ.

Θήσαμε σ' ἕνα τραπεζάκι τοῦ «Μοκάμπο», ἀνάδιαβολεμένη μουσικὴ ποὺ μᾶς ἔπαιρνε τ' αὐτί. Αὐτὸ σίγουρα ἤταν ἕνα κομπλιμέντο, δὲν εἶναι ἔτσι; Αὐτὸς ὅμως σκέφτηκε ἄρκετὴ ὥρα κι' ὕστερα ἀπάντησε:

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ χορεύουμε

Νά, δὲν ἀκοῦτε ἕνα θαυμάσιο ρόκ;

Ὅταν τελειώσαμε τὸ χορὸ ἤμουν ἐξαντλημένη, καὶ δὲν εἶχα κουράγιο οὔτε νὰ μιλήσω. Διψοῦσα μονάχα.

"Οταν βγήκαμε ἔξω, ὁ Φράνκο μὲ φίλησε κι' ἐγὼ δὲν μπόρεσα κἀν νὰ ἀντιδράσω, τόσο γύριζε τὸ κεφάλι μου. Νόμιζα πὼς δὲν ἤμουν ἐγώ, ἀλλὰ ἡ Ἄννα καὶ ὅτι ἤταν λογικὸ νὰ δώσῃ ὁ Φράνκο στὴν πόρτα ἀπ' ἔξω τὸ πιὸ ἀγγὸ φιλὶ τῆς καληνύχτας στὴν ἀντικαταστάτρια τῆς Ἄννας.

21 Ἰουνίου Ξαναϊδωθήκαμε ἄλλες δυὸ φορὲς μὲ τὸν Φράνκο. Μέσα μου ἔλεγα ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνω εἶναι ἕνα ψυχικό: ἔσωζα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἤθελε νὰ σκοτωθῆ.

'Ο Φράνκο κάθε φορὰ γινόταν λιγώτερο σκυθρωπὸς, λιγώτερο κλειστὸς. Γι' αὐτὸ καὶ μὲ πῆγε στὸ χορό, στὸν κινηματογράφο καὶ ὕστερα, πάντοτε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου, μοῦ ἔδινε ἕνα παρατεταμένο φιλὶ ὅπως τὴν πρώτη βραδυά.

Τώρα ὅμως εἶναι ἕνα φιλὶ πολὺ πιὸ ὡραῖο, πιὸ δικό μου. Δὲν μοῦ φαινόταν πιὰ καθόλου νὰ εἶμαι ἡ Ἄννα. Καὶ δὲν ἤθελα νὰ σκεφτῶ καθόλου πὼς ἤταν δυνατὸ ἕνας ἄνδρας ποὺ ἤταν ἔτοιμος νὰ αὐτοκτονήσῃ γιὰ τὴν Ἄννα, νὰ διασκέδαζε τόσο ἀμέριμνα μὲ μένα.

23 Ἰουνίου, πρωῒ Στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδας ἡ Ἄννα γύρισε. 'Ηταν πράσινη. Πέταξε τὴ βαλίτσα στὴν κάμαρά της καὶ ἤρθε νὰ μὲ ξυπνήσῃ, σὲ ἀκατάλληλη ὥρα. ὅπως πάντοτε, ὅταν ἔπαιρνα τὸν πιὸ γλυκὸ ὕπνο.

— Κοιμᾶσαι; Ἄν. μὲ συγχωρῆς, μοῦ εἶπε. Ποέπει νὰ στὰ πῶ. Αὐτὸ τὸ κτήνος ὁ Κάρλο... ἔξερις γιατὶ μοῦ εἶχε κρατήσει κρυφὴ τὴν κρουαζιέρα του ὁ κύριος; Γιὰ νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ κάποια σουρλουλού, μιὰ ταβανόσκουπα. μιὰ βαθύπλουτη στοίγγλα τριαντάρα. ἔξω δηλαδὴ τὰ καλοκαίρια. Καὶ νώ, καταλαβαίνεις, ποὺ ἤμουν στὴν τουριστικὴ θέσι. ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ τοὺς βλέπω νὰ σαλιαρίζουν σὰν πιτπουνάκια. Καὶ νὰ μὴν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα... "Αν μποροῦσα νὰ πηδήσω ἀπὸ τὸ καράβι καὶ νὰ φύγω θὰ τὸκανα. "Ηταν μαρτύριο. Τί σκηνὲς τοῦ ἔκανα ὅταν ἐαναϊδωθήκαμε. μποροῆς νὰ φανταστῆς. Εἶχα ὅμως καὶ χειρότεοα. Μοῦ εἶπε πὼς μ' ἀγαπάει καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ ἐυλόκοτα ἤταν ἐξαδέλφη του. 'Απ' αὐτὸ καταλαβαίνεις τί βλάκας εἶναι. Νὰ μὴ μὲ λένε "Ἄννα, ἂν δὲν τὸν στείλω ἀπὸ κεῖ ποῦρθε.

Μετὰ τὸν κατακλυσμὸ ἀπὸ τὰ λόγια της κατάφερα νὰ τῆς μιλήσω γιὰ τὸν Φράνκο.

— Φράνκο: εἶπε μὲ κατάπληξι ἡ Ἄννα. ἀνασηκώνοντας στὸ κοεβάτι μου, ὥστε πόνεσε τὸ στουόγι μου. Οὔτε τὸ ξέρω αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο. Δὲν εἶνα ποτὲ κανένεν πλαδδὸ νὰ θέλῃ νὰ σκοτωθῆ γιὰ νόγι μου καὶ μάλιστα μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ λές.

— Νόταν μας! ἔκανα ἐγώ. Εἶσαι σίνουρη γι' αὐτό; Γιὰ θυμήσου καλά. 'Ανάμεσα σὲ τόσους ποὺ γνωρίζεις θὰ εἶναι καὶ αὐτὸ τὸ κτηνέμο τὸ παιδί ποὺ σὲ λατρεύει (φιλάγτικα δέβαια καὶ δὲν τῆς εἶπα ὅτι υὲ εἶνε φιλάτσι καὶ μένα. παρὰ τὴ λατρεία του γι' αὐτή). Γιὰ σκέψου καλά.

'Η Ἄννα πέρασε ἄλη τὴν ἡμέρα ποοσπαθώντας νὰ θυμηθῆ τὰ ὀνόματα καὶ τὶς ἀκριβογνωμίες ὅλων τῶν φίλων της. μὰ σώωβελτ 'Ηταν ἀδύνατο νὰ θυμηθῆ κανένεν Φράνκο Μάρι. ἀφοκεντρολικό. μελαγχολικὸ καὶ μὲ ἀθλητικὸ ἀνάστημα.

— Λὲν ξέρεις πόσο πεσίεογη μ' ἔκανες. φώνιαξε τέλος. Μὰ ἴσως νἀναι τυπεοό. 'Ακοῦ λές ὅτι εἶναι ἕνας τέτοιος τύπος πρέπει νὰ τὸν γνωρίσῃς καὶ νὰ δείξῃς σὲ κείνο τὸ κάβαρετ τὸν Κάρλο, ὅτι σιωε θέλω βρίσκω πολὺ καλύτεοό του.

23 Ἰουνίου, βράδυ 'Απόψε πῆγε ἡ Ἄννα στὸ ραντεβοῦ μὲ τὸν Φράνκο ἀντὶ γιὰ μένα. Μὰ γύρισε σὲ μιὰ ὅλα ἔξω φρενῶν.

— Τί σνέεθη; τὴ ρώτησα. τοουσαγμένη ἀπὸ τὴν ἔκφασί της. Δὲν πῆγε τίποτα καλά; Τὸν ἀναγνώοισες;

— Ναί. βέβαια! 'Αλλὰ τί κάνεις ἔτσι τὰ μοῦτσα σου; σαύιιξε ἡ Ἄννα. Αὐτὸς ὁ τύποε εἶναι ἕνας παλιάνθρωπος.

— Τί;

«Πῶς: Καὶ βέβαια εἶμαι ἡ Ἄννα. τοῦ εἶπα. 'Ηιουν ὅπραστη. Καὶ ἡ φίλη μου ποὺ εἶπε ὅτι ἤθελε νὰ κάνῃς ἀνοησίες γιὰ χάοι μου. Νά ιιε τώρα. ἔγιυνν καλὰ καὶ ιιποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε γιὰ ὅλα μὲ ἡσυχία».

— 'Ακούστε. μοῦ εἶπε ιι' ἕνα χαμόνελο σαδιστῆ. Πρέπει νὰ σᾶς ὁιιολογήσω ὅτι δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ ποῦμε μὲ τὴν ἔννοια ποὺ δίνετε σεῖς.

— Μὰ ἐσὺ δὲν εἶχες τηλεφωνήσει ὅτι ἤθελες νὰ σκοτωθῆς γιὰ μένα; τραύλισα κατάπληκτη.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀλλά... (Κι' ἐδῶ, καταλαβαίνεις, αὐτὸς ὁ τύπος ἄρχισε νὰ γελάῃ.) Πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω, Ἄννα. Εἶμαι λίγο ἰδιόρρυθμος τύπος κι' αὐτὸ θὰ τὸ καταλάβατε σίγουρα ἀμέσως. Λοιπόν. "Εβαλα στοίχημα μὲ τὸν ἐξάδελφό μου. 'Ο ἐξάδελφός μου εἶναι ὑπάλληλος σ' ἕνα πρακτορεῖο ταξιδίων. "Ενα πρωῒ πηγαίνω καὶ τὸν βρίσκω. "Εγραφε διάφορες διευθύνσεις γιὰ πελάτες καὶ πελάτισσες. Μοῦ λέει(«Πόσο ἤθελα νὰ πάω σὲ μιὰ κρουαζιέρα, ἂν μποροῦσα. Θὰ πάνε κι' ἕνα σωρὸ κοπέλλες!» Τοῦ λέω: «Καὶ φαντάζεσαι πὼς θὰ πέσουνε ὅλες πάνω σου μ' αὐτὰ τὰ ἄσχημα μοῦτρα πούχεις». Μοῦ λέει τότε αὐτός: «Πάντως θὰ τὰ κατάφερνα καλύτερα ἀπὸ τὰ δικά σου ποὺ μοιάζουν σὰν χαλασμένη φυσαρμόνικα». «Βάζουμε στοίχημα» τοῦ λέω, «ὅτι μ' ἕνα μονάχα τηλεφώνημα θὰ κάνω νὰ πέσῃ σὰν παραγινωμένο μῆλο μιὰ ὁποιαδήποτε ἀπὸ τὶς κοπέλλες ποὺ γράφεις ἐκεῖ τὰ ὀνόματά τους;» «Πφ!» κάνει «Πολὺ καυχησιάρης, εἶσαι!»

«Πιάνω τότε ἐγὼ ἕνα ὄνομα στὴν τύχη: "Ἄννα Μανέττι, κυττάζω τὴ διεύθυνσι, βρίσκω τὸ τηλέφωνο καὶ τηλεφωνῶ. Φτιάχνω μιὰ ἱστορία, ἀνακατεύω πιστόλια, αὐτοκτονίες καὶ ἡ κοπέλλα πέφτει. Τὴν ἄλλη μέρα ἔρχεται στὸ ραντεβοῦ καὶ τὶς ἄλλες βραδυὲς ἔρχεται καὶ χορεύει μαζί μου. Δὲν ἤταν ἡ "Ἄννα Μανέττι, μὰ τί σημασία ἔχει; 'Εγὼ κέρδισα τὸ στοίχημα μ' αὐτὸν τὸν ἐξάδελφό μου (ἕνα εἰσιτήριο γιὰ μιὰ κρουαζιέρα στὴν 'Ελλάδα) κι' εἶμαι ἐν τάξει. Καταλάβατε, ἀγαπητή μου, "Ἄννα; Στὸ «Μοκάμπο», ὅταν πῆγα μὲ τὴ φίλη σου, βρισκόταν ἐκεῖ καὶ ὁ ἐξάδελφός μου. Καὶ ἔτσι μπόρεσε νὰ δῆ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια ὅτι εἶχα τὸ κορίτσι μαζί μου. Τώρα καταλαβαίνετε, ἀγαπητὴ δεσποινὶς "Ἄννα, δὲν μπορῶ νὰ ξανακάνω τὸ ἴδιο παιχνίδι μὲ σᾶς. Λυποῦμαι, ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀργά: τὸ στοίχημα τὸ κέρδισα».

'Εδῶ τελείωσε ἡ διήγησι τῆς "Ἄννας.

— Δὲν γίνεται τίποτα, εἶπε κλαίγοντας μ' ἀναφυλλητά. Θὰ πεθάνω γεροντοκόρη, αὐτὸ εἶναι βέβαιο.

Μὰ ἐκείνη ποὺ ἤταν στ' ἀλήθεια ἔξω φρενῶν ἤμουν ἐγώ. "Αχ, αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος μὲ εἶχε χρησιμοποιήσει γιὰ νὰ κερδίσῃ ἕνα στοίχημα; Τὰ φιλιά μου δηλαδὴ ἤταν ἡ πληρωμὴ τοῦ εἰσιτηρίου γιὰ τὴν κρουαζιέρα; "Ὥστε ἔτσι, ἔ; Θὰ τοῦ ἔδειχνα ποιά εἶμαι ἐγώ.

24 Ἰουνίου Τοῦ τηλεφώνησα καὶ συναντήθηκαμε ὄχι στὸ «Μοκάμπο», ἀλλὰ σ' ἕνα ἐξοχικὸ καφενεδάκι. "Ηθελα νὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν φοβᾶμαι ἀπὸ κάτι καυχησιάρηδες σὰν καὶ δαύτον.

Τοῦ τὰ εἶπα ὅπως τοῦ χρειαζόταν καὶ ἔκανα μιὰ ὑπέροχη σκηνή, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὴν ἐπαναλάβω γιὰ δεύτερη φορά.

Αὐτὸς μ' ἄφησε νὰ λέω, χωρὶς νὰ συγκινηθῆ. Δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ἀντίδρασι στὶς βρισιές, λὲς κι' ἤταν ἕνα ντουβάρι.

— Δὲν ὑπερασπίζεις τὸν ἑαυτό σου τουλάχιστον; τοῦ φώναξα ἀπελπισμένη ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία του αὐτή.

— "Οχι, εἶπε μὲ μιὰ ἠρεμία ποὺ μὲ δαιμόνιζε. Τὸ στοίχημα εἶναι ἀληθινό, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι αὐτή: ὅτι τὸ τέλος. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι αὐτή: ὅτι ἂν ἔπεσες στὸ δίχτυ ἐσύ, τὸ ἴδιο ἔπαθα καὶ γώ.

Καὶ μὲ φίλησε τὸ τέρας, ὅπως δὲν μὲ εἶχε φιλήσει ἄλλη φορά.

Στὸ σπίτι βρῆκα ἕνα σημείωμα τῆς "Ἄννας. «Μὲ συγχωρῆς ἀλλὰ νομίζω πὼς εἶναι καλύτερο γιὰ μένα νὰ πάω νὰ μείνω

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΓΟΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τὸ ζωντανώτερο, τὸ θορυβωδέστερο καὶ τὸ πολυανθρωπότερο κομμάτι τῆς πρωτευούσης

Πυκνὸ καὶ ποικίλο πλῆθος συνωθεῖται στὴν ψαραγορά, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ δρῆ κάθε εἶδος ψαριοῦ, ἀπὸ το πιὸ φθηνὸ ἕως τὸ πιὸ ἀκριβό. Ὁ μόχθος τοῦ ψαρᾶ, ποὺ ὀργώνει τὴ θάλασσα, βρίσκει ἐδῶ τὴ δικαίωσί του.

Τὰ κρεοπωλεῖα ἔχουν πάντα τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ ἀρνιά, μοσχάρια καὶ βόδια.

Τὰ ζαρζαβατικὰ μὲ τὰ ποικίλα χρώματά τους εἶναι ἡ χαρὰ τῶν ματιῶν.

ΜΟΛΟΝΟΤΙ σήμερα ἡ Ἀγορὰ δὲν εἶναι ἀπαγορευμένος τόπος γιὰ τὶς γυναῖκες ἐν τούτοις ἀκόμα καὶ στὴν ἐποχή μας μία κυρία χρειάζεται νὰ ἔχη ἀρκετὸ κουράγιο γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ νευραλγικὸ αὐτὸ σημεῖο τῆς Ἀθήνας ἰδίως ἐν ὥρᾳ... «πληθούσης ἀγορᾶς». Ἂν διαθέτη, ὅμως, ἀρκετὴ ψυχραιμία γιὰ νὰ ἀντιμετωπίση τὰ ἀπρόοπτα μπορεῖ νὰ ἐπιχειρήση ἕνα πρωῒ τὸν περίπατο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ἀπὸ τὸ Μοναστηράκι ὡς τὴν Ὁμόνοια, ρίχνοντας ἀν θέλη μιὰ ματιὰ στὶς παρόδους καὶ τὰ γύρω στενά. Θὰ ἀπολαύση ἔτσι τὸ πιὸ ζωντανό, τὸ πιὸ πολυθόρυβο καὶ πολυάνθρωπο, τὸ πιὸ χαρούμενο θέαμα τῆς ζωῆς τῆς ἑνὸς συγχρόνως θὰ τῆς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ παρακολουθήση πῶς λειτουργεῖ τὸ «κυκλοφοριακὸ» σύστημα τῆς πόλεως, ποὺ τροφοδοτεῖ μὲ θερμίδες καὶ βιταμῖνες τὴν τελευταία γωνιά της.

Ἀγορὰ γιὰ τὸν πολὺ κόσμο σημαίνει καφάσια γεμάτα φρούτα καὶ λαχανικά, ταψιγκέλια μὲ ψωπὰ ἢ κατεψυγμένα κρέατα, πάγκοι μὲ μαρίδες καὶ φαγκριὰ καὶ μπακάλικα μὲ φέτα Παρνασσοῦ ἢ ἐλῆς Ἀμφίσσης. Φυσικὰ τὰ τρόφιμα πιάνουν ἕνα μεγάλο μέρος τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς· ἀλλὰ τὰ ὑπόλοιπα εἴδη της—καὶ ὑπάρχουν ἀμέτρητα—ἀποτελοῦν τὶς λεπτομέρειες τοῦ σκηνικοῦ της, ποὺ γοητεύουν τὸν ἐρευνητὴ—ἐπισκέπτη μὲ τὴν ποικιλία καὶ τὸ περιεχόμενό τους.

Ἡ Ἀγορὰ π.χ. θὰ σᾶς ὑποδεχθῆ μ' ἕνα καλόκαρδο «καλημέρα» γραμμένο μὲ χρυσὰ γράμματα κάτω ἀπὸ μιὰ πρασινοκίτρινη ταινία, ποὺ τὴν κρατοῦν δυὸ χελιδόνια μὲ ἁπλωμένα φτερὰ σ' ἕνα παλιὸ τριγωνικὸ καθρέφτη. Ἂν δὲν πιστεύετε πῶς ὑπάρχουν ἀκόμα τέτοιοι καθρέφτες καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα ὑπολείμματα περασμένων χρόνων, πηγαίνετε στὴ γωνία τῆς Ἀθηνᾶς μὲ τὴν Ἑρμοῦ. Σᾶς περιμένουν ἐκεῖ δράματα τοῦ παρελθόντος νὰ σᾶς μεταφέρουν σ' ἕναν κόσμο, ποὺ πίστευε στὴν ἁπλῆ, χαρμόσυνη εὐχὴ «καλημέρα» τὴ ζωγραφισμένη, σ' ἕνα κομμάτι τζάμι πασπαλισμένο μὲ ὑδράργυρο.

Στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς βρίσκονται παρατεταγμένα ἀμέτρητα μαγαζιὰ μὲ εἴδη οἰκιακῆς χρήσεως, ὑπὸ σκάφες, κουβάδες καὶ λεκάνες μέχρι τσίγκινους νιπτῆρες, ποὺ λαμποκοποῦν, ὅλο ἀσήμι καὶ χρυσάφι κάτω ἀπὸ τὸν ἀττικὸ ἥλιο, καθὼς δέχονται τὶς ἀκτῖνες του ἐπαπλωμένα μπρούμυτα ἔξω στὸ πεζοδρόμιο.

Καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἀποθῆκες πιὸ κάτω διαθέτουν ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα εἴδη ἀπιθάνου προελεύσεως, μόδας, ποιότητος καὶ προορισμοῦ. Ἀπὸ δὺ προμηθεύεται ὅλος ὁ ἐργατόκοσμος τὰ στρατιωτικὰ χακὶ πουκάμισα, τὰ ντρίλινα ριγὲ παντελόνια, τὶς τραγιάσκες καὶ τὰ πέτσινα σακκάκια. Ἐμπρὸς ἀπὸ τὶς στῖβες μὲ τὰ ἀμερικάνικα παντελόνια, τὰ παρδαλὰ καουμποΰστικα πουκάμισα καὶ τὶς ἀρβύλες οἱ «μικροὶ» τῶν καταστημάτων ξεφωνίζουν ὅλη τὴν ἡμέρα:

— Περάστε, κύριε. Περάστε νὰ δῆτε καὶ νὰ θαυμάσετε. Τζάμπα τὰ δίνουμε...

Ἀλλὰ φαίνεται πὼς «τζάμπα» πουλιοῦνται ὅλα τὰ πράγματα στὴν Ἀγορὰ γιατὶ «τζάμπα» δίνονται καὶ οἱ παντόφλες, ποὺ κρέμονται σὰν σκοροδοκρέμμυδα ἀπὸ κάτι ψηλὰ κοντάρια ἔξω ἀπὸ τὰ παντοφλάδικα τὶ πέρα, «τζάμπα» καὶ τὰ ψάθινα γυναικεῖα καπελάκια μὲ τὰ ζευγαρωμένα κεράσια καὶ τὴν πράσινη κορδέλα, ποὺ πουλάνε δυὸ ὑπόγεια καὶ τὰ χόρτινα καλαθάκια γιὰ τὸ ἐργόχειρο, «τζάμπα» καὶ οἱ ποντικοπαγίδες, ποὺ ἐκτίθενται ἐν μέσῃ ὁδῷ πρὸς δόξαν τοῦ ἀτομικοῦ αἰώνα.

Προχωρώντας συναντᾶμε μερικὰ μαγαζιὰ σιδηρικῶν καὶ οἰκοδομικῶν ὑλῶν ποὺ παρουσιάζουν μεγάλη κίνηση. Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζει ἕνα κατάστημα ποὺ πουλάει σύρτες καὶ κλειδαριὲς ἀρκετὲς γιὰ νὰ κλείσουν ὅλα τὰ στόματα τῆς Ἀθήνας.

Λίγο δεξιότερα στὴν ὁδὸ Ἁγίας Εἰρήνης καὶ τὴν Ἀβραμιώτου ἀρχίζουν σὲ σειρὰ ἀτέλειωτη τὰ ἐπιπλοποιεῖα, ποὺ ὁπωσδήποτε θὰ τὰ ἔχετε ἐπισκεφθῆ. Ἕνα τραπεζάκι νὰ ζητήση κανεὶς νὰ ἀγοράση, μιὰ ἐταζερούλα ἢ ἕνα κομοδίνο ἐδῶ θὰ καταφύγη. Ὄχι πιὰς εἶναι πιὸ φθηνὰ τὰ ἔπιπλα ἀλλὰ γιατὶ ὑπάρχουν σὲ μεγάλη ποικιλία.

Ξαναγυρίζουμε στὴν Ἀθηνᾶς γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ κέντρο τῶν μουσικῶν ἢ «Ἀλληλοβοήθεια» ὅπου τὸ μόνο πρᾶγμα, ποὺ θυμίζει μουσικὴ εἶναι ὁ μακρόσυρτος ἦχος τῆς φωνῆς τοῦ γκαρσονιοῦ ὅταν παραγγέλνη σὲ λὰ δίεσι:

— Ἕνα πολλὰ βαρύ...

Ἐν τούτοις ἡ μούσα Μελπομένη δὲν κατοικεῖ στὸ κέντρο τῶν μουσικῶν ἀλλὰ στὸ διπλανὸ ὀργανοπωλεῖο τοῦ Ἀποστολίδου, ὅπου, ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνια καλλιτεχνικὴ καριέρα ἔχουν καταλήξει, σὰν ξεπεσμένοι ἠθοποιοί, παλιὲς κιθάρες, ἀκορντεόν, μαντολίνα, μπουζούκια, πίπιλες ·ντιαούλια καὶ βιολιὰ ποὺ σοῦ θυμίζουν τοὺς στίχους τοῦ Πολέμη:

«Τί κι' ἂν τρώη τὰ σπλάχνα μου
τὸ σαράκι; τὶ
κι' ἂν βαδίζω ἀγύριστα χρόνο μὲ
τὸ χρόνο;...»

Αὐτὰ ἀριστερὰ τοῦ κέντρου. Δεξιὰ ἔχουμε ἄλλη καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωσι: Τὴν ἔκθεσι πηλίνων εἰδῶν τῆς Σίφνου. Κουμπαράδες, βαζάκια μὲ χρωματιστὰ ἢ μαῦρα ἀνθάκια, κανατάκια, ζωηρόχρωμα κοκκόρια καὶ πίθηκοι μὲ κόκκινες μοῦρες γεμίζουν ἕνα ὁλόκληρο ὑπόγειο, ποὺ Κύριος οἶδε πῶς ἔτυχε νὰ διαφημίζη ἐδῶ τὴν πατρίδα τοῦ Προβελέγγιου καὶ τοῦ Γρυπάρη.

Ἀνάμεσα σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ παλιά, τὰ γραφικὰ ἢ τὰ θλιβερὰ—ὅπως εἶναι τὰ ξενοδοχεῖα τετάρτης καὶ πέμπτης κατηγορίας—ξεχωρίζουν τὰ ὑποκαταστήματα τῆς Ἐμπορικῆς καὶ Ἐθνικῆς Τραπέζης, φροντισμένα ὡς συνήθως. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἀρχίζουν πάλι οἱ σωλῆνες, τὰ σχοινιά, τὰ μανταλάκια, τὰ συρματοπλέγματα, οἱ κασμάδες καὶ τὰ ντακάκια στὰ μαγαζιά, τὰ περίπτερα ἢ τὰ καροτσάκια. Τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔχουν μεταβληθῆ σὲ κινητὰ καταστήματα ἀφοῦ διαθέτουν τὰ πιὸ ἄλλοπρόσαλλα εἴδη ἀπὸ κατσαρόλες καὶ πηγάνια μέχρι χερούλια γιὰ τὶς πόρτες καὶ κρύσταλλα... Βοημίας.

Ἀλλὰ ἀφοῦ ἡ Ἁγία Κυριακὴ ἔχει καταντήσει νὰ πουλάη πιὸ πέρα, ἀνδρικὲς κάλτσες νάϋλον καὶ τεντυμποΰστικα παντελόνιὰ γιατὶ νὰ μὴν πουλάνε τὰ καροτσάκια... ραδιόφωνα; Πράγματι στὴν εἴσοδο τῆς παλιᾶς αὐτῆς ἐκκλησούλας καὶ στὸ ἀριστερὸ μέρος ἕνας ἐπιχειρηματίας τοῦ ποδαριοῦ ἔχει στήσει τὸ ὑπαίθριο μαγαζάκι του μὲ ἀνδρικὰ εἴδη ἑνὸς δεξιά, μιὰ θεοφιλέστατη γρηούλα πουλάει μοσχολίβανο, καρβουνάκια γιὰ τὸ θυμιαστήρι καὶ τὸ βίο τοῦ μάρτυρος Εὐλαμπίου.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν Ἁγία Κυριακὴ βρίσκονται τὰ λουτρὰ τοῦ Δήμου καὶ ἀπέναντι ἀκριβῶς στρίβουμε γιὰ τὴν ὁδὸ Παλλάδος, ὅπου σὲ νάϋλον παναεράκια, ἔξω ἀπὸ τὰ μικρὰ μαγαζάκια της, ἀνθίζουν τριανταφυλλα, παπαροῦνες, ἀνεμώνες καὶ τουλίπες ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη δίπλα σὲ πλαστικὰ παιχνίδια τῆς πεντάρας, κοσμήματα καὶ σερβίτσια τσαγιοῦ.

Καὶ τώρα προσοχή! Μπαίνουμε στὴν κυρίως Ἀγορά. Μπαίνουμε εἶναι ἕνας λόγος γιατὶ πηγαίνουμε, ὅπου μᾶς σπρώχνει τὸ πλῆθος. Ἔτσι σὲ μιὰ στιγμὴ βρισκόμαστε στὴν ὁδὸ Ἀριστογείτονος. Ὁ καημένος ὁ Ἀριστογείτων! Δὲν φθάνει ποὺ τράβηξε τὰ πάνδεινα γιὰ νὰ ἐλευθερώση μὲ τὴ βοήθεια τοῦ φίλου του Ἁρμοδίου τὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸν τύραννο Ἵππαρχο ἀλλὰ καταδικάστηκε μετὰ θάνατο νὰ δώση τὸ ὄνομά του σ' αὐτὸ τὸ στενοσόκακκο τὸ πνιγμένο στὸ σκόρδο καὶ τὸ κρεμμύδι, τὴ σάπια τομάτα καὶ τὸ ἰταλικὸ ραδίκι.

Τὸ τί γίνεται σὲ τοῦτον τὸν δρόμο ἀπὸ φωνές, βρισιές, σπρωξίματα καυγάδες καὶ παζαρέματα δὲν περιγράφεται.

— Πῶ, πῶ, πῶ, τί πουλάω σήμερα, ξελαρυγγίζεται ἕνα μανάδης, ἕνα ντιρέκι ὡς ἐκεῖ πάνω μὲ κάτι δασωμένες χερούκλες ποὺ τὶς ὑψώνει πρὸς τὸν οὐρανὸ σὰν νὰ ἐπικαλῆται τὴ μαρτυρία του γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων του.

— Πῶ, πῶ, πῶ κάτι καρποῦζια ὅλο μέλι. Ὅλα τὰ σφάζω, ὅλα τὰ μαχαιρώνω...

— Ἐδῶ τὰ καλὰ σκόρδα...

— Δραχμὴ καὶ τρία... δραχμὴ καὶ τρία... Τρία... τρία... λεμόνια...

— Γιὰ φαί, γιὰ σαλάτα, γιὰ γέμισμα τομάτες... Ἐδῶ οἱ καλὲς τομάτες...

Μόλις ὅμως, πᾶς νὰ διαλέξης μιὰ τομάτα ἡ ἀγριοφωνάρα τοῦ μανάβη

— Πέντε λεμόνια στὴ δραχμή, κυρά μου! Τζάμπα τὰ δίνουμε!

Κέφαλοι, λιθρίνια καὶ ἄλλα εἴδη ψαριῶν περιμένουν τὸν ἀγοραστή τους.

Στὰ παντοπωλεῖα θὰ δρῆτε τὴν καλύτερη φέτα καὶ νόστιμες ἐλιές.

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΓΟΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

σοῦ κόβει τὸ αἷμα:

— Ἂμ ἂν εἶναι κυρά μου νὰ ἀναστατώσης ὅλο τὸ καφάσι νὰ λείπη τὸ βύσσινο...

Καὶ σοῦ γεμίζει στὸ πῖ καὶ φῖ μιὰ σακκοῦλα τομάτες πράσινες κάτω—κάτω, σάπιες στὴ μέση καὶ καλὲς—ὧς δυὸ—τρεῖς— στὴν ἐπιφάνεια.

Ἐκεῖ, ὅμως, ποὺ χαζεύεις ἀμέριμνα, ἀκολουθώντας τὸ ἀνθρώπινο ρεῦμα, αἰσθάνεσαι κάτι σκληρὸ στὰ πόδια σου ἐνῶ μιὰ φωνὴ βαρειὰ, κοφτή, βραχνή, συρίζει πίσω σου.

— Δὲν μᾶς κάνεις τὴ χάρι ἡ ὑψηλότης σου νὰ κόψη στὴ μπάντα γιὰ νὰ περάσουμε;

Ἀλλὰ καὶ ὁ φίλος τοῦ Ἀριστογείτονος, Ἁρμόδιος, ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά του στὸν πιὸ κάτω δρόμο,δὲν εἶχε καλύτερη μεταθανάτια τύχη. Ἴσα—ἴσα ποὺ ἐδῶ ἐπικρατεῖ χειρότερη σύγχυσι γιατὶ οἱ πάγκοι εἶναι τοποθετημένοι σὲ τετραπλῆ σειρὰ καὶ ἔτσι μανάδηδες καὶ πελάτες εἶναι περισσότεροι. Τὰ φασολάκια, οἱ μελιτζάνες, τὰ κολοκύθια, τὰ χόρτα, τὰ μῆλα, τὰ πεπόνια, τὰ ροδάκινα κατὰ μεγέθη, ποιότητα καὶ προέλευσι ὑψώνονται σὲ οὐρανομήκεις στίβες ἐμπρὸς ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ μανάδηδες φαντάζουν ἀσήμαντα ἀνθρωπάκια, ποὺ προσπαθοῦν νὰ ὑπογραμμίσουν τὴν παρουσία τους μὲ τὶς φωνές τους.

Καὶ ξαφνικὰ πίσω ἀπὸ ἕνα ψηλὸ τεῖχος ἀπὸ ἀργείτικα πεπόνια μιὰ φωνὴ μελωδική, μιὰ φωνὴ ὅλο κέφι καὶ μπρίο φθάνει σ' αὐτιά σας, σκεπάζοντας τὸν γύρω θόρυβο.

— Κουέστα πικολίσιμα σερενάτα...

Ἀπίστευτο καὶ ὅμως ἀληθινό. Ἐν μέσω λαχανοπαζάρου ὁ Καροζόνε λανσάρει τὶς τελευταῖες ἐπιτυχίες του ἀπὸ τὸ βάθος ἑνὸς καταστήματος—παράγκας μὲ δίσκους γραμμοφώνου. Ἀλλὰ ἡ βασιλεία τοῦ Καροζόνε δὲν κρατάει πολύ. Ἕνας πελάτης ζητάει δίσκους «βαρειᾶς» μουσικῆς καὶ ἡ ἐπιθυμία του ἐκτελεῖται ἐν τῷ ἅμα...

— Συννεφιασμένη Κυριακή...

Κὸ κὸ κοκοκό, σιγοντάρει μιὰ κότα πιὸ κεῖ, ποὺ περιμένει μέσα σ' ἕνα ξύλινο κλουβὶ τὸ τέλος της μαζὶ μὲ καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἄλλες μελλοθάνατες ὁμοφύλους της.

Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα μπρὸς στὸ μακελειό, ποὺ γίνεται ἀπέναντι στὰ κρεοπωλεῖα. Κάτω ἀπὸ ἐκτυφλωτικὰ φῶτα ἑκατοντάδες ἀρνιά, μοσχάρια, γουρούνια καὶ πουλερικὰ κρέμονται ἀπὸ τὰ τσιγκέλια ἀνάποδα, τεντωμένα, μὲ θολὰ μάτια καὶ ἀνοιγμένες τὶς κοιλιὲς ὁλόκληρα ἢ κομμένα κομματάκια—κομματάκια σὲ κόντρα φιλέτα, μπριζόλες καὶ παϊδάκια.

Πελώριοι χασάπηδες, ζωσμένοι τὰ χασαπομάχαιρα στὴ ζώνη τους, μὲ αἱματόβρεκτες ποδιὲς στέκονται δίπλα στὰ θύματά τους, διαλαλώντας τὶς χάρες τους:

— Εἶναι μικρά... εἶναι μωρά...

— Ἀχ ἕνα μπούτι...

Καὶ ρέει τὸ αἷμα ποταμηδὸν καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ καὶ τὸ χρῆμα τοῦ κοσμάκη ποὺ δίνει 42 δραχμὲς γιὰ 300 δράμια κρέας καὶ 100 δράμια κόκκαλα— ἔτσι δρίζει σοῦ λένε ἡ... Ἀγορανομία—ἐκτὸς ἂν προτιμᾶη τὰ κατεψυγμένα τῆς Βουλγαρίας, τῆς Τουρκίας, τῆς Πολωνίας, τῆς Οὐγγαρίας, τῆς Ἀργεντινῆς ἢ τῆς Βραζιλίας, ποὺ στοιχίζουν πολὺ φθηνότερα.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ νομίσετε πὼς καὶ οἱ χασάπηδες δὲν διέπονται ἀπὸ καλλιτεχνικὰ αἰσθήματα, νὰ ἕνα ραδιόφωνο, δίπλα σὲ μιὰ κρεατομηχανὴ σκορπάει τοὺς πιὸ ἀπαλοὺς ἤχους ἑνὸς βιεννέζικου βάλς ἑνῶ ἔξω ὁ χασάπης ὡρύεται λὲς καὶ εἶναι ὁ ἴδιος ἀρνὶ καὶ τὸν σφάζουν:

— Δὲν τὸ δίνω... δὲν τὸ δίνω... δὲν τὸ δίνω τὸ ἀρνί. Δὲν τὸ δίνω σ' ὁποιον—ὁποιον... Μόνο γιὰ τοὺς φίλους τόχω...

Ἀφίνουμε τὸν κρανίου τόπο καὶ μπαίνουμε ἢ μᾶλλον εἰσπλέουμε, στὴν ψαραγορά, τσαλαβουτώντας στὰ βρώμικα νερά.

Πάνω στοὺς μαρμάρινους πάγκους ἀπλώνονται χωρισμένα κατὰ κατηγορίες, ὅλοι οἱ θησαυροὶ τῆς ἑλληνικῆς θάλασσας ἀπὸ παλαμίδες, κεφάλους, μαρίδες, γόπες, λαβράκια, τσιποῦρες, γλῶσσες καὶ μπαρμπούνια μέχρι συναγρίδες, σαρδέλλες, γαύρους, σαφρίδια κ.λ.π.

Στοὺς δυὸ στενοὺς διαδρόμους τῆς ἀγορᾶς ἕνα πλῆθος, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, γιὰ νὰ ἀποφύγη τὶς λακκοῦδες καὶ τὸ κατάβρεγμα, πηγαινοέρχεται ἀναποφάσιστο ἐμπρὸς στοὺς πάγκους ὅπου οἱ ψαράδες μὲ ψηλὰ τσόκαρα, καταβρέχουν ἀδιάκοπα τὰ ψάρια, ποὺ τέτοιο νερὸ δὲν τὸ εἶχαν δῆ οὔτε στὴ θάλασσα.

Σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ψαραγορᾶς ὑπάρχουν καὶ τά... ἀκροπωλεῖα (κοινῶς πατσατζίδικα) ὅπου τοποθετημένα στὴ σειρὰ βλέπει κανεὶς ἑκατοντάδες πόδια σὰν σὲ διαγωνισμὸ γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῆς μὶς ὑφηλίου.

Μετὰ τὴν ψαραγορὰ φθάνουμε στὴν ὁδὸ Σοφοκλέους—ὅταν μᾶς τὸ ἐπιτρέπουν τὰ τράμ, τὰ λεωφορεῖα, τὰ φορτηγά, οἱ μοτοσυκλέτες, οἱ δέσποες, τὰ μοτοσακὸ καὶ τὰ ποδήλατα ποὺ κατεβαίνουν τὸ δρόμο σ' ἕνα κῦμα ἀδιάκοπο ὅπου χιλιάδες Ἀθηναῖοι καὶ Ἀθηναῖες μὲ δίχτυα, σακκοῦλες, καλαθάκια, τσάντες καὶ χαρτοφύλακες ἀκόμα, συνωστίζονται στὰ μεγάλα μπακάλικα καὶ τὰ βουτυροπωλεῖα, ἀγοράζοντας μὲ τὸ πιὸ σοβαρὸ ὕφος τοῦ κόσμου 50 δράμια σαρδέλλες ἢ τυρί.

Γιατὶ ἔτσι διστακτική; Ἕνα φράγκο τὸ ματσάκι τὸ σέλινο καὶ τὰ καρότα.

Γιατὶ ὅταν ἀποφασίζη ὁ Ἀθηναῖος νὰ κατέβη στὴν Ἀγορὰ τὸ κάνει γιὰ νὰ ἀγοράση κάτι ἐκλεκτό, κάτι φρέσκο, κάτι νόστιμο, ποὺ δὲν τὸ βρίσκει στὴ γειτονιά του, ἄσχετα ἂν αὐτὸ τὸ κάτι εἶναι ρέγγες ἢ βούτυρο Ὁλλανδίας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἔκφρασί τους ἔχει κάτι ποὺ σοῦ θυμίζει ἱεροτελεστία. Δὲν ψωνίζουν ἁπλῶς ἀλλὰ σκέπτονται, λογαριάζουν, ἀναμετροῦν, παίρνουν ἀποφάσεις. Τὰ ψώνια εἶναι μιὰ δουλειά, ποὺ ἀπαιτεῖ πολὺ γνῶσι καὶ πείρα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ Δημαρχείου ποὺ ὀρθώνεται πιὸ κάτω στὴν πλατεῖα Λουδοβίκου, δυὸ κτίρια παλαιότερα ἐστόλιζαν τὴν κεντρικὴ ἀγορά. Τὸ Βαρβάκειο καὶ τὸ θέατρο Μπούκουρα στὴν πλατεῖα τοῦ θεάτρου, ποὺ κτίστηκε τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1839 καὶ στέγασε ὅλες τὶς καλλιτεχνικὲς δόξες τῆς ἐποχῆς, ὅπως τοὺς Ἀριστία, Παντελῆ Σούτσα, Πιπίνα Βονασέρα, Δημήτρη Ἀλεξιάδη κ.ἄ.

Πολὺ ἀργότερα, τὸ 1884, ἐπὶ δημαρχίας Δ. Σούτσου καὶ μετὰ ἀπὸ μιὰ πυρκαϊά, ποὺ κατέστρεψε τὰ ξύλινα παραπήγματα τῆς τότε δημοτικῆς ἀγορᾶς, ὁ Δήμος ἄρχισε νὰ κτίζη τὴ νέα κεντρικὴ Ἀγορά, ποὺ τέλειωσε τὸ 1886 καὶ ἐστοίχισε **460.000** δραχμές.

Τὰ χρόνια ἐκεῖνα οἱ κυρίες καὶ οἱ δεσποινίδες τῶν καλῶν οἰκογενειῶν δὲν πατοῦσαν τὸ πόδι τους στὴν Ἀγορά, ἀκολουθώντας ἔτσι τὴν ἀρχαία παράδοσι.

Πράγματι στοὺς ἀρχαίους χρόνους οἱ Ἑλληνίδες δὲν πήγαιναν στὴν ἀγορὰ παρὰ σὲ ὡρισμένες μόνο περιπτώσεις. Μερικοὶ συγγραφεῖς ἐν τούτοις ἀναφέρουν ὅτι σὲ ἀρκετὲς ἀγορὲς ὑπῆρχε ἕνα ἰδιαίτερο τμῆμα, τὸ γυναικεῖο, ὅπως τὸ ὀνομάζαν, ὅπου γυναῖκες ἐπαγγελματίες πουλοῦσαν ψωμί, ταινίες ἢ λουλούδια. Στὴν ἀγορὰ τῶν Ἠλείων, σύμφωνα μὲ τὸν Παυσανία, ὑπῆρχε εἰδικὸ οἴκημα γιὰ τὶς γυναῖκες: «Παποίηται καὶ ταῖς γυναιξὶ οἴκημα ταῖς ἐκκαίδεκα καλουμένας, ἔνθα τὸν πέπλον ὑφαίνουσι τῆς Ἥρας»... (Κατασκεύασαν ἰδιαίτερο οἴκημα γιὰ τὶς γυναῖκες, τὶς ἀποκαλούμενες δεκαέξη, ὅπου ὑφαίνουν τὸν πέπλο τῆς Ἥρας). Ἀντίθετα, κατὰ τὸν Ἡρόδοτο, στὴν Αἴγυπτο, κατὰ κανόνα στὴν ἀγορὰ πήγαιναν οἱ γυναῖκες γιὰ νὰ πουλήσουν ἢ νὰ ἀγοράσουν ἐνῶ οἱ ἄνδρες ἔμεναν στὸ σπίτι.

Σήμερα ὅμως, ἀνάμεσα στὸ παρδαλὸ πλῆθος ποὺ πάει κι' ἔρχεται στὴν ὁδὸ Ἀθηνᾶς καὶ στὶς παρόδους της, ἡ πλειοψηφία ἀποτελεῖται ἀπὸ γυναῖκες ποὺ ἀναζητοῦν ἐκεῖ ὅ,τι πιὸ φρέσκο ὑπάρχει καὶ ἐκλεκτό.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΛΤΕΖΟΥ

Τὰ ντόπια αὐγὰ ἀνακατεύονται ἐδῶ μὲ τὰ τουρκικὰ καὶ τὰ βουλγαρικά.

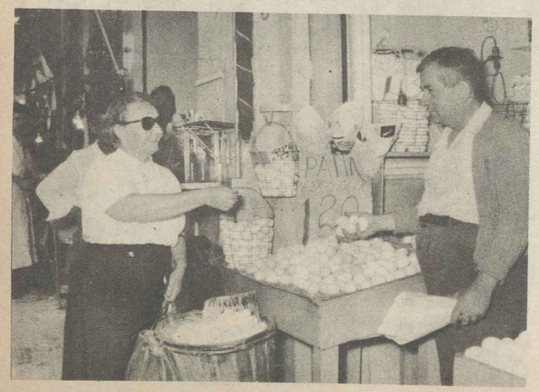

Ἡ νοικοκυρὰ τέλειωσε τὰ ψώνια της καὶ γυρίζει σπίτι της ἱκανοποιημένη.

Τὸ χαμένο ΟΝΕΙΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Ἡ Ἄντζελα, μιὰ χαριτωμένη καὶ πλούσια Βενετσιάνα, ποὺ εἶναι μόνη στὸν κόσμο, συνδέεται ἐρωτικὰ μὲ τὸν Αἰμίλιο, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶναι παντρεμένος μὲ τὴ Μαρτίνα, μιὰ ὑπερκοσμικὴ καὶ πανέξυπνη γυναίκα. Ὅταν ὅμως ἡ Ἄντζελα πηγαίνη νὰ παραδέρηση μόνη, τὰ γράμματα τοῦ Αἰμίλιο ἀραιώνουν, καὶ μετὰ σταματοῦν τελείως. Τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία, ἡ Ἄντζελα ἐπιστρέφει στὴ Βενετία καὶ μαθαίνει ἀπὸ τὸν κοινὸ φίλο τους τὸν Ἀρρίγκο Ντόσσι, ὅτι ὁ Αἰμίλιο πῆγε μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του στὸ Ἄζολο, γιὰ νὰ κάνη ἐγκεφάλωσι σκαλικοειδίτιδας καὶ μετὰ ν' ἀναπαυθῆ στὴν ἐξοχή. Ὅταν ἐπιστρέφουν ὁ Αἰμίλιο καὶ ἡ Μαρτίνα στὴ Βενετία, δέχονται τὴν ἐπίσκεψη τῆς Κλοτίλντης, φίλης τοῦ Ἀρρίγκο, ἡ ὁποία ἐκμυστηρεύεται στὴ Μαρτίνα ὅτι ὁ Ἀρρίγκο δὲν τὴν ἀγαπᾶ πιά. Ἡ Μαρτίνα, ἡ ὁποία ἔχει μάθει γιὰ τὶς σχέσεις τῆς Ἄντζελα μὲ τὸν ἄνδρα της, γιὰ νὰ φέρη ἰσορροπία μεταξὺ τους, λέει στὸν Αἰμίλιο ὅτι ἡ Ἄντζελα συνδέεται μὲ τὸν Ἀρρίγκο. Ἐν συνεχείᾳ, ὅταν ἡ Ἄντζελα πηγαίνη στὸ σπίτι νὰ δῆ τὸν Αἰμίλιο, τῆς λέει ὅτι ξέρει τὶς σχέσεις τους καὶ κρυφὰ του τῆ διώχνει ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἕνα βράδυ ἡ Ἄντζελα καλεῖ τὸν Ἀρρίγκο γιὰ νὰ φάνε μαζί, ἐπειδὴ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήση σὲ κάποιον, ἀλλὰ ἐνῶ ὁ Ἀρρίγκο ὁρίσκεται σπίτι τῆς χτυπᾶ ξαφνικὰ τὸ κουδούνι . . .

3 ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ της εἶχε ξαναβρῆ τὸ φυσικό του χρῶμα.

—Θέλεις νὰ πάω ἐγώ, Ἄντζελα; τὴ ρώτησε.

— Ὤ, ὄχι, εὐχαριστῶ. Πιὲς στὸ μεταξὺ τὸν καφέ σου.

Διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα μὲ βήματα ἀργά. Δὲν μποροῦσε νὰ τρέξη. Ἔνοιωθε νὰ παραπατᾶ. Πάτησε τὸ κουμπὶ τῆς πόρτας τοῦ δρόμου καὶ περίμενε. Κάποιος τὴν ἔκλεισε καὶ ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνη τὶς σκάλες. Δὲν χρειάστηκε νὰ σκύψη ἀπὸ τὸ κάγκελο, γιὰ νὰ δῆ ποιός εἶναι. Γνώριζε τὰ βήματά του.

— Αἰμίλιο!

—Εἶμαι ἐγώ, Ἄντζελα.

Τὸν εἶδε ξαφνικὰ μπροστά της καὶ ἄπλωσε τὰ μπράτσα της. Ἐκεῖνος τὴν ἔρριξε στὴν ἀγκαλιά του. Στὴ φαντασία της, ἡ Ἄντζελα, τὰ προησωπο ἀνέκφραστο, νὰ περνᾶ στὸ σαλόνι μ' ἕνα πρόβιαστικό «καλησπέρα» καὶ ἦταν ἕτοιμη γιὰ ν' ἀρχίση ἀμέσως τὴ μάχη. Τώρα δὲν μποροῦσε τὴν ἀγκαλιά του.

— Δὲν μοῦ λὲς νὰ περάσω, Ἄντζελα; τὴ ρώτησε ὁ Αἰμίλιο ἀπομακρύνοντάς την μὲ τρυφερότητα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του.

— Μὲ συγχωρῆς. Ὤ... Ἐγώ...

Δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ. Ἦταν σαστισμένη. Εἶχε ἔρθει λοιπόν! Εἶχε ξαναγυρίσει! Δὲν ἄκουγε μέσα της παρὰ μονάχα αὐτὴ τὴ φωνή.

— Ἔτρωγες; ρώτησε ὁ Αἰμίλιο, βλέποντας ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τὸ τραπέζι ποὺ ἦταν στρωμένο.

Μονάχα τότε θυμήθηκε πὼς στὸ ἄλλο δωμάτιο βρισκόταν ὁ Ἀρρίγκο.

— Ναί, εἶναι ἐδῶ καὶ ὁ Ἀρρίγκο, τοῦ εἶπε. Εἶχε ἔρθει νὰ μὲ δῆ, καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μείνη νὰ φάμε μαζί.

Τοῦ μιλοῦσε χαϊδεύοντάς του τὸ μπράτσο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ πὼς ὅλα αὐτὰ ἦταν ἀλήθεια, πὼς ἦταν πράγματι ἐκεῖνος. Δὲν τὴν ἀπασχολοῦσε τίποτ' ἄλλο, ἔτσι δὲν διάβασε τὴ σκέψι του, οὔτε εἶδε τὴ σκιὰ ποὺ πέρασε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του.

Ἡ φωνὴ τοῦ Αἰμίλιο, μόλις μπῆκε στὸ δωμάτιο, ἀκούστηκε ἐντελῶς φυσικὴ ἑνῶ χαιρετοῦσε τὸν Ἀρρίγκο.

— Γειά σου, Ἀρρίγκο, εἶπε. Χαίρουμαι ποὺ σὲ βλέπω.

— Γειά σου, Αἰμίλιο. Ἔχω ἀκόμη τὸν καφέ μου ἄθικτο. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ σοῦ τὸν προσφέρω πρὶν κρυώση. Μοῦ ἐπιτρέπεις, Ἄντζελα;

— Μά ὄχι, ὄχι. Πάω ἀμέσως νὰ φτιάξω ἕναν ἄλλο, ἀπάντησε ἐκείνη.

Εἶχε στὰ χεῖλη ἕνα φωτεινὸ χαμόγελο καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν. «Θεέ μου τί εὔκολα ποὺ ἦταν ὅλα» συλλογιζόταν «τί εὔκολο ποὺ ἦταν νὰ ζῆ κανείς». Θὰ ἤθελε νὰ τραγουδήση, νὰ γελάση, νὰ ἀγκαλιάση τὸ σπίτι ὁλόκληρο ἂν μποροῦσε. Ἔκανε νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀλλὰ ὁ Αἰμίλιο τὴ συγκράτησε.

— Ἔχω πιῆ ἤδη καφὲ στὸ σπίτι, εἶπε. Καὶ σύ, Ἀρρίγκο, πιὲς τὸ δικό σου, μὴν τὸν ἀφήσης νὰ κρυώση. Ὁ καφὲς ποὺ κρυώνει στὸ φλυτζάνι εἶναι κάτι πολὺ θλιβερό. Τὸ λέει καὶ ἡ γυναίκα μου.

Κάτι πάγωσε στὴν ἀτμόσφαιρα, ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ φράσι τοῦ Αἰμίλιο καὶ ἡ σιωπὴ ποὺ ἀκολούθησε ὑπογράμμισε τὴν ἐντύπωσι ποὺ εἶχε προκαλέσει. Ὁ Ἀρρίγκο ἔρριξε μιὰ κλεφτὴ ματιὰ στὴν Ἄντζελα ποὺ εἶχε μείνει στὸ κατώφλι τοῦ δωματίου καὶ ἦταν σὰν νὰ τὴν εἶχαν χαστουκίσει, ἔστω καὶ ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ χαμογελᾶ.

— Σὲ βρίσκω πολὺ καλά, εἶπε τέλος στὸν Αἰμίλιο. Δὲν φαίνεσαι κὰν ὅτι πέρασες τέτοια ταλαιπωρία.

Τῆς ἦταν δύσκολο νὰ μιλήση. Τώρα δὲν αἰσθανόταν πιὰ ὅπως πρώτα. Ἡ στιγμὴ ποὺ πέρασε στὸ διάδρομο, μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Αἰμίλιο, τῆς φάνηκε πολὺ μακρυνή. Αἰσθανόταν στὸ δωμάτιο τὴν ἀόρατη παρουσία τῆς Μαρτίνα, ποὺ γελοῦσε εἰρωνικὰ δείχνοντάς της τοὺς δύο χρυσοὺς της κυνόδοντες, καὶ τῆς ἔλεγε: «Ἀφησέ τον ἥσυχο στὴν κόλασί του, εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἐπιθυμεῖ πραγματικά».

Εἶδε τὸν Ἀρρίγκο νὰ σηκώνεται καὶ φώναξε μὲ ψεύτικο τόνο διαμαρτυρίας στὴ φωνή της:

— Ἀρρίγκο, μὰ στ' ἀλήθεια θέλεις νὰ φύγης ἀμέσως;

Ἐκεῖνος κατάλαβε. Στὴν ἐρώτησι αὐτὴ ποὺ φανέρωνε διαμαρτυρία, ὑπῆρχε καὶ μιὰ διπλωματικὴ ἀποπομπή. Ἦταν φυσικό.

— Πρέπει νὰ φύγω πράγματι, εἶπε. Εἴχαμε συμφωνήσει ἔτσι, ἄλλωστε. Ἕνα βράδυ ὅμως θὰ συγκεντρωθοῦμε ὅλοι στὴς Κλοτίλντης νὰ φάμε μαζί. Θὰ χαρῆ πολύ. Ἢ μποροῦμε νὰ πᾶμε νὰ φάμε ἔξω στὸ Μοντὲν ἢ στοῦ Βίντα. Πάντως στὴν ταράτσα τῆς Κλοτίλντης εἶναι καλύτερα παρὰ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ. Γρήγορα ὅμως, γιατὶ ἡ Κλοτίλντη θὰ φύγη γιὰ τὴν Κορτόνα.

— Μπᾶ, φεύγει; ἔκανε ὁ Αἰμίλιο ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Καὶ πῶς τὸ ἀποφάσισε;

—Πείσθηκε ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο. Εἶναι αὐτοκτονία νὰ μένη ἐδῶ πέρα, προπάντων μ' αὐτὴ τὴ ζέστη.

— Βέβαια. Καὶ ὕστερα ἐδῶ θὰ ἀρχίσουν οἱ βροχὲς. Ἐνῶ στὴν Κορτόνα τὸ κλῖμα εἶναι πιὸ ἤπιο. Μὲ λίγα λόγια θὰ μείνης μόνος. Εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ μένη ἕνας ἄνδρας μόνος. Χρειάζεται νὰ τὸν προσέχη κανεὶς.

Τὰ λόγια του ἔκαναν τὴν ἀτμόσφαιρα ἀκόμη πιὸ βαρειὰ. Εἶχαν εἰπωθῆ μὲ ἁπλότητα καὶ ὅμως ὅλοι αἰσθάνθηκαν νὰ ἐπηρεάζωνται δυσάρεστα.

— Καληνύχτα, Ἄντζελα, εἶπε ὁ Ἀρρίγκο. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ γεῦμα. Γειά σου, Αἰμίλιο.

— Γειά σου, ἀγαπητέ μου.

Ἡ Ἄντζελα τὸν συνώδευσε ὧς τὴν πόρτα. Ὅταν τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της, τὸ ἄφησε λίγο περισσότερο μέσα στὸ δικό του καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια, προσπαθώντας νὰ μαντεύση τὴ σκέψι του.

— Βλέπεις, Ἄντζελα, πὼς δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἀνησυχῆς, τῆς εἶπε.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι. Τὸ μόνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ σὲ βλέπω εὐτυχισμένη .

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά, ἀλλὰ δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ ἀπάντησι ποὺ ζητοῦσε.

Ἡ Ἄντζελα ἐπέστρεψε στὴν τραπεζαρία τρέχοντας. Περίμενε πὼς ὁ Αἰμίλιο θὰ τὴν ἀγκαλιάζε πρὶν ἀκόμη τῆς μιλήση γιὰ ὁ,τιδήποτε ἄλλο, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἦταν καθισμένος μπροστὰ στὸ παράθυρο καὶ κάπνιζε παρακολουθώντας ἀφηρημένα τοὺς καπνοὺς τοῦ ταιγάρου του.

—Αἰμίλιο!, τοῦ φώναξε.

Ἐκεῖνος σηκώθηκε, τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθήση στὴν πολυθρόνα ποὺ ἦταν πλάϊ στὴ δική του.

— Δὲν θέλεις νὰ περάσουμε στὸ σαλόνι; τὸν ρώτησε. Εἶναι ἀκατάστατα ἐδῶ.

— Φαίνεσαι στ' ἀλήθεια πολὺ καλά, Αἰμίλιο.

— Ναί, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχω γυρίσει κι' ὅλας στὴ Βενετία. Ὁ γιατρὸς μοῦ παράγγειλε ἀκόμη λίγη ἀνάπαυσι στὴν ἐξοχή. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ λείψω περισσότερο ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου. Εἶχα νὰ τακτοποιήσω ἕνα σωρὸ ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις. Ἴσως ὅμως, ἀργότερα, μπορέσω νὰ ξαναφύγω.

Μιλοῦσε πάντοτε μ' ἕνα τόνο ἀδιάφορο, κυττάζοντάς την ποὺ καὶ ποὺ ἀφηρημένα. Ἐκείνη ἔσκυψε τὸ κεφάλι ἀπογοητευμένη. Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε ἐλπίσει ὅτι ἡ συνάντησί τους θὰ ἦταν διαφορετική.

— Σὲ σκέφθηκα πολὺ τὸν τελευταῖο καιρό, Ἄντζελα ἐκεῖ πάνω στὸ Ἄζολο. Νομίζω ὅτι πο-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΤΕΡΕΖΑΣ ΣΕΝΣΙ

Τό χαμένο ΟΝΕΙΡΟ

τὲ δὲν σὲ σκέφθηκα τόσο.

— Περίεργο. Ἐγὼ φανταζόμουν τὸ ἀντίθετο. Ἐννοῶ ὅτι δὲν μοῦ ἔδωσες κανένα δεῖγμα αὐτῆς τῆς σκέψεως, τοῦ ἀπάντησε στεγνά.

— Περίμενα αὐτὴ τὴν παρατήρησή σου, τῆς ἀπάντησε. Μὰ τὰ πράγματα ἦρθαν τελείως ξαφνικά. Καὶ ὕστερα, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἤθελα νὰ σὲ ἀνησυχήσω. Σκεπτόμουν πὼς ἂν σοῦ ἔγραφα ὅτι θὰ κάνω ἐγχείρησι, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω εἰδήσεις μου μετά, θὰ ἦταν φοβερὸ γιὰ σένα. Δὲν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶγμα, ἀπὸ τὸ νὰ βρίσκεται κανεὶς σὲ ἀνησυχία, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ κάνῃ τίποτα. Θὰ δημιουργοῦσαν μιὰ κατάστασι πολὺ δυσάρεστη.

—Γιὰ ποιόν; ρώτησε ἡ Ἄντζελα ἤσυχα,μὲ λεπτὸ σαρκασμό.

— Μὰ γιὰ ὅλους, Ἄντζελα. Πρὸ παντὸς γιὰ σένα.

— Ναί, καταλαβαίνω, τοῦ εἶπε ἐκείνη, πάντως δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ σοῦ κάνω παράπονα, ἀγαπητέ μου. Καὶ ἀκόμη πολὺ περισσότερο νὰ κάνω καμμιὰ ἀνησυχία. («Ἤθελε νὰ μείνῃ ἥσυχος, εἶχε πῆ ἡ Μαρτίνα. Μακρυὰ ἀπὸ τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα. Νὰ μείνῃ μόνος μαζί μου»).

Ὁ Αἰμίλιο γύρισε καὶ τὴν κύτταξε. Ὕστερα τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὸ κουτὶ μὲ τὰ λουκούμια.

— Λουκούμια, εἶπε. Εἶναι δύσκολο νὰ τὰ βρῇ κανεὶς ἐδῶ. Ἀπὸ ποῦ τὰ πῆρες; Ἐξακολουθοῦν νὰ σοῦ ἀρέσουν πάντοτε;

— Μοῦ τὰ ἔφερε ὁ Ἀρρίγκο, ἀπάντησε ἀπλὰ ἡ Ἄντζελα.

— Ἔχει τὰ γοῦστά σου.

—Αἰμίλιο, ὁ Ἀρρίγκο ὑπῆρξε πάντα τόσο φίλος μας, τόσο δικός μας, θὰ μποροῦσες... (Θὰ πιστευοῦθ ἕνα γράμμα, ἕνα μήνυμα ἂν ἤθελε, μὰ σταμάτησε. Γιὰ ποιό λόγο νὰ τοῦ τὸ πῆ τώρα πιά, ἀφοῦ ἐκεῖνος δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ μοναχός του;)

— Πράγματι, εἶναι ὁ πιὸ καλός, ὁ πιὸ ἀξιαγάπητος φίλος. Ἤρθε νὰ μὲ βρῇ ἀκόμη καὶ στὸ Ἄζολο ἀρκετὲς φορές.

Ὁ Αἰμίλιο πέρασε τὸ χέρι του ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μαλλιά του μὲ μιὰ κίνησι ἀφηρημένη, ποὺ τὴ συνήθιζε.

— Ἐγὼ δὲν σοῦ ἔφερα τίποτα, Ἄντζελα, τῆς εἶπε. Μὲ συγχωρῆς.

— Τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι ἦρθες, Αἰμίλιο, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχεις κάτι νὰ μοῦ πῆς, συμπλήρωσε ψυχρά.

Ἐκείνος ἔκανε μιὰ ἀπότομη κίνησι, καὶ στράφηκε πρὸς τὸ μέρος της. Πίστευε ὅτι ἤξερε τὶς σκέψεις της. Ἐκείνη θὰ περίμενε ἀσφαλῶς μιὰ σκηνὴ ζηλοτυπίας, μικρὴ ἢ μεγάλη ἐπειδὴ βρῆκε τὸ φίλο του στὸ σπίτι της. Θὰ μποροῦσε νὰ τῆς ἔκανε αὐτὴ τὴ σκηνή, ἔστω καὶ μὲ τόνο ἐλαφρὸ ἢ ἀστεῖο. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ἡ Μαρτίνα, ὅλα ἔπαιρναν μιὰ διαφορετικὴ σημασία. Δὲν θὰ ἐπρόκειτο πιὰ γιὰ μιὰ σκηνὴ ἀλλὰ γιὰ κάτι πολὺ σοβαρότερο. Αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ περίμενε ἡ Ἄντζελα. Νὰ προσποιηθῇ ὅτι ἐθίγη ἀνεπανόρθωτα, νὰ προκαλέσῃ τὴν ὁριστικὴ ρῆξι, καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ. Θὰ φερόταν καὶ αὐτὴ σὰν ὅλες τὶς γυναίκες, παρ' ὅλο ποὺ τὴν εἶχε φαντασθῆ διαφορετική, καὶ ἴσως ἦταν φυσικὸ αὐτό. Μόνο ποὺ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νὰ τὴ βοηθήσῃ στὸ παιχνίδι της.

Τὴν κύτταξε κάμποση ὥρα, ἔτσι ὅπως ἤτανε καθισμένη στὸ πλαΐ του, τὸ κεφάλι λίγο γερμένο πρὸς τὰ ἐμπρός, τὸ γαλάζιο φόρεμα μὲ τὰ ἄσπρα πουά, καὶ τὰ θαυμάσια γυμνὰ μπράτσα της, ἕνα σύνολο ἀθῶο καὶ προκλητικὸ μαζί.

— Γιὰ πολλοὺς ἀνθρώπους σὰν καὶ μένα, εἶπε τέλος ὁ Αἰμίλιο, ἡ ἀρρώστεια ποὺ σὲ ἀναγκάζει νὰ μείνῃς στὸ κρεβάτι, δὲν εἶναι κάτι τὸ τρομερό. Εἶναι ἕνας τρόπος γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ κανεὶς καὶ ὁ μοναδικὸς τρόπος γιὰ νὰ σκεφθῇ τὴ ζωή του καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων, ποὺ ζοῦνε κοντά του. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετάζῃ κανεὶς καμμιὰ φορὰ τὸν ἑαυτό του Ἄντζελα, νὰ τοῦ λέῃ τί εἶναι καλὸ καὶ τί δὲν εἶναι, νὰ τὸν μαλώνῃ καὶ νὰ τὸν λυπᾶται.

— Μάλωσες γιὰ τίποτα τὸν ἑαυτό σου, Αἰμίλιο;

—Γιὰ πολλὰ πράγματα, Ἄντζελα, μὰ προπαντὸς γιὰ ἕνα μόνο. Ξέρεις ποιό.

— Θὰ μποροῦσα νὰ μάθω ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος;

Ἐκεῖνος ἔκρυψε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια του. Ἡ Ἄντζελα τὸν κύτταξε. Παρατηροῦσε τὰ χέρια του ποὺ ἦταν πολὺ ὡραῖα γιὰ ἕναν ἄντρα. Γιὰ πρώτη φορά, βλέποντας τὴ βέρα, αἰσθάνθηκε νὰ ὑποφέρῃ ἀδάσταχτα. Τῆς φαινόταν πὼς στεκόταν στὰ χείλη μιᾶς ἀβύσσου. Αἰσθανόταν ἴλιγγο.

— Σκέφθηκα πολὺ γιὰ μᾶς τοὺς δυό, συνέχισε ὁ Αἰμίλιο. Γιὰ τὸ τί ὑπῆρξα γιὰ σένα.

— Ὑπῆρξες τὸ πάν καὶ αὐτὸ τὸ ξέρεις, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Θυμήθηκε ξαφνικὰ τὰ λόγια τῆς Μαρτίνα: «Ὑπῆρξε εἶναι ἡ σωστὴ λέξι. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει πιά».

— Τὸ πάν. Ναί, Ἄντζελα. Ἀλλὰ προπαντὸς ὑπῆρξα γιὰ σένα ἕνας ἔνοχος.

—Ἂν τὸ πάρῃς ἔτσι, θὰ μποροῦσες νὰ πῆς δυὸ ἔνοχοι. Εἴμαστε καὶ οἱ δυὸ ἔνοχοι ἀπέναντι τῆς γυναίκας σου, ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, ἔστω καὶ ἂν δὲν πειράξαμε ποτὲ κανένα κι' οὔτε κανεὶς ὑπέφερε ποτὲ ἐξ αἰτίας μας καὶ οὔτε κάν θὰ ὑπέφερε μαθαίνοντας τὴν ἀλήθεια.

—Ὄχι, ἡ Μαρτίνα δὲν ὑπέφερε. Αἰσθανόταν νὰ θίγεται λίγο ὁ ἐγωϊσμός της ἀλλὰ δὲν ὑπέφερε. Ἡ Ἄντζελα ἦταν δέβδαιη γι' αὐτό.

—Ἄλλωστε, ὅταν γνωριστήκαμε, συνέχισε, δὲν ἤμουν κανένα κοριτσάκι, καὶ πολὺ περισσότερο δὲν ἐλπαι τώρα. Ἤξερα ἀκριβῶς τί θὰ συνέβαινε καὶ ποῦ θὰ μὲ παρέσυρε τὸ ρεῦμα ποὺ στὴν ὁρμὴ του ἀφέθηκα. Δὲν νομίζω ὅτι σοῦ παραπονέθηκα ποτὲ γι' αὐτό.

Ἐνῶ μιλοῦσε κρατοῦσε τὸ κεφάλι ψηλά, ἂν καὶ ἦταν πολὺ χλωμή.

— Ἤξερες τί θὰ συναντήσῃς, Ἄντζελα, ἀλλὰ ὄχι τί θὰ ἄφιες πίσω σου, τῆς ἀπάντησε.

Τὴν κύτταξε κατάματα; ἀλλὰ στὸ βλέμμα του δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἐκπληξι οὔτε πόνος.

—Τί ἄφινα;

— Μά, τὸν ἑαυτό σου, Ἄντζελα, τὰ νειάτα σου. Μιὰ ζωὴ γαλήνια, ὅλα αὐτὰ ποὺ ἐγὼ σοῦ ἀφαιρῶ γιὰ νὰ σὲ ὁδηγήσω σ' ἕνα δρόμο χωρὶς διέξοδο. Ἔστω καὶ ἂν δὲν ἤσουν ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, εἶχες δικαίωμα σ' ὅλα αὐτά. Ἔχεις δικαίωμα, Ἄντζελα.

— Ἔχω δικαίωμα! ἐπανέλαβε ἐκείνη μ' ἕνα χαμόγελο. Πολὺ νομικὴ ἔκφρασι. Πράγματι, ὅταν οἱ δικηγόροι μιλᾶνε στὰ γραφεῖα τους γιὰ θέματα τῆς καρδιᾶς, ἡ καρδιὰ μένει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Κατάλαβα. Ἡ ἀρρώστεια σου σ' ἔκανε νὰ δῆς πιὸ κοντὰ τὸ συμφέρον μου, τὰ δικαιώματά μου. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, Αἰμίλιο. Ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ ξέρω αὐτὲς οἱ σκέψεις σου, σὲ ποιό συμπέρασμα σ' ἔκαναν νὰ καταλήξῃς; Ἐσὺ θὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν «ἀνυπόφορη» ζωή σου, καὶ μένα θὰ μὲ ὁδηγήσῃς στὸν ἴσιο δρόμο. Ἔτσι; Σκέπτεσαι πὼς σ' ἕνα καλὸ κορίτσι, σ' ἕνα νόστιμο κορίτσι, μπορεῖ κανεὶς νὰ συγχωρήσῃ ἕνα σφάλμα. Καὶ δὲν θὰ εἶναι δύσκολο γιὰ μένα νὰ συναντήσω ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ σκέπτεται σοβαρά, καὶ θὰ μὲ ὁδηγήσῃ σ' ἕνα δρόμο χωρὶς ἀδιέξοδο. Περίεργο. Δὲν μὲ ἐκπλήττουν οἱ σκέψεις σου. Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς τὶς ἔχω ἤδη ἀκούσει νὰ τὶς ψιθυρίζουν καὶ ἄλλοι.

—Δὲν ἀμφιβάλλω, τῆς ἀπάντησε ὁ Αἰμίλιο μ' ἕνα σαρκασμὸ ποὺ ἐκείνη δὲν πρόσεξε. Καὶ γι' ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ βλέμμα του πῆγε στὸ στρωμένο τραπέζι καὶ στὸ κουτὶ μὲ τὰ λουκούμια.

Μὰ οὔτε αὐτὸ τὸ ἀντελήφθηκε ἡ Ἄντζελα.

«Κουράγιο, ἔλεγε μέσα της. Καταβάθος ἤξερες πὼς κάποτε θὰ ἔφτανε αὐτὴ ἡ στιγμή. Καὶ δὲν σ' ἐνοιαζε. Σοῦ ἀρκοῦσε ἡ ὥρα τῆς εὐτυχίας. Τώρα ὅμως ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ πληρώσῃς. Κουράγιο, δὲν πρέπει νὰ ταπεινωθῆς. Δὲν πρέπει προπαντὸς νὰ κλάψῃς. Ἀργότερα, ὅταν θὰ μείνῃς μόνη...»

— Μήπως σκέφθηκες καὶ καμμιὰ πιθανότητα ἀποκαταστάσεώς μου, Αἰμίλιο; Μήπως ἔχεις στὸ νοῦ σου κανένα σχέδιο;

«Μπορεῖ λοιπὸν νὰ ἔρθῃ ἡ στιγμή, σκεπτόταν, ποὺ δυὸ ἄνθρωποι ποὺ ἀγαπήθηκαν, νὰ καταντήσουν νὰ μιλοῦν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο; » Δὲν πίστευε πιὰ στὸν ἑαυτό της, οὔτε σ' ἐκεῖνον. Ἀκόμη καὶ τὸ περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ της τῆς φαινόταν ἄγνωστο, ξένο. Ποιός ἤξερε ποῦ βρισκόταν, τί τῆς συνέβαινε.

—Σταμάτησε τὴν εἰρωνεία, Ἄντζελα, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μὴ ἀπερδεύῃς τὴ συνείδησί μὲ τὸν κυνισμό. Διαφορετικά, θὰ ὑποθέσω πὼς δὲν μὲ καταλαβαίνεις πιά. Πῶς δὲν μὲ κατάλαβες ποτέ σου. Σὲ παρακαλῶ, Ἄντζελα. Θυμήσου πὼς ὑπῆρξαν ὡραῖοι καιροὶ γιὰ μᾶς.

— Ὑπῆρξαν, ἐπανέλαβε ἐκείνη καὶ κύτταξε γύρω της μὲ βλέμμα ἄδειο. Ἴσως νὰ ἔχῃς δίκηο, ὁ Αἰμίλιο. Ἐγὼ δὲν ἤμουν ἄρραστη γιὰ νὰ μείνω στὸ κρεβάτι καὶ νὰ ἐξετάσω τὸν ἑαυτό μου. Αὐτὸ δὲν χρειάζεται γι' αὐτοὺς ποὺ ζοῦνε μόνοι. Πραγματικὰ μόνοι. Μποροῦν νὰ ἐξετάζουν τὸν ἑαυτό τους καὶ τὶς καταστάσεις, σὲ κάθε στιγμή. Ἔτσι, πολλὰ πράγματα ποὺ μοῦ φαίνονταν σωστὰ προηγουμένως, τὰ βρίσκω τώρα λοῦμε γιὰ τύφλες. Ἂς χωρίσουμε τοὺς δρόμους μας ἀφοῦ τὸ ρεῦμα ποὺ μᾶς παρέσυρε ἀλλάζει πορεία γιὰ τὸν καθένα καὶ ἀφοῦ αὐτὸ ἦταν μοιραῖο νὰ συμβῇ κάποτε, ἀλλὰ ἂς φροντίσουμε τουλάχιστο νὰ χωρίσουμε χωρὶς πικρὰ λόγια.

Νά, εἶχε πῆ πιὰ τὴ φοβερὴ λέξι ἐνῶ χωρίσαμε» μιὰ λέξι ποὺ δὲν φανταζόταν ὅτι θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ προφέρῃ.

Γύρισε καὶ τὸν κύτταξε, ἐλπίζοντας ἀκόμη ὅτι ἐκεῖνος θὰ ἔκανε μιὰ κίνησι διαμαρτυρίας, θ' ἀρνιόταν αὐτὴ τὴ λύσι, ἢ θὰ τὴν ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του καὶ θὰ τὰ ξεχνοῦσαν ὅλα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν μιλοῦσε, καθόταν σκεπτικός, μὲ μαξεμένα φρύδια καὶ μιὰ περίεργη πτυχὴ στὴν ἀκρη τῶν χειλιῶν. Ὕστερα, ξαφνικά, σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾶ πάνω—κάτω στὸ δωμάτιο. Πότε—πότε σταματοῦσε καὶ κύτταζε τὸ πάτωμα.

Ἡ Ἄντζελα σηκώθηκε καὶ αὐτή. Τῆς φάνηκε πὼς δίκεκρινε στὰ μάτια του μιὰ πονεμένη λάμψι.

— Αἰμίλιο..., ψιθύρισε.

— Δὲν εἶναι τίποτα, Ἄντζελα. Εἶμαι λίγο ἀδύνατος ἀκόμη.

— Ἐδῶ. Εἶναι ἀργὰ γιὰ σένα, τοῦ εἶπε. Ἴσως δὲν εἶσαι ἀκόμη συνηθισμένος νὰ μένῃς ἔξω ἀργά.

Ἂν ἔπρεπε νὰ τελειώσουν ὅλα, ἂς τελείωναν ὅσο γιυότερα πιὸ γρήγορα.

—Ἔχεις δίκηο, τῆς εἶπε ἐκεῖνος χαμογελώντας.

Ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά. Ἐκείνη ὅμως τραβήχτηκε. Αὐτὸ ὄχι, δὲν τὸ ἤθελε. Ἂς ἔλειπαν οἱ τρυφερότητες τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Ἔπρεπε νὰ φερθοῦν φυσικά, σὰν νὰ μὴν ἦταν αὐτὴ ἡ τελευταία τους συνάντησι. Διαφορετικά, θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ συγκρατηθῆ ἄλλο.

— Δὲν σοῦ προσέφερα τίποτα, τοῦ εἶπε.

— Ἔχεις ἀκόμη καιρό, ἀπάντησε ὁ Αἰμίλιο, καὶ πλησίασε μόνος του προὸς τὸ μικρὸ κινητὸ μπάρ. Πῆρε ἀπὸ μέσα μιὰ μποτίλια κονιάκ, καὶ δίστασε—ἐκεῖνη τὸ ἀντελήφθηκε—προκειμένου νὰ δγάλῃ ἕνα ἢ δύο ποτήρια.

—Ὅσο γιὰ μένα, τοῦ εἶπε.

Μόνο αὐτό, ἔλειπε νὰ πιοῦν μαζί, ἀκόμη καὶ νὰ τσουγκρίσουν τὰ ποτήρια τους. Μὰ ἐκεῖνος οἱ τόσο γνωστὲς κινήσεις τοῦ Αἰμίλιο, ἐκείνη ἡ τρυφερὴ οἰκειότητα ποὺ ὑπῆρχε ἀνάμεσά τους, τὸ ὅτι ἐκεῖνος ἤξερε ποῦ βρισκόταν τὸ κάθε πρᾶγμα τοῦ σπιτιοῦ, παρ' ὅλίγο νὰ τὴν κάνουν νὰ βάλῃ τὰ κλάματα.

Ὁ Αἰμίλιο ἄδειασε τὸ ποτήρι του μονορούφι, στάθηκε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ κυττάξῃ τὴ ζωγραφιὰ ποὺ ἦταν πάνω στὴν ἐτικέτα τῆς μποτίλιας. Ὕστερα διευθύνθυκε ἀργὰ πρὸς τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας καὶ φθάνοντας ἐκεῖ, στράφηκε.

Ἡ Ἄντζελα τὸν πλησίασε, πέρασε ἀπὸ μπροστά του καὶ τὸν ὡδήγησε ὡς τὴν ἔξοδο. Αἰσθανόταν τὸ κεφάλι της νὰ βουΐζῃ, τὰ μάτια της νὰ θολώνουν γιὰ μιὰ στιγμή.

— Δὲν θὰ προφτάσης πιά, τὸ βαποράκι,τοῦ εἶπε.

— Δὲν πειράζει, θὰ πάω μὲ τὰ πόδια. Εἶναι κοντά.

Γύρισε καὶ τὴν κύτταξε μιὰ στιγμή. Τὰ μάτια του ἦταν στεγνά. Ὕστερα ἄνοιξε ἀπότομα τὴν πόρτα.

— Καληνύχτα, Ἄντζελα.

— Καληνύχτα.

Ἡ Ἄντζελα ἔκλεισε ἀμέσως τὴν πόρτα, πίσω του, γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὸν ἦχο τῶν δημάτων του. Διέσχισε τὸ χῶλ. Ἡ ἀπόλυτη σιωπὴ τοῦ σπιτιοῦ τῆς προξένησε περίεργη ἐντύπωσι. Τῆς φαινόταν σὰν ἕνα σκοτεινὸ κύμα, ποὺ ἀνέβαινε, ἀνέβαινε νὰ τὴν πνίξῃ. Καὶ ἔγειρε πίσω τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ μὴ βουλιάξῃ στὴν ἄβυσσο.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ἡ Ἄντζελα κύτταξε τὴν συνταξιδιώτισσά της ποὺ ἦταν καθισμένη ἀντίκρυ της, καὶ ἤρθε στὸ νοῦ της ἕνα μακρυνὸ πρόσωπο, μιὰ δασκάλα τῶν γαλλικῶν τῆς πρώτης ἢ τῆς δευτέρας τάξεως τοῦ δημοτικοῦ. Δὲν μπροῦσε νὰ πῆ κανεὶς πὼς ἔμοιαζαν, ἴσως δὲν εἶχαν κάν τὸ ἴδιο χρῶμα οὔτε τὰ ἴδια χαρακτηριστικά, ἀλλὰ ὑπῆρχε κάποιος σχέσι ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς δυὸ γυναίκες σ' ἐκεῖνη ποὺ δὲν ἤταν παρὰ μιὰ ἀνάμνησι καὶ σ' αὐτὴ ποὺ ἔβλεπε τώρα ἀπέναντί της. Κάτι στὴν ἔκφρασι, κάτι στὸν τρόπο ποὺ ἀνοιγόκλειναν τὰ μάτια μὲ τὶς μακρυὲς φευτίκες βλεφαρίδες; «Ἴσως ἡ Ἄντζελα δὲν τὴ θυμόταν πιὰ τὴν παλιὰ καθηγήτρια τῶν γαλλικῶν, καὶ ὅμως τώρα τὴν ξαναβλέπει, καὶ μαζί μ' ἐκείνη ξανάβλεπε τὸν κῆπο τοῦ σχολείου, μὲ τοὺς τοίχους σκεπασμένους ἀπὸ μοῦρ περικοκλάδες, καὶ ἀντηχοῦσε σ' αὐτὰ τὴς τὸ παιδικὸ ξεχασμένο τραγούδι: «Περνώντας πλαΐ στὸ μῆλο, περνώντας πλαΐ στὸ μῆλο, συνάντησα στὸ βρόμο μου...»

Τὸ τραῖνο σταμάτησε σὲ κάποιο σταθμό, καὶ μερικοὶ ἐπιβάτες κύτταξαν ἀπὸ τὸ παράθυρο νυσταγμένοι. Ἤταν ἡ ὥρα ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὶς ταβέρνες τὰ θερμὸς μὲ τὸν καφέ, καὶ ἄναβαν τὰ πρώτα τσιγάρα. Ἡ ξανθειὰ Ἐγγλέζα ποὺ φλυαρούσε ὅλο τὸ δράδυ μὲ τὸν πανύψηλο Σουηδό, εἶχε χάσει πιὰ τὴν ὡραία ρόδινη φρεσκάδα της, καὶ ἡ καλοφτιαγμένη Γερμανίδα ἄνοιγε μὲ τὸ ζόρι τὰ δλεφαρά της. Στὴν ἄλλη γωνιὰ τοῦ κουπὲ ἡ ἡλικιωμένη Γαλλίδα κυρία κύτταζε στὸν καθρέφτη τὸ χαλασμένο της μακιγιάζ καὶ διώρθωνε πρόχειρα τὶς μοῦ τσοῦφες τῶν μαλλιῶν ποὺ ἐπερταν ἀκατάστατα στὸ μέτωπό της. Στὴν ἄτακτη μόσφαιρα πλανιόταν μιὰ μυρουδιὰ ἀπὸ καφέ, τσαΐ καὶ κολώνια.

Στὴν ἀρχή, ἡ Ἄντζελα εἶχε σκεφθῆ νὰ ταξιδέψῃ μὲ τὸ δαγκὸν—Λί, ἀλλὰ ὁ φόβος τῆς μοναξιᾶς τὴν τρόμαξε. Ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶχε ἀναλλάξει λέξι μὲ τοὺς συνταξιδιώτες της, ἐκείνη ἡ ἀνθρώπινη πνοή, ἀκόμη καὶ τὸ εὐγενικὸ ροχαλητὸ τῆς κυρίας ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἦταν κάτι τὸ ζωντανό, ἐκείνη τὴ δύσκολη νύχτα τῆς φυγῆς. Εἶχε κοιμηθῆ ἐλάχιστα, καὶ κάθε τόσο ἔνιωθε πὼς ἔπεφτε ἀπὸ διάδρομο, γιὰ νὰ κυττάξῃ τὰ ψηλὰ δουνὰ τῆς Ἐλδετίας καὶ διαγράφωνται στὸν ὁρίζοντα. Τὰ μοναχικὰ σπιτάκια, ποὺ φωτισμένα ἀπὸ τὸ φεγγάρι, φάνταζαν ἀσπρογάλαζα πάνω στὰ μαῦρο φόντο τοῦ δάσους.

Εἶχε ἀκούσει τοὺς ἤχους τῆς νύχτας καὶ τὸ θόρυβο τῶν κινήσεων τοῦ ποταμοῦ, προσπαθώντας μ' ὅλα αὐτὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὴ σκέψι της καὶ νὰ ἀντλήσῃ λίγη αἰσιοδοξία. «Αὔριο» συλλογιζόταν, «αὔριο ἴσως μπορέσω καὶ γὼ νὰ τὰ δῶ ὅλα αὐτὰ μὲ ἐνδιαφέρον, καὶ ἴσως μὲ κάποια προσδοκία».

Τὸ πρωϊνὸ ἦταν γκρίζο, ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ ἥλιος ἔβαψε μὲ μιὰ ρόδινη ἀπόχρωσι τὰ σύννεφα τοῦ νοτίου.

Ἡ Ἄντζελα ἄνοιξε καὶ αὐτὴ τὴν τσάντα της μὲ γιὰ νὰ δγάλῃ ἀπὸ μέσα μερικὰ σάντουϊτς. Ἤταν μιὰ ὡραία καινούργια τσάντα. Καὶ ἡ ὅλλη τσάντα της ἦταν καινούργια ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπε, ποὺ τὴν ἄνοιγε, νόμιζε πὼς ἔβλεπε στὸ βάθος τὸ πακέτο μὲ τὰ γράμματα τοῦ Αἰμίλιο, τὰ γράμματα ἐκείνα ποὺ ἦταν ἤδη τὸ προμήνυμα τοῦ τέλους. Ἔτσι κατέληξε νὰ τὴ χαρίσῃ στὴ Βαλεντίνα, τὴν ὑπηρέτρια.

— Μά, κυρία, εἶναι ὁλοκαίνουργια! εἶχε φωνάξει μὲ ἔκπληξι ἡ νέα.

— Δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὸ νὰ σοῦ χαρίζω πάντοτε παλιὰ πράγματα.

— Μὰ εἶναι μεγάλη πολυτέλεια γιὰ μένα, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἡ ὑπηρέτρια κυττάζοντας τὴν τσάντα μὲ σεβασμὸ σχεδόν, καὶ ἀνοιγοκλείνοντας τὶς ἐσωτερικὲς θήκες.

— Μπορεῖς νὰ τὴ φυλάξῃς γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ γάμου σου. Θὰ παντρευτῆς δὲν εἶναι ἔτσι; τὴ συμβούλευσε ἡ Ἄντζελα.

— Τὸ ἐλπίζω. Θὰ ἐπιθυμοῦσα τόσο νὰ μοῦ δίνατε ἐσεῖς τὸ παράδειγμα, εἶπε δειλὰ ἡ Βαλεντίνα.

— Μὴν κυττᾶς τί κάνω ἐγώ. Θὰ ἦταν λάθος Βαλεντίνα.

Ἡ Ἄντζελα στράφηκε καὶ κύτταξε τοὺς κάμπους ποὺ ἀπλώνονταν τώρα μπροστά της. Ἀλλὰ τὰ μάτια της ἦταν ἀκόμη γεμάτα ἀπὸ τὶς εἰκόνες τοῦ πρόσφατου παρελθόντος. Δὲν ἔβλεπε τὰ δουνὰ καὶ τοὺς κάμπους, ἀλλὰ τὰ κανάλια τῆς Βενετίας, τὴν τελευταία της συνάντησι μὲ τὸν Αἰμίλιο καὶ τὴ Μαρτίνα: Ἡ Ἄντζελα στεκόταν μπροστὰ στὴ βιτρίνα ἑνὸς καταστήματος, καταβάλλοντας ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ ἀπαντοχλήσῃ τὸ μυαλό της μὲ κάτι ἐλαφρό, μὲ τὰ κομψὰ μοντελάκια ποὺ ἦταν ἀραδιασμένα πίσω ἀπὸ τὸ κρύσταλλο, ὅταν εἶδε νὰ δγαίνῃ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καταστήματος ἡ Μαρτίνα, μαζὶ μὲ μιὰ πωλήτρια.Κρατοῦσε στὰ χέρια της μιὰ ἐσάρπα ἀπὸ ρὰξ τούλι, κεντημένη μὲ πούλιες, ὕστερα φώναξε τὸν Αἰμίλιο νὰ δώσῃ καὶ αὐτὸς τὴ γνώμη του, καὶ ἐκείνος φάνηκε πίσω της, καὶ ἔκανε μιὰ χειρονομία ἀποδοκιμασίας πάνω στὸ ὕφασμα. Φαινόταν σὰν ἀφηρημένος ποὺ εἶναι τασκισμένος ἀπὸ ἕνα χωρισμό, γματα. Ἡ Ἄντζελα ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ τρέχοντας, ἀλλὰ ἡ Μαρτίνα τὴν εἶχε δῆ κι' ὅλας.

Ἄντζελα! τὴ φώναξε χαμογελώντας. Ἄντζελα, ἔλα ἐδῶ μιὰ στιγμὴ χρυσῆ μου. Κύτταξε καὶ σὺ ποὺ ἔχεις καλὸ γοῦστο. Πές μου τὴ γνώμη σου. Εἶναι δῶρο τοῦ Αἰμίλιο, ξέρεις. Μιλοῦσε ἔτσι, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ νοιώθῃ τὴ χαρὰ τῆς κωμωδίας ποὺ ἔπαιζαν.

Ἡ Ἄντζελα πλησίασε, ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς σφίξῃ τὰ χέρια, νὰ ἑνωθῆ μαζί τους ὅπως τόσες ἄλλες φορές. Μπόρεσε ἀκόμη νὰ πῆ πὼς ἡ ἐσάρπα ἦταν ὡραία, καὶ πὼς ἂν ὑπῆρχε καμμιὰ γαλάζια, θὰ ταίριαζε περισσότερο μὲ τὸ χρῶμα τῆς Μαρτίνα.

— Μὰ ναί, αὐτὸ ἤθελα καὶ γώ, μιὰ γαλάζια, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει πουθενά, συμφώνησε ἡ Μαρτίνα.

Κι' ἐκεῖ μπροστὰ στὸν καθρέφτη, ἔβγαλε γρήγορα γρήγορα τὴ ζακέτα της, καὶ ἔριξε τὴν ἐσάρπα στὸ γυμνό της ὦμο, ἀδιάφορη γιὰ τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου, ἀδιάφορη γι' αὐτὸ ποὺ θὰ ἔλεγε ὁ κόσμος: «Αὐτὴ ἡ κυρία Κουέρτσι εἶναι συμπαθητικὴ ἀλλὰ εἶναι δίδα». Τὰ πάντα ἦταν ἕνα κομπλιμέντο γι' αὐτήν.

— Θὰ κάνης καὶ σὺ ψώνια, Ἄντζελα;

— Ναί.

— Ἔλα μέσα ἔστω.

Σὰν ὑπνοβάτις ἡ Ἄντζελα μπῆκε στὸ κατάστημα, καὶ ἀγόρασε τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ βρῆκε μπροστά της, ἕνα τσαντάκι ἀπὸ μπροκὰρ στολισμένο μὲ χαμαιτυπὲς πέτρες.

— Ὤ, Ἐτοιμάζεσαι γιὰ ἐπίσημες δεξιώσεις; εἶπε ἡ Μαρτίνα.

—Ὄχι ἐδῶ. Φεύγω ταξίδι.

— Φεύγεις; Καὶ ποῦ πᾶς;

—Στὸ Παρίσι.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ συνάντησε τὸ βλέμμα τοῦ Αἰμίλιο. Τὸν εἶδε νὰ δαγκώνῃ τὰ χείλη του, καὶ νὰ δγάζῃ νευρικὰ τὸ πορτοφόλι του.

Ἀποφάσισε ἐπιτέλους, Μαρτίνα, εἶπε στὴ γυναίκα του. Πόσο κάνει; Ὕστερα ξαναστήκωσε τὸ βλέμμα του ἐπάνω της:

— Στὸ Παρίσι; πρόσθεσε μετά. Καὶ μὲ ποιόν;

— Αἰμίλιο! διαμαρτυρήθηκε ἡ Μαρτίνα. Μὲ τί δικαίωμα κάνεις τέτοιες ἐρωτήσεις. Βέβαια, εἶμαστε φίλοι, ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκειότης ἔχει τὰ δριά της.

— Μὲ κανένα, ἀπάντησε ἡ Ἄντζελα. Μὲ κάλεσε μιὰ φίλη μου.

Καὶ ἀναρωτιότανε μέσα της ἂν αὐτὴ ἡ κωμωδία θὰ μποροῦσε νὰ συνεχιστῆ. Ἔμεινε στὸ κατάστημα καὶ ἀφοῦ οἱ ἄλλοι δύο ἔφυγαν, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι εἶχε νὰ κάνη καὶ ἄλλα ψώνια, καὶ ὕστερα γύρισε σπίτι της ἐλπίζοντας πὼς ἐκεῖνος θὰ ἔτρεχε κοντά της γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ φύγῃ.

Ἀλλὰ ἐκε

Το χαμένο ΟΝΕΙΡΟ

τὴν κρατοῦσε αἰχμάλωτη) ἀλλὰ ὅταν ξυπνῶ, θὰ βλέπω ἀμέσως τὶς μεγάλες λεύκες, καὶ τὴν τριανταφυλλιὰ ποὺ φθάνει ἴσαμε τὸ παράθυρο.

— Καὶ ὁ Ἀρρίγκο ἀγαπᾶ τὴ φύσι, ψιθύρισε ἡ Ἄντζελα.

— Ναί, βέβαια, ἀλλὰ γιὰ κεῖνον δὲν ἤρθε ἀκόμη ἡ στιγμὴ νὰ ἀποτραβηχτῆ στὸ δικό μου κόσμο.

Ὕστερα ἡ συζήτησι στράφηκε σὲ ἄλλα θέματα. Μόνον ὅταν ἡ Ἄντζελα ἑτοιμάστηκε νὰ φύγη, συνέλαβε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ βλέμμα τῆς Κλοτίλντης νὰ στηρίζεται στὸ φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ, ποὺ προορίζοταν γιὰ τὸν Ἀρρίγκο. Μὰ ἀμέσως μετὰ ἡ Κλοτίλντη τῆς μίλησε γιὰ τὸ ταξίδι της, καὶ τῆς συνέστησε νὰ πάρη μαζί της ἕνα βαρὺ παλτό.

— Στὸ Παρίσι ὁ καιρὸς εἶναι πάντα τόσο ἄστατος τῆς εἶπε.

Τώρα οἱ ἀναμνήσεις σταματοῦσαν. Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, τὸ τραῖνο ἔμπαινε στὸ σταθμό. Ἡ Ἄντζελα φώναξε ἕναν ἀχθοφόρο, τοῦ ἔδωσε τὰ πράγματά της, καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο. Εἶχε ἐλπίσει στὴ χαρὰ αὐτῆς τῆς ἀφίξεως, ἀλλὰ τώρα ἔνοιωθε τὴν καρδιά της βαρειὰ ὅπως πρώτα. Τὴν παρηγοροῦσε μονάχα ἡ ἰδέα ὅτι δὲν εἶχε πολλὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ Παρίσι. Εἶχαν μείνει μὲ τὸν Αἰμίλιο πολὺ λίγο σ' ἐκεῖνη τὴν ἀπέραντη πόλι, καὶ τὸ μόνο ποὺ εἶχε συγκρατήσει μέσα της, ἦταν ἡ μέρα ποὺ ἔκλεψαν περάσει στὸ Λούβρο, καὶ τὰ πέντε λεπτὰ ποὺ εἶχαν σταθῆ γιὰ νὰ κυττάξουν τὴν πρόσοψη τῆς Νότρ—Ντάμ.

«Θὰ ἔρθω στὸ σταθμὸ νὰ σὲ παραλάβω», τῆς εἶχε γράψει ἡ Φαμπρίτσια. «Ἐλπίζω πὼς θ' ἀναγνωρίση ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Δὲν ἔχουν περάσει βέβαια πάρα πολλὰ χρόνια, ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω παχύνει. Ἐχω ἀλλάξει πολύ».

— Ἄντζελα! Καλῶς ἦρθες.

Ἡ Ἄντζελα κύτταξε ξαφνιασμένη τὴν κοκκινομάλλα κυρία μὲ τὶς τολμηρὲς καμπύλες, ποὺ ἄνοιγε ἐγκάρδια τὴν ἀγκαλιά της.

— Φαμπρίτσια!

Αἰσθάνθηκε στὸ λαιμὸ ἕνα κόμπο συγκινήσεως. Ἡ Φαμπρίτσια εἶχε ἀλλάξει καταπληκτικά. Ἀπὸ λεπτὴ καὶ μελαχροινὴ ποὺ ἦταν, ἕνας τύπος Ἰνδιάνας, εἶχε μεταβληθῆ σὲ μιὰ παχουλὴ κοκκινομάλλα κυρία. Μόνο ἡ λάμψι τῶν ματιῶν της ἦταν ἡ ἴδια. Ἀλλὰ ἐκεῖνη ἡ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ τὴν πλημμύρισε ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Δὲν περίμενε πὼς θὰ βρισκόταν κάποιος νὰ τὴν ἀγκαλιάση φθάνοντας στὸ Παρίσι.

— Σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἦρθες, τῆς εἶπε.

— Θὰ ἐρχόμουν νὰ σὲ παραλάβω μὲ σημαῖες καὶ μουσικές, εἶπε ἡ Φαμπρίτσια γελώντας, ἀλλὰ δρῆκα ὅτι μόνη μου εἶμαι ἀρκετὰ διακοσμητική. Δὲν βρίσκεις; Κύτταξέ με. Ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι πάντα ἡ ἴδια. Δὲν ἔχεις ἐπιτρέψει στὴ ζωή σου νὰ δείξη οὔτε ἕνα χιλιόγραμμο παραπάνω.

—Εἶσαι θαυμάσια! τῆς εἶπε αὐθόρμητα ἡ Ἄντζελα.

Ἡ Φαμπρίτσια χαμογέλασε.

— Φαίνεται πὼς αὐτὸ εἶναι ἡ μοίρα τῶν περισσοτέρων παντρεμένων γυναικῶν. Οἱ σίγουροι τοῖχοι ἑνὸς σπιτιοῦ, ἕνας ἄντρας ποὺ ὅταν δὲν σὲ γκρινιάζει, ἢ δὲν σοῦ κάνει τρυφερότητες, ροχαλίζει στὸ πλαί σου, γιὰ νὰ σοῦ θυμίση πὼς εἶναι αὐτὸς τὸ ἀφεντικό. Ὕστερα ἔρχονται τὰ παιδιὰ καὶ ὁ κύκλος τῆς ζωῆς εἶναι συμπληρωμένος. Ὅλα αὐτὰ εἶναι πράγματα ποὺ ὅταν εἴμαστε κορίτσια τὰ θεωροῦσαμε ἀνάξια λόγου, καὶ μᾶς φαινόντουσαν ἀνόητες μικροαστικὲς συνήθειες. Ἐσὺ σκέπτεσαι ἔτσι ἀκόμη;

— Ἐγὼ νομίζω πὼς δὲν σκεπτόμουν ποτὲ ἔτσι.

— Ἄ, μπράβο. Εἶσαι ἀρραβωνιασμένη;

— Ὄχι. Ἀλλά, ἂς μὴ μιλᾶμε γι' αὐτό, σὲ παρακαλῶ.

Προσπάθησε νὰ δώση στὴ φωνή της ἕναν τόνο ἐλαφρό, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε. Ἡ Φαμπρίτσια ὅμως δὲν τὸ ἀντελήφθηκε. Πέρασε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι της κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τῆς Ἄντζελα, καὶ αἰσθάνθηκαν καὶ οἱ δυὸ συγκίνησι.

— Ἔχω φέρει τὸ αὐτοκίνητό μας,εἶπε ἡ Φαμπρίτσια. Ὁ ἄντρας μου λείπει ταξίδι, καὶ θὰ γυρίση σὲ καιμιὰ ἑβδομάδα. Ἀνέθεσε σὲ μένα νὰ σὲ ὑποδεχθῶ.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ἡ Ἄντζελα. Ἀγαπιόσαστε πολύ, δὲν εἶναι ἔτσι;

Ἡ Φαμπρίτσια δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Μπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο, ἐκείνη κάθησε στὸ βολάν, καί, μόνο ἀφοῦ ἔβαλε ἐμπρὸς τὴ μηχανή, εἶπε:

— Ἂν ἀγαπιόμαστε; Εἶναι κάτι ποὺ δὲν τὸ ρωτάει πιὰ κανεὶς ὅταν δυὸ ἄνθρωποι εἶναι παντρεμένοι, ἔστω καὶ ἀπὸ ἔρωτα, σὰν καὶ μᾶς. Περπατοῦν ἁπλὸς μὲ τὸ ἴδιο ὅβημα. Ὅταν ὁ ἕνας κουράζεται, ἢ παραπατᾶ, ἄλλος στέκει καὶ τὸν περιμένει. Τὸ οὐσιῶδες εἶναι νὰ ζοῦνε μαζί.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ καλύτερο.

— Τώρα θὰ σὲ πάω στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐλπίζω νὰ σοῦ ἀρέση. Εἶναι ἕνα χαριτωμένο μικρὸ ξενοδοχεῖο μὲ ὡραία θέα καὶ λουλούδια στὰ παράθυρα. Ὅταν ξεκουραστῆς, θὰ ἔρθω νὰ σὲ πάρω. Κι' ἀπόψε θὰ φᾶς μαζί μου, φυσικά. Θὰ γνωρίσης καὶ τὰ παιδιά μου. Καὶ ὕστερα, ἐχουμε τόσα νὰ ποῦμε.

— Βέβαια, ἀπάντησε ἡ Ἄντζελα.

Αὐτὴ εἶχε μόνον ἕνα πρᾶγμα νὰ πῆ, ἀλλὰ ἦταν καὶ τὸ μόνο πρᾶγμα, γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ μιλήση.

ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΛΕΙΣΤΑ ἀκόμη ἡ Ἄντζελα, ἔβγαλε τὸ χέρι της ἀπὸ τὶς κουβέρτες, κι' ἄναψε τὴ λάμπα ποὺ ἦταν πλάϊ της, πάνω στὸ κομοδίνο. Τὸ φῶς χτύπησε στὰ κλειστά της βλέφαρα, καὶ τὴς ἔδιωξε τὴ νύστα. Ἡ νέα γυναίκα ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ ξυπνητήρι. Ἡ ὥρα ἦταν ἑξήμισυ. Κάθε πρωὶ ξυπνοῦσε αὐτὴ τὴν ὥρα, καὶ σηκωνόταν ἀμέσως. Δὲν εἶχε τίποτα νὰ κάνη, ἀλλὰ σηκωνόταν τὸ ἴδιο, μὲ ἀνυπομονησία σὰν νὰ ἐπρόκειτο ἡ καινούργια μέρα, νὰ τὴς φέρη κάτι καινούργιο. ἴσως ἕνα λιγόστεμα τῆς πίκρας της, ἴσως μιὰ ἐλαφρειὰ σκιὰ πάνω στὶς ἀναμνήσεις της, μιὰ προσδοκία, ἢ ἕνα καινούργιο πρόγραμμα.

Πῆγε στὸ παράθυρο, τὸ ἄνοιξε διάπλατα καὶ κύτταξε ἔξω. Δὲν εἶχε ποτὲ φανταστῆ ὅτι τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ θὰ τὴς εὕρισκε ἡ Φαμπρίτσια θὰ ἦταν πλάϊ στὴ Νότρ—Ντάμ, τὸ μόνο σημεῖο τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ ἡ Ἄντζελα ἤθελε νὰ ἀποφύγη.

Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ἔμαθε νὰ κυττᾶ τὴν ἐκκλησία, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται ἐκεῖνο τὸν πικρὸ κόμπο στὸ λαιμό. Ὕστερα ἄφινε τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθῆ στὸν πλατὺ ὁρίζοντα, στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ ποὺ κυλοῦσαν ἀργά, στὰ ὑπαίθρια παληοβιβλιοπωλεῖα ποὺ ἔδιναν ἕνα ἰδιαίτερο χρῶμα σὲ κεῖνο τὸ μαγευτικὸ κομμάτι τοῦ Παρισιοῦ.

Ὅταν ντύθηκε, ἡ Ἄντζελα κατέβηκε τὴ γυριστὴ ξύλινη σκαλίτσα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ σαλόνι τοῦ πρώτου πατώματος. Ἡ ξενοδόχα,μιὰ καλοφτιαγμένη μελαχροινή, μὲ ὡραῖα μάτια καὶ συμπαθητικὸ χαμόγελο, τὴ ρώτησε, ὅπως κάθε πρωί, ἂν κοιμήθηκε καλά, ἂν τῆς χρειαζόταν ἄλλη μιὰ κουβέρτα, ἂν ἦταν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν παραμονή της στὸ Παρίσι. Μιλοῦσε μ' ἔγκαρδιότητα, καί, παρ' ὅλο ποὺ ἡ Ἄντζελα ἤξερε πὼς τὶς φροντίδες αὐτὲς τὶς εἶχε γιὰ ὅλους, προσπαθοῦσε νὰ πιστεύη πὼς ὑπῆρχε πραγματικὰ κάποιος ποὺ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὴν βλέποντάς την πάντα μόνη καὶ μ' ἐκείνη τὴν ἀγωνιώδη ἔκφρασι στὰ μάτια.

Βγῆκε στὸ δρόμο, προσπέρασε τὴ Δημαρχία, καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὰ μικρὰ καφενεῖα ποὺ τὴν ὥρα ἐκείνη, ἦταν γεμάτα θόρυβο καὶ ἀνυπόμονους τουρίστες. Φώναξε τὸ γκαρσόν, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀντελήφθηκε κάποιο βλέμμα νὰ στηρίζεται ἐπάνω της. Στράφηκε, καὶ ἀνεγνώρισε τὴν ξανθὴ πλεξίδα, καὶ τὸ ἀνοιχτόκαρδο χαμόγελο τῆς Μαργκό, μιᾶς φίλης τῆς Φαμπρίτσια, ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει στὸ σπίτι της δυὸ μέρες πρίν. Ἡ Ἄντζελα τὴν κάλεσε στὸ τραπέζι της, καὶ ἡ Μαργκὸ κάθησε πλάϊ της μὲ προθυμία.

Ἦταν ἕνας τύπος ἀνοιχτόκαρδος, μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο ἐξυπνάδα καὶ κατανόησι. Παράγγειλαν καφέδες καὶ κουασσάν, καὶ ἡ Μαργκὸ δὲν σταματοῦσε νὰ δίνη ὁδηγίες στὴν Ἄντζελα γιὰ τὰ ἀξιοθέατα τοῦ Παρισιοῦ.

— Ὅταν εἶναι κανεὶς μόνος του, δὲν ξέρει ἀπὸ ποῦ νὰ ἀρχίση, παρατήρησε ἡ Ἄντζελα.

— Ἔχετε καιρὸ νὰ δῆτε τὴ Φαμπρίτσια; ρώτησε ἡ Μαργκό.

—Δυὸ μέρες. Σήμερα ὅμως θὰ φάω στὸ σπίτι της. Γύρισε καὶ ὁ ἄντρας της ἀπὸ τὸ ταξίδι. Ἔτσι θὰ ἔχω τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν γνωρίσω. Τὴν ἀγαπῶ πολὺ τὴ Φαμπρίτσια; Εἶναι τόσο καλή. Θέλει νὰ πηγαίνω νὰ τὴ βλέπω συχνότερα, ἀλλὰ τὴ βρίσκω πάντοτε τόσο ἀπογοητευμένη,ποὺ φοβᾶμαι ὅτι τῆς δίνω βάρος. Θὰ ἤθελα νὰ τὴ βοηθῶ σὲ κάτι, ἀλλὰ δὲν μ' ἀφίνει. Κι' ἔχει τόσα πράγματα νὰ κάνη.

— Δὲν ξέρω ἂν στ' ἀλήθεια ἔχει πολλὰ πράγματα νὰ κάνη ἀπάντησε ἡ Μαργκὸ γελώντας ἀλλὰ χωρὶς κακεντρέχεια. Ἔχει μιὰ οἰκογένεια σὰν ὅλες τὶς ἄλλες. ἀλλὰ αὐτὴ ἑκατονταπλασιάζει τὶς δουλειές της ἀπὸ ὑπερβολικὸ ζῆλο.

— Νομίζετε;

Ἴσως αὐτὴ ἡ εὐθυμη Μαογκὸ δὲν ἔχε τελείως ἄδικο. Ἡ Φαμπρίτσια ἦταν λίγο ὑπερβολικὴ στὸ ζήτημα τοῦ νοικοκυριοῦ.

— Τὰ παιδιά της ὅμως τὰ ἀνατρέφει πολὺ καλά, παρατήρησε ἡ Ἄντζελα.

— Ὦ ὅσο γι' αὐτὸ οὔτε λόγος, ἀπάντησε ἡ Μαργκό. Θὰ ἔλεγα μάλιστα ὅτι στὰ παιδιὰ βρίσκει τὴν ἰσορροπία ποὺ τῆς λείπει λίγο, ὅσον ἀφορᾶ τὶς σχέσεις της μὲ τὸν ἄντρα της. Δὲν τὸ λέω γιὰ κουτσομπολιό, ἀλλὰ τὸ σφάλμα τῆς Φαμπρίτσια εἶναι, ὅτι ἔχει κλεῖσει ὅλο τὸν κόσμο της μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους τοῦ σπιτιοῦ της. Κι' ὅμως ὑπάρχει ἕνας ὁλόκληρος κόσμος ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μας. Ἕνας κόσμος γεμάτος ἐνδιαφέρον. Ὑπάρχει τὸ ὀξυγόνο ποὺ μᾶς χρειαζόταν γιὰ νὰ ἀναπνεύσουμε.

— Κι' ἐκεῖνος;

— Ἐκεῖνος; Ἐκεῖνος ἴσως συνήθισε πιὰ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Συνηθίζει κανεὶς ὅπως τ' ἄλογα ποὺ γυρίζουν τὸ μαγγανοπήγαδο. Μάλις ὅμως τ' ἀφήσης ἐλεύθερα σ' ἕναν καταπράσινο κάμπο ξαμολιοῦνται σὰν τρελλά... Καὶ στὴ φύσι τοῦ Νάντο Μανέλλι δὲν εἶναι νὰ γυρίζη ἕνα μαγγανοπήγαδο, ξέρετε.

Ἡ Μαργκὸ ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ της, καὶ σηκώθηκε βιαστικά. Ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ἦταν ἀπασχολημένες ὅλο τὸ εἰκοσιτετράωρο. Χῆρα, μὲ δύο ἀγόρια, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ ζήση. Διηύθυνε, μιὰ μπουτὶκ στὸ κέντρο τοῦ Παρισιοῦ, αὐτὸ ὅμως, δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ παίρνη ἐνεργὸ μέρος στὴν κοσμικὴ ζωή.

— Πρέπει νὰ πηγαίνω, ἀγαπητή μου, εἶπε στὴν Ἄντζελα, δίνοντάς την τὸ χέρι της, μαζί μ' ἕνα φωτεινὸ ἐγκάρδιο χαμόγελο. Χάρηκα πολὺ γιὰ τὴ σημερινή μας συνάντησι.

Τῆς ἔσφιξε θιαστικὰ τὸ χέρι, καὶ ἡ Ἄντζελα τὴν παρακολούθησε πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι τῆς βιτρίνας, ἐνῶ διέσχιζε τὸ δρόμο μὲ σταθερὸ ὅβημα, καὶ ὁ ἄνεμος ἀνέμιζε τὴ φουστά της, πάνω στὶς ἀκόμη ὡραῖες γάμπες της. Σὲ λίγο σηκώθηκε καὶ ἡ Ἄντζελα. Ἦταν ἀκόμη νωρὶς γιὰ νὰ πάη σὲ κανένα μουσεῖο. Διευθύνθηκε πρὸς τὸ κοντινότερο πάρκο, καὶ κάθησε σ' ἕνα παγκάκι. Οἱ θόρυβοι τῆς πόλεως, ἔφθαναν στ' αὐτιά της πιὸ μακρυνοὶ σὰν φιλτραρισμένοι ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων. Αἰσθάνθηκε τὴ γαλήνη αὐτὴ νὰ μπαίνη μέσα της, καὶ νὰ τὴ ναρκώνη. Ἕνα ζευγαράκι ἤρθε καὶ κάθησε λίγα μέτρα πιὸ μακρυὰ της, καὶ σὲ λίγο ἡ Ἄντζελα εἶδε τοὺς δύο νέους νὰ φιλιοῦνται ἀδιάφοροι γιὰ ὅλο τὸν ὑπόλοιπο κόσμο.

— Ἔτσι αὐτὴ καὶ ὁ Αἰμίλιο, εἶχαν φιληθῆ γιὰ πρώτη φορά, ἕνα βράδυ στὸ Βασιλικὸ Κῆπο, ἀκουμπισμένοι στὸ κάγκελο μιᾶς μικρῆς λίμνης. Σηκώθηκε ἀπότομα. Ὁ πικρὸς κόμπος τῆς ἔσφιγγε πάλι τὸ λαιμό. Ἡ γαλήνη ποὺ αἰσθανόταν λίγα λεπτὰ πιὸ πρίν, εἶχε χαθῆ ἀνεπανόρθωτα. Μὲ ὅβημα γρήγορο διευθύνθηκε πρὸς τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ξενοδοχεῖο της.Δὲν εἶχε πιὰ διάθεσι νὰ πάη στὸ μουσεῖο, νὰ κάνη ἕνα πρόγραμμα. Δὲν εἶχε διάθεσι γιὰ τίποτα. Ἤθελε μονάχα νὰ κλειστῆ στὸ δωμάτιό της καὶ νὰ γευτῆ ὡς τὴν τελευταία σταλαγματιὰ τὸν πόνο της. Σκέφθηκε τὴν Κλοτίλντη, καὶ ἐπεθύμησε νὰ εἶχε ὅπως κι' ἐκείνη, μιὰ πράσινη ἐρημικὴ γωνιά, γιὰ νὰ κρυφτῆ. «Ὅταν κανεὶς ἔχη κάτι ποὺ τὸν βασανίζει, ὅταν ἔχη νὰ κλάψη ἕνα χαμένο ὄνειρο, πρέπει νὰ ἀπομονώνεται, νὰ κρύβεται στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνιὰ ἑνὸς βάσους, ὅπως ὡρισμένα ζῶα, καὶ νὰ περιμένη νὰ περάση τὸ κακό», σκέφθηκε.

Περνοῦσαν ὡστόσο οἱ ὧρες, καὶ τὴν εὕρισκαν ἀκίνητη στὸ κρεβάτι της, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὸ ταβάνι, ἀλλὰ ἐκείνος ὁ πικρὸς κόμπος ἦταν πάντα ἐκεῖ στὴ μέση τοῦ λαιμοῦ της, καὶ τὴν ἔπνιγε. «Σὲ καμμιὰ δυὸ μέρες θὰ φύγω,εἶπε μέσα της.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, χτύπησε ἡ πόρτα καὶ ἀμέσως μετά, φάνηκε στὸ ἄνοιγμα τὸ ξανθὸ προσωπάκι τῆς καμαριέρας.

— Ὁ κύριος Μανέλλι, σᾶς περιμένει κάτω, εἶπε τὸ κορίτσι.

Πῆρε τὰ τριαντάφυλλα ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει γιὰ τὴ Φαμπρίτσια κατέβηκε γρήγορα τὴ στενὴ σκάλα καὶ πέρασε τὸ κατώφλι τῆς σάλας, ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὸ τυπικὸ χαμόγελο τῆς ξενοδόχας. Ὄρθιος, μπροστὰ στὸ παράθυρο, μὲ τὶς πλάτες γυρισμένες πρὸς τὸ μέρος της, στέκοταν ὁ Νάντο Μανέλλι, καπνίζοντας. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Ἄντζελα πάτησε τὸ πόδι της στὸ κατώφλι, ἐκείνος γύρισε καὶ τὴν κύτταξε μιὰ στιγμή, ὕστερα πέταξε στὸ σταχτοδοχεῖο τὸ τσιγάρο του, καὶ ἄνοιξε τὰ χέρια μὲ μιὰ αὐθόρμητη ἐγκάρδια κίνησι. Ἡ Ἄντζελα κοκκίνισε, ὕστερα χλώμιασε ξαφνικά. Αὐτὴ τὴν κίνησι τὴ συνήθιζε ὁ Αἰμίλιο. Ἦταν μάλιστα τόσο προσωπική,ποὺ νόμιζε ὅτι δὲν τὴν ἔκανε ποτὲ κανένας ἄλλος.

— Εἴσαστε ἡ Ἄντζελα, δὲν εἶναι ἔτσι; ρώτησε ὁ Μανέλλι.

— Ναί. Καλημέρα.

Τὸν κύτταξε μὲ κάποιο δισταγμό. Ὁ Μανέλλι ἦταν μελαχροινός. Δὲν εἶχε τίποτα ἀπὸ τὴν ξανθὴ ὁμορφιὰ τοῦ Αἰμίλιο. Ἀλλὰ ἡ γραμμὴ τοῦ προσώπου του, τὸ σχῆμα τῶν ματιῶν του, κάτι τὸ ἀπροσδιόριστο, ποὺ κάνει νὰ μοιάζουν δυὸ πρόσωπα, ποὺ δὲν ἔχουν τίποτα τὸ κοινὸ μεταξύ τους, τῆς θύμιζε ἐκεῖνον.

— Ἡ γυναίκα μου σᾶς περίγραψε μὲ τόση λεπτομέρεια ποὺ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ κάνω λάθος τῆς εἶπε. Ἀλλὰ ἐπειδὴ λένε πὼς εἶμαι ὁ πιὸ ἀφηρημένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, φοβᾶμαι πάντοτε.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἑπόμενο

ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

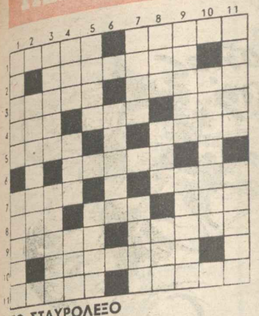

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Ὁριζοντίως:

1) Σύνεργο τοῦ μάγερα. — Παραμυθένιος θαλασσινός.
2) Τὰ βλέπουμε σὲ ὅλες τὶς γωνίες τῶν Ἀθηνῶν τὸν χειμώνα.
3) Μέρος τοῦ σπιτιοῦ. — Ἀρνὶ μαύρο καὶ ἀέρατο.
4) Ὁ συγγραφέας τῆς κόψης τοῦ ξυραφιοῦ. — Μὲ διαλυτικὰ γίνεται ἐνὸς νόμισμα. — Ὁ πανσές.
5) Ἐπιφώνημα ἰκεσίας ἢ θαυμασμοῦ. — Ζωγραφικὴ μὲ βάσι τὴ σινική.
6) Οἱ ὑπάλληλοι τὴν παίρνουν κάθε χρονο.
7) Μὲ τὸν τόνο στὴ λήγουσα εἶναι ξένο γυναικεῖο ὄνομα. —Φιάσκο.
8) Ζητᾶ βοήθεια — Γυιὸς τοῦ Νῶε — Μεγάλος ποταμός.
9) Ἀπαραίτητη στὸ τραπέζι τοῦ μπακκαρᾶ. — Θάναι σὲ λίγο καὶ τὸ 1958.
10) Ρῆμα ποὺ θέλει δόντια.
11) Ὁ λύκος στ' ὄνειρό του τὴ βλέπει ἀφύλαχτη. — Δὲν λείπει τίποτα.

Καθέτως:

1) Μέρος τοῦ προσώπου. — Ἂν δὲν ὑπάρχη δὲν γίνεται ἔπαρσις σημαίας.
2) Ὄνομα 4 αὐτοκρατόρων , τοῦ Βυζαντίου.
3) Ἐπίρρημα ποὺ χρησιμοποιοῦν συχνὰ οἱ ἀνυπόμονοι. — Ὅ,τι βγάζεις.
4) Τὸ μικρὸ ὄνομα τοῦ Ἰταλοῦ στὰρ Βαλόνε. — Μάρκα αὐτοκινήτων. — Ἠγεμονικὸς τίτλος.
5) Ἕνας ἀπ' τοὺς γυιοὺς τοῦ Ἰακώβ. — Ἕδρα διεθνοῦς δικαστηρίου.
6) Καταχρηστικὴ πρόθεσις.
7) Συμπλήρωμα τῆς γυναικείας τουαλέτας ποὺ εἶναι πάλι πολὺ τῆς μόδας. — Μήπως.
8) Ἀπὸ κεῖ ἀρχίζει τὸ μέτρημα. —Στρατάρχης τοῦ Ναπολέοντα. — Χρονικὸς σύνδεσμος.
9) Ἡ παραμάνα. — Ἀπὸ αὐτὸν ὑποφέρουν πολὺ μερικοὶ ἄνθρωποι τὸ καλοκαίρι.
10) Δὲν εἶναι ὁ βόας.
11) Σὲ λίγο θὰ ἐπισκεφθῆ ὅλες τὶς κορυφές. Εἶναι τὰ δάχτυλά μας.

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Σὲ ποιὰ σειρὰ πρέπει νὰ μποῦν μέσα στὰ τετράγωνα οἱ ἀριθμοὶ ἀπὸ 1 ἕως 16 γιὰ νὰ δίνουν ὅλες οἱ

1			4
13			16

στῆλες, ὁριζοντίως, καθέτως καὶ διαγωνίως τὸ ἄθροισμα 34; Γιὰ νὰ διευκολυνθῆ ἡ λύσις ἔχουν γραφῆ μέσα στὰ σχῆμα οἱ τέσσερις ἀκραῖοι ἀριθμοί.

ΠΟΙΟ ΜΕ ΠΟΙΟ:

Δίνουμε πάρα κάτω σὲ ἀλφαβητικὴ σειρὰ 14 κύρια ἀνδρικὰ ὀνόματα καὶ δίπλα τους, σὲ ἀλφαβητικὴ σειρὰ ἐπίσης, τὰ ἐπώνυμα 14 γνωστῶν Νεοελλήνων λογοτεχνῶν. Μπορεῖτε νὰ τὰ βάλετε σὲ σωστὴ σειρὰ ὥστε νὰ συμπέσουν τὰ σωστὰ ὀνόματα μὲ τὰ ἀντίστοιχά τους ἐπώνυμα;

Ἄγγελος Βιζυηνός.
Ἀλέξανδρος Βλάχος
Ἀνδρέας Καζαντζάκης
Ἀχιλλεὺς Καρκαβίτσας
Γεράσιμος Κονδυλάκης
Γεώργιος Κορομηλάς
Δημήτριος Μαλακάσης
Ἐμμανουὴλ Μαρκορᾶς
Ζαχαρίας Ὀρφανίδης
Θεόδωρος Παπαντωνίου
Ἰωάννης Παράσχος
Κωνσταντῖνος Ραγκαβῆς
Μιλτιάδης Ρόΐδης
Νικόλαος Χρηστομάνος

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

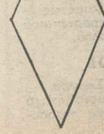

Χωρὶς νὰ εἶσθε ὁ Ὀβίδιος, κάντε δυὸ μεταμορφώσεις. Αὐτὸ τὸν ρόμβο θὰ τὸν κάνετε ἕνα κανονικὸ ὁκτάγωνο. Πρῶτα χωρίστε τὸν ὅμως σὲ ὀκτὼ ὅμοια τρίγωνα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΟΥ ΣΚΩΤΣΕΖΟΥ

Ἕνας Σκωτσέζος ποὺ εἶχε πάρει λίγον καιρὸ πρὶν μιὰ πολὺ πλούσια γυναίκα πῆγε μαζί της γιὰ χιονοδρομίες σὲ ἕνα κέντρο χειμερινῶν σπόρ. Ἔφθασαν ὡς ἐκεῖ μὲ ἕνα κρεμαστὸ σιδηρόδρομο καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ σκὶ ἀλλὰ σὲ λίγο γύρισε πίσω μόνος καὶ περίλυπος ὁ Σκωτσέζος γιατὶ ἡ γυναίκα του σκοτώθηκε πέφτοντας σὲ μιὰ ἀπότομη χαράδρα. Τὴν ἄλλη μέρα ἀνέγραψαν ὅλες οἱ ἐφημερίδες τὶς λεπτομέρειες τοῦ ὀτυχήματος καὶ δημοσίευσαν φωτογραφίες τοῦ ζεύγους. Ὅλοι παραδέχθησαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἀτύχημα καὶ κανένας δὲν ὑπωψιάσθη τὸ σύζυγο ποὺ ἦταν γνωστὴ προσωπικότης.

Καὶ ὅμως. Ὁ σύζυγος συνελήφθη τὴν ἴδια ἡμέρα κατόπιν καταγγελίας ἑνὸς ἀτόμου ποὺ τὸν εἶχε ἰδῆ λίγες στιγμὲς πρὶν νὰ ἐπιδιδασθῆ μὲ τὴ γυναίκα του στὸν κρεμαστὸ σιδηρόδρομο. Ὕστερα ἀπὸ σύντομη ἀνάκρισι ἀναγκάσθηκε ὁ Σκωτσέζος νὰ ὁμολογήση πὼς εἶχε σπρώξει τὴ γυναίκα του στὴ χαράδρα.

Ποιός ἦταν αὐτὸς ποὺ τὸν κατήγγειλε καὶ πῶς τὸ ἤξερε πῶς ὁ Σκωτσέζος εἶχε σκοτώσει τὴ γυναίκα του;

ΕΔΩ ΣΕ ΘΕΛΩ

Ποιά εἶναι ἡ λέξι ποὺ σημαίνει γενικὰ τὴν καλλιτέχνιδα καὶ ποὺ ἄμα τῆς βγάλης τὸ τρίτο γράμμα μεταβάλλεται στὸ ὄνειρο κάθε μαθητοῦ;

"ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ"

...Καὶ νὰ ἡ μπουγάδα σας!!!

ΑΣΠΡΗ-ΧΙΟΝΑΤΗ-ΜΥΡΩΔΑΤΗ ΠΕΝΤΑΚΑΘΑΡΗ

—Τὸ ROL εἶναι εἰδικὰ μελετημένο γιὰ τὴν Ἑλληνίδα Νοικοκυρὰ ποὺ δὲν διαθέτει πλυντήρια καὶ πλυντικὲς μηχανὲς πιάτων ὅπως ἡ Ἀμερικανὶς καὶ ἡ Εὐρωπαία.

—Ἡ Ἑλληνίδα νοικοκυρὰ **βάζει τὰ χέρια μέσα στὸ νερό!...** Καὶ μόνο τὸ **ROL** ἐξασφαλίζει πραγματικὰ χέρια ἁπαλά, ἁβρὰ-ἀνέπαφα.

ROL

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ

ΠΡΟΪΟΝ "ΒΙΑΝΙΛ" ΧΡΩΜΑΤΟΥΡΓΕΙΩΝ ΜΟΣΧΑΤΟΥ

ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΜΟΔΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΙ

Στὶς πολυτελεῖς αἴθουσες τοῦ ξενοδοχείου «Βασιλεὺς Γεώργιος» ἔγινε ἡ ἐπίδειξις τῶν καταστημάτων «Ἀδελφοὶ Τσιτσόπουλοι».

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἡ κολεξιόν, εἶχε τὴν σφραγίδα τοῦ καλοῦ γούστου, πρᾶγμα ποὺ ξέρει νὰ ἐκτιμήσῃ κάθε κομψὴ γυναίκα. Τὰ ἐσώρουχα, μὲ τὰ ὁποῖα ἄνοιξε ἡ παρέλασις τῶν μανεκέν, ἦταν ἀληθινὰ ἀριστουργήματα. Οἱ σατὲν καὶ κοκέτικες μαῦρες πυτζάμες, τὰ αἰθέρια νάϋλον νυχτικά καὶ οἱ ἀρχοντικές, ἀπὸ βελοῦδο καὶ μπροκὰρ ρόμπες, ἀπέσπασαν τὰ χειροκροτήματα τοῦ ὡραίου φύλου.

Μικροσκοπικὰ καὶ γουστόζικα μανεκέν, ἔδειξαν παιδικὰ φορεματάκια καὶ παλτουδάκια, τὰ ὁποῖα ἦταν ἀξιόλογα καὶ χαριτωμένα.

Τὰ καταστήματα τῶν ἀδελφῶν Τσιτσοπούλου ἐπέδειξαν στὴν πολυπληθῆ τους πελατεία ἑκατὸ περίπου μοντέλα. Καθένα ἀπ' αὐτὰ εἶχε δική του κοῦπ. Ἔτσι μποροῦσε νὰ δῇ κανεὶς : ἕνα φόρεμα «σάκκο» ἀπὸ πράσινη σουετίνα, ἁπλὸ καὶ κομψό, κατάλληλο γιὰ ἕνα σπὸρ ντύσιμο· ἀρκετὰ ταγιὲρ ἀπὸ μαῦρο ,λαινάζ, μὲ κοντὲς ζακετοῦλες γιὰ ἀπόγευμα· διάφορα παλτὰ ἀμπιγιὲ μαῦρα ἢ χρωματιστὰ σὲ ἐξαιρετικὰ ὑφάσματα καὶ ραμμένα σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία μόδα, ὅπως καὶ πολλὰ κοκτέηλ ἢ βραδυνά, ποὺ τὸ καθένα τους εἶχε μιὰ δική του τελευταία γραμμὴ κι' ἕναν ἀποκλειστικὸ τύπο.

Τὰ ὑφάσματα ποὺ παρουσίασαν φέτος τὰ καταστήματα, ἦταν τὰ ζέρσεϋ, τὰ κουστελλιζέ, τὰ μπροκὰρ μπροσέ, οἱ μουσελίνες καὶ τὸ «τεριλέν», ἕνα ὑφασμα ποὺ δὲν τσαλακώνει καὶ ποὺ ὁ πλισὲς του ὅταν γίνῃ δὲν χαλάει. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο εἶναι ἕνα σημαντικὸ γεγονὸς γιατὶ θὰ καταργηθοῦν οἱ χιλιοτσαλακωμένες ἀπὸ τὸ κάθισμα φούστες.

Τὰ μανεκὲν παρουσίασαν ἐπίσης μιὰ μεγάλη ποικιλία ἀπὸ ταγιὲρ, γιὰ ὅλες τὶς ὧρες, σὲ πολλὰ σχέδια καὶ χρώματα. Ἐπίσης πλεκτὲς φούστες καὶ τσόχινες ζακέτες γιὰ ἐκδρομές, σύνολα πολὺ πρακτικὰ καὶ συγχρόνως πολὺ κομψά. Ἡ πλούσια συλλογὴ συνεχίζεται καὶ στὰ παντελόνια ποὺ εἶναι μαῦρα καὶ καφὲ κατλέ, πράσινα ἀπὸ σουετὶν καὶ γκρίζα ἀπὸ καλὴ φανέλλα. Ἐπίσης φούστες φαρδειὲς ἀπὸ τουὴντ γαρνιρισμένες μὲ πέτσινα ρελάκια καὶ πέτσινα μεγάλα κουμπιά.

Τὸ δέρμα φέτος εἶναι πολὺ τῆς μόδας καὶ χρησιμοποιεῖται παντοῦ. Στὰ σπὸρ παλτὰ σχηματίζει μεγάλους γιακάδες. Τὰ ταγιὲρ στολίζονται κι' αὐτὰ μὲ πέτσινα κουμπιά. Ἀκόμα καὶ στὰ φορέματα παρατηρεῖ κανεὶς τὴν παρουσία τοῦ δέρματος.

Καὶ μιὰ καινοτομία τῶν μεγάλων αὐτῶν καταστημάτων ἦταν ἡ παρουσίασις μοντέλων σὲ μεγάλα μεγέθη ποὺ θὰ ἐνθουσιάσουν κάθε κυρία κάπως... εὐτραφῆ.

Τὰ ἀξεσουὰρ τῆς ἐπιδείξεως ἦταν γάντια χρωματιστὰ καὶ μαῦρα, σπὸρ καὶ βραδυνά, καπελάκια ἀπὸ ὡραῖα πιλήματα σὲ ἁπαλοὺς χρωματισμούς, ὁλομέταξα μαντήλια τοῦ λαιμοῦ καὶ χαριτωμένες ἰταλικὲς ὀμπρελίτσες, ὅλα τῶν καταστημάτων «Τσιτσοπούλου».

Ἔξη μανεκὲν ποὺ ἔφεραν τὸ ὄνομα «Νεραΐδες» ἔδειξαν μὲ ξεχωριστὴ χάρι τὴ νέα γραμμή. Τὴ γραμμὴ Ἀμπίρ. Ἡ μέση εἶναι τονισμένη ψηλά, τὰ χρώματα ἁπαλὰ καὶ τὰ ὑφάσματα μουσελίνες μὲ ντουμπλίρ ἀπὸ ταφτά. Τελευταῖο ἔκλεισε τὴν ἐπίδειξι ἕνα ὀνειρῶδες καὶ πολυτελὲς νυφικό, ἀπὸ ντανέλλα καὶ πλισσαρισμένο τούλι, μὲ μαργαριταρένιο διάδημα καὶ κοντὸ πεπλάκι.

Ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπιδείξεως ἦταν ὅτι ὅλα τὰ μοντέλα εἶχαν τὴν παριζιάνικη καὶ μοντέρνα γραμμή, ἀλλὰ εἶχαν προσαρμοσθῆ μὲ ἐλάχιστες παραλλαγὲς στὸ σῶμα τῆς Ἑλληνίδας. Ἔτσι ἦταν πιὸ εὐκολοφόρετα. Αὐτὸ βέβαια στὸν τομέα τῆς μόδας λέγεται ἄθλος, τὸν ὁποῖο, ἐπραγματοποίησαν οἱ Ἀδελφοὶ Τσιτσόπουλοι.

ΣΤΑ'Υ'Λ

Ἡ φετεινὴ ἐπίδειξις τῶν φθινοπωρινῶν καὶ χειμερινῶν μοντέλων τοῦ οἴκου τῆς κ. Γιοκαρίνη (Ἀμερικῆς 21) θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς πὼς συναγωνίστηκε ἑπάξια τὶς μεγάλες κολεξιὸν τῶν γνωστῶν Εὐρωπαίων ραπτῶν. Τὰ μανεκὲν παρουσίασαν μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐξαιρετικὰ μοντέλα, διαλεγμένα μὲ τὸ ἀπαράμιλλο γοῦστο τῆς Ἰδιοκτητρίας, ἀπὸ τὰ καταστήματα τοῦ «Χόρεις» τοῦ Λονδίνου, ἀπὸ τὸν οἶκο «Φοντάνα» τῆς Ρώμης, καὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους γαλλικοὺς οἴκους, ὅπως τοῦ Ζὰκ Χαΐμ, τοῦ Ντιόρ, τοῦ Γκὺ - Λαρός καὶ τῆς Νίνας Ρίτσι. Φορέματα, ταγιὲρ καὶ παλτὰ ἀπὸ θαυμάσια ὑφάσματα μὲ συντηρητικὰ σχέδια, ἀλλὰ μὲ τὸν τόνο τῆς μοντέρνας γραμμῆς προσφέρονται σὲ λογικὲς τιμές. Τὸ Στάϋλ καθιέρωσε τὸ σύστημα ποὺ κυριαρχεῖ στὴν Εὐρώπη, τὸ νὰ μποροῦν οἱ γυναῖκες νὰ φοροῦν ἀξιόλογα μοντέλα ἐτοίμων σὲ προσιτὲς τιμές. Ἡ ὧτ - κουτὺρ τοῦ καταστήματος παρουσίασε θαυμάσια παλτὰ μὲ πλούσιους γιακάδες ἀπὸ μπουκλέ, μοχαὶρ καὶ ντρὰ ὑφάσματα. Ταγιὲρ μὲ χαριτωμένες κοντὲς ζακετοῦλες καὶ φορέματα ἀπογευματινὰ ἀπὸ λεπτὰ ὑφάσματα. Ἐπίσης ὡραιότατα βραδυνά, ἄλλα σὲ στενὴ γραμμὴ καὶ ἄλλα σὲ φαρδειά, ἀπὸ ζέρσεϋ μεταξωτό, ἀπὸ μπροκάρ, ἀπὸ ντανέλα καὶ ἀπὸ σατέν.

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ

Χαριτωμένα μοντέλα, γεμᾶτα ζων τάνια καὶ νεανικότητα, παρουσίασε στὴ συλλογή της ἡ κ. Στρογγυλοῦ (Πανεπιστημίου 3). Ἕνα κοκτὲηλ χρωμάτων καὶ σχεδίων, προσεφέρθη στὶς προσκεκλημένες της ἀπὸ τὰ καλλίγραμμα μανεκέν. Τὰ χρώματα ποὺ λανσάρει φέτος τὸ κατάστημα εἶναι: τὸ πετρόλ, τὸ κόκκινο, τὸ σοκολατί, τὸ μπὲζ καὶ τὰ ἐμπριμὲ βελοῦδα. Ἀπὸ τὰ βελοῦδα αὐτὰ μὲ τὸ σκούρο φόντο καὶ τὰ ἀνοιχτόχρωμα λουλούδια ἢ τὰ ἀφηρημένα σχέδια, κατασκευάζονται οἱ θαυμάσιες καὶ ἰδιόμορφες φούστες, καθὼς καὶ τὰ κομψὰ στενὰ παντελόνια μὲ τὴν ἐξαίρετη ἐφαρμογή. Τὰ ὑφάσματα, ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸ κατάστημα εἶναι τὰ μπουκλέ, τὰ λεπτὰ μάλλινα, τὰ βελουτέ, τὰ χοντρὰ καὶ ζεστὰ πιὲ ντὲ πούλ καὶ ἄλλα. Γιὰ τὰ βραδυνὰ λανσάρει τὰ μπροκὰρ καὶ τὶς μουσελίνες. Ὅλα τὰ σχέδια ἔχουν μιὰ ἐκπληκτικὴ ποικιλία. Βλέπει κανεὶς ἴσια γραμμὴ σὲ διάφορα πρωϊνά, πολλὰ ντραπαρίσματα στὰ ἀπογευματινά, πλούσια σὲ πήχες τὰ βραδυνά. Ὅλα ὅμως ἀνεξαιρέτως ἔχουν τὴ σφραγίδα τοῦ προσωπικοῦ γούστου τῆς κ. Στρογγυλοῦ.

ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ κ. Κιουσόπουλος (Σκουφᾶ — Μασσαλίας) μὲ τὸ ἀναμφισβήτητο ταλέντο ποὺ τὸν διακρίνει, παρουσίασε μιὰ ἐκλεκτὴ συλλογὴ φορεμάτων ἀπὸ λεπτὰ ὑφάσματα σπὸρ ταγιὲρ σὲ καρὸ καὶ τουὴντ, ὅπως καὶ μονόχρωμα γιὰ ἀπόγευμα καὶ βραδυ. Τὰ παλτά του εἶχαν μιὰ περίφημη ἀπέριττη γραμμὴ καὶ ἱκανοποίησαν καὶ τὰ πλέον δύσκολα γούστα.

Τὰ φορέματα ἄρεσαν ἰδιαίτερα γιὰ τὴν θαυμάσια κοὺπ καὶ τὴν ἁπλὴ συγχρόνως γραμμή τους. Ἀλλὰ σχέδια ἦταν σὲ φαρδειὰ γραμμὴ κι' ἄλλα σὲ στενὴ μὲ ἀρκετὰ ντραπαρίσματα καὶ πρωτότυπες γαρνιτοῦρες. Τὰ βραδυνὰ φορέματα ἀπὸ μπροκάρ, ταφτάδες μουαρὲ καὶ μουσελίνες ἦταν θαῦμα ὡραιότητας. Τὰ χρώματα ποὺ ἐπεκράτησαν στὴ συλλογὴ τοῦ κ. Κιουσόπουλου ἦταν γλυκά, ἁπαλά, ρόζ, μπλέ, μπέζ μὲ μόνη ἐξαίρεσι τὰ ἐντυπωσιακὰ μαῦρα. Ἡ ἐπίδειξις ἐν γένει ἦταν πολιτισμένη καὶ δὲν εἶχε νὰ ζηλέψῃ τίποτα ἀπὸ τὶς ἐπιδείξεις τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν οἴκων.

ΛΕΝΑ ΒΡΟΝΤΑΚΗ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

«Μάθετε νὰ τρέφετε τὸ δέρμα σας, ὅπως ἔχετε μάθει νὰ τρέφετε τὸ σῶμα σας».

Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν ἐξοχή, θἄχετε προσέξει, ὅτι ἡ μακρὰ παραμονή σας κοντὰ στὴ φύση, ἔχει λίγο ἢ πολὺ ἀγριέψει καὶ σκληρύνει τὴν ἐπιδερμίδα σας καὶ ἰδιαίτερα τὸ τρυφερὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας, ποὺ εἶναι τὸ πιὸ ἐκτεθειμένο στὶς ἐξωτερικὲς συνθῆκες μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ὁ ἀέρας, ὁ ἥλιος, ἡ σκόνη τοῦ ὑπαίθρου, ἡ ἁλμύρα τῆς θάλασσας, ἀφαιροῦν τὸ λίπος καὶ τὸ νερὸ ποὺ βρίσκονται στὰ βαθύτερα στρώματα τῆς ἐπιδερμίδας καὶ ποὺ τῆς δίνουν τὴ δροσιὰ καὶ τὴν ἐλαστικότητά της. Προκαλοῦν δατῶσις». Ἡ ξηρότης καὶ ἡ ἀφυδάτωσις εἶναι οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ τοῦ φρέσκου, δροσεροῦ, δέρματος καὶ ἡ κυριώτερη αἰτία ἐμφανίσεως τῶν ρυτίδων καὶ τῶν συμπτωμάτων τοῦ γήρατος.

Μόλις λοιπόν, ἐπιστρέψετε ἀπὸ τὴν ἐξοχή, ἐπιδάλλεται μιὰ «κούρα» μὲ εἰδικὴ κρέμα ποὺ θὰ ἐαναδώσῃ στὴν ἐπιδερμίδα σας τὰ δύο αὐτὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα γιὰ ἕνα νεανικό, ἐλαστικό, δροσερό, δέρμα. Ἡ κρέμα αὐτὴ, εἶναι ἡ μοναδικὴ εἰδικὴ κρέμα Λανολίνη Μελπᾶν. Διότι ἡ Λανολίνη Μελπᾶν περιέχει τὸ ὑδροποιημένο **EXTRAIT PURIFIE A LA LANOLINE**, οὐσία συγγενὴ πρὸς τὸ δέρμα, ἡ ὁποία ἀπορροφᾶται ταχύτατα ἀπ' αὐτὸ καὶ παρασύρει ὡς τὰ βαθύτατα στρώματα τῆς ἐπιδερμίδος τὸ ΝΕΡΟ καὶ τὰ ΤΡΟΦΟΤΟΝΩΤΙΚΑ συστατικὰ ποὺ χρειάζεται τὸ δέρμα.

Ἰδοὺ μιὰ κατάλληλη γι' αὐτὴν τὴν περίπτωση θεραπεία:

ΠΡΩΙ· & ΒΡΑΔΥ. Μόλις ξυπνήσετε καὶ πρὶν κοιμηθῆτε, ἀπαλὰ καθάρισμα τοῦ δέρματος (πρόσωπο - λαιμὸς - ντεκολτὲ) μὲ Γαλάκτωμα Ντεμακιγιὰζ Μελπᾶν. Ἔτσι θὰ φρεσκάρετε τὴν ἐπιδερμίδα σας καὶ θὰ ἐλευθερώσετε τοὺς πόρους ἀπὸ τὰ νεκρὰ κύτταρα, τὶς ἀκαθαρσίες. τὸ σμῆγμα καὶ ὁ,τι ἄλλο τοῦ ἀρέσει. Ἡ «δίαπνοή» τοῦ δέρματος εἶναι ἀπαραίτητη ὅσο κι' ἡ ἀναπνοή μας.

ΣΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ. Τὶς ὧρες ποὺ θὰ μείνετε σπίτι περιποιήθητε τὸ πρόσωπό σας μὲ Λανολίνη Μελπᾶν, ὡς ἑξῆς: ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΞΗΡΟ 2—3 ὧρες ποὺ θὰ ἀσχοληθῆτε μὲ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΛΙΠΑΡΟ ΔΕΡΜΑ ἀπλώστε τὴν κρέμα γύρω στὰ μάτια σας, διότι ἐκεῖ συνήθως (τράδηγμα, ξηρότητα, λειχῆνες, στίγματα,λεκέδες δίεσταλμ. πόρους,μικρὲς ρυτίδες κλπ.) κι' ἀφῆστε τὴν ἐπίσης ἀρκετὴ ὥρα.Φυσικά, αὐτά, ἀσχέτως μὲ σας κλπ.

Ἔτσι θἄχετε ἕνα ἄμεσο εὐχάριστο ἀποτέλεσμα καὶ τὸ δέρμα σας θὰ ἐπαινέψῃ ἀμέσως τὴν λάμψη καὶ τὴ δροσιά του. Πρέπει ὅμως νὰ προσέξετε αὐτό. Ἐπειδὴ μόνον ἡ γνήσια Λανολίνη Μελπᾶν περιέχει τὸ ὑδροποιημένο **EXTRAIT PURIFIE A LA LANOLINE** ποὺ τὴν καθιστᾶ προνομιοῦχο, ἀποφεύγετε τὶς ποικίλες ἀπομιμήσεις της.

Πρακτικὲς κατασκευὲς

ΦΤΙΑΞΕΤΕ ΜΟΝΗ ΕΝΑ, ΑΜΠΑΖΟΥΡ

Μὲ λίγα ἔξοδα, ἀρκετὴ ἐπιδεξιότητα καὶ πολὺ προσοχὴ θὰ φτιάξετε αὐτὸ τὸ ὄμορφο ἀμπαζοὺρ ποὺ θὰ ἔχῃ ἀξία γιατὶ θὰ εἶναι δικό σας ἔργο.

Ἂν ἔχετε στὸ σπίτι σας μιὰ ὡραία λάμπα πετρελαίου τῆς ἐποχῆς τῶν γιαγιάδων σας, μὲ πλατειὰ βάσι, μπορεῖτε νὰ τὴ μετατρέψετε εὐκολώτατα σ' ἕνα πολυτελέστατο πορτατὶφ γιὰ τὸ σαλόνι σας. Ἔτσι θὰ τῆς δώσετε καινούργια ἀξία καὶ θὰ τὴν προσαρμόσετε μὲ τὴ μοντέρνα ἐπίπλωσί σας. Ἂν μάλιστα τὸ χρῶμα της εἶναι ρόζ πὰλ ἢ γαλάζιο θὰ ταιριάσῃ πολὺ ὡραῖα μὲ τὸ σκούρο χρῶμα τῶν ἐπίπλων.

Φυσικά, ἐκεῖνο ποὺ θὰ τονίσῃ περισσότερο τὴν ὁμορφιὰ ἑνὸς τέτοιου πορτατὶφ εἶναι ἕνα πετυχημένο ἀμπαζούρ. Γι' αὐτὸ σᾶς δίνουμε σήμερα τὶς ἀπαραίτητες ὁδηγίες γιὰ τὴν κατασκευή του.

Ἂν βέβαια δὲν ἔχετε μιὰ πορσελανένια λάμπα γιὰ βάσι τοῦ πορτατίφ σας, τότε μπορεῖτε νὰ παραγγείλετε μιὰ βάσι ξύλινη στὸν ἐπιπλοποιό σας. Ἡ βάσι μπορεῖ νὰ εἶναι ἁπλὴ χωρὶς σκαλίσματα ἀπὸ σκοῦρο ξύλο ποὺ ταιριάζει πολὺ μὲ ἔπιπλα μοντέρνου στύλ. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὸ πιὸ κατάλληλο χρῶμα γιὰ τὸ ἀμπαζοὺρ σας εἶναι τὸ κίτρινο ἢ τὸ κόκκινο. Ἂν ὅμως τὰ ἔπιπλά σας εἶναι παλιοῦ στὺλ τότε νὰ παραγγείλετε μιὰ βάσι μὲ ἐπιχρυσωμένα σκαλίσματα τύπου ροκοκὸ καὶ τὸ ἀμπαζοὺρ σας θὰ γίνῃ σ' ἕνα παστὲλ χρωματισμό.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀμπαζοὺρ εἶναι εὔκολη ἀλλὰ ἀπαιτεῖ ἀρκετὴ ἐπιδεξιότητα. Πρώτα—πρῶτα πρέπει νὰ προμηθευθῆτε ἕνα μεταλλικὸ σκελετὸ μὲ τὶς δύο βάσεις του ἐξάγωνες. Τὸ δικό μας ἀμπαζοὺρ ἔχει περιφέρεια ἑπάνω 50 ἑκ. περίπου καὶ κάτω 95 ἑκατοστά. Ὕστερα παίρνετε καλὰ τὰ μέτρα μ' ἕνα χαρτὶ ποὺ τὸ ἐφαρμόζετε στὸ μισὸ ἀμπαζοὺρ. Θὰ κόψετε δὲ κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ σκεπάσῃ τὶς τρεῖς πλευρές. Γιὰ νὰ φτιάξετε τὴ φόδρα, διπλώστε ἕνα κομμάτι λεπτὴ ποπλίνα ρόζ, σιέλ ἢ σ' ὁ,τιδήποτε χρῶμα πρόκειται νὰ γίνῃ τὸ ἀμπαζοὺρ, τοποθετήστε τὸ χαρτὶ ἑπάνω καὶ κόψετε τὸ ὕφασμα σύμφωνα μὲ τὸ σχῆμα του ἀφίνοντας δύο ἑκατοστὰ περιθώριο γιὰ τὸ ράψιμο.

Πῆρε ἀπ' ἄλο θὰ πρέπει νὰ καλύψετε τὸν σκελετὸ μὲ λοξὲς λουρίδες ποπλίνας. Κόβετε τὶς λουρίδες τὶς ἑνώνετε καὶ τυλίγετε τὸ σύρμα τοῦ σκελετοῦ ὅπως δείχνουν τὰ σχέδια 1, 2, 3 καὶ 4.

Σκεπάζετε τὸ μισὸ ἀμπαζοὺρ μὲ τὴ φόδρα στερεώνοντάς τη γύρω—γύρω μὲ μακρυὲς καρφίτσες ὅπως στὸ σχέδιο 5. Τὸ ἐφαρμόζετε καλὰ πάνω στὸν σκελετὸ καὶ τὸ ράβετε πάνω στὶς λουρίδες ποὺ ἔχουν περιτυλίξει τὸ σύρμα τοῦ σκελετοῦ. Κόψτε γύρω τὸ ὕφασμα ἀφίνοντας ὅσο σᾶς χρειάζεται γιὰ τὸ γύρισμα. Κατόπι σκεπάζετε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ ἄλλο μισὸ ἀμπαζούρ. Κόβετε δύο ὀρθογώνια κομμάτια μουσελίνα, λεπτὴ ζωρζέτα ἢ ὀργάντζα ποὺ τὸ φάρδος τους νὰ εἶναι ὅσο ἡ μισὴ κάτω βάσι τοῦ σκελετοῦ καὶ τὸ ὕψος τους μιάμισι φορὰ τὸ ὕψος τοῦ σκελετοῦ. Κατόπι τοποθετήστε τὸ μεσαῖο μέρος τοῦ ἑνὸς ὀρθογωνίου κομματιοῦ πάνω σὲ μιὰ πλευρὰ τοῦ σκελετοῦ καὶ βάλτε σημάδια στὰ σημεῖα ποὺ πρέπει νὰ γίνουν οἱ σοῦρες. Σουρώστε ὅπως δείχνει τὸ σχέδιο 7. Στερεώστε μὲ καρφίτσες, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πλευρές, τὸ σουρωμένο μέρος. Ὕστερα τραδῆξτε τὸ ὕφασμα ἀπὸ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ καὶ στερεώστε το ὥστε νὰ κάλυψῃ καὶ τὶς δυὸ ἄλλες πλευρὲς τοῦ μισοῦ σκελετοῦ. Ράψτε κατόπι ὅλο τὸ κομμάτι πάνω στὸν σκελετὸ μὲ πυκνὲς βελονιές, ἀφοῦ κόψετε πρῶτα τὸ ὑφασμα ποὺ περισσεύει. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἐφαρμόζετε τὸ ἄλλο ὀρθογώνιο κομμάτι πάνω στὶς ὑπόλοιπες τρεῖς πλευρὲς τοῦ σκελετοῦ.

Ἑτοιμάστε τὶς γαρνιτοῦρες ὅπως στὸ σχῆμα 10. Κόβετε δηλαδὴ ἴσιες λουρίδες πλάτους 4 ἑκ. τὶς ράβετε, τὶς γυρνᾶτε καὶ τὶς ἰσιώνετε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα χωρὶς νὰ τὶς σιδερώσετε.Κάθε λουρίδα πρέπει νὰ εἶναι κατὰ 3 ἑκατ. μακρύτερη ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἀμπαζοὺρ. Ράβετε τὶς λουρίδες στὶς ἕξη ράχες μὲ κρυφὲς βελονιὲς καὶ τὶς διπλώνετε ἀπὸ πάνω καὶ κάτω.

Τελειώνετε τὸ ἀμπαζοὺρ ράβοντάς το ἐπάνω καὶ κάτω ὅπως βλέπετε στὸ σχῆμα 12. Ἐφαρμόσατε δὲ τελικὰ στὴν κάτω βάσι μιὰ φραντζα μὲ μικρὲς φούντες ἢ ἕνα πλατὺ χρυσὸ κορδόνι.

Δὲν ἀπομένει τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ τοποθετήσῃ ὁ ἠλεκτρολόγος σας πάνω στὴ λάμπα τὰ ἀπαραίτητα ἠλεκτρικὰ εἴδη ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ στερεωθῆ καὶ τὸ ἀμπαζοὺρ. Ἔτσι θὰ ἀποκτήσετε ἕνα ὑπέροχο στολίδι τοῦ σαλονιοῦ σας, φτιαγμένο ἀπ' τὰ χέρια σας μὲ λίγο κόπο καὶ χωρὶς πολλὰ ἔξοδα.

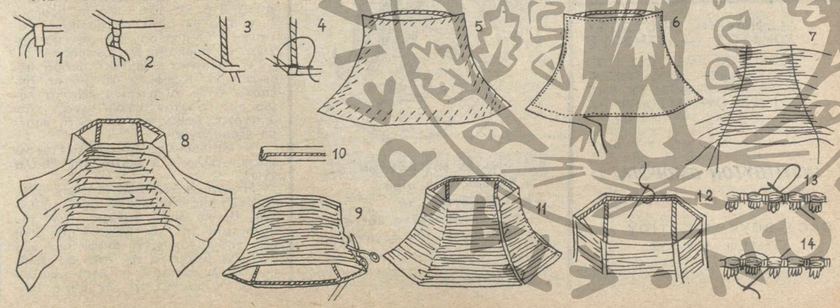

ΠΟΣΟ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΜΙΑΣ ΚΑΛΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Στὸ «Δελτίο Στατιστικῆς» τοῦ Ἀγγλικοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης ἐδημοσιεύθη μία μελέτη τοῦ Δρος Κόλιν Κλάρκ σχετικὴ μὲ τὴν ἐργασία τῆς γυναίκας ὡς συζύγου καὶ μητέρας ἢ, γενικώτερα, ὡς νοικοκυρᾶς.

Ὁ Δρ. Κλάρκ ὑποστηρίζει πὼς κανένας Ἄγγλος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ παντρευτῇ ἂν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἀμείβῃ τὴ γυναίκα του γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρει στὸ σπίτι. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἀρθρογράφου, ποὺ εἶναι γνωστὸς γιὰ τὶς στατιστικὲς μελέτες του, ἡ ἀξία τῆς ἐργασίας τῶν Ἀγγλίδων συζύγων ἀνέρχεται στὸ ποσὸ τῶν 7 δισεκατομμυρίων λιρῶν (590 δισεκατομμύρια δραχμὲς), τὸ ἕνα τρίτο, δηλαδή, τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος τῆς Ἀγγλίας.

Τὴν περισσότερη ἐργασία τὴν ἀπαιτοῦν τὰ παιδιὰ ἡλικίας μέχρι πέντε ἐτῶν. Ὁ Δρ. Κλάρκ ἐκτιμᾶ τὴν ἀξία τῆς ἐργασίας αὐτῆς σὲ 3500 λίρες (28.000 δραχμ.) τὸ χρόνο γιὰ κάθε παιδί. Ἕνας σύζυγος, μὲ εἰσόδημα 4500 δραχμ. τὸ μήνα καὶ μὲ δυὸ παιδιὰ κάτω τῶν πέντε ἐτῶν, θὰ ἔπρεπε νὰ διαθέτῃ ὁλόκληρο τὸν μισθὸ του ἀμείδοντας τὴ γυναίκα του γιὰ τὶς ὑπηρεσίες της πρὸς τὰ παιδιά.

Ὅσο μεγαλώνουν τὰ παιδιά, τόσο λιγοστεύει καὶ ἡ ἀπασχόλησι τῆς μητέρας.

Γενικὰ ἡ νοικοκυρὰ μιᾶς μέσης ἀγγλικῆς οἰκογενείας δικαιοῦται νὰ εἰσπράττῃ γιὰ τὴν ἀπασχόλησί της στὰ οἰκιακὰ περίπου 6000 λίρες (48.000 δραχμ.) τὸ χρόνο.

Οἱ διαπιστώσεις αὐτὲς τοῦ Δρος Κλάρκ ἔδωσαν ἀφορμὴ σὲ μιὰ μεγάλη ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου νὰ διεξαγάγῃ καὶ αὐτὴ μιὰ σχετικὴ ἔρευνα σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ προάστια τοῦ Λονδίνου ὅπου κατοικοῦν μέσης τάξεως οἰκογένειες. Ἡ ἔρευνα αὐτὴ ὡδήγησε στὸ καταπληκτικὸ συμπέρασμα πὼς θὰ χρειάζονταν τέσσερα ἐμμισθα βοηθητικὰ πρόσωπα γιὰ νὰ κάνουν τὴν ἴδια δουλειὰ ποὺ προσφέρει ἡ νοικοκυρὰ μόνη καὶ χωρὶς καμμιὰ ἀμοιβή, σὲ μιὰ οἰκογένεια ἀπὸ 4—5 ἄτομα.

Ἡ συνήθης ἀμοιβὴ ἑνὸς βοηθητικοῦ προσώπου ἀνέρχεται στὴν Ἀγγλία σὲ 13 δραχμ. τὴν ὧρα περίπου. Λόγω ὅμως τοῦ πλήθους τῶν «εἰδικοτήτων» δὲν θὰ δεχθῇ ποτὲ μιὰ μαγείρισσα νὰ κάνῃ καὶ χρέη καμαριέρας οὔτε μιὰ καμαριέρα νὰ προσέχῃ τὰ παιδιὰ γιατὶ αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τῆς παραμάνας.

Τὸ τμῆμα Φυσιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἐδιμβούργου ἐξήτασε τὸ ζήτημα τῆς ἐργασίας τῆς νοικοκυρᾶς καὶ ἀπὸ τὴν καθαρὰ βιολογικὴ του πλευρὰ καὶ ἔφθασε στὸ παρόμοιο συμπέρασμα ὅτι μία νοικοκυρὰ, παρὰ τὴ συνεχῆ καὶ κοπιαστικὴ ἐργασία της, καταναλίσκει μόνο 1760 ὡς 2320 θερμίδες τὴν ἡμέρα ἐνῶ μία ἐργάτις ἐργοστασίου ποὺ ἐργάζεται μόνο ὀκτὼ ὧρες, καὶ συνήθως καθιστή, καταναλίσκει τουλάχιστο 3000.

Μπομπονιέρες
ΓΑΜΩΝ
ΒΑΠΤΙΣΕΩΝ
στὸ
Bébé Rose
ΕΡΜΟΥ 54 & 55
ΑΘΗΝΑΙ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' 6 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ — ΣΤΗΘΟΥΣ
ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ ΜΕ ΤΑΣ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΥΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
«ELLE»
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΟΜΟΡΦΙΑΣ
ΠΟΠΗΣ ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΗ
ΟΔΟΣ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 21
ΤΗΛΕΦ. 617-360

ΜΑΓΙΑ ΜΠΥΡΑΣ ΦΙΞ...
- Καθαρίζει τὸ αἷμα.
- Ἀναζωογονεῖ τὰ κουρασμένα κύτταρα.
- Ἀνανεώνει τὸν ὀργανισμό.

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΚΑΙ ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία πόνου καὶ ἔρωτος στὴν αὐλὴ τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ καὶ καλοστεγασμένο γραφεῖο ποὺ χρησιμοποιοῦσε ἡ Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη τῆς Ρωσίας γιὰ νὰ δέχεται σὲ ἀκρόασι πρόσωπα ποὺ ἤθελαν νὰ τῆς μιλήσουν γιὰ ἐπείγοντα ζητήματα, ἔστεκε μία πεντάμορφη κοπέλλα. Φοροῦσε ἀκόμη τὰ ροῦχα τοῦ ταξιδιοῦ καὶ φαινόταν νὰ εἶχε φθάσει λίγο πρὶν μὲ τὸ ἔλκηθρο ἀπὸ πολὺ μακρυά. Εἶχε ζητήσει νὰ τὴ δεχθῆ ἀμέσως ἡ αὐτοκράτειρα λέγοντας πὼς ἦταν μεγάλη καὶ κατεπείγουσα ἀνάγκη. Καὶ ἡ ἐπιμονή της εἶχε νικήσει.

Ἔτσι ἔστεκε τώρα μπροστὰ στὴν παντοδύναμη γυναίκα ἔχοντας καρφωμένα ἐπάνω της τὰ μάτια της, ποὺ λάμπανε σὰν τὰ μάτια τρελλῆς.

— Λέγε! Τί θέλεις; ρώτησε ἡ Αἰκατερίνη μὲ τὴ βαρειά, σχεδὸν ἀνδρικὴ φωνή της ποὺ ἔκανε πολλοὺς νὰ τρομάζουν ἀκούγοντάς την.

Ἦταν μᾶλλον κακόκεφη γιατὶ ἡ ἀπρόοπτη ἐπίσκεψι τῆς νέας εἶχε διακόψει κάποια ἐνδιαφέρουσα συζήτησι ποὺ εἶχε μὲ τὸν Γάλλο συγγραφέα καὶ φιλόσοφο Ντιντερό. Συζητοῦσαν γιὰ τὰ μεγάλα πάθη ποὺ ὁδηγοῦν καμμιὰ φορὰ τὸν ἄνθρωπο στὶς πιὸ παράφορες ἐνέργειες.

— Πιστεύω πὼς κάτι τέτοιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴ νέα ποὺ ζητάει τὴν κατεπείγουσα ἀκρόασι, εἶπε ἡ αὐτοκράτειρα στὸν Ντιντερὸ καθὼς σηκώθηκε γιὰ νὰ πάη στὸ γραφεῖο της.

Ἡ κοπέλλα ἔστεκε ἐκεῖ ἀκίνητη, κατάχλωμη, σὰν ἀπολιθωμένη καὶ χωρὶς νὰ βγάζη μιλιά.

— Λέγε! Τί ζητᾶς ἀπὸ μένα; ρώτησε πάλι ἡ αὐτοκράτειρα σὲ ὕφος ἀκόμη πιὸ αὐστηρό.

Τὰ λόγια αὐτὰ φάνηκαν σὰν νὰ ξανάδοσαν ζωὴ στὴ νέα. Γονάτισε μπροστὰ στὴν αὐστηρὴ αὐτοκράτειρα καὶ ἄρχισε νὰ φιλάη τὴν ἄκρη τῆς φούστας της;

— Μητερούλα!, εἶπε τελικά. Ἔχεις μπροστὰ στὰ πόδια σου μιὰ κακούργα. Ἄκουσέ τη καὶ δίκασέ τη.

— Τί κακούργημα μπορεῖ νὰ ἔκανες ἐσύ, ἡ Λίτσινκα Βόλδικωφ, ἡ κόρη τοῦ διοικητῆ τοῦ Νοβγκορόντ;

—Μητερούλα! Δὲν μπορῶ νὰ σωπάσω ἄλλο. Ἡ καρδιά μου κοντεύει νὰ σπάση. Καὶ δὲν ἔχω πιὰ μητέρα γιὰ νὰ τῆς διηγηθῶ τὸν πόνο μου καὶ νὰ μὲ νοιώση.

— Ξελάφρωσε τὴν καρδιά σου, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη σὲ ὕφος λιγώτερο προστακτικό. Εἶσαι νέα! Εἶσαι ὄμορφη! Μήπως ἤσουν ἄτυχη στὸν ἔρωτα;

— Δὲν ἄκουσες τίποτε, Μητερούλα, γιὰ τὸ φοβερὸ ἔγκλημα ποὺ κρατάει σὲ ἀναστατώσι ὁλόκληρο τὸ Νοβγκορόντ;

Ἡ αὐτοκράτειρα φάνηκε γιὰ λίγο σὰ νὰ συλλογιέται καὶ τελικὰ εἶπε:

— Ναί! Πῆρε φωτιὰ κάποια ταβέρνα καὶ κάηκαν καμμιὰ εἰκοσαριὰ ὑποταχτικοί. Στὴ βρωμοσυνοικία... κοντὰ στὸ ποτάμι... Μὰ τί δουλειὰ ἔχεις ἐσὺ μὲ αὐτὴ τὴν ἱστορία, Λίτσινκα; Ὁ πατέρας σου δὲν θὰ ἀρχίση νὰ συλλάβη τὸν ἐμπρηστή.

Ἡ Λίτσινκα χλώμιασε ἀκόμη περισσότερο. Κάρφωσε τὰ μάτια της ἑπάνω στὴν Αἰκατερίνη καὶ τὰ λόγια της ἔπεφταν σιγὰ—σιγά, σὰν σταγόνες, καθὼς τῆς ἔκανε τὴ φοβερὴ ἐξομολόγησι:

— Μητερούλα! Δὲν χρειάζεται νὰ ψάξουν ἄλλο. Τὴ φωτιὰ τὴν ἔβαλα ἐγώ!

Ἡ αὐτοκράτειρα ἀναπτήδησε στὴν καρέκλα της σὰν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια. Βρῆκε ὅμως ἀμέσως πάλι τὴν ψυχραιμία της καὶ ξανακάθησε στὴ θέσι της κάνοντας τὴ σκέψι ἀν ἡ νέα ποὺ εἶχε μπροστὰ της ἦταν στ' ἀληθινὰ ἐγκληματίας ἢ ἂν ἦταν ἀνισόρροπη. Προσπάθησε νὰ πάρη ὅσο μποροῦσε πιὸ ἤρεμο ὕφος καὶ τῆς εἶπε:

— Λέγε παιδί μου. Τί ἔγινε; Πές τα μου ὅλα.

Καὶ ἡ Λίτσινκα ἄρχισε νὰ διηγῆται:

— Μητερούλα! Ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ ἔστειλες στὸ Νοβγκορόντ ἕνα νεαρὸ ἀξιωματικὸ τοῦ ἱππικοῦ, τὸν Φέντορ.

— Ναί... Τὸν Φέντορ Λένσκι... Εἶναι ἀκόμη σχεδὸν παιδί.. Τὸν εἶχα στὴ φρουρά μου. Καί, τὸν ἀγάπησες;

— Τὸν ἀγάπησα μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου... Καὶ μ' ἀγάπησε καὶ κεῖνος...

Ἡ νέα σταμάτησε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τὴν ἀφήγησί της γιατὶ τὴν πνίξανε οἱ λυγμοί. Θέλοντας νὰ τὴν δώση θάρρος, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη;

— Καὶ ὁ πατέρας σου φέρθηκε σκληρά...

— Ναί, Μητερούλα, εἶπε ἡ νέα κλαίγοντας. Τοῦ ἀπαγόρευσε νὰ ἔρχεται στὸ σπίτι μας...

Τὰ σκληρὰ χαρακτηριστικὰ τῆς αὐτοκράτειρας εἶχαν πάρει τὴν ἔκφρασι τῆς συμπόνοιας:

— Κακόμοιρα παιδιά... Καὶ συναντιόσαστε κρυφά...

Ἡ κατανόησι ποὺ ἔδειχνε ἡ Αἰκατερίνη ἔδωσε καινούργιο κουράγιο στὴ νέα.

—Τὸν δεχόμουνα κρυφὰ στὴν κάμαρά μου, τὶς ἡμέρες ποὺ ἤξερα πὼς θὰ ἀργοῦσε ὁ πατέρας μου.Καθόμαστε χειροπιασμένοι στὸ ντιβάνι καὶ πλάθαμε ὡραῖα ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Μὰ ξαφνικά, κάποιο δειλινό, ἄκουσα τὰ βαρειὰ πατήματα τοῦ πατέρα μου... Ἀνέβαινε σιγὰ—σιγὰ τὴ σκάλα ποὺ ἔφερνε στὸ δωματιό μου... Ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ ἀνέβαινε κατάλαβα πὼς ἦταν μεθυσμένος... Ἱρότος γιὰ νὰ φύγη ὁ Φεντὸρ δὲν ὑπῆρχε... Κουλουριάσθηκε ὅσο μποροῦσε πάνω στὸ ντιβάνι καὶ τὸν σκέπασα μὲ τὰ μαλακὰ μαξιλάρια...

Ἡ νέα μιλοῦσε ὅλο καὶ μὲ περισσοτερη ἀγωνία.

— Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε μέσα ὁ πατέρας ... πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ ντιβάνι καὶ ρίχθηκε βαρειὰ ἐπάνω στὰ μαξιλάρια... Ἄκουσα γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕνα στεναγμό... Μόνο γιὰ μια στιγμή. Ὕστερα ἔγινε ἡσυχία...

«Ὡραῖα εἶν' ἐδῶ», εἶπε ὁ πατέρας. «Φέρε μου λίγη βότκα καὶ ἔλα κάτσε κοντά μου. Εἶναι τόσος καιρὸς ποὺ δὲν κάναμε οἱ δυό μας συντροφιά.»

»Τοῦ ἔφερα τὴ βότκα... Ἄρχισε νὰ πίνη τὸ ἕνα ποτήρι πάνω στ' ἄλλο, νὰ μὲ χαϊδεύη καὶ νὰ μοῦ διηγήται ἱστορίες ἀπὸ τὰ νειάτα του... Στὸ τέλος ἔγειρε μεθυσμένος καθὼς ἦταν καὶ ἀποκοιμήθηκε βαθειά. Φώναξα τότε τὸν ὑποταχτικό μας, τὸν Βασίλη, τὸν μόνο ποὺ ἐμπιστευόμουνα κάπως ἀπὸ ὅλο τὸ συνάφι του καὶ τὸν μόνο χειροδύναμο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κουβαλήση τὸν πατέρα στὸ δωμάτιό του μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Φέντορ... Ὁ Βασίλης ἦρθε... Πρώτη μας δουλειὰ ἦταν νὰ ἀνασκηκώσουμε τὸν πατέρα γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν Φέντορ... Μά... ὁ Φέντορ... δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ προσπάθεια γιὰ νὰ ἐλευθερωθῆ... Παραμέρισα τὰ μαξιλάρια... ἦταν ἀκίνητος... παγωμένος... νεκρός...

Στὴν ἀνάμνησι τῆς φοβερῆς αὐτῆς εἰκόνας σωριάσθηκε ἡ Λίτσινκα λιπόθυμη μπροστὰ στὰ πόδια τῆς Αἰκατερίνης. Ἡ αὐτοκράτειρα τὴ βοήθησε γιὰ νὰ ξαναβρῆ τὶς αἰσθήσεις της καὶ τῆς ἔδωσε καινούργιο θάρρος γιὰ νὰ συνεχίση:

— Εἶχε νυκτώσει πιά... Ὁ Βασίλης μοῦ εἶπε πὼς τὸ πρῶτο ποὺ εἴχαμε νὰ κάνουμε ἤτανε νὰ ἐξαφανίσουμε τὸ πτῶμα... Τὸ ποτάμι ἦταν κοντά... τόπους—τόπους ἦταν ἀκόμη ξεπάγωτο... ἀλλὰ μέχρι τὸ πρωὶ θὰ ἦταν ὅλο παγωμένο... κανένας δὲν θὰ εὕρισκε τὸν νεκρό... Δὲν ἤξερα τιὰ τί ἔκανα... Βοήθησα τὸν ὑπηρέτη γιὰ νὰ κατεβάσουμε κάτω τὸν Φέντορ... τὸν πολυαγαπημένο μου Φέντορ... Βοήθησα γιὰ νὰ τὸν πᾶμε μέχρι τὸ ποτάμι καὶ ἄκουσα σὰν μέσα σὲ ὄνειρο τὸ μπλοὺμ ποὺ ἔκανε τὸ πτῶμα του πέφτοντας μέσα στὸ νερό... Ὡς τὸ πρωὶ θὰ τὸν εἶχανε σκεπάσει οἱ πάγοι... Ὕστερα πήραμε τὸ δρόμο γιὰ τὸ γυρισμό...

Ἡ Λίτσινκα ἔτρεμε σὲ ὅλο της τὸ κορμὶ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα ἔκαιγε ἀπὸ περιέργεια γιὰ νὰ ἀκούση τὴ συνέχεια τοῦ φοβεροῦ δράματος.

— Λέγε, παιδί μου! Λέγε! Ξαλάφρωσε τὴν καρδιά σου...

— Σὰν πλησιάζαμε στὸ σπίτι σταμάτησε ὁ Βασίλης καὶ κυττάζοντάς με μὲ ἕνα διαβολικὸ γέλιο μοῦ εἶπε: «Καὶ τώρα ἂς κανονίσουμε τοὺς λογαριασμούς μας, μικρούλα μου, ἂν θέλης νὰ μὴ μιλήσω σὲ κανένα γιὰ ὅ,τι ἔγινε...»

— Τὸ κτήνος, εἶπε ἡ αὐτοκράτειρα σφίγγοντας τὴ γροθιά της.

Ἔβλεπε κιόλας μπροστά της τὸν συγαμερὸ ἑκβιαστὴ νὰ κρέμεται ἀπὸ ἕνα σχοινί.

— Λοιπόν; ρώτησε μὲ ἀνυπομονησία.

— Πᾶμε ἐπάνω, τοῦ εἶπα καὶ θὰ σοῦ δώσω ὅσα ἔχω.

Μὰ ἐκεῖνος ἐξακολούθησε νὰ μὲ κυττάζη μὲ τὸ ἀπαίσιο γέλιο του καὶ ἀπάντησε: «Ὄχι, μικρούλα μου. Τὴν ἀμοιβή ποὺ ζητάω τὴν ἔχεις ἐπάνω σου. "Ελα μὲ τὸ καλό! Βλέπεις αὐτὸ τὸ κόκκινο φῶς κοντὰ στὸ ποτάμι; Δὲν εἶναι μακρυά. Πᾶμε... Ἐκεῖ θὰ μοῦ δώσης τὴν ἀμοιβή μου...»

Τὸν ἀκολούθησα σὰν ὑπνοβάτις. Δὲν ἤξερα ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἂν ζοῦσα ἢ ἂν ἤμουν πεθαμένη. Μὲ πῆγε μέχρι ἐκεῖνο τὸ βρωμόσπιτο...

— Τὸ σπίτι ποὺ κάηκε;

— Ναί! Τὸ σπίτι ποὺ κάηκε... Ἐκεῖ ἔσμιξε μὲ μιὰ παρέα ἀπὸ μεθυσμένους... Μὲ πῆραν ὅλοι μαζὶ μέσα σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ τὸ φώτιζε ἕνας δαυλός... κι' ἐκεῖ...

Ἡ Λίτσινκα σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της. Οἱ λυγμοὶ δὲν τὴν ἄφιναν νὰ προχωρήση. Ἡ Αἰκατερίνη σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της, πλησίασε τὴ νέα καὶ χαϊδεψε τὰ μαλλιά της λέγοντας:

— Πές μου, παιδί μου. Πές τα μου ὅλα. Ξαλάφρωσε τὴν καρδιά σου.

Καὶ ἡ Λίτσινκα συνέχισε:

— Ἀφοῦ μὲ ἐξευτέλισε μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ἄλλων.. τοὺς εἶδα ὅλους... τοὺς μεθυσμένους... τὰ κτήνη... νὰ μὲ κυττάζουν λαίμαργα.... ἕτοιμοι νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τοῦ ἄλλου.... Τότε ἔχασα τὸ λογικό μου... Ἄρπαξα τὸν ἀναμμένο δαυλό... τοὺς τὸν πέταξα κατάμουτρα... καὶ κατέθηκα τρέχοντας τὴ σκάλα... Πρὶν προφθάσω καλὰ—καλὰ νὰ βγῶ στὸ δρόμο καιγόταν τὸ σαπισμένο ἀπὸ τὴν πολυκαιρία ξύλινο σπίτι σὰν πυροτέχνημα... Δὲν πρόλαβε νὰ γλυτώση κανένας. . .

Ἡ Λίτσινκα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ συνέχισε σὲ ὕφος πολὺ πιὸ ἤρεμο:

— Μητερούλα! Σοῦ τὰ εἶπα ὅλα. Κρίνε με καὶ δίκασέ με!

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της εἶχε νοιώσει ἡ σκληρὴ αὐτοκράτειρα Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ αἰσθάνθηκε πόσο ἄρραιο ἦταν ποὺ ἦταν αὐτοκράτειρα δυστυχισμένο πλάσμα.

— Κλάψε, παιδί μου! Κλάψε ν' ἀλαφρώσης τὸν πόνο σου.

Ὕστερα σήκωσε τὸ ἀσημένιο κουδουνάκι ποὺ βρισκόταν ἑπάνω στὸ γραφεῖο της καὶ σὰν παρουσιάσθηκε ἕνας ὑπηρέτης τοῦ εἶπε:

— Νὰ εἰδοποιηθῆ ἡ μητέρα Κυριοῦ τῆς Ἁγίας Ἄννας, νὰ ἔρθη ἀμέσως ἐδῶ. Καὶ στεῖλε μου τὴν καμαριέρα μου, τὴν Ἀναστασία.

Σὰν ἀπομακρύνθηκε ὁ ὑπηρέτης εἶπε ἡ αὐτοκράτειρα στὸν Λίτσινκα μὲ ὕφος μητρικό:

— Ὑπέφερες πολύ, παιδί μου. Ἐγὼ σὲ συγχώρησα. Πήγαινε στὸ μοναστήρι. Ἐκεῖ θὰ ἐρῆς τὴ γαλήνη ποὺ χρειάζεται ἡ ταλαιπωρημένη ψυχή σου. Καὶ θὰ σὲ συγχωρήση καὶ ὁ Θεός. Στὸ μεταξὺ θὰ μείνης κοντά μου καὶ ἡ Ἀναστασία θὰ φροντίση γιὰ ὅ,τι χρειάζεσαι.

Ὕστερα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ξαναγύρισε ἡ Αἰκατερίνη στὸν Ντιντερὸ ποὺ εἶχε μείνει ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα μόνος στὸ σαλόνι.

— Λοιπόν, τοῦ εἶπε, ἂς συνεχίσουμε. Μιλούσαμε γιὰ τὰ μεγάλα πάθη ποὺ ὁδηγοῦν καμμιὰ φορὰ στὶς παράφορες ἐνέργειες. Τώρα δὰ συγχώησα μιὰ τέτοια ἐνέργεια...

Ὕστερα διηγήθηκε στὸν συγγραφέα τὴν τραγικὴ ἱστορία τῆς Λίτσινκα.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα δημοσιεύθηκε στὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «Μερκὺρ ντὲ Φρᾶνς» καὶ μὲ τὸν τίτλο «Μιὰ συγκινητικὴ ἱστορία» ἡ περιπέτεια τῆς νέας ὅπως ἀκριβῶς τὴν εἶχε διηγηθῆ ἡ αὐτοκράτειρα στὸν Ντιντερό.

Τὸ ἀδρὸ πρόσωπο τῆς Αἰκατερίνης ἔκανε ἕνα περιφρονητικὸ μορφασμὸ καθὼς τὸ διάβαζε.

— Παραξένοι ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι, συλλογίσθηκε. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς εἶναι καὶ αὐτοὶ κοινοὶ λογοτέχνες ποὺ κυνηγᾶνε τὰ ἐντυπωσιακὰ θέματα.

ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ ΦΟΝ ΓΚΑΛΙΧΕΝ

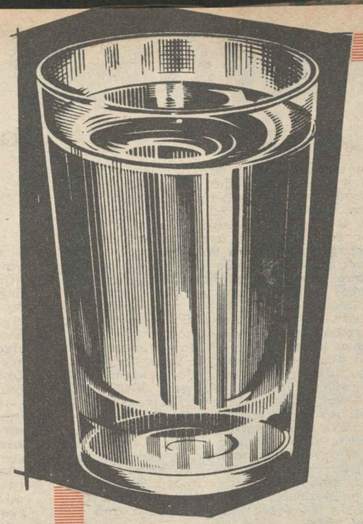

ΑΔΕΛ 11/58

Κάθε φορὰ ποὺ πίνετε ἕνα ποτήρι νερό, σκεφθῆτε τὴν
ΙΖΟΛΑ

Πόσες φορὲς τὴν ἡμέρα πίνει νερὸ ἡ νοικοκυρά;
Πολλὲς! Κι' ὅμως λιγώτερες ἀπὸ ὅσες εἶναι ἀναγκασμένη νὰ παιδευτῆ μὲ τὴ σόμπα της • Μόνο μὲ τὴ σόμπα πετρελαίου τῆς ΙΖΟΛΑ, ἡ νοικοκυρὰ ἡσυχάζει μιὰ γιὰ πάντα • Ἕνα λεπτὸ χρειάζεται γιὰ ν' ἀνάψη κι' ἕνα δευτερόλεπτο γιὰ νὰ σβύση.

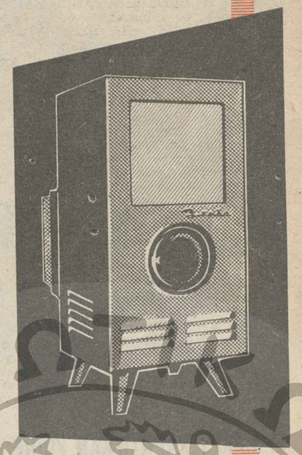

ΘΕΡΜΑΣΤΡΕΣ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ
ΙΖΟΛΑ
Ὁμοιόμορφη ζέστη - Ἀπόλυτη καθαριότητα - Μεγάλη οἰκονομία
Η ΙΖΟΛΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ 6 ΤΥΠΟΥΣ ΘΕΡΜΑΣΤΡΩΝ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΡΟΧΗ

—Πῶς γίνεται κυρούλα ἡ βροχή, ρωτοῦσε ἕνα παιδάκι μιὰ γρηᾶ μαγιατισσα.

— Νά, παιδάκι μου, ἄκουσε. Ἀπάνου στὸν οὐρανὸ εἶναι ἕνας λακκο (λίμνη) καὶ πάει κάποιο κάποιο ὁ λυκοφαιεμένος (διάβολος) νὰ πετίση τὸ μουλάρι του. Τονε βλέπει ὁ Μιχαὴλ Ἀρχάγγελος, βοήθειά μας, ποὺ τὸν ἔβαλε ὁ Θεὸς δρωγὰ (ξεπίτηδες) νὰ τονὲ φυλάη, καὶ τονὲ κρούει (χτυπᾶ) κανονιές. Ὁ κανονιὰ μπαλὲς χτυποῦσι στὸ λακκο, τὰ γυριὰ (πετιέται) τὸ νερὸ καὶ πέφτει στὴ γῆς. Ἡ βροντὴ ποὺ ἀκουμε εἶναι ὁ σμπάρος (κρότος) τοῦ κανονιοῦ, ἡ ἀστραπὴ εἶναι ἡ λάμψι καὶ ἡ βροχὴ εἶναι τὸ νερὸ τοῦ λακκοῦ ποὺ πέφτει στὴ γῆς. Ἔτσι νὰ ἐξέρης νὰ δηγᾶσαι καὶ σύ...

Γι' αὐτὸ ὅταν βροντᾶ, συνηθίζουν οἱ γρηᾶς στὴ Μάνη νὰ λένε «βάρτου, βάρτου τοῦ τρισκαταρατου».

ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

Γυμναστικὴ προετοιμασία τῶν ἐγκύων πρὸς ἀποφυγὴν τῶν πόνων τοῦ τοκετοῦ (ἀπὸ τοῦ 5 μηνὸς κατόπιν ἰατρικῆς ἐγκρίσεως)

ΕΜΜΥ ΣΠΕΚ — ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΥ, εἰδικὴ διπλ. Καθηγήτρια εἰς τὴν ψυχοσωματικὴν ἀγωγὴν τῶν ἐγκύων.
Ὁδὸς Βησσαρίωνος 8 (Ἀκροδημία), Τηλεφ. 24-325.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΠΛΕΚΤΑ ΜΕ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΥΛΙΚΟ

καὶ στὰ πλεκτὰ ἀλλάζει ἡ μόδα ὅπως ἀλλάζει καὶ στὰ φορέματα

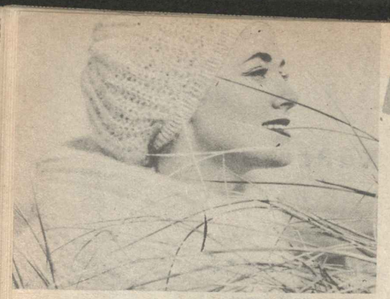

Ἕνα πρωτότυπο σχέδιο γιὰ σκοῦφο καὶ σάλι

1. ΑΝΣΑΜΠΛ ΑΠΟ ΜΟΧΑΙΡ

ΥΛΙΚΑ: Θὰ μεταχειρισθῆτε μαλλὶ μοχαὶρ σὲ ζωηρὸ χρῶμα, λεμονί, μπλέ, κοραλὶ κλπ. Θὰ χρειασθῆτε δὲ γιὰ τὴν ἐσάρπα 120 γραμ. καὶ γιὰ τὸ μπονὲ 40 γραμ. Ἐπίσης θὰ χρειασθῆτε βελόνες Νο 7 γιὰ τὸ ἐγγλέζικο λάστιχο καὶ Νο 3½ γιὰ τὸ ἁπλὸ λάστιχο.

ΤΡΟΠΟΣ ΠΛΕΞΙΜΑΤΟΣ: Λάστιχο 1+1π = 1π καλή, 1π ἀνάποδη. Ἐγγλέζικο λάστιχο: Θὰ ὑπολογίσετε οἱ πόντοι σας νὰ εἶναι ζυγοὶ καὶ θὰ πλέξετε 1η βελόνα: καλή. (Αὐτὴ ἡ βελόνα δὲν θὰ ἐπαναληφθῆ ἄλλη φορά). 2η βελόνα καὶ ὅλες οἱ ἑπόμενες βελόνες: 1π καλή, ὅπως συνήθως, 1π καλή, ἀλλὰ θὰ μπήγετε τὴ βελόνα σας στὴν κάτω γραμμή.

ΔΕΙΓΜΑ: Γιὰ ἕνα τετράγωνο 5 ἑκατ. θὰ πλέξετε 6π ἐπὶ 12 βελόνες.

Ι. ΣΚΟΥΦΙ

Βάλετε στὶς βελόνες Νο 3½ 140π καὶ πλέξετε 2 ἑκ. λάστιχο 1+1π γιὰ νὰ σχηματίσετε τὸν γύρο τοῦ κεφαλιοῦ. Συνεχίσετε κατόπιν μὲ τὶς βελόνες Νο 7, πλέκοντας τὸ ἐγγλέζικο λάστιχο, ἀφοῦ κλείσετε στὴν πρώτη βελόνα ὅλους τοὺς ἀνάποδους πόντους (θὰ πλέκετε τοὺς πόντους 2 μαζί). Ὅταν θὰ ἔχετε πλέξει 25 ἑκατ. ἐν ὅλω κλείσετε ὅλους τοὺς πόντους καὶ ἑνώσετε τὶς δυὸ ἄκρες. Στὴν ἐπάνω ἄκρη περάστε μία κλωστὴ ἄκρη—ἄκρη γιὰ νὰ τὸ σουρώσετε, σφίξτε το καὶ στερεώσετε τὴν κλωστή. Στὸ λάστιχο ποὺ θὰ ἔχετε πλέξει γιὰ τὸ γῦρο τοῦ κεφαλιοῦ θὰ περάσετε ἀπὸ τὸ μέσα μέρος πολὺ—πολὺ ψιλὸ λάστιχο.

ΙΙ. ΕΣΑΡΠΑ

Βάλετε στὶς χοντρὲς βελόνες 40π καὶ πλέξετέ τους 1,50 ἑκατ. ἐγγλέζικο λάστιχο. Κλείσετε κατόπιν τοὺς πόντους καὶ ἑνώσετε τὶς 2 ἄκρες χωρὶς νὰ φαίνωνται καὶ ἔτσι θὰ σχηματίσετε ἕνα μεγάλο κρίκο, ὅπου καὶ ἔγκειται ἡ ἰδιορρυθμία αὐτῆς τῆς ἐσάρπας.

2. ΜΑΚΡΥ ΚΑΡΝΤΙΓΚΑΝ ΧΙΟΝΕ

ΥΛΙΚΑ: 1120 γραμ. μαλλὶ περνὲλ σὲ χρωματισμοὺς χιονὲ πράσινο, γκρί, μπλέ, κίτρινο ὅλα σὲ τόνους πολὺ ἀνοικτούς. Βελόνες Νο 3, κουμπιὰ 7.

ΤΡΟΠΟΣ ΠΛΕΞΙΜΑΤΟΣ: Ζέρσεὺ = 1 βελόνα καλή, 1 βελόνα ἀνάποδη.

ΔΕΙΓΜΑ: Γιὰ ἕνα τετράγωνο 5 ἑκατ. θὰ πλέξετε 12π ἐπὶ 17 βελόνες.

ΠΛΑΤΗ

Βάλετε στὶς βελόνες σας 144π καὶ πλέξετε ζέρσεὺ. Καὶ στὶς δύο ἄκρες τοῦ πλεκτοῦ ἀφοῦ πλέξετε 13 ἑκατ. ἴσια θὰ κλείσετε κάθε 9 ἑκατ. ἀπὸ 1π (5 φορές).

Σὲ γενικὸ μάκρος 59,5 ἑκατ. θὰ σχηματίσετε τὶς μασχάλες κλείνοντας καὶ στὶς 2 ἄκρες κάθε 2η βελόνα ἀπὸ 3π, 2π (5 φορές), 1π (2 φορές) καὶ κάθε 4η βελόνα ἀπὸ 1π (4 φορές). Ὅταν τὸ πλεκτό σας θὰ ἔχη γενικὸ μάκρος 78,5 ἑκατ. θὰ σημαδέψετε μὲ μιὰ κλωστὴ τὸν πρώτο καὶ τὸν τελευταῖο ἀπὸ τοὺς μεσαίους 54π. Κάμε 2 ἑκατ. θὰ κλείσετε ἀπὸ 1π (3 φορὲς) δεξιὰ ἀπὸ τὸν πρῶτο καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόντο, γιὰ νὰ σχηματίσετε δύο πένσες.

Σὲ γενικὸ μάκρος 79 ἑκατ. θὰ σχηματίσετε τοὺς ὤμους κλείνοντας καὶ στὶς 2 ἄκρες κάθε 2η βελόνα ἀπὸ 3π (6 φορὲς) καὶ 2π (9 φορές). Ταυτοχρόνως σὲ γενικὸ μάκρος 84 ἑκατ. θὰ σχηματίσετε τὸ πάρσιμο τοῦ λαιμοῦ, κλείνοντας τοὺς μεσαίους 10π. Συνεχίσετε κάθε κομμάτι χωριστὰ καὶ ἀντικρυστά, κλείνοντας πρὸς τὴ μεριὰ τοῦ ντεκολτὲ κάθε 2η βελόνα 4π, 3π, 2π (2 φορές).

ΔΕΞΙ ΜΠΡΟΣΤΙΝΟ

Βάλετε στὶς βελόνες σας 83π καὶ πλέξετε ζέρσεὺ 4 ἑκατ. Στὰ δεξιὰ αὐτῶν τῶν πόντων θὰ προσθέσετε 25π γιὰ τὴ μόστρα καὶ ὅταν θὰ ἔχετε γενικὸ μάκρος 9,5 ἑκατ. θὰ σχηματίσετε 2 κουμπότρυπες κλείνοντας ἀπὸ 5π, τοὺς ὁποίους θὰ προσθέσετε στὴν ἑπόμενη βελόνα. Τὴν πρώτη κουμπότρυπα θὰ σχηματίσετε μετὰ ἀπὸ τοὺς δεξιοὺς ἀκρινοὺς 14π καὶ τὴ δεύτερη μετὰ ἀπὸ 12π. Ἐπαναλάβετε αὐτὲς τὶς κουμπότρυπες ἄλλες 6 φορὲς μὲ 11,5 ἑκατ ἀπόστασι μεταξύ τους. Ὅταν τὸ πλεκτό σας θὰ ἔχη γενικὸ μάκρος 17 ἑκατ. θὰ κλείσετε πρὸς τ' ἀριστερὰ κάθε 13 ἑκατ. ἀπὸ 1π (3 φορὲς). Σὲ γενικὸ μάκρος 27 ἑκατ. θὰ μετρήσετε 50π ἀπὸ τὰ δεξιὰ καὶ θὰ πλέξετε χωριστὰ τοὺς ἑπόμενους 39π ἐπὶ 1 ἑκατ. γιὰ νὰ σχηματίσετε τὸ μπόρ τῆς τσέπης. Κλείσετε αὐτοὺς τοὺς πόντους καὶ πλέξετε χωριστὰ ἕνα κομμάτι γιὰ τὸ μέσα μέρος τῆς τσέπης κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: Βάλετε στὶς βελόνες 42π καὶ πλέξετε ἕως ὅτου ἔχετε γενικὸ μάκρος 7,5 ἑκατ. ὁπότε θὰ ἀρχίσετε τὴν κάθετη πένσα, ὡς ἑξῆς: μὲ μία κλωστὴ θὰ σημαδέψετε τὸν 14ο πόντο ἀπὸ τὰ δεξιὰ καὶ κάθε 4 περίπου ἑκατοστὰ θὰ κλείνετε ἀπὸ 1π (4 φορὲς) καὶ κατόπιν θὰ προσθέτετε ἀπὸ 1π (4 φορὲς) πρὶν καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸν πόντο.

Ὅταν τὸ κομμάτι αὐτὸ θὰ ἔχη γενικὸ μά-

Πολὺ μοντέρνο τρουὰ κὰρ καρντιγκὰν χιονὲ

1 πόντο (4 φορὲς) καὶ κατόπιν θὰ προσθέτετὰ πρῶτα στενέματα καὶ θὰ ἔχετε ἑπομένως 40π στὴ βελόνα σας θὰ κλείσετε καὶ στὶς 2 ἄκρες ἀπὸ 2π καὶ κατόπιν αὐτὸ τὸ κομμάτι θὰ τὸ τοποθετήσετε στὴ θέσι τῶν πόντων ποὺ εἴχατε κλείσει καὶ θὰ ἑξακολουθήσετε τώρα μὲ ὅλους τοὺς πόντους δηλαδὴ καὶ μὲ αὐτοὺς ποὺ εἴχατε ἀφήσει νὰ περιμένουν. Τὰ στενέματα τῆς πένσας ποὺ ἀρχίσατε στὸ σοὺ πάτ θὰ ἑξακολουθήσετε καὶ ἐδῶ καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ μερὲς τοῦ πόντου ποὺ ἔχετε σημαδέψει.

Σὲ γενικὸ μάκρος 56 ἑκατ. θὰ προσθέσετε γιὰ τὴ μόστρα πρὸς τὰ δεξιὰ κάθε 3 ἑκατ. ἀπὸ 1π (9 φορὲς) καὶ σὲ γενικὸ μάκρος 58 ἑκατ. θὰ σχηματίσετε τὴν πένσα τοῦ στήθους κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: Κάθε 2η βελόνα θὰ ἀφίνετε ἄπλεκτους πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀπὸ 7π (4 φορὲς) καὶ κατόπιν θὰ συνεχίσετε μὲ ὅλους τοὺς πόντους. Ὅταν τὸ πλεκτό σας θὰ ἔχη γενικὸ μάκρος 61,5 ἑκατ. (στὴν πλαγινὴ ραφὴ θὰ εἶναι 59,5 ἑκατ.) θὰ σχηματίσετε τὴ μασχάλη κλείνοντας κάθε 2η βελόνα ἀπὸ 4π, 3π, (2 φορές), 2π (3 φορὲς) 1π (2 φορὲς) καὶ κάθε 4η βελόνα ἀπὸ 1π (2 φορὲς). Ὅταν πάλι τὸ πλεκτό σας θὰ ἔχη μάκρος 72 καὶ 75 ἑκατ. θὰ προσθέσετε πρὸς τὴ μεριὰ τῆς μασχάλης ἀπὸ 1π.

Σὲ γενικὸ μάκρος 78 ἑκατ. θὰ σχηματίσετε τὸν ὦμο κλείνοντας κάθε 2η βελόνα ἀπὸ 3π (6 φορὲς) καὶ 2π (9 φορὲς).

Κατόπιν ὅταν τὸ πλεκτό σας θὰ ἔχη γενικὸ μάκρος 81 ἑκατ. ὁπότε καὶ θὰ σχηματίσετε τὸ πάρσιμο τοῦ λαιμοῦ τῆς μόστρας κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: Θὰ ἀφήσετε πρῶτα τοὺς δεξιοὺς 29π νὰ περιμένουν καὶ κατόπιν ἀφοῦ κλείσετε τοὺς ἑπόμενους 10π θὰ συνεχίσετε μὲ τοὺς ὑπόλοιπους ἀριστεροὺς πόντους. Κάθε 2η βελόνα θὰ κλείνετε δεξιὰ κάθε 2η βελόνα ἀπὸ 4π (2 φορὲς), 3π (2 φορὲς), 2π (3 φορὲς) καὶ 1π. Πάρετε τώρα τοὺς πόντους τῆς μόστρας ποὺ εἴχατε ἀφήσει νὰ περιμένουν καὶ συνεχίσετε κλείνοντας ἀριστερὰ κάθε 2η βελόνα ἀπὸ 4π (2 φορὲς) 3π (2 φορὲς), 2π (3 φορὲς) καὶ ταυτόχρονα δεξιὰ 4π (2 φορὲς) καὶ ἀριστερὰ ἀκόμη 1π.

Πλέξετε καὶ τὸ ἀριστερὸ μπροστινὸ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀλλὰ ἀντικρυστὰ καὶ χωρὶς τὶς κουμπότρυπες.

ΜΑΝΙΚΙ

Βάλετε στὶς βελόνες σας 72π καὶ πλέξετε 6 ἑκατ. ζέρσεὺ. Καὶ στὶς 2 ἄκρες θὰ προσθέσετε κατόπιν κάθε 3 ἑκατ. ἀπὸ 1π (12 φορές). Ὅταν τὸ μανίκι θὰ ἔχη γενικὸ μάκρος 43,5 ἑκατ. θὰ κλείσετε καὶ στὶς 2 ἄκρες κάθε 2η βελόνα ἀπὸ 3π (3 φορὲς), 2π (4 φορές), 1π (6 φορές) 2π (5 φορὲς), 3π (3 φορὲς) καὶ τέλος τοὺς μεσαίους 12π.

Πλέξετε καὶ τὸ ἄλλο μανίκι ὅμοιο.

ΜΠΟΡΝΤΟΥΡΑ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Βάλετε στὶς βελόνες σας 42π καὶ ἀφοῦ τοὺς πλέξετε ζέρσεὺ ἐπὶ 10 ἑκατ. κλείσετε τοὺς πόντους. Πλέξετε καὶ ἄλλο ἕνα κομμάτι ὅμοιο.

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΙ

Σιδερώσετε τὰ κομμάτια ἀπὸ τὴν ἀνάποδη μὲ νωπὸ πανί. Ράψετε τὶς πλαγινὲς ραφὲς καὶ τὶς ραφὲς τῶν ὤμων καὶ τῶν μανικιῶν. Ἑνώσετε τὰ μανίκια. Διπλώσετε τὴ μόστρα καὶ ράψετέ τη στὸ ἐπάνω μέρος μὲ ἕνα γαζὶ ἀπὸ τὴν ἀνάποδη. Προσέξετε νὰ πέσουν οἱ κουμπότρυπες ἡ μία πάνω στὴν ἄλλη καὶ κατόπιν κάνετε γύρω—γύρω φεστόνι.

Σηκώσετε 42π στὸ λαιμὸ τῆς πλάτης καὶ πλέξετε ζέρσεὺ γιὰ τὸ στρίφωμα. Ὅταν θὰ ἔχετε πλέξει 1,5 ἑκατ. σκορπίσετε 4 ἀνοίγματα καὶ στὰ 3 ἑκατ. κλείσετε ὅλους τοὺς πόντους. Ράψετε αὐτὸ τὸ στρίφωμα στὴν ἀνάποδη μεριὰ μὲ κρυφὲς βελόνες. Στερεώστετε τὰ κομμάτια κάτω ἀπὸ τὶς τσέπες. Διπλώσετε τὴ μπορντούρα τῆς τσέπη στὴ μέση καὶ ἀφοῦ κλείσετε τὶς ἄκρες μὲ ἕνα γαζὶ ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, τοποθετήστε την. Γυρίσετε στὸ κάτω μέρος τῆς ζακέτας ἕνα στρίφωμα 4 ἑκατ. καὶ στὰ μανίκια ἕνα στρίφωμα 3 ἑκατ.

3. ΕΚΔΡΟΜΙΚΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

ΥΛΙΚΑ: 6 κοῦλες μαλλὶ 4κλωνο σὲ ἕνα χρῶμα κύριο, τῆς ἀρεσκείας σας. 1 κούκλα μαλλὶ τῆς ἰδίας ποιότητος σὲ ἕνα ἀντίθετο χρῶμα (Α) καὶ ἄλλη 1 κούκλα μαλλὶ σὲ ἄλλο χρῶμα (Β). Βελόνες Νο 4.

ΤΡΟΠΟΣ ΠΛΕΞΙΜΑΤΟΣ: Λάστιχο 1+1π = 1π καλὴ 1π ἀνάποδη.

ΔΕΙΓΜΑ: 7π = 2 ἑκατ. καὶ 14 βελόνες = 2 ἑκατ.

ΠΛΑΤΗ

Βάλετε στὶς βελόνες σας 116π μὲ τὸ κύριο χρῶμα καὶ πλέξετε λάστιχο 1+1π. Καὶ στὶς 2 ἄκρες τοῦ πλεκτοῦ προσθέσετε κάθε 14η βελόνα ἀπὸ 1π ἕως ὅτου ἔχετε 134π ἐν ὅλω. Ὀσχηματίσετε τὶς μασχάλες κλείνοντας καὶ στὶς 2 ἄκρες κάθε 2η βελόνα ἀπὸ 3π (3 φορὲς). Ὅταν ἡ μασχάλη ἔχη ὕψος 10 ἑκατ. προσθέτετε καὶ στὶς 2 ἄκρες κάθε ὀη βελόνα ἀπὸ 1π (3 φορές). Τέλος ὅταν ἡ μασχάλη ἔχη ὕψος 18 ἑκατ. σχηματίσετε τοὺς ὤμους κλείνοντας

Ὡραιότατο ἐκδρομικὸ πουλόβερ πλεγμένο χοντρὸ λαστιχο σὲ τρεῖς ἁρμονικοὺς χρωματισμοὺς

καὶ στὶς 2 ἄκρες ἀπὸ 30π. Τοὺς ὑπόλοιπους μεσαίους 62π κλείσετε σὲ 1 φορά.

ΕΜΠΡΟΣ

Βάλετε στὶς βελόνες σας 118π μὲ τὸ κύριο χρῶμα καὶ πλέξετε ὅπως καὶ γιὰ τὴν πλάτη ἕως τὸ σημεῖο τῆς μασχάλης ὁπότε θὰ κλείσετε καὶ στὶς 2 ἄκρες τοῦ πλεκτοῦ ἀπὸ 4π καὶ κατόπιν ἀπὸ 3π (2 φορές). Θὰ συνεχίσετε ὅπως ἀκριβῶς καὶ γιὰ τὴν πλάτη καὶ ὅταν ἡ μασχάλη ἔχη ὕψος 18 ἑκατ. θὰ κλείσετε καὶ στὶς 2 ἄκρες ἀπὸ 30π καὶ τοὺς ὑπόλοιπους 62π τοῦ ντεκολτὲ θὰ κλείσετε σὲ 1 φορά.

ΜΑΝΙΚΙ

Βάλετε στὶς βελόνες σας 52π μὲ τὸ Α μαλλὶ καὶ πλέξετε 6 ἑκατ. λάστιχο 1+1π. Στὴν ἑπόμενη βελόνα προσθέσετε 40π σὲ κανονικὲς ἀποστάσεις πλέκοντας τὸν ἴδιο πόντο 2 φορές. Συνεχίσετε μὲ τὸ μαλλὶ Β πλέκοντας λάστιχο 1+1π. Καὶ στὶς 2 ἄκρες τοῦ μανικιοῦ προσθέσετε κάθε 2 ἑκατ. ἀπὸ 1π ἕως ὅτου ἔχετε 122π. Ταυτοχρόνως θὰ ἀλλάξετε τὰ χρώματα κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: Μὲ τὸ Β χρῶμα θὰ πλέξετε 6 ἑκατ. Κατόπιν μὲ τὸ Α πάλι χρῶμα θὰ πλέξετε 2 ἑκατ. μὲ τὸ Β 3 ἑκατ. καὶ μὲ τὸ Α 2 ἑκατ. Πλέξετε κατόπιν πάλι 6 ἑκατ. μὲ τὸ Β, 2 ἑκατ. μὲ τὸ Α, 3 ἑκατ. μὲ τὸ Β καὶ 2 ἑκατ. μὲ τὸ Α. Πλέξετε πάλι 6 ἑκατ. μὲ τὸ Β καὶ κατόπιν πλέκοντας μὲ τὸ Α σχηματίσετε τὸ στρογγύλεμα τοῦ μανικιοῦ κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: Καὶ στὶς 2 ἄκρες τοῦ μανικιοῦ κλείσετε κάθε 2η βελόνα ἀπὸ 3π (3 φορὲς) καὶ τοὺς ὑπόλοιπους πόντους σὲ 1 φορὰ χωρὶς νὰ τοὺς σφίγγετε.

Πλέξετε καὶ τὸ ἄλλο μανίκι ὅμοιο.

ΓΙΑΚΑΣ

Βάλετε στὶς βελόνες σας 113π καὶ πλέξετε μὲ τὸ κύριο μαλλὶ λάστιχο 1+1π. Καὶ στὶς 2 ἄκρες τοῦ πλεκτοῦ κλείσετε κάθε ὀη βελόνα ἀπὸ 1π ἕως ὅτου σᾶς μείνουν 83π. Πλέξετε τώρα χωρὶς ἄλλα κλεισίματα ἕως ὅτου ἔχετε γενικὸ μάκρος 15 ἑκατ. Κλείσετε τοὺς πόντους καὶ πλέξετε ἄλλο ἕνα κομμάτι ὅμοιο γιὰ τὸ ἔμπρός.

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΙ

Ράψετε τὶς πλαγινὲς ραφὲς καὶ στὶς ραφὲς τῶν ὤμων καὶ τῶν μανικιῶν. Ἑνώσετε τὰ μανίκια. Ἑνώσετε τὶς λοξὲς ἄκρες τοῦ μπροστινοῦ καὶ τοῦ πίσω γιακά. Ράψετε τὸ γιακὰ στὸ πουλόβερ ἑνώνοντας τὴν ἄκρη ποὺ ἔχετε κλείσει τοὺς πόντους. Συγκρατήσετε τὶς μύτες τοῦ γιακὰ στοὺς ὤμους μὲ κρυφὲς βελονιές.

Χ. Κ.

Δοκιμάστε καὶ θεῖ!

Ἀπὸ μητέρα σὲ κόρη καὶ ἀπὸ γιαγιὰ σὲ ἐγγονή μεταδίδεται τὸ **μυστικὸ** ὅτι:

Τὰ **καλλυντικὰ "Φυλλὶς,, ἐπιστημονικὰ** μελετημένα καὶ **προσαρμοσμένα στὸ Ἑλληνικὸ κλῖμα** εἶναι ἀληθινὴ εὐεργεσία γιὰ τὸ δέρμα.

Εἰδικὰ γιὰ **κάθε ἐπιδερμίδα,** γιὰ **κάθε ἡλικία** γιὰ **κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας,** γιὰ κάθε ἐποχή.

Συνιστῶνται ἀπὸ τοὺς κορυφαίους δερματολόγους Ἕλληνας καὶ ξένους.

Φυλλὶς
Creme-Neige Mousse-Perle

Γεμίστε τὸ σπίτι σας

Μὲ 20 δραχμὲς τὴν ἑβδομάδα ἀγοράζετε μία ὑπέροχη κουζίνα ΠΕΤΡΟΓΚΑΖ.

Μὲ 10 δραχμὲς τὴν ἑβδομάδα πλουτίζετε τὴ δισκοθήκη σας μὲ ὅλους τοὺς μοντέρνους δίσκους.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ — ΨΥΓΕΙΑ — ΑΝΕΜΙΣΤΗΡΕΣ — ΚΟΥΖΙΝΕΣ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΕΣ μὲ πολὺ μικρὲς δόσεις στὸ

ΡΑΔΙΟ-ΝΕΟΝ ΠΑΠΑΛΙΩΣΣΑΣ
Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων 3

PFAFF
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

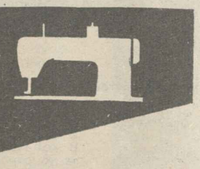

Ἡ ἀξία τῆς ραπτομηχανῆς ΦΑΦΦ ὀφείλεται εἰς τὴν ἐξαιρετικήν της ποιότητα, τὴν εὔκολον χρῆσιν της, τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ οἱανδήποτε ἐπισκευὴν καὶ τὴν ἀπαράμιλλον ἐξυπηρέτησιν τῆς πελατείας της.

Ἡ μηχανὴ ΦΑΦΦ διευκολύνει τὸ ράψιμο καὶ φέρνει παντοῦ χαρὰ.

ΦΑΦΦ-γνωσταὶ ἀπὸ τὸ 1862

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ) Α. Ε.
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 12 - ΑΘΗΝΑΙ
Ἀντιπροσωπεύεται εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος

ΤΟΝ ΑΓΑΠΩ ΜΑ ΔΕΝ ΤΟΝ ΘΕΛΩ

Τρυφερὸ αἰσθηματικὸ διήγημα

ΕΙΝΑΙ πάντα κάτι ποὺ σὲ βάζει σὲ δύσκολη θέσι, ἀκόμα καὶ γιὰ ἕνα συγγραφέα, νὰ βλέπῃς νὰ μπαίνῃ μέσα στὸ γραφεῖο σου μιὰ κοπέλλα ποὺ κλαίει. Ἂν ἐπὶ πλέον αὐτὴ ἡ κοπέλλα εἶναι κόρη σου, δὲν εἶναι ἀκόμα δέκα ὀχτὼ χρονῶν, εἶναι πολὺ ὄμορφη, καὶ σοῦ ἐξομολογεῖται μονομιᾶς, μεταξὺ δύο λυγμῶν, ὅτι ἡ περίπτωσί της εἶναι μοναδικὴ στὸν κόσμο, ἡ κατάστασι εἶναι ἀκόμα πιὸ σοβαρή. Γιατί, ὅλοι μας ξέρουμε ὅτι στὰ δέκα ὀχτὼ τους χρόνια οἱ νέοι βρίσκουν πάντα ὅτι ἡ περίπτωσί τους εἶναι μοναδικὴ στὸν κόσμο.

Ἀλλὰ ἂς ἔρθουμε στὸ προκείμενο. Κάθομαι λοιπὸν στὸ γραφεῖο μου καπνίζοντας ἡσυχα τὴν πίπα μου καὶ φτιάχνω μὲ τὸ μυαλό μου τὸ σκελετὸ τοῦ καινούργιου μου μυθιστορήματος, ὅταν μονομιᾶς ἡ πόρτα ἀνοίγη. Παρουσιάζεται ἡ Μιρέϊγ κλαίγοντας καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά μου. Φυσικά, εἶμαι μόνος στὸ σπίτι. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ πράγματα συμβαίνουν πάντοτε στὶς στιγμὲς ποὺ λείπει ἡ γυναίκα μου ἀπὸ τὸ σπίτι. Μιὰ ἀκτίνα ἐλπίδας μὲ φωτίζει ξαφνικὰ στὴ σκέψι πὼς ἴσως ἡ Τερὲζ δὲν ἔχει βγῆ καὶ ὅτι βρίσκεται στὸ δωμάτιό της. Σηκώνομαι γιὰ νὰ τὴ φωνάξω, μὰ ἡ Μιρέϊγ μοῦ κλείνει τὸ στόμα.

— Σὲ σένα θέλω νὰ μιλήσω, μπαμπά, μοῦ λέει.

—Καλά. Πές μου τα λοιπόν, ὅλα, μὰ ἀπολύτως ὅλα, ἔ;

Κάθομαι σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἐπειδὴ φαντάζομαι ὅτι ἡ διήγησι τῆς Μιρέϊγ δὲν θὰ εἶναι σύντομη, τὴν καθίζω στὰ γόνατά μου.

— Ἔμπρός, λέω, σκούπισε τὰ δάκρυά σου καὶ μίλα.

— Συνέβη κάτι τὸ τρομερό! Εἶμαι ἀναστατωμένη, μπαμπά.

— Αὐτὸ τὸ βλέπω. Πές μου τί ἔγινε.

— "Οπως θέλεις, μπαμπά, ἀπαντᾶ ἡ Μιρέϊγ μ' ἕνα στεναγμό. Θὰ σοῦ πῶ λοιπὸν μόνο τὰ γεγονότα. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ ὑπάρχουν καὶ αἰσθήματα καί...

— Κατάλαβα, εἶπα διακόπτοντάς τη πάλι. Ἀνήκω σὲ μιὰ γενιὰ ξεπερασμένη, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ, σᾶς, τοὺς σημερινοὺς νέους. Αὐτὸ θέλεις νὰ πῆς, ὄχι; Στὴν περίπτωσι αὐτὴ σοῦ... ἔχω νὰ σοῦ πῶ ὅτι:..

— Μπαμπά. Μιλᾶμε γιὰ τὴ δική μου ἱστορία. Προσωπικὰ λίγο μ' ἐνδιαφέρει ἡ ἔλλειψι κατανοήσεως ποὺ χωρίζει τὴ γενεά σου ἀπὸ τὴ δική μου! Εἶμαι... εἶμαι ἐρωτευμένη μ' ἕνα παιδὶ ποὺ δὲν τοῦ ἀξίζει!

— Ἐρωτευμένη! Κι' ἐρωτευμένη μ' ἕνα παιδὶ ποὺ δὲν τοῦ ἀξίζει, εἶπα καὶ πετάχτηκα ὄρθιος. Μὰ αὐτὸ εἶναι σοβαρό! Πρέπει νὰ τὸ πῶ ἀμέσως στὴ μαμά σου. Κι' ἐγὼ ποὺ πίστευα ὅτι μέσα στὸ σπίτι μου...

— Σὲ παρακαλῶ, μπαμπά, μὲ ἱκετεύει ἡ Μιρέϊγ ὑποχρεώνοντάς με νὰ ξανακαθήσω καὶ ξανακαθίζοντας καὶ ἡ ἴδια στὰ γόνατά μου, πρόκειται γιὰ ἕνα πρᾶγμα πολὺ σοβαρό. Ἀφησέ με νὰ μιλήσω καὶ ὑποσχέσου μου τουλάχιστο πρὸς τὸ παρὸν ὅτι δὲν θὰ πῆς τίποτα στὴ μαμά. Θὰ τὴν στεναχωροῦσε πολύ καὶ θὰ μ' ἐμπόδιζε νὰ ἐνεργήσω ἐλευθερα.

— Ἐνῶ ἐγὼ πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις. Ἔτσι δὲν εἶναι; Μὰ καταλαβαίνεις τί μοῦ ζητᾶς;

— Νομίζω, ἄλλωστε, συνεχίζει ἡ Μαρέϊγ χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία στὰ λόγια μου, ὅτι τὸ γνωρίζεις καὶ σὺ αὐτὸ τὸ παιδί. Εἶμαι ἀλλιώτα βέβαιη, γιατὶ μιὰ φορὰ κουβέντιασες μαζί του καὶ τοῦ δάνεισες μάλιστα ἕνα βιβλίο. Μοῦ εἶπες ἐπίσης, τὸ θυμᾶμαι τώρα, ὅτι εἶναι πολὺ ἔξυπνος.

— Λοιπόν, ὅλα ἔγιναν ἀπὸ λάθος δικό μου.

— Μὰ ὄχι! Τί βάζεις στὸ μυαλό σου; Σοῦ τὸ εἶπα ἁπλῶς γιὰ νὰ σὲ κάνω νὰ καταλάβῃς ὅτι μπορεῖ κανεὶς εὔκολα νὰ γελαστῆ.

— Τότε εἶναι βλάκας;

— Μά, ὄχι! Εἶπα ὅτι εἶναι ἀνάξιος νὰ τὸν ἀγαπήσῃ κανείς...

— Μήπως σὲ προδίδει μὲ καμμιὰ φίλη σου;

— Κάτι χειρότερο! "Οχι, δὲν μὲ προδίδει. Ὤ, μπαμπά, σκέπτεσαι πάντα ὅπως στὰ παλιὰ μυθιστορήματα!

— Εἰλικρινά, δὲν καταλαβαίνω ποῦ βρίσκεται τὸ δράμα...

— Μὰ τὸ δράμα εἶναι μέσα μου, μπαμπά! φώναξε ἡ Μιρέϊγ ξαναρχίζοντας νὰ κλαίῃ. Ἐγώ, δὲν μπορῶ πιὰ νὰ τὸν ἀγαπῶ! Καταλαβαίνεις τώρα;

— Μήπως κατὰ τύχην ἔκανες τὴν ἀνοησία νὰ ἐρωτευθῆς κανέναν ἄλλον; ρώτησα.

— Μπαμπά, σὲ παρακαλῶ! Γιατί δὲν θέλεις νὰ καταλάβῃς:

— Μήπως δὲν σ' ἀγαπάει ἐκεῖνος;

— Μὰ μοῦ τὸ ὡρκίστηκε καὶ σήμερα ἀκόμη. Λέει ὅτι γιὰ νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃ θὰ ἔκανε ὁ,τιδήποτε. Κι' ὅμως, ἐγώ, δὲν μποροῦ νὰ τὸν πιστέψω.

— Μὰ γιατί, τί σοῦ ἔκανε; Πές μου τα ὅλα μὲ εἰλικοίνεια. Ἴσως μπορέσω νὰ σὲ βοηθήσω.

— Μοῦ ὁμολόγησε ὅτι δὲν θὰ πῆς τίποτα στὴ μαμά;

— Ἂν ἐπιμένῃς.

—Λοιπόν, νὰ ἡ ἀλήθεια. Ὁ Ζώρζ μὲ ἐφλερτάρισε τρεῖς μῆνες πρωτοῦ τοῦ πῶ... πρωτοῦ τοῦ πῶ: ναί. Δὲν ἤθελα νὰ ἔχω τίποτε προτήτερα. Ἐμένα, ἐπειδὴ κάτι μοῦ ἔλεγε μέσα μενε τόσο. Δὲν μ' ἄφινε σὲ ἡσυχία. Κι' ὕστερα, στὰ κρυφά, ἀπὸ ἔλυνε τὰ προβλήματα. Ξέρεις, δὲν εἶμαι πολὺ δυνατὴ στὰ μαθηματικά. Ὕστερα.

— Ὕστερα;

— Ἔ, νά, γίναμε εὐτυχισμένοι. Δὲν θυμᾶσαι πῶς τραγουδοῦσα, πόσο χαρούμενη ἤμουν τὴν περασμένη ἑβδομάδα; Κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος μιὰ μέρα μοῦ εἶπες: «Μιρέϊγ, ἔχεις κανένα ἡτὰν ἀλήθεια, εἶχα ἕνα ἀηδόνι μέσα στὴν καρδιά σου;» Καὶ στὴν καρδιά μου. Ὕστερα, μονομιᾶς, συνέβη κάτι τὸ τρομερό. Τότε νόμισα πὼς θὰ πέθαινα. Καὶ ὅμως, εἶναι καλύτερα ποὺ συνέβη αὐτὸ πρὶν νὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ ζῶ στὸ ψέμα.

Ἡ Μιρέϊγ ξανάρχισε νὰ κλαίῃ ὀ συγκράτητα.

— Μιρέϊγ, λέω συγκινημένος, Μιρέϊγ μου, κύτταξέ με μέσα στὰ μάτια. Πρέπει νὰ κάνῃς ἀκόμη μιὰ προσπάθεια καὶ νὰ μοῦ πῆς ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ τρομερὸ πρᾶγμα. Ὕστερα θὰ πάρουμε μαζὶ μιὰ ἀπόφασι.

Ἡ Μιρέϊγ κάνει μιὰ κίνησι γιὰ νὰ φύγῃ, μὰ τὴν συγκρατῶ.

— Τί φοβᾶσαι, λέω ἐνθαρρύνοντάς την. Εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι ὁ πατέρας σου; Λοιπόν, ἂν πρέπει νὰ σὲ βοηθήσω εἶναι ἀπαραίτητο νὰ μάθω ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ὅ,τι καὶ νὰ συνέβη, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μείνῃ μυστικὸ μεταξὺ τῶν δυό μας.

— Δὲν θὰ τὸ πῆς οὔτε στὴ μαμά;

— Ὄχι, οὔτε στὴ μαμά.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ψελλίζει ἡ Μιρέϊγ, ὅτι μὲ ἐφλερτάρησε ἕπειτα ἀπὸ ἕνα στοίχημα, καταλαβαίνεις ρα, τὰ ἀγόρια τῆς τάξεως εἶχαν σὰ τὴ τὴν ἡλίθια ἔμπνευσι: βάλανε μέσα σ' ἕνα μπερὲ χαρτάκια ὅπου ἦταν γραμμένα τὰ ὀνόματά τους. Ὕστερα τράβηξαν ἕνα στὴν τύχη. καταλαβαίνεις, μπαμπά; Τράβηξαν στὴν τύχη ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἔκανε μιὰ κατάκτησι. Δὲν εἶναι τερατώδες αὐτό, δὲν εἶναι τρομερό;

— Εἶναι ἀκόμη χειρότερο, εἶναι ἐγκληματικό! λέω. Κι' ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα αὐστηρὸ μάθημα. Πρὶν ἀπ' ὅλους, πρέπει στὸν Ζώρζ σου νὰ δοθῆ ἕνα μάθημα ποὺ νὰ τὸ θυμᾶται σὲ ὅλη του τὴ ζωή.

— Μὰ πῶς νὰ κάνω: Δὲν μπορῶ πάντως νὰ ὀργανώσω ἕνα ἄλλο στοίχημα μεταξὺ τῶν κοριτσιῶν! Ἂν τὸ ἔκανα, ἡ Ἑλέν, θὰ τὸν εἰδοποιοῦσε ἀμέσως.

— Ἡ Ἑλέν; Ποιό εἶναι αὐτὸ τὸ νέο πρόσωπο;

—Ἦταν τὸ φλέρτ τοῦ Ζώρζ πρωτοῦ ἀρχίσῃ νὰ φλερτάρῃ ἐμένα.

— Αὐτὸς ὁ Ζώρζ, ἀνεφώνησα, εἶναι ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς σημασία Εἶνε ἕνα φλέρτ καὶ ὅμως πῆρε μέρος στὸ ἠλίθιο αὐτὸ στοίχημα! Καὶ δέχτηκες νὰ σοῦ κάνῃ κόρτε ἕνα ἀγόρι ποὺ ἤξερες ὅτι ἐνδιαφέρεται γιὰ μιὰ φίλη σου;

— Μὰ δὲν ἤξερα τίποτα, ἀπάντησε ἡ Μιρέϊγ σὲ τόνο ἀναμφισβήτητης εἰλικοίνειας. Ἡ Ἑλέν μοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα ὅταν μοῦ ἀπεκάλυψε τὴν ἱστορία τοῦ στοιχήματος.

—Καλά, εἶπα. Τότε εἶνε σχέσεις κρυφὲς μαζί της; Καὶ ὁ Ζώρζ τι σοῦ εἶπε; Γιατὶ γνωρίζοντας τὸν ἀναστήρο σου, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ πῆγες νὰ τοῦ ζητήσῃς ἐξηγήσεις.

—Ὁ Ζώρζ ἀπνηθήκε ὅτι εἶχε σχέσεις μὲ τὴν Ἑλέν. Μοῦ ὡρκίστηκε ὅτι τοὺς συνέδεε μόνο φιλία. Ὁπωσδήποτε, δὲν μπόρεσε ν' ἀρνηθῆ τὴν ἱστορία τοῦ στοιχήματος. Καὶ τώρα θέλει νὰ μὲ κάνῃ νὰ πιστέψω ὅτι μ' ἀγαπάει καὶ πολὺ μάλιστα!

— "Οτι σ' ἀναπάει: Τί ἀστεῖο εἶναι αὐτό: Ποέπει νὰ ἐνεργήσω. Δῶσε μου τὸν ἀοιθιωὸ τοῦ τηλεφωνοῦ αὐτοῦ τοῦ Ζώρζ! Ἡ μάλλον κάλεσέ τον ἢ ἴδια καὶ δώσε μου τον ἀμέσως!

— Ἐνῶ νὰ καλέσω τὸν Ζώρζ; φώναξε ἡ Μιρέϊν. Μά, μπαμπά, τί εἶναι αὐτὸ ποὺ λές· Δὲν θέλω νὰ τοῦ τηλεφωνήσω καὶ δὲν σοῦ δίνει τὸν ἀοιθιωὸ του ἂν δὲν μοῦ πῆς τί θέλεις νὰ κάνῃς.

— Κατάλαβα, εἶπα, ὅτι μὲ τοὺς σημερινοὺς νέους πρέπει νὰ παίζῃ κανεὶς μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιά. Ἔ, λοιπόν, θέλω κι' ἐγὼ νὰ σοῦ ἐξομολογήθῶ κάτι. Ὀρκίσου μου ὡστόσο ὅτι αὐτὸ θὰ μείνῃ μυστικὸ μεταξύ μας καὶ ὅτι δὲν θὰ πῆς τίποτε οὔτε καὶ στὴ μητέρα σου.

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, μπαμπά!

Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι. Μὰ δὲν θέλεις νὰ κάνῃς κακὸ τοῦ Ζώρζ; Μαζί μου, στὸ κάτω - κάτω, ἦταν πάντα εὐγενικός καὶ μάλιστα ἀρκετὰ τρυφερός.

— Δὲν πρόκειται γιὰ τὸν Ζώρζ τώρα, ἀλλὰ γιὰ ἕνα μυστικὸ ποὺ θὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ. Ἐκτὸς ἂν ὁ μπαμπάς σου δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἔχῃ κι' αὐτὸς ἕνα μυστικό;

— Καὶ βέβαια ἔχει!

— Λοιπόν, ἄκουσέ με. Ξέρεις πῶς γνώρισα τὴ μητέρα σου; Τὴ γνώρισα σ' ἕνα δημόσιο κῆπο. σὲ μιὰ μάλιστα γιορτὴ καὶ ὑστερα ἀπὸ ἕνα στοίχημα! Ἤμασταν τρεῖς φίλοι καὶ βάλαμε στοίχημα νὰ κανουμε κόρτε στὶς τρεῖς πρώτες κοπέλλες ποὺ θὰ συναντούσαμε στὶς δεξιοροστοιχίες. Πρέπει νὰ προσθέσω ἐξ ἄλλου ὅτι μοῦ χρειάστηκαν ἕξη μῆνες γιὰ νὰ καταφέρω τὴ μητέρα σου νὰ πῆ τὸ ναί. Στὴν ἐποχή μας, οἱ νέοι ἦταν πάντως πιὸ σοβαροί.

Βλέπω ξαφνικὰ τὸ πρόσωπο τῆς Μιρέϊγ νὰ μεταμορφώνεται καὶ δὲν προλαβαίνω νὰ προσθέσω λέξι γιατὶ πηδᾶει κιόλας στὸ λαιμό μου. Ὕστερα ἀκούω τὴ φωνή της ποὺ πάλλει ἀπὸ χαρὰ νὰ μοῦ λέῃ:

— Μπαμπά μου, χρυσέ μου μπαμπά, εἶσαι σπουδαῖος ἄνθρωπος! Λοιπόν, αὐτὸ ποὺ νόμιζα δὲν εἶναι ἀλήθεια; Τότε, μπορῶ νὰ τὸν ἀγαπῶ;

Ἀπελευθερώνομαι ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά της γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μὲ σκάσῃ καὶ μὲ μιὰ αὐτάρκη χειρονομία σταματῶ κάθε ἄλλη ἐκδήλωσι ἀπὸ μέρους της.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ πρέπει νὰ στὸ πῶ; τῆς λέω. Ἐγώ, ὁ πατέρας σου; Πήγαινε, τρέχα καὶ κάλεσέ τον στὸ τηλέφωνο τὸν ὡραῖο σου κύριο. Θέλω νὰ τοῦ πῶ τέσσερις κουβέντες καὶ νὰ μιλήσουμε σὰν ἄντρες.

Ὕστερα ξαπλώνω κουρασμένος στὴν πολυθρόνα μου, ἐνῶ ἡ Μιρέϊγ φεύγει τρέχοντας. Ἀπὸ τὴ μισάνοιχτη πόρτα τοῦ χολ τὴ βλέπω νὰ πάιρνῃ τὸ ἀκουστικὸ καὶ νὰ σχηματίζῃ τὸ νούμερό του μ' ἕνα δάχτυλο ποὺ τρέμει. Ὕστερα μουρμουρίζει:

— Ζώρζ, Ζώρζ, ἐσὺ εἶσαι; Ἄκουσε...

Τότε, ἀπὸ τὰ πιὸ κατάβαθα τῆς καρδιάς μου, βγάζω ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Νὰ κάτι καλὸ ποὺ ἔκανα.

Καὶ ὅταν σκέπτωμαι ὅτι τὴ γυναίκα μου στὴν πραγματικότητα τὴν εἶχα γνωρίσει σ' ἕνα χορὸ καὶ σὲ λιγώτερο ἀπὸ μιὰ ὥρα μοῦ εἶχε ἤδη πῆ τὸ ναί...

ΛΟΥΣΙΕΝ ΒΑΛΝΤΥ

✪

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ

Ὅταν ὁ Σουλτάνος Σουλεϊμὰν ὁ Μεγαλοπρεπὴς βίβιζε μὲ τὸ στρατό του γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ Βελιγραδίου, δέχτηκε μιὰ μέρα σὲ ὁκρόασι κάποια φτωχὴ γυναίκα ποὺ τοῦ παραπονέθηκε ὅτι οἱ στρατιῶτες του τῆς εἶχαν κλέψει τὰ ζῶα της, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ μόνη της περιουσία.

—Θὰ κοιμόσουν πολὺ βαθειὰ τῆς εἶπε γελώντας ὁ μονάρχης, γιὰ νὰ σὲ κλέψουν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς!

— Ναί, ἀπάντησε μὲ θάρρος ἡ γυναίκα ἐκείνη. Κοιμόμουν μὲ ὅλη μου τὴν ἡσυχία, γιατὶ πίστευα ὅτι ἡ Μεγαλειότης σας ἀγρυπνοῦσε γιὰ τὴν περιουσία τῶν ὑπηκόων της!...

Ἡ ἀπάντησι ἄρεσε τόσο πολὺ στὸ Σουλεϊμὰν, ὥστε τὴν ἀποζημίωσε ἀμέσως ἡγεμονικώτατα!...

Δοκιμάστε καὶ Σεῖς τὸ νέο σιγαρέττο

Χαρμάνι μοναδικὸ σὲ γεύση καὶ ἄρωμα.

ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΥΤΙ ΔΡΧ. 6 ΜΙΚΡΟ ΠΛΑΚΕ ΔΡΧ. 3

ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΜΑΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΟΥΝ

'Ο παδολόγος...

ΓΡΙΠΠΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΣ

"Οπως μάς δόθηκε ή εὐκαιρία νά ποῦμε καὶ στὸ προηγούμενο φύλλο, τὴν ἐποχὴ αὐτὴ εἶναι πάρα πολὺ συχνὲς οἱ ἰώσεις. Λοιμώξεις δηλαδὴ ὀφειλόμενες σὲ διηθητοὺς ἰούς. Πολλοὶ τὶς βαπτίζουν γρίππες, γιατὶ τὰ συμπτώματα δὲν διαφέρουν πολὺ καὶ γιατὶ καὶ ἡ γρίππη καὶ τὰ νοσήματα τοῦ τύπου γρίππης, ὀφείλονται σὲ διηθητοὺς ἰούς. Κατὰ τὴ διαδρομὴ τῶν ἰώσεων αὐτῶν δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐμφανισθοῦν παραλυτικὰ φαινόμενα, ποὺ θυμίζουν τὶς παραλύσεις τῆς πολιομυελίτιδος. Ἀλλὰ καὶ ἡ πολιομυελίτις μὴν ἐεχνᾶμε πὼς προκαλεῖται ἀπὸ ἕνα διηθητὸ ἰό. Στὸ γενικὸ δρο ἰώσεις ἐπομένως, συγκαταλέγονται καὶ ἡ γρίππη καὶ ἡ πολιομυελίτις

Μὴ μπερδεύετε λοιπὸν, ἀγαπητὴ ἀναγνώστρια Γ. Μ., τὶς ἰατρικὲς ὁρολογίες καὶ ὀνοματολογίες. Μιὰ καὶ τὸ παιδάκι σας πάει καλά, τί σημασία ἔχει ἀν αὐτὸ ποὺ πέρασε καὶ ποὺ προκάλεσε τὴν ἐλαφρὰ παράλυσι στὸ ποδαράκι του ἦταν γρίππη, πολιομυελίτις ἢ ἄλλου εἴδους ἴωσι; Ἀπὸ πρακτικὴς πλευρᾶς, ἡ διαπίστωσις αὐτὴ δὲν θὰ σάς ὠφελήσῃ σὲ τίποτα. Ἡ θεραπευτικὴ ἀντιμετώπισι σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις, εἶναι ἡ ἴδια: Τὰ μπάνια καὶ τὰ μασσὰζ ποὺ κάνει τὸ πάσχον μέλος τοῦ παιδιοῦ σας.

Ὅσο γιὰ τὸ θέμα τοῦ ἂν πρέπει νὰ τοῦ κάνετε ἐμβόλιο ἢ ὄχι κατὰ τῆς πολιομυελίτιδος, αὐτὸ εἶναι ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς ἀρρώστειας ποὺ πέρασε τὸ παιδάκι σας. Ὅταν γίνῃ τελείως καλὰ, ἐμβόλιο πρέπει νὰ κάνῃ ὁπωσδήποτε. Γιατὶ τὸ ὑπάρχον ἐμβόλιο κατὰ τῆς πολιομυελίτιδος, ἐμβολιάζει τὸν ὀργανισμὸ ἐναντίον τριῶν διαφόρων ἰῶν. Ἔστω λοιπὸν καὶ ἂν πέρασε ἕνα εἶδος ἐλαφρᾶς πολιομυελίτιδος ἀπαραίτητο εἶναι νὰ ἐμβολιασθῇ ἐναντίον τῶν ἄλλων ἰῶν.

ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ Ν.Μ.: 'Εφ' ὅσον ἀπὸ ἐπταμήνου οἱ ἐξέτασες οὐρων δὲν ἀποδεικνοῦν τὴν ὕπαρξι παθολογικῶν στοιχείων, πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε πὼς ἡ νεφρίτις σας, ἡ ὁποία ἤταν ὀξεῖα πέρασε χωρὶς νὰ μετατρέψῃ στὴ χρονιότητα. Ἐπὶ περισσότερη ἀσφάλεια καλὸ εἶναι νὰ κάνετε ὁρισμένες συμπληρωματικὲς ἐξετάσεις πρὸς διαπίστωσι τῆς καλῆς λειτουργίας τῶν νεφρῶν. Ὅ,τι πῶς π. χ. πυκνομέτρησι, «κλήρανς» οὐρίας καὶ κρεατινίνης καὶ ἄλλα. Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς τεκνοποιΐας συνεννοήθηκα καὶ μὲ τὸ γυναικολόγο μας κ. Εὐθυμίου, ὁ ὁποῖος συμφωνεῖ μαζί μου, στὸ ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος γιὰ νὰ ἀποκτήσετε παιδί. 'Εφ' ὅσον ὅμως γίνῃ προηγουμένως μελέτη πλήρεστερη, τῆς ἐπισκείας τῆς νεφρικῆς λειτουργίας. Κατὰ τὴν κύησι, ἐξ ἄλλου, θὰ πρέπει νὰ σάς παρακολουθῇ τακτικὰ γιατρός, νὰ ὑποβάλλεσθε σὲ προληπτικὴ δίαιτα καὶ δέβαια νὰ κάνετε τακτικὰ ἀναλύσεις οὐρων.

Δ.Δ.Δ.: Καμμιὰ ἀνησυχία δὲν δικαιολογεῖται ἀπὸ τὴν κατάστασί σας ποὺ πρέπει νὰ θεωρηθῇ φυσιολογικὴ λόγῳ τῆς ἡλικίας σας. Ἂν θέλετε γράψτε μου μὲ περισσότερες λεπτομέρειες.

Μ.Κ. Χαλκίδα: Σάς ἔγραψα καὶ ἀπ' εὐθείας. Σάς ἔστειλα καὶ τὴ συνταγὴ ποὺ μοῦ ζητοῦσατε. 'Ελπίζω νὰ τὰ λάβατε. Σάς ἐπαναλαμβάνω πάντως πὼς κανένας λόγος ἀνησυχίας δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας σας.

Ε.Κ.Φ. 5432: Μὲ μόνα τὰ στοιχεῖα ποὺ μοῦ δίνετε, μοῦ εἶναι τελείως ἀδύνατο νὰ δγάλω συμπεράσματα γιὰ τὸ τί εἶστε τώρα. 'Αν εἶχα τουλάχιστο τὸ ἀντίγραφο μιᾶς προσφάτου ἐξετάσεως τοῦ αἱματός σας...

ΤΥΡΑΝΝΙΣΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ, Ἐνταῦθα: Δὲν ἔχω ἀντίρρησι νὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ τὸ ἐκζεμά σας τὴν ἀλοιφὴ Κορτιμυσίν. Δὲν πρόκειται νὰ σάς βλάψῃ σὲ καμμιὰ περίπτωσι, ἐνῶ εἶναι πιθανότατο νὰ σάς ὠφελήσῃ πολύ. Λόγῳ τῆς θέσεως ὅμως τοῦ ἐκζέματος, σάς συνιστῶ νὰ χρησιμοποιήσετε προηγουμένως τὴν ἀλοιφὴ Τριχομυκίνη τοπικώς. Ἐπὶ 5—6 ἡμέρες, ἀλείφοντας ὅλη τὴν πάσχουσα περιοχὴ δύο φορὲς τὴν ἡμέρα. Τὶς πλύσεις μὲ χαμομήλι μπορεῖτε νὰ συνεχίσετε ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων.

ΑΝ. Κ. Πειραιεύς: Χρησιμοποιήστε ἀδρεναλινοῦχο ἀλοιφὴ τοπικώς. 'Αν οἱ πόνοι δὲν περάσουν, ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ κάνετε μία «ἀκτινογραφία τῆς κατὰ γόνυ ἀρθρώσεως εἰς δύο ἐπίπεδα».

ΑΝΗΣΥΧΗ ΜΗΤΕΡΑ: Τὰ κατάγματα στὰ παιδιὰ θεραπεύονται μὲ τὴν ἴδια εὐκολία μὲ ἐκεῖνα ὁποία γίνονται. 'Η ἀνησυχία σας ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀδικαιολόγητη. 'Εὰν ἐπιμένετε νὰ χορηγῆτε φάρμακα δώστε του τίποτα διταμίνες, «Ἀντιδίτ» π. χ. σὲ σταγόνες καὶ ἂν θέλετε ἐνέσεις κάντε του ἕνα κουτὶ «Ὀστεοκαλσίν».

Γ. ΚΗΛΑ·Ι·ΔΙΤΗΣ

...γυναικολόγος

ΛΙΝΑ: Νὰ κάνετε 'αμέσως 4—5 ἐνέσεις 'Εστρο—Προλ ἀπὸ μία τὴν ἡμέρα ἐνδομυϊκῶς. Πρέπει νὰ ἀναφύγετε σὲ γυναικολόγο καὶ νὰ ὑποβληθῆτε σὲ λεπτομερῆ ἐξέτασι (κολπικὰ ἐπιχρίσματα—ὁρμονικὸ προσδιορισμὸ κλπ.). 'Η περίπτωσί σας δὲν εἶναι τόσο ἀπλῆ ὥστε νὰ τακτοποιηθῆ μὲ ἀλληλογραφία. Ὅσο γιὰ τὴ συγνουρία καὶ τοὺς πόνους νὰ παίρνετε 3 κοπάκια Σπασμοσιμπαλζίν τὴν ἡμέρα καὶ νὰ κάνετε ἐπὶ 10 ἡμέρες δύο φιαλίδια Στρεπτοκαιτίνης τὴν ἡμέρα.

ΝΤΙΝΑ: Νὰ παίρνετε 3—4 δισκία Θελυγκὰν τὴν ἡμέρα καὶ νὰ κάνετε δύο ἐνέσεις τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ ἴδιο φάρμακο. Θεραπεία τρίμηνος καὶ ἀκόμα ἐαναγράφετε.

ΑΝΝΑ Χ: Εἶναι δυνατὸ νὰ ἐξυπηρετηθῆτε. Γι' αὐτὸ μὴν ἀνησυχῆτε. Τὴ διεύθυνσι θὰ τὴν πάρετε ἀπὸ τὸ περιοδικό.

Α.Ι.Ο.Ρ.: 5—6 ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης κανονικῆς περιόδου νὰ κάνετε ἀπὸ μία ἔνεσι 'Εστρο—προλ. 'Ἐχουμε τὴν ἀντίλημψι πὼς δὲν φταίει τὸ μπάνιο· ἀλλὰ ὅτι πρόκειται περὶ μικρῆς ὁρμονικῆς ἀνωμαλίας.

ΛΙΛΙΑΝ: Νὰ κάνετε ὅ,τι συστήνουμε καὶ στὴν Α.Ι.Ο.Ρ. ἐπὶ 3 μῆνες.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ: Νὰ πάψετε νὰ ἀσχολῆσθε μ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Εἴσαστε καθ' ὅλα ἐν τάξει, μόνο νὰ κυριαρχήσετε λιγάκι τὰ νεῦρα σας. Ὅταν ἔχετε πολὺ ἐνοχλήματα νὰ παίρνετε 2—3 κάπια Μιλτάουν τὴν ἡμέρα.

ΝΙΚΗ Π.: Νὰ μὴν κάνετε ἀπολύτως τίποτε. Νὰ ἀφήσετε τὰ πράγματα νὰ ἐξελιχθοῦν μόνα τους χωρὶς νὰ διαίστε τόσο πολὺ γιὰ θεραπεῖες κλπ.

ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΤΗ ΛΥΤΡΟΣΙ: Νὰ κάνετε ὅ,τι συστήνουμε καὶ στὴ «Ντίνα» καὶ ἐπὶ πλέον νὰ τοποθετῆτε πουλβράδυ ἀπὸ ἕνα δισκίο Ζυνοπλὶξ ἐνδοκολπικὰ ἐπὶ 10ήμερο.

ΑΓΝΩΣΤΗ 19: Δὲν ἔχετε ἀπολύτως τίποτε.

ΖΙΖΗ: Αὐτὰ συμβαίνουν σὲ πολλὲς κορίτσια τῆς ἡλικίας σας μὲ διάφορες. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶσθε φυσιολογικὴ ἢ δὲ φύσει θὰ σάς δόσῃ τὴν σωστὴ δόσιο καὶ νὰ εἶσθε δέβαιη γι' αὐτό.

MARIE - M.E.A, 122: Νὰ κάνετε ὁ,τι σωστὸ. Τὸ πσθούμενο θὰ ἔλθῃ. Δὲν εἶναι ὅμως οἱ σπλίτιγγες καὶ τὰ σπερματοφόρια μόνο ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἐντάξει, γιὰ τὴν ἀναπαραγωγή. Εἶναι καὶ πολλὰ ἄλλα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ τὰ ἀναζητήσῃ ὁ γιατρός.

ΕΡΜΙΟΝΗ: Θὰ πρέπει νὰ πιστέψετε ὅ,τι σάς εἶπε ἡ γυναικολόγος. 'Ὁ,τι ἐν τάξει θὰ ἀθήνα εὐκολα μπορεῖτε νὰ ἐλθετε ὅ,τι θέλετε. Ὅσο γιὰ τὰ γνῶρ χρειαζέται μικροσκοπικὴ ἐξέτασι αὐτῶν καὶ ἐν συνεχεία ἀνάλογη θεραπεία.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ Α.Α.: 'Από τώρα μὲ μποροῦμε νὰ σάς συστήσουμε ἀπολύτως τίποτε. Πρότου πρέπει νὰ πεκάμῃ ἡ περίοδος τῆς λοχείας καὶ ἀστεμάμῃ ἡ ἐμμηνος ροή, ἀνάλογα τῆς ὁποίας μπορεῖ νὰ σάς δοσῆσῃ κανείς.

Ι. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

...νευρολόγος - ψυχίατρος

ΛΟΥΛΟΥ: "Ενα κουφέτο 'Εκουανὺλ πρωΐ, μεσημέρι καὶ δράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ θὰ σὰς κάνῃ πολὺ καλό. 'Επίσης καὶ μερικὲς ἐνέσεις 'Οστεοκαλσίν μπιντὸν θὰ σάς τονώσουν.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ, Κέρκυρα: Τὰ ἀντιεπιληπτικὰ φάρμακα ποὺ παίρνετε εἶναι ὀλιγ πολὺ ὑπνωτικὰ γι' αὐτὸ νυστάζετε ὅλη τὴν ἡμέρα. Μόνο τὸ Τριονιουρὶτ εἶναι ἀντιεπιληπτικὸ φάρμακο καὶ ἰσχυρὸ ὑπνηλία. 'Ἔτσι μπορεῖτε νὰ τὸ παίρνετε τὴν ἡμέρα, δηλαδὴ ἕνα τὲ νὰ τὸ παίρνετε τὴν ἡμέρα, δηλαδὴ ἕνα τὲ νὰ κουφέτο μεσημέρι καὶ δράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Μπορεῖτε ἀκίνδυνα νὰ τὸ συνεχίσετε ἐπὶ ἀσκετὸ χρονικὸ διάστημα καὶ κατόπι νὰ μοῦ ἐαναγράψετε πὼς πάτε.

ΜΠΕΤΤΥ: Αὐτὰ εἶναι μικροενυράκια στὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ δώσετε κἀν σπιωσία. 'Επειδὴ ὅμως δλέπω ὅτι ἐπιμένουμε μοῦ ζητᾶτε κατευναστικό, σάς συνιστῶ νὰ παίρνετε μεσημέρι καὶ δράδυ ἀπὸ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ Νεδρόρυ.

ΣΟΒΑΡΑ ΜΑΤΙΑ: Σάς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια γιὰ τὸ περιοδικό δσο καὶ γιὰ τὴ στήλη μου. Αὐτὰ ποὺ μὲ ρωτᾶτε εἶναι ψυχολογικὰ ζητήματα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἀναπτυχθοῦν ἀπὸ τὴ στήλη αὐτή. Νομίζω ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ νευρολόγο—ψυχίατρο ποὺ θὰ δῆ ἀπὸ κοντὰ τὸ νευρογενικὸ σας κόσμο. Τὰ μάτια εἶναι πολλὲς φορὲς ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς καὶ πολλὲς φορὲς σ' αὐτὰ ζωγραφίζονται οἱ ψυχικὲς διαθέσεις τοῦ ἀνθρώπου. 'Αλλὰ τί μ' αὐτό;

ΔΗΜ. ΤΑΜ. "Εδεσσα: 'Η περίπτωσι τῆς γυναίκας σας δὲν εἶναι σπάνια καὶ δὲν πρέπει νὰ σὰς τρομάζῃ. 'Η θεραπεία ποὺ τῆς κάνατε ἦταν καλὴ κατὰ τὸ πλείστον. Συμπληρωματικὰ σὰς συνιστῶ τώρα νὰ παίρνῃ μεσημέρι καὶ δράδυ ἀπὸ μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ Πασινεδρόλ πρὸ τοῦ φαγητοῦ καὶ μετὰ τὸ φαγητὸ ἀπὸ ἕνα κουφέτο Προμπαμύλ. Παραλλήλως νὰ τῆς κάνετε εἴκοσι ἡλεκτροδλίσεις ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ πλέγματος τοῦ συμπαθητικοῦ τῆς νευρικοῦ συστήματος καὶ μερικὰ ὑψίπτυκνα. Προσέξτε ὅμως ὄχι ἠλεκτροσόκ, ἀλλὰ ἠλεκτροδεσπέιες.

ΝΙΟΒΗ: 'Η κεφαλαλγία, ἡ ὑποτονία καὶ ἡ κόπωσι ποὺ αἰσθάνεσθε, ὀφείλονται κατὰ πάσαν πιθανότητα, στὴν ὑποτασι ποὺ παρουσιάζετε. Σάς συνιστῶ νὰ παίρνετε πρωΐ, μεσημέρι καὶ δράδυ ἀπὸ δύο δισκία Νοδαντράλ καὶ κατόπι νὰ μοῦ γράψετε.

ΣΕΙΡΗΝΑ: Τὰ γραφόμενά σας εἶναι ἀόριστα καὶ μάλιστα ἀντιφατικά. Γιατὶ δὲν μοῦ γράφετε τί εἴδους νεῦρα ἔχετε καὶ τί ἐνοχλήσεις αἰσθάνεσθε, παρὰ τὶ ἄλλοι σάς εἶπαν καὶ τί ἄλλοι ἀσάς συνιστῶ νὰ παίρνετε ἀπὸ μιὰ κουταλιὰ τοῦ φαγητοῦ Νεδράλ μεσημέρι καὶ δράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ καὶ ἕνα δισκίο Σπαρίνη μετὰ τὸ φαγητὸ καὶ νὰ μοῦ περιγράψετε λεπτομερῶς τί αἰσθάνεσθε.

ΤΙΤΙΚΑ: Μὲ ρωτᾶτε ἐὰν ἡ ἐπιληψία θεραπεύεται ἢ ὄχι. Ὅταν δρεθῆ ἡ αἰτία, θεραπεύεται. 'Αλλὰ δυστυχῶς αὐτὴ σπανίως ἀποκαλύπτεται, γι' αὐτὸ ἡ ἐπιληψία καταντᾶ ἀνίατη. Πρέπει νὰ γίνῃ μία ἐξέτασι τῶν κοπράνων γιὰ παρασίτες, νὰ ἐξετασθῆ τὸ αἷμα κατὰ Βάσσελμαν καὶ ἀρεύνηθῆ ἂν ὑπάρχουν ἐγκεφαλικὰ τραύματα, νὰ γίνῃ ἀκτινογραφία τοῦ κρανίου, ἐγκεφαλογράφημα καὶ τέλος νὰ γίνῃ μιὰ συστηματικὴ παρακολούθησι ἀπὸ νευρολόγο. 'Εὰν δὲν δρεσθῆς θὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ παίρνῃ σε δλη του τὴ ζωὴ ἀντιεπιληπτικὰ φάρμακα. Τὸ καλύτερο ποὺ ὑπῆρχε ἔως τώρα ἦταν: Γκαρντενὰλ καὶ Λιουμινάλ, ἀλλὰ αὐτὰ προκαλοῦν ὕπνο καὶ δημιουργοῦν δύστροπο χαρακτήρα. Τώρα τελευταῖα, κυκλοφορεῖ ἕνα ἄλλο ἰσχυρὸ ἀντιεπιληπτικὸ φάρμακο, τὸ Τριονιουρὶτ, τὸ ὁποῖο δαμάζει τὶς κρίσεις χωρὶς νὰ προκαλῆ ὕπνο.

Γ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

...στομαχολόγος

ΜΙΑ ΑΝΗΣΥΧΗ: Τὰ στοιχεῖα, ποὺ μοῦ δίνετε εἶναι πολὺ λίγα, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ σχηματίσω μιὰ σαφῆ γνώμη γιὰ τὴν παθησί σας. Τὸ γάλα εἶναι ἡ μόνη τροφή, ποὺ ἀπὸ τὴ φύσι, ἔχει προορισμὸ τὴ διατροφή. Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι ἡ πιὸ εὐπεπτη τροφή. Αὐτὰ ὅμως ἰσχύουν γιὰ τὸ πεπτικὸ σύστημα τοῦ ζώου ἀπὸ τὸ ὁποῖο προέρχεται. Τὸ γάλα τῆς ἀγελάδος γιὰ τὶς ἀγελάδες κ. λ.π. 'Επιδάλλεται λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐφαρμόσῃ

Περιπετειώδες ἀνάγνωσμα γιὰ τὰ παιδιά

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΒΑΘΕΙΑΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Ἡ Ρόντυ ἔδωσε στὸν Ντάρεν νὰ πιῇ τὸ χυμὸ τοῦ κόκκινου νούφαρου.

ΠΕΡΙΛΗΨΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Ἡ Ρόντυ Λόμαξ εἶναι γραμματεὺς τοῦ καθηγητῆ Σίμψον καὶ τοῦ βοηθοῦ του Κοὺρτ Χάρκερ. Ἔχουν ἔρθει στὸ Νησὶ τοῦ Νότου γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεως τῶν Ρωμαίων ἀπὸ κεῖ. Ὁ καθηγητὴς Σίμψον ἀγνοεῖ ὅτι ὁ Χάρκερ δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ κλέψῃ ἕνα θησαυρὸ ποὺ εἶναι κρυμμένος κάπου στὸ νησί. Ἡ Ρόντυ καὶ ἕνας νέος παράξενος ποὺ ὀνομάζεται Ντάρεν τοὺς ἔχουν πάρει κατὸ πόδας ἐνῶ αὐτοὶ κάνουν τὶς ἔρευνές τους. Ἔχουν φθάσει σὲ ἕνα ἱερὸ μέρος ποὺ ἀπαγορεύεται νὰ διαβῇ λευκός. Ἔτσι ἡ Ρόντυ μένει στὰ σύνορα αὐτῆς τῆς περιοχῆς καὶ ὁ Ντάρεν συνεχίζει τὸ δρόμο του μόνος μὲ τὴ μικρὴ μαϊμοῦ του. Σὲ λίγο ἀνακαλύπτει τὴν κατασκήνωσι τοῦ καθηγητῆ καὶ τοῦ Χάρκερ, μὰ πέφτει σὲ μιὰ παγίδα καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς μαύρους ὑπηρέτες, ὄργανο τοῦ Χάρκερ, τὸν χτυπᾶει μὲ ἕνα ξύλο στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἀφίνει λιπόθυμο. Ὁ Μόκο τὸ σκάει καὶ γυρίζει στὴ Ρόντυ.

11

Ὅταν ἡ Ρόντυ εἶδε τὸ Μόκο μονάχο, ἀνησύχησε

— Ποῦ εἶναι ὁ Ντάρεν; Τί συνέβη, Μόκο;

Μὰ ἡ μικρὴ μαϊμοῦ δὲν μποροῦσε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Τὴν πῆρε ὅμως ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξε σὰ νὰ ἤθελε νὰ τῆς πῇ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἡ Ρόντυ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Νὰ περάσῃ τὰ σύνορα τῆς ἱερῆς περιοχῆς; Κινδύνευε ἡ ζωή της. Ν' ἀφήσῃ ὅμως πάλι τὸν Ντάρεν μόνο τὴ στιγμὴ ποὺ, ὅπως φαίνεται, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά της; Ὄχι, ὄχι, θὰ πήγαινε στὸν Ντάρεν. Θὰ τὸν ἔσωζε κι' ἀς ἐκινδύνευε αὐτὴ τὴ ζωή της. Χωρὶς ἄλλο διστσταμό, ἄρπαξε ἕνα κλαδί, τὸ ἀναψε στὸν πυρσὸ ποὺ ἔκαιγε πλάι σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ξύλινα ἀγάλματα καὶ προχώρησε ἀποφασιστικὰ μέσα στὸ δάσος, ἀκολουθώντας τὸν Μόκο.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλιγόχρονη πορεία, ἡ Ρόντυ, βρῆκε τὸν Ντάρεν ἀναίσθητο σ' ἕνα σημεῖο τοῦ δάσους. Τρέμοντας, ἡ Ρόντυ ἔσκυψε κοντὰ του καὶ εἶδε ὅτι ἦταν χτυπημένος στὸ κεφάλι.

— Ἀσφαλὰς, αὐτὸ εἶναι ἔργο τοῦ Χάρκερ ἢ τοῦ συνενόχου του, εἶπε ἀπὸ μέσα της ἡ Ρόντυ. Αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι μαζὶ μὲ τὸν καθηγητὴ θὰ εἶναι τώρα μακρυὰ γιατὶ κοντεύει νὰ ζημερώσῃ.

Πράγματι, ἡ Ρόντυ δὲν εἶχε πέσει ἔξω. Ὁ καθηγητὴς Σίμψον καὶ ὁ βοηθός του εἶχαν ξεκινήσει πάλι συνεχίζοντας τὸ δρόμο τους στὸ ποτάμι, σὲ ἀναζήτησι τῆς ρωμαϊκῆς γαλέρας. Ὁ καθηγητὴς δὲν μάντευε ὅτι θὰ ἔπεφτε θῦμα ἐπιθέσεως ἀπὸ μέρους τοῦ βοηθοῦ του. Πίσω τους ὅμως εἶχαν σπείρει τὸ θάνατο.

*

Ξαφνικά, ἡ Ρόντυ, ἐνῶ ἔβρεχε μὲ νερὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Ντάρεν γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ συνέλθῃ, ἄκουσε ἕνα τρίξιμο ἀπὸ κλαδιά. Γυρίζοντας τὸ κεφάλι της εἶδε φλόγες νὰ πετάγωνται μέσα ἀπὸ τὰ δέντρα. Ἡ φωτιὰ ποὺ εἶχαν ἀνάψει οἱ ὑπηρέτες τοῦ καθηγητῆ καὶ τοῦ Χάρκερ, δὲν εἶχε σβύσει ἐντελῶς καὶ τώρα, μὲ τὸ πρωϊνὸ ἀέρακι, εἶχε ζωηρέψει καὶ εἶχε μεταδοθῆ στοὺς γύρω θάμνους.

— Ἡ ζούγκλα καίγεται! φώναξε ἡ Ρόντυ γεμάτη τρόμο.

Οἱ φλόγες προχωροῦσαν πρὸς τὸν ἀναίσθητο Ντάρεν.

— Ὦ, Θεέ μου, ἔκανε ἡ νέα. Τί θὰ γίνῃ;

Ἄρχισε νὰ τινάζῃ τὸ νέο μὲ ἀπελπισία.

— Ντάρεν! Σὲ παρακαλῶ, ξύπνησε!

Ὁ Ντάρεν ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του. Σὲ λίγο ἄνοιξε τὰ μάτια του.

— Ρόντυ!, εἶπε ψιθυριστά.

— Ντάρεν, προσπάθησε νὰ περπατήσῃς." Πρέπει νὰ πάμε ἔως τὸ ποτάμι, ἀλλοιῶς θὰ καοῦμε ζωντανοί.

Ὁ νέος ἀνασηκώθηκε μὲ μεγάλη δυσκολία καὶ ἡ Ρόντυ πέρασε τὸ μπράτσο του γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό της. Ἔκαναν ἔτσι μερικὰ βήματα. Τὸ ποτάμι δὲν ἦταν μακρυά. Μὰ δὲν εἶχαν φτάσει ἀκόμα στὴν ὄχθη καὶ ὁ Ντάρεν ἔπεσε ξανὰ κάτω λιπόθυμος.

Ἡ Ρόντυ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, γιατὶ οἱ φλόγες πλησίαζαν, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὶς μασχάλες καὶ, βάζοντας ὅλες τὶς τὶς δυνάμεις, τὸν τράβηξε στὸ νερὸ καὶ τοῦ κράτησε τὸ κεφάλι ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια. Μὰ ἦταν κοπέλλα καὶ οἱ δυνάμεις της περιωρισμένες. Κάποια στιγμὴ ἔνοιωσε ὅτι δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ. Νὰ τὸν βγάλῃ πάλι ἔξω ἦταν ἀδύνατο γιατὶ οἱ φλόγες εἶχαν φτάσει ἕως τὴν ὄχθη.

Καὶ τότε, ξαφνικά, φάνηκε ἡ σανίδα τῆς σωτηρίας. Ἦταν ἡ γιγάντια χελώνα Τὶκ-ἀ-τὶκ ποὺ ἔπλεε γρήγορα πρὸς τὸ μέρος τους. Ὅταν ἔφτασε κοντὰ τους ἡ χελώνα, ποὺ κατάλαβε τὸν κίνδυνο, δούλιαξε λίγο καὶ ἀνασήκωσε τὸ ἀναίσθητο σῶμα τοῦ Ντάρεν. Ἡ Ρόντυ τὸ τακτοποίησε πάνω στὸ καύκαλο τῆς χελώνας καὶ αὐτὴ ἄρχισε νὰ πλέῃ πρὸς ἕνα μικρὸ νησάκι ποὺ βρισκόταν στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ.

*

Ὁ Ντάρεν ἦταν πάντα ἀναίσθητος. Ἡ Ρόντυ τὸν ξάπλωσε πάνω στὰ χόρτα βάζοντας τὸ κεφάλι του πιὸ ψηλά, μὰ τότε ἡ νέα ἀντελήφθηκε μὲ τρόμο ὅτι τὸ μέτωπό του ἔκαιγε. Ὁ Ντάρεν εἶχε δυνατὸ πυρετό. Ἡ κατάστασί του γινόταν ὅλο καὶ χειρότερη. Ἐνῶ ἡ Ρόντυ σκεπτόταν τί νὰ κάνῃ, ἄκουσε τὸν Ντάρεν κάτι νὰ ψιθυρζῇ. Πλησίασε τὸ αὐτὶ της κοντὰ στὰ χείλη του καὶ τὸν ἄκουσε νὰ λέῃ:

— Τὸ κόκκινο νούφαρο... τὸ κόκκινο νούφαρο...

— Τί τὸ θέλεις τὸ κόκκινο νούφαρο; Ποῦ θὰ τὸ βρῶ; ρώτησε ἡ Ρόντυ.

Μὰ ὁ Ντάρεν δὲν ἀπάντησε. Ἡ Ρόντυ σκέφθηκε ὅτι πιθανὸν τὸ κόκκινο νούφαρο νὰ εἶχε θεραπευτικὲς ἰδιότητες καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ἀνάμεσα στὰ φυτὰ τοῦ μικροῦ νησιοῦ, στὸ ὁποῖο εἶχαν βρῆ καταφύγιο. Δὲν βρῆκε ὅμως τίποτα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶδε τὴ χελώνα ποὺ ξαναβουτοῦσε μέσα στὸ νερὸ καὶ τότε τῆς ἦρθε μιὰ σκέψι.

«Ὁ Ντάρεν βρίσκεται πολὺ συχνὰ στὸ βάθος τοῦ νεροῦ. Μήπως αὐτὸ τὸ φυτὸ φυτρώνει στὸ βυθὸ τοῦ ποταμοῦ;

Ἀφίνοντας τὸν Ντάρεν ποὺ ἦταν πάντα ἀναίσθητος, ἡ Ρόντυ βούτηξε στὸ νερὸ καὶ ἄρχισε μὲ ἀγωνία νὰ ψάχνῃ τὸ βυθό. Τέλος, ἀνακάλυψε ἕνα φυτὸ ποὺ εἶχε κόκκινα λουλούδια. «Αὐτὸ θὰ εἶναι!» σκέφθηκε. Τὸ ἔκοψε καὶ ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια.

Ὅταν ὁ Μόκο τὴν εἶδε ἔτρεξε σὲ προϋπάντησί της καὶ ἀρπάζοντας ἕνα ἀπὸ τὰ λουλούδια τοῦ φυτοῦ τὸ ἄνοιξε καὶ τὸ ἔδειξε στὴ Ρόντυ. Ὁ κάλυκας τοῦ λουλουδιοῦ περιεῖχε μέσα ἕνα ὑγρό. Ὁ Μόκο ἔκανε νόημα στὴ Ρόντυ ὅτι αὐτὸ ἔπρεπε νὰ δώσῃ στὸν Ντάρεν. Φαίνεται πὼς ἡ μικρὴ μαϊμοῦ εἶχε δῆ πολλὲς φορὲς τὸν κύριό της νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἡ Ρόντυ ἔφτιαξε ἕνα χωνάκι μ' ἕνα μεγάλο φύλλο καὶ ἄδειασε μέσα τὸ χυμὸ τῶν λουλουδιῶν τοῦ κόκκινου νούφαρου καὶ μὲ τρυφερότητα τὸ πλησίασε στὸ στόμα τοῦ Ντάρεν. Ὁ νέος τὸ ἤπιε ἀσυναίσθητα.

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ ὁ πυρετὸς τοῦ Ντάρεν ἄρχισε νὰ πέφτῃ. Τὸ μέτωπό του δρόσισε καὶ τότε ὁ νέος ἀνοίξε τὰ μάτια του.

— Ρόντυ!" Ρόντυ! ψιθύρισε.

—Δόξα σοι ὁ Θεός! "Εγινες καλά, Ντάρεν!

"Ὑστερα ὁ φύλακας τοῦ νησιοῦ ἀποκοιμήθηκε ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ὕπνος του ἦταν ἥσυχος. Ἡ Ρόντυ τὸν ἄφησε νὰ ξεκουραστῆ καὶ πῆγε στὴν ἀπέναντι ὄχθη γιὰ νὰ δρῇ κάτι νὰ φάῃ, ἀνάμεσα στὰ δέντρα τῆς ζούγκλας. Ἡ φωτιὰ εἶχε σχεδὸν σβύσει. Μαζεύοντας ἄγριους καρποὺς ἔφτασε στὸ σημεῖο ὅπου εἶχαν κατασκηνώσει τὴν προηγούμενη μέρα ὁ καθηγητὴς Σίμψον καὶ ὁ βοηθός του.

Ἡ Ρόντυ σκέφθηκε τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ὁ καθηγητὴς ἀπὸ τὸν βοηθό του, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸν ξεκάνῃ γιὰ νὰ οἰκειοποιηθῆ μόνος του τὸ θησαυρό. Ξαφνικὰ τὴ μάτι της πῆρε χάμω ἕνα κομμάτι γραμμένο χαρτί. Ἡ Ρόντυ ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε. Ἦταν ἡ γραφικὸς χαρακτήρας τοῦ Χάρκερ. Τὸ χαρτὶ εἶχε στὸ ἐπάνω μέρος ἕνα σχεδιάγραμμα τοῦ νησιοῦ καὶ ἀπὸ κάτω ἔγραφε: «Νησὶ τοῦ Νότου. Ἕνας θησαυρὸς βρίσκεται κάπου σ' αὐτὸ τὸ νησί, κοντὰ στὴ ρωμαϊκὴ γαλέρα. Πρέπει νὰ βρεθῆ μὲ κάθε θυσία».

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἡ Ρόντυ ξαναγύρισε στὸ μικρὸ νησάκι. Ὁ Ντάρεν εἶχε ξυπνήσει καὶ καθόταν περιμένοντας τὸ γυρισμό της. Ὅταν ὁ νέος εἶδε τὸ σχεδιάγραμμα καὶ τὸ σημείωμα τοῦ Χάρκερ πετάχτηκε ἐπάνω.

— Πᾶμε, Ρόντυ. Αἰσθάνομαι πολὺ καλὰ. Πρέπει χωρὶς ἀργοπορία νὰ φτάσουμε τὸν καθηγητὴ καὶ νὰ τοῦ δείξουμε αὐτὸ τὸ σχεδιάγραμμα.

— Μὰ μπορεῖς νὰ περπατήσῃς; τὸν ρώτησε ἡ Ρόντυ.

— Ἔχω πάλι δλες μου τὶς δυνάμεις.Πᾶμε.

*

Πέρασαν ξανὰ στὴν ἀντίθετη ὄχθη καὶ προχώρησαν μέσα στὴ ζούγκλα.

— Θάναι μακρυὰ τώρα, εἶπε ἡ Ρόντυ. Ὑπέθεσε... ὅτι ὁ Χάρκερ ἀνακάλυψε ἤδη τὸ θησαυρὸ καὶ τὴ γαλέρα. Θὰ ξεκάνῃ τὸν καθηγητή.

— Μὴν ἀνησυχῆς, Ρόντυ. Ὁ θησαυρὸς δὲν μπορεῖ νὰ ὑρεθῆ εὔκολα. Θὰ τοὺς προλάβουμε. "Εφτασαν σ' ἕνα μεγάλο δέντρο.

— "Ελα νὰ ἀνέβουμε ἐπάνω, εἶπε ὁ Ντάρεν στὴ σύντροφό του. Θὰ σοῦ δείξω ἀπὸ ψηλὰ κάτι ποὺ ἀσφαλῶς θὰ καθυστέρησε τὸν Χάρκερ καὶ θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ τὸν προφτάσουμε.

"Οταν ἀνέβηκαν ἐπάνω ἡ Ρόντυ εἶδε μιὰ στήλη καπνοῦ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴ γῆ.

— Τί ἔπιασε καὶ δῶ φωτιά; εἶπε.

— "Οχι, Ρόντυ. Δὲν εἶναι καπνός. Εἶναι ἀτμός. Ἡ ρωμαϊκὴ γαλέρα βρίσκεται ἐκεῖ κοντά. Ἐλπίζω τὸ ὁράγμα αὐτὸ τοῦ ἀτμοῦ νὰ κρύψῃ τὸν Χάρκερ καὶ θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ τὸν προφτάσουμε.

— Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν καθηγητὴ αὐτὸς ὁ ἀτμός; εἶπε ἡ Ρόντυ.

— Θὰ στὸ ἐξηγήσω ἀργότερα. Τώρα πρέπει νὰ πηγαίνουμε δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο.

Κατέβηκαν πάλι ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ συνέχισαν το δρόμο τους. Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔφτασαν μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο καταρράκτη. Ἀπὸ τὴν πτῶσι τοῦ νεροῦ ἐδημιουργεῖτο σὰν ἕνα σύννεφο ἀπὸ μικρὰ σταγονίδια.

— Ἀ, αὐτὸ εἶχα περάσει γιὰ καπνό! εἶπε ἡ Ρόντυ.

— Ναί, τῆς ἀπάντησε ὁ Ντάρεν. Καὶ κύταξε ἐκεῖ στὴ βάσι τοῦ καταρράκτη, εἶναι ἡ κασκήνωσί τους.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἑπόμενο:

— "Ελα νὰ σοῦ δείξω. Ρόντυ γιατὶ ὁ Χάρκερ δὲν θὰ ἔφτασε ἀκόμα στὴ γαλέρα.

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἐπιμέλεια: ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΜΑΞΙΜΟΥ

Τὸ γράμμα ποὺ σᾶς γράφει ἡ ΙΡΙΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Τὸ γειτονόπουλό μου, γιὰ τὸ ὁποῖο σᾶς μίλησα καὶ στὸ προηγούμενο φύλλο, ἄρχισε πάλι τὶς γκρίνιες:

«Ὁ δάσκαλός μου εἶναι πολὺ αὐστηρός, παραπονιέται. "Εχει τὴν ἀξίωσι νὰ ξέρω στὴν ἐντέλεια τὸ μάθημά μου. Πολλὲς φορὲς μὲ μαλλώνει μέσα σ' ὅλη τὴν τάξι».

Καταλαβαίνω πὼς τὸ γειτονόπουλό μου τρέφει μῖσος γιὰ τὸ δάσκαλό του γιατὶ τοῦ φέρνεται αὐστηρὰ καὶ τὸ μαλλώνει μέσα στὴν τάξι. Μήπως συμβαίνει αὐτὸ καὶ σὲ σᾶς, ἀγαπητά μου παιδιά; Δὲν τὸ πιστεύω. Θὰ ἦταν πολὺ κουτὸ τὸ παιδὶ ἐκεῖνο ποὺ θὰ μισοῦσε τὸ δάσκαλό του γιατὶ ὁ καημένος αὐτός, σκεφθῆτε πὼς πασχίζει ὅλη τὴ μέρα γιὰ νὰ σᾶς μάθῃ γράμματα, νὰ σᾶς μορφώσῃ καὶ νὰ σὰς βνάλῃ καλοὺς καὶ χρήσιμους ἄνθρώπους ἀργότερα στὴν κοινωνία.

Ὅ,τι κάνει, λοιπόν, ὁ δάσκαλός σας τὸ κάνει γιὰ τὸ δικό σας καλό. Κι' ἐσεῖς ἂν μάθετε καλὰ τὸ μάθημά σας, τὸν ἑαυτό σας θὰ ὠφελήσετε καὶ ὄχι τὸ δάσκαλο. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ τὰ βάζετε μ' αὐτόν, ποὺ σᾶς μαλλώνει καὶ σᾶς φέρνεται αὐστηρά, καλύτερα νὰ τὰ βάζετε μὲ τὸν ἑαυτό σας. Ποτὲ ὁ δάσκαλος δὲν μαλλώνει τοὺς ἐπιμελεῖς μαθητές του, κι' ἂν καμμιὰ φοραὰ τύχῃ καὶ κάνουν κανένα παραστράτημα, σὰν παιδιὰ ποὺ εἶναι, καὶ πάλι τοὺς συγχωρεῖ.

Εἶπε καὶ κάτι ἄλλο τὸ γειτονόπουλό μου, ποὺ μ' ἔκανε νὰ γελάσω: Πὼς τάχα ἔχει καιρὸ νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ γίνῃ καλὸς μαθητής, στοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Λοιπόν, πὼς σᾶς φαίνεται, εἶναι κουφιοκεφαλάκης ἢ ὄχι; Ὁ καλὸς μαθητὴς ρίχνεται ἀμέσως στὸ διάβασμα καὶ δὲν περιμένει τοὺς τελευταίους μῆνες. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε πὼς παντοῦ, ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ πᾶν. Ἂν, λοιπὸν ἕνας μαθητὴς δὲν πάρῃ καλὴ βάσι στὴν ἀρχὴ τῆς Ἀριθμητικῆς, τῆς Γραμματικῆς καὶ ὅλων τῶν ἄλλων μαθημάτων, θὰ σκοντάφτῃ σ' ὅλες τὶς τάξεις τοῦ σχολείου καὶ θὰ τοῦ φαίνωνται τὰ μαθήματα δουνό. Προσοχή, λοιπόν, στὴν ἀρχὴ τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Μὴν ἀφίνετε τίποτε νὰ σὰς ξεφύγῃ ποὶν τὸ μάθετε καλὰ - καλά. Κρεμασστῆτε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ δασκάλου σας ὅταν σᾶς παραδίνῃ μάθημα καὶ ρωτῆστε τον χωρὶς ντροπὴ ὅ,τι δὲν καταλάβατε. Μὴν εἶστε ἀφηρημένοι τὴν ὥρα τῶν μαθημάτων γιατὶ τὴν ἀφηρημάδα σας αὐτὴ θὰ τὴν πληνώσετε ἀκριβά, ὅπως τὴν πληνώνει τὸ γειτονόπουλό μου ποὺ τὰ βάζει ἄδικα μὲ τὸ δάσκαλο καὶ ὄνι μὲ τὸν ἑαυτό του.

Μὲ ἀγάπη ΙΡΙΣ

Ἄς παίξουμε

Σήμερα θὰ παίξουμε ἕνα ἥσυχο παιχνιδάκι. Χωρὶς φωνές, χωρὶς τρεχάματα. Ναί, τώρα τὸ φθινόπωρο, ἂς ἡσυχάσουμε καὶ λίγο. Καμμιὰ φορὰ μπορεῖ καὶ νὰ βρέξῃ. Καὶ τότε τί θὰ κάνουμε; Καὶ, ἂς κάνουμε μιὰ φορὰ καὶ τὸ χατήρι τῶν μεγάλων ποὺ ἀγαποῦν τόσο τὴν ἡσυχία.

Χρειαζόμαστε χαρτὶ καὶ μολύβι. Τίποτ' ἄλλο. Ἄ, ναί. Χρειαζόμαστε καὶ λίγο μυελουδάκι. Θὰ τὸ βάλουμε τὸ μυελουδάκι μας νὰ κιντηθῇ κι' ὅλα θὰ πάνε λαμπρά. Καὶ δὲν θὰ μᾶς κοροϊδεύῃ ὁ Κοκοβιός, ὅτι αὐτὸς εἶναι τόσο ἐξυπνος!

Λοιπόν, ὁ καθένας μας θὰ ἔχῃ τὸ χαρτί του καὶ τὸ μολύβι του. Θὰ τὸ τσακίσουμε τὸ χαρτί μας στὰ τέσσερα, κατὰ μῆκος, καὶ θὰ γράψῃ ὁ καθένας μας 5 πόλεις, 5 ζῶα, 5 φυτά, 5 ὀνόματα κύρια. Θὰ εἶναι ἀρσενικοῦ γένους τὰ ὀνόματα αὐτά, θὰ εἶναι θηλυκά, ὀνόματα τῆς Ἱστορίας ἢ ὀνόματα κοινό, αὐτὸ θὰ τὸ προσδιορίσῃ ἡ μάνα τοῦ παιχνιδιοῦ.

Οὔ!.. Εὔκολο παιχνίδι! Αὐτὸ εἶναι γιὰ τὰ μωρὰ ποὺ φορᾶνε σαλιάρες κι' ὁ Κοκοβιὸς θὰ μᾶς κοροϊδέῃ.

"Α, ἔτσι νομίζετε. Δὲν εἶναι διόλου εὔκολο. Ποσακαλῶ. "Ολα αὐτὰ καὶ πόλεις καὶ φυτὰ καὶ ζῶα καὶ ὀνόματα κύρια θ' ἀοχίζουν ἀπὸ τὸ ἴδιο γράμμα. Νὰ ποῦμε ὅλα ἀπὸ Ζήτα. Θέλει κούρδισμα τὸ μυαλοκάκι, ὄνι ἀστεῖα! Ἀπὸ τί γράμμα θ' ἀοχίζουν, θὰ τὸ πῆ ἡ μάνα.

Κι' ὅταν τελειώσουν ὅλοι, τότε θὰ διαβάσῃ ὁ καθένας τὸ χαρτί του. Ἡ μάνα θὰ σβύνῃ ἀπὸ τὰ χαρτιά ὅπου ζῶο ἢ ὅποιο φυτὸ κλπ. εἶναι δυὸ φορὲς γραμμένο, τὸ ἀναφέρανε δηλαδὴ δυὸ παιδιά. Καὶ θὰ γίνῃ μάνα τοῦ παιχνιδιοῦ αὐτὸς ποὺ στὸ χαρτί του ὑπάρχουν τὰ λιγώτερα σβυσήματα

Κοκοβιέ! Ἐμπρός! 5 πόλεις, 5 ζῶα, 5 φυτά. 5 ὀνόματα ποὺ ν' ἀοχίζουν ἀπὸ Ξί. Μπορεῖς; Ἢ τρέμει τὸ καρδάκι σου;

Η ΓΛΙΣΤΡΙΔΑ

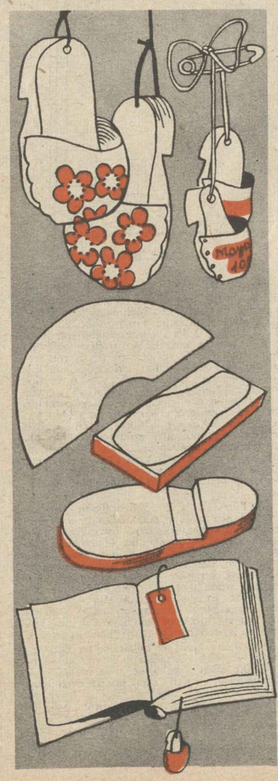

Χειροτεχνία

Τί βάζετε στὸ βιβλίο σας, γιὰ νὰ μὴ χάνετε τὴ σελίδα; Δὲν πιστεύω δὰ ὅτι τὸ τσακίζετε τὸ βιβλίο σας, σάν... σὰν ἄγριοι, νὰ ποῦμε! Θὰ βάζετε ἴσως μιὰ κορδέλα; Ναί, μιὰ κορδελίτσα δὲν εἶναι διόλου ἀσχημο σημάδι.

Πολλοὶ βάζουν ἕνα ἄλλο χαρτί, μιὰ κλωστὴ ἢ δὲν ξέρω τί ἄλλο. Ἄλλοι, πάλι, σημειώνουν κάπου τὸν ἀριθμὸ τῆς σελίδας γιὰ νὰ τὸν χάσουν καὶ νὰ μὴν ξέρουν ἔπειτα ποῦ σταμάτησαν.

Ὅμως ἐμεῖς ἐδῶ θὰ κάνουμε ἕνα κάτι ἄλλο, γιὰ νὰ σημειδεύουμε τὴ σελίδα κι' αὐτὸ τὸ «κάτι ἄλλο», θὰ λέῃ πολὺ περισσότερο παράγματα, ἀπὸ ὅ,τι μᾶς λέει μιὰ ἁπλὴ κορδελίτσα. Γιατὶ, αὐτὸ τὸ «κάτι ἄλλο» θὰ εἶναι δική μας ἐργασία, τῶν χεριῶν μας.

Λοιπόν, ἀοχίζουμε:

Λίγο μαλακὸ ξύλο, τοσοδούλι, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ βροῦμε. Ἕνα τόσο δὲ κομμοτάκι πεῦκο παραδείγματος χάριν. Θὰ τὸ ἰσιώσουμε, θὰ τὸ τσιμουμε μὲ χαντὸ γυαλόχαρτο. Θὰ χαράξουμε ἐπάνω τὴ σόλα ἑνὸς παπουτσιοῦ, αὐτὸ πιὰ εἶναι εὐκολώτατο. Τώρα;

"Α! Τώρα, προσοχή; "Οχι διασύνη, ὀπότε θὰ ἑνοῦμε ντράβαλα, θὰ κοπῆ τὸ δάχτυλο πόνοι, ἰώδια, σίμματα καὶ τὸ χειρότερο, κατσάδες! Λοιπόν, τώρα μὲ τὸ μαχαιράκι θὰ κόψουμε τὴ σόλα γύρω - γύρω καὶ ἀετὰ τὸ τσκουνάκι. Ἐδῶ εἶναι ὅλη ἡ τέχνη. Μὲ τὸ γυαλόχαρτο θὰ τὸ τσίμουμε καλὰ τὸ τσκουνάκι καὶ τὸ κοίλωμα τοῦ τσκουνιοῦ καὶ τὸ γύρο τῆς σόλας.

Πέτυχαν αὐτά; Πέτυχε καὶ ἡ ἐργασία. Μετά, μὲ λίγο δέρμα ἢ λίγη τσόχα ἢ λίνο πανάκι φτιάχνουμε τὸ ἐπάνω τοῦ παπουτσιοῦ, τὸ κολάμε ἢ τὸ καρφώνουμε μὲ καρφάκια μικροσκοπικὰ καὶ μὲ δυὸ κεφαλάκι. Ζωγραφίζουμε δυὸ λουλουδάκια ἢ τὸ μονόγραμμά μας ἢ ὅ,τι ἄλλο. Κοὶ ἑνοῦμε ἕνα κομφοτέχνημα Τὸ κουεμμε στὸ πέπο μας. ἢ στὴν τοῖχο ἢ τὸ μετακειριζνιμαστε γιὰ νὰ σημαδεύουμε τὴ σελίδα τοῦ βιβλίου μας.

Η ΧΡΥΣΟΧΕΡΑ

Ποιός θὰ τὸ βρῆ;

Γειά σας, παιδιά!

Λοιπόν; Τί γίνεσθε ἀπὸ τὴν τελευταία φορά; Τὰ λύσατε τὰ αἰνίγματα; Ἡ ...θὰ τὰ πάρῃ τὸ ποτάμι; Πιστεύω πὼς τὰ λύσατε ὅλοι, ὡστόσο θὰ σᾶς τὶς πῶ τὶς λύσεις τους. Τὸ πρῶτο εἶναι τὸ γάντι. Τὸ δεύτερο, ὁ μύλος τοῦ καφέ. Καὶ τὸ τρίτο, ἡ μύτη. Νόστιμα αἰνίγματα

δὲν ἤτανε; Ἡ Γλιστρίδα δὲν μπόρεσε νὰ λύσῃ κανένα. Μὰ κανένα!

Καὶ τώρα, ἑτοιμασθῆτε γιὰ ἕνα μαγικό:

Θὰ πάρετε ἕνα ποτήρι. Θὰ τὸ γεμίσετε νερό. Θὰ τὸ σκεπάσετε μ' ἕνα λεπτὸ χαρτονάκι. Θὰ γυρίσετε τὸ ποτήρι ἀνάποδα καὶ παο' ὅλο ποῦ θὰ τὸ κρατᾶτε τὸ ποτήρι στὸν ἀέρα, τὸ νερὸ δὲν θὰ πέσῃ. Δὲν θὰ πέσῃ οὔτε τὸ χαρτόνι. Δὲν εἶναι ὡραῖο μαγικό;

Ἀλλὰ πρέπει νὰ προσέξετε κάτι λεπτομέρειες. Νὰ εἶναι βέβαια τὸ ποτήρι γεμάτο, μὰ ὄχι ἐντελῶς γεμάτο. Καὶ δεύτερο, ὅταν θὰ τὸ γυρίσετε τὸ ποτήρι ἀνάποδα, δὲν θὰ τὸ γυρίσετε μὲ θυμό, οὔτε πάλι θὰ τὸ γυρίσετε σιγὰ - σιγά.

Καὶ τώρα θὰ σᾶς πῶ τὸ σπουδαιότερο:

Νὰ πᾶτε στὴν αὐλὴ καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ τὸ μαγικό. Γιατὶ ἂν γεμίσετε τὸ δωμάτιο νερό, ἀλλοίμονό μου! Καὶ θὰ ἔρθουν οἱ μπτέσες σας στὸν κύριο Διευθυντὴ νὰ παραπονεθοῦν κι' ἀλλοίμονό μου!

Ο ΚΟΚΟΒΙΟΣ

Ξέρετε ὅτι...

...ἡ ζάχαρη, ἡ καραμέλα ζάχαρη, μόλις στὸ 1846 πρωτοφάνηκε στὴν ἀγορά; Τὴν ἐπενόησε ἕνας ἐργοστασιάρχης τῆς Βιέννης κι' ἔτσι ἐλευθέρωσε τὶς νοικοκυρὲς ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἐνόχλησι καὶ ἀπὸ κόπο καὶ ἀκόμα τὶς βοήθησε νὰ κερδίζουν χρόνο. Ἡ ζάχαρη ὡς τὰ τότε προσφέρονταν στὴν ἀγορὰ ὄχι μὲ τὰ σημερινὰ σχήματά της, ἀλλὰ σὲ σβῶλους. Ἕνας σβῶλος μποροῦσε νὰ ζυγίζῃ καὶ πλέον τῆς ὀκᾶς. Ἐννοεῖται οἱ σβῶλοι αὐτοὶ εἶναν ἀκανόνιστα σχήματα, φανταισθῆτε ζαχαρένιες πέτρες. Καὶ οἱ νοικοκυρὲς ἔπρεπε νὰ σπάσουν αὐτὲς τὶς πέτρες ἐὰν ἐπιθυμοῦσαν νὰ γεμίσουν τὴ ζαχαριέτα τους.

... τὰ τεῖοδενδρα — τὰ ὁποῖα χαταχρηστικῶς ὀνομάζονται τεῖόνδενδρα, στὴν πραγματικότητα εἶναι θάμνοι ποὺ φθάνουν τὰ δυὸ μέτρα ὕψος— τὰ τεῖοδενδρα λοιπὸν μποροῦν νὰ εὐδοκιμήσουν καὶ σὲ 2400 μέτρα ὕψος; "Οχι ὅμως καὶ ὑψηλότερα.

Ο ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ

'Η δροσερή σαπουνάδα πρωτεΐνης τοῦ σαμπουάν αὐγοῦ

Helene Curtis χαρίζει μιά ἰδιαίτερη λάμψι ὁμορφιᾶς στά γυναικεῖα μαλλιά καί μία ἀκτινοβολία πού δέν μποροῦν νά δώσουν ἄλλα σαμπουάν λιγότερο πολυτελῆ.

Καί **Suave** γιά ἕνα τέλειο κτένισμα.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ: Σ. ΣΙΣΚΟΣ & Σ/ΙΑ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 9α — ΤΗΛ. 33.589 — ΑΘΗΝΑΙ

2 ξεχωριστά προϊόντα γιά τό νοικοκυριό κάθε σπιτιοῦ.

Χλωρίνη

ΙΔΕΩΔΕΣ ΛΕΥΚΑΝΤΙΚΟ & ΑΠΟΛΥΜΑΝΤΙΚΟ ΜΕΣΟ

Μέ ὀλίγες σταγόνες Χλωρίνης τά ἀσπρόρουχα λαμποκοποῦν. Ἀφαιρεῖ κάθε δυσάρεστη ὀσμή στήν κουζίνα καί στό μπάνιο καί ἀπολυμαίνει τά πάντα.

ΔΙΑΝΑ

Σουλφοβάπων Π 16

Η ΚΡΕΜΑ ΠΟΥ ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ ΑΜΕΣΩΣ ΚΑΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΥΓΡΟΝ ΤΡΙΠΛΑΣΙΟΥ ΒΑΡΟΥΣ

ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΛΕΠΤΟΝ ΡΟΥΧΙΣΜΟΝ

Ἡ Χλωρίνη μαζύ μέ τόν Σουλφοβάπωνα Π 16 καταργοῦν τήν μπουγάδα.

Ο ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΗΣ ΜΑΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

ΒΕΡΑ: Δέν κυριαρχεῖ ὡρισμένη ἀπόχρωση γιά τά καλύμματα τῶν ἐπίπλων. Διαλέξτε τό χρώμα πού ταιριάζει στό περιβάλλον. Ὑφάσματα ὑπάρχουν πολλά καί διάφορα ἀναλόγως τά χρήματα πού θέλουμε νά ξοδέψουμε. Ἕνα κρετόν ἤ ἕνα ἡμίλινο. Μπορεῖτε νά βάλετε ἕνα—δυό κάδρα στήν τραπεζαρία.

Α. ΝΙΚΟΛΑΙΔΟΥ. Κωνσταντινούπολι: Ζητῆστε μου συγκεκριμένες συμβουλές καί θά σᾶς ἀπαντήσω εὐχαρίστως.

Μ.Β.Σ.: Στό λοξό παράθυρο τοποθετῆστε ἕνα εἰδικά κατασκευασμένο καναπεδάκι. Αὐτό εἶναι χρήσιμο γιά τήν ὥρα πού ντύνεστε. Δίπλα ἀπ' αὐτό θά τοποθετηθῆ ἡ σιφονιέρα.

ΔΙΑΤΣΕΝΤΟ 237: Δέν μοῦ στείλατε σχέδιο τοῦ λίβιγκ—ρούμ καί δέν μπορῶ νά σᾶς βοηθήσω ὅσο πρέπει. Γιά τήν ταπετσαρία τῶν ἐπίπλων τῆς μοντέρνας γωνιᾶς θά χρησιμοποιῆστε ζωηρά χρώματα: Κίτρινο μέ μαῦρο, γκρί—πράσινο, πορτοκαλί κλπ.

ΟΥΡΑΝΙΑ ΜΠ. Γιαννιτσά: Εὐχαριστῶ γιά τά καλά σας λόγια. Εἰλικρινῶς λυπᾶμαι πολύ πού τά γράμματά σας ἤλθαν στά χέρια μου ἀργά καί τοῦτο γιατί, ὅπως θά διαβάσατε στό περιοδικό, ἔλειπα ταξίδι στήν Εὐρώπη. Σᾶς παρακαλῶ νά μοῦ γράψετε ἀμέσως ἐάν ἀρχίσατε τήν οἰκοδομή σας καί σέ ποιό στάδιο βρίσκεται αὐτή γιά νά μπορέσω νά προλάβω ὅ,τι εἶναι δυνατό.

Λ.Μ.—Υ.Ω. Ἀθήνα: Ἐπιτέλους σᾶς νά τοποθετήσετε. Δέν ἔχουν σημασία τά ἐθέματα ἄλλά ἡ ποιότης τῶν ζωγραφικῶν ἔργων. Πάντως δέν πρέπει νά παραφορτώνετε τούς τοίχους σας. Στό πίκ—ἀπ μπορεῖτε νά βάλετε ἕνα ἐκλεκτό μπιμπελό ἤ βάζο καί τή μπαλαρίνα σας ἐάν θέλετε. Στό τραπεζάκι τῆς μέσης μιά ἀστραπνία κοντά μέ ἕνα ἀκριβό ἀτακτοδοχεῖο. Στό ὑπουφέ θά ταίριαζε ἕνα ζαπωνέζικο ἐπιτραπέζι ἤ παλιό χρυσό. Στή μέση τοῦ τραπεζιοῦ δέν χρειάζεται τίποτα.

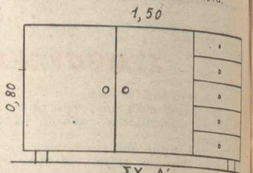

ΣΧ. Α'

ΚΥΡΙΑ Χ.: Τό σχέδιο Α' εἶναι τό παιδικό ἐπιπλάκι, πού ζητᾶτε. Περιλαμβάνει ντουλαπίτσα καί σιφονιέρα. Διαστάσεις 1.50Χ0.80Χ0.40.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΣ., Βόλος: Εὐχαριστῶ γιά τά καλά σας λόγια. Τώρα πού γύρισα ἀπό τό ταξίδι μου μπορῶ νά σᾶς βοηθήσω ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἀκόμα καιρός. Γιά τίς λεπτομέρειες καταλεπτῶς τοῦ σπιτιοῦ σας, νά μοῦ στείλετε κανονικό ἀρχιτεκτονικό σχέδιο (κάτοψη ὑπό κλίμακα) ὅπου θά ὁποίου θά ἀρχίσετε ἤ ἔχετε ἀρχίσει σχετικές ἐργασίες. Τό σκίτσο πού μοῦ στείλατε εἶναι ἀκατάλληλο.

Γ. ΣΕΡΕΤΑΚΟΣ
τηλ. 812-222

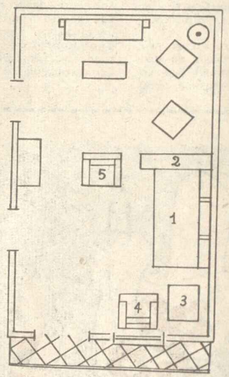

ΣΧ. Β'

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΑΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ, Μ.Σ.: Τήν ἀπάντησι στό ἐρώτημά σου θά τή βρῆ ἡ ἴδια. Ἐγώ μόνο θά μπορέσω νά σέ βοηθήσω ἴσως νά βρῆς τήν πιό σωστή λύσι. "Ἐχε ὑπ' ὄψι σου πώς καί τά πιό δυνατά αἰσθήματα φθείρονται μέ τήν χρόνο ἡ δέ ἀνέχεια καί ἡ γκρίνια εἶναι οἱ χειρότεροι ἐχθροί τους. Ἄν παντρευτῆτε αὐτόν θά σκέπτεσαι πώς δέν παντρεύτηκες ἀπό ἔρωτα καί ἄν πάντως τούτον ἐδῶ θά ἀσφαλῆς τή μέ ἐξέταζε τό κάθε ἄτομο χωριστά καί νά προτιμᾶς αὐτόν πού ἀξίζει περισσότερο κι' ὁποιον καταλαβαίνεις πώς σάν σύζυγος θά σέ κάνη πιό εὐτυχισμένη. Ὑπαρχει κι' ἄν προτιμήσης ὅμως πρέπει νά διαχωρίσης τόν ἄλλον ἀπ' τή σκέψι σου ἄν θέλης νά ζήσης ἥσυχη καί εὐτυχισμένη.

ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΘΛΙΨΗ, Θεσσαλονίκη: Αἰσθήματα σάν τά δικά σας εἶναι σπάνια σήμερα. Βέβαια ἡ ζήλεια ὅταν εἶναι ὑπερβολική δημιουργεῖ δυσάρεστες καταστάσεις ἀλλά νομίζω πώς μέ τή στάσι σου καί τόν καιρό θά τοῦ περάσῃ. Ἐκεῖνο πού θά σέ κάνει νά ὑποφέρεις εἶναι ἡ ἀνέχεια καί ἡ γκρίνια εἶναι οἱ χειρότεροι ἐχθροί τους. Ἄν παντρευτῆτε αὐτόν θά σκέπτεσαι πώς δέν παντρεύτηκες ἀπό ἔρωτα καί ἄν πάντως τούτον ἐδῶ θά ἀσφαλῆς τή μέ ἐξέταζε τό κάθε ἄτομο χωριστά καί νά προτιμᾶς αὐτόν πού ἀξίζει περισσότερο κι' ὁποιον καταλαβαίνεις πώς σάν σύζυγος θά σέ κάνη πιό εὐτυχισμένη. Ὑπαρχει κι' ἄν προτιμήσης ὅμως πρέπει νά διαχωρίσης τόν ἄλλον ἀπ' τή σκέψι σου ἄν θέλης νά ζήσης ἥσυχη καί εὐτυχισμένη.

Φ.—84—Φ.: Ἡ ψυχή σου δέν ἔχει νεύσει ἀσχήμια. Μόνο πού λερώθηκε ἴσως ἀπό τήν κακή ἐπαφή ἀλλά τώρα μπορεῖ νά καθαρισθῆ πάλι κοντά στόν ἄνθρωπο αὐτόν πού σοῦ ἔστειλε ἡ καλή σου τύχη. Νά πιέσης μέ κάθε τρόπο τόν ἑαυτό σου νά ἐκχάσῃ τόν ἄλλον. Εἶναι πρόστυχος. Τοιοῦτος τύπος μέ τόσο κυνισμό πού μόνα περιφρόνησι πρέπει νά αἰσθάνεσαι γι' αὐτόν. Κύτταξε νά κεφίσης τήν ἀγάπη καί τήν ἐκτίμησι τοῦ ἀραβδονιαστικοῦ σου πού φαίνεται πώς ἀξίζει καί νάριοτ του καί σύ ὁλοκληρωμένη τήν ἀγάπη σου. Νά δῆς πόσο θά εὐτυχήσης κοντά του.

ΛΟΡΕΤΣΑ Φ.Δ.Μ.: Μπορεῖς νά πηγαίνης πότε—πότε ἰταλί του ἔναν περίπατο ἀλλά ὄχι πολύ συχνά σέ ἀπόμερα μέρη. Προσπάθησε νά μήν τοῦ κάνης παραχωρήσεις. Ὅσα λιγότερα δίνεις τόσο περισσότερο αὐξάνεις τήν ἠθικότητα νά τόν κεφίσης τελειωτικά. Νά τοῦ δοῦκης ἐπιχειρήματα ὅτι δέν θέλεις γιατί ἔξερεις ὅτι ἔτσι δέν θά σέ ἀνασκτηρίση κολά.

ΕΓΩ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ: Μελέτησα, μπορῶ νά πῶ τό θαυμάσιο γραμματάκι σου. Ἡ στάσι του μποροῦ νάναι περίεργη δέν ἔγναι ὅμως ἀφύσικη. Ἴσως νά ποσσπαθῆ ἀκόμη νά ἑκαθαρίση τά αἰσθήματά του καί γι' αὐτό διστάζει νά ἐκδηλωθῆ πιό θρομα καί νά μιλήση. Θά ἦταν ἀφύσικο ἄν ἔλεγε πολλά χωρίς νά τά συνοδεύη καί μέ ἐκδηλώσεις ἀγάπης. Νομίζω πώς ἐσύ πρέπει νά τοῦ φέρεσαι πιό θερμά ὄχι δέβαια πέρα ἀπό τό δριο τῆς ἀξιοπρεπείας σου.

Ἔτσι μόνο θά σπάσῃ ὁ πάγος. Καί ἡ θερμότης τῶν αἰσθημάτων δέν ἐκδηλώνεται μόνο μέ χάδια. Εἶμαι δέβαιη πώς μέ καταλαβαίνεις.

ΑΝΘΙΣΜΕΝΟ ΓΙΟΥΛΙ, 34: "Ἄν σ' ἀγαπᾶ νάσαι δέβαιη πώς θά βρῆ κάποιο τρόπο νά τά γαλάσῃ μέ τήν ἄλλη. Δέν τό πιστεύω ὅμως. Ἐσύ δέν πρέπει νά κάνις τίποτα. Ξέρει πώς τόν ἀγαπᾶς καί ὄν σ' ἀγαπᾶ θά ξαναγυρίσῃ. "Ἄν δέν σ' ἀγαπᾶ θά φέρης τό ἀντίθετο ἀποτέλεσμα μέ τό κυνήγι.

Η ΜΥΡΤΩ

...μόδας

ΑΣΠΡΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, Μυτιλήνη: Ἡ τσάντα σας πηγαίνει μέ τήν καστόρινη νόβα σας. Γιά τό παλτό θά σᾶς συμβούλευα τό μαῦρο γούνα πού θά πηγαίνη μέ τή ἀγγελική ἐπιδερμίδα σας καί πού, τέλος, θά τό ἔχετε γιά πολλά χρόνια. Γιά τό φόρεμά σας προτιμᾶστε τό μαῦρο ζέρσεϋ ἤ τό κρυσταλλίζ.

ΔΩΡΑ. Ἐνταῦθα: "Εφ' ὅσον ἔχετε ἀπό πέρσι μαῦρο βελοῦδο φόρεμα, νά φάνετε φέτος ἕνα ἀπό μουσελί ταφτά πού εἶναι πολύ τῆς μόδας. Φαρδύ καί σέ γοῦμα μπλέ ἐλεκτρίκ.

ΛΕΝΑ Α. Ἐνταῦθα: "Ἕνα ἀνοιχτόχρωμο παλτό θά εἶναι πολύ κατάλληλο γιά τήν ἡλικία σας. Γιά τό ὕφασμα του μέ σατάτε νομίζω πώς ἕνα μπουκλέ θά ἱκανοποιήση τά γούστα σας. Εἶναι μοντέρνο καί ὑπάρχει σέ μεγάλη ποικιλία σέ ὅλα τά καταστήματα. Σχέδια γιά ντέ - πιές δημοσιεύσαμε στό 228 τεῦχος καί εἶναι 5 τι πρέπει γιά τήν δεκαπεντάχρονη ἀδελφή σας.

ΑΓΡΙΟΓΑΤΑ, Πλωμάρι: Γιά τά χειμωνιάτικα χρώματα καί ὑφάσματα. Γράψαμε ἐπανειλημμένως. Διαλέξτε γιά τό ἐπανωφόρι σας ἕναν τόνο πού νά ταιριάζη στόν τύπο σάς. Τά σχέδια ἄς ἐπί τό πλεῖστον εἶναι ρυχτά. Σέ ἴσια γραμμή καί μέ μεγάλους γιακάδες.

ΝΕΛΛΗ ΚΑΦΕΝΤΖΗ, Μεσπίγη Κοπλαμῶν: Βεβαίως νά ράψετε ἕνα κοντό φυφικό πού εἶναι πολύ τῆς μόδας, ἀπό μουσελί, ἤ δαντέλλα. Τά ὑφάσματα αὐτά δέφονται κατόπι. Σχέδια θά δημοσιεύσουμε στό ἑπόμενο τεῦχος.

ΛΕΝΑ ΒΡΟΝΤΑΚΗ

...παραρτήματος

ΚΑΤΙΑ Ο.: Τό μονόγραμμά σας θά δημοσιευθῆ προσεχῶς. Ὅσο γιά τό μαξιλάρι δέν μᾶς ἀναφέρετε σέ ποιό παράρτημα συγκεκριμένα τό εἴδατε. Πάντως κάθε σχέδιο μπορεῖ νά κεντηθῆ σέ ὁποιοδήποτε μαξιλάρι πού νά κουμπώνει πίσω ἤ στό πλάϊ.

Α.Σ.Α. Η ΘΗΒΑΙΑ: Καθώς εἴδατε ἡ ἔκδοσι πατρὸν συνεχίζεται. Προσεχῶς θά δημοσιεύσουμε καί πατρὸν γιά πυτζάμες. Ὅσο γιά πουκάμισα δέν νομίζω ὅτι θά ἐξυπηρετηθοῦν οἱ ἀναγνώστριές μας.

ΛΙΑ ΣΕΡΝΙΩΤΑΚΗ: Εὐχαριστοῦμε γιά τά καλά σας λόγια καί γιά ὅλες σας τίς προσπάθειες. Σέ προσεχῆ παραρτήματα θά δρῆτε τά σχέδια πού μᾶς ζητᾶτε.

ΔΕΝΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΟΥ: Ποτέ δέν κεντιέται γαστέ μέ χρωματιστές κλωστές ὅπως ζητᾶτε σεῖς. Δέν μπορῶ νά καταλάβω τί ἀκριβῶς θέλετε. Τό σῆμα πού μοῦ στείλατε τό ἔχω ἐδῶ. Ἐξηγῆστε μου γιατί ἀκριβῶς τό θέλετε.

ΟΛ. ΕΞΑΡΧΟΥ

...δικηγόρου

ΙΟΥΔΗΘ: Σᾶς γράφω σήμερα προσωπική ἐπιστολή.

Δ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

...ψοικοκυριοῦ

ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ. ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ: Τό ξύσιμο μέ τό σύρμα εἶναι ἀπαραίτητο μόνο ὅταν τό παρκέ εἶναι πολύ δρώμικο ἤ κολλᾶ ἀπό τήν πολλή παρκετίνη. Μετά τό ξύσιμο ἀπαραίτητο τό σαπούνισμα καί συγχρόνως ξέβγαλμα μέ καθαρά νερά καί στίμμεύο σφουγγαράπανο. Καί ἡ δενζίνη καί τό νεφτί εἶναι ἐξ ἴσου καλά, προσέξτε μόνο τίς φωτιές τήν ὥρα πού τά χρησιμοποιεῖτε. Τό νρώμα διατηρεῖται ἀνοιχτό μέ ὅ-νρωμη παρκετίνη. (Καρυτινάλ κλπ.) ἤ μέ ὑγρή παρκετίνη (Τάϊντ, Λαμπολίνη κλπ.). Τό παρκέ γυαλίζει περισσότερο μέ τή στερεή παρκετίνη. Δέν εἶστε σχολαστική, ἀλλά τέλεια νοικοκυρά. Τά ρούχα μέ τά χρόνια εἶναι φυσικό νά χάνουν τήν πρώτη τους φρεσκάδα. Τό καλύτερο πλύσιμο εἶναι ἡ παλιά μπουγάδα (τεῦχος Γ. 156) 1956) εἶναι ὅμως κοπιαστική. Γιά νά λευκάνουν καί γενικά νά φρεσκαρισθοῦν ἕνας εὔκολος τρόπος εἶναι: μούσκεμα ἀπό δραδύς σέ κρύο νερό, ἀμμωνία καί νεφτι. Σέ μιά κανονικοῦ μεγέθους σκάφη κρύο νερό. 1 κουτάλα τῆς σούπας ἀμμωνία καί μισή νεφτι. Τό πρωΐ ξέβγαλμα καί μετά τό συνηθισμένο πλύσιμο. Ἀποτελεσματικό ἐπίσης εἶναι νά τά βάζετε στόν ἥλιο μέ μπόλικη σαπουνάδα καί νά τά γυρίσετε 2 ἤ 3 φορές. Καί νά ἀπλώνετε, ὅσα δέν ξεβάφουν, πάντα μετά τίς 11 π.μ. ὅταν ὁ ἥλιος καίει. Στή διάθεσί σας γιά ὅ,τι ἄλλο χρειασθῆτε.

ΕΡΙΕΤΤΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

...ἀνδοκόμου

ΒΕΡΑ: Θά τή μεταφτέψετε τό Φεβρουάριο μέ γλυκό καιρό. Ὁ τενεκές δέν ἔχει καμμιά ἰδιαίτερη σπουδαιότητα ἀπό τή γλάστρα. Τό χῶμα της θέλει μίγμα ἀπό ρεικόχωμα, ἄμμο, κασταν νόχωμα καί κοπρόχωμα σέ ἴσα μέρη. Στό γῶλ τό χειμώνα, εἶναι δυνατό νά διατηρηθῆ ἡ χαρδένια ἀλλά κάπου—κάπου νά μεταφέρετε τή γλάστρα στόν ἥλιο. Ἡ θερμοκρασία τοῦ γῶλ πρέπει νά εἶναι γύρω στοὺς 30—32 βαθμοὺς Κελσίου. Τόν Ἀπρίλη τήν ἐσναβγάζετε στό ὑπαιθρο.

ΕΥΑΓΓ. ΒΑΣΙΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ: Γλυτσίνιες ὑπήρχαν πρό δυο ἐτῶν, ἀπορῶ δέ πώς ἐξαφανιστήκανε. Γιατί, ἐνῶ ὁ Ἰδιος. εἶναι δῆ ἀρκετές στό Βουλοπόταμο Φαλήρου. Πρό ἡμερῶν εἶχα μεταδῆ στό ἴδιο μέρος ἀλλά δέν ἀνεκάλυψα καμμιά. Πρέπει νά ἀπευθυνθῆτε στά καταστήματα τά ὁποῖα πωλοῦν γλυτσίνιες.

ΜΑΙΡΗΝ Μ: Καλή ἡ σκέψις σας καί ἀνέδοξα μπορεῖτε νάγχετε 3—4 ὁκάδες μετάξι, ἀλλά σήμερα τό μετάξι διέρχεται μεγάλη κρίσι καί δέν πωλιέται εὔκολα. Τό συναγωνίζονται πολύ ἡ φυτική μέταξα, τά νάϋλον καί τά ἄλλα κλωστικά. Γιά 7 μουριές ὅμως δέν ἀξίζει τόν κόπο. Ἄν εἴχατε τουλάχιστον 50, τότε θά κατορθώνατε νά παραγάγετε 10—15 ὁκάδες. Ἡ δουλειά εἶναι εὔκολη, ἀλλά κοπιαστική πολύ. Μέσα σέ τρεῖς μῆνες παίρνει καί δίνει. ἀλλά ἀπαιτεῖ τεχνική. Ἡ γαρδένια σας θέλει ἄλλαγμα γλάστρας κατά τόν Φεβρουάριο μέ νέο καστανόχωμα καί λίγο κοδάριαμα τῶν ριζῶν, οἱ ὁποῖες ἔχουν σπτίσει. Νά ποτίσετε μέ διάλυσι 10 δράμια καραμπογιᾶς σέ 1 ὁκά νερό. Ἄν εἶναι πράσινα τά φύλλα θά δυναμώση καί θά δώση ἄνθό.

ΕΜΜ. Σ. ΑΝΑΣΗΣ

...πλεκτῶν

ΑΜΑΛΙΑ ΘΕΟΔΩΡΑΤΟΥ, Ἐνταῦθα: Ἡ πλέξι τοῦ γυναικείου πουλόβερ τοῦ φύλλου 226 εἶναι ἀκριβῆς καί γι' αὐτόν, Σψίξε τήν καρδιά σου, καί δγάλτον ἀπό τή σκέψι σου, θά δρεθῆ κάποιος ἀργότερα πού νά ἀξίζη καί νά δρῆς κοντά του τήν εὐτυχία.

ΝΑ·Υ·ΛΟΝ: Γράμματα τόσο καλογραμμένα καί σαφῆ σάν τό δικό σου δέν πάϊρνω συχνά καί μοῦ κάνει ἐξαιρετική εὐχαρίστησι νά σοῦ ἀπαντῶ. Μόνο ἐσύ θά τόν κάνης νά δγῆ ἀπ' αὐτή τήν κατάστασι, τονίζοντας καί ἐκφράζοντας κάθε φορά τή μεγάλη ἐκτίμησι πού τοῦ ἔχεις καί τή θερμή ἀγάπη σου. Ὅταν τοῦ δείχνις συχνά καί ἀνεπιφύλακτα τό θαυμασμό σου γιά τά χαρίσματά του. δταν τοῦ λές διαρκῶς πώς ἔχει πολλά ποστεοῆματα πού δέν τά δείχνει στούς ἄλλους γιά νά τά ἔξρουν. γρήγορα θά ἀπακτήση αὐτοπεποίθησι. Πάντως τό ἔδαφος σ' αὐτές τίς περιπτώσεις εἶναι πιό πρόσφορο γιά τήν ἀνάπτυξι ἑνὸς σοδαροῦ καί δυνατοῦ αἰσθήματος.

Φ.—84—Φ.: Ἡ ψυχή σου δέν ἔχει νεύσει ἀσχήμια. Μόνο πού λερώθηκε ἴσως ἀπό τήν κακή ἐπαφή ἀλλά τώρα μπορεῖ νά καθαρισθῆ πάλι κοντά στόν ἄνθρωπο αὐτόν πού σοῦ ἔστειλε ἡ καλή σου τύχη. Νά πιέσης μέ κάθε τρόπο τόν ἑαυτό σου νά ἐκχάσῃ τόν ἄλλον. Εἶναι πρόστυχος. τοιοῦτος τύπος μέ τόσο κυνισμό πού μόνα περιφρόνησι πρέπει νά αἰσθάνεσαι γι' αὐτόν. Κύτταξε νά κεφίσης τήν ἀγάπη καί τήν ἐκτίμησι τοῦ ἀραβδονιαστικοῦ σου πού φαίνεται πώς ἀξίζει καί νάριοτ του καί σύ ὁλοκληρωμένη τήν ἀγάπη σου. Νά δῆς πόσο θά εὐτυχήσης κοντά του.

ΛΟΡΕΤΣΑ Φ.Δ.Μ.: Μπορεῖς νά πηγαίνης πότε—πότε ἰταλί του ἕναν περίπατο ἀλλά ὄχι πολύ συχνά σέ ἀπόμερα μέρη. Προσπάθησε νά μήν τοῦ κάνης παραχωρήσεις. Ὅσα λιγότερα δίνεις τόσο περισσότερο αὐξάνεις τήν ἠθικότητα νά τόν κεφίσης τελειωτικά. Νά τοῦ δοῦκης ἐπιχειρήματα ὅτι δέν θέλεις γιατί ἔξερεις ὅτι ἔτσι δέν θά σέ ἀνασκτηρίση κολά.

ΕΓΩ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ: Μελέτησα, μπορῶ νά πῶ τό θαυμάσιο γραμματάκι σου. Ἡ στάσι του μποροῦ νάναι περίεργη δέν ἔγναι ὅμως ἀφύσικη. Ἴσως νά ποσσπαθῆ ἀκόμη νά ἑκαθαρίση τά αἰσθήματά του καί γι' αὐτό διστάζει νά ἐκδηλωθῆ πιό θρομα καί νά μιλήση. Θά ἦταν ἀφύσικο ἄν ἔλεγε πολλά χωρίς νά τά συνοδεύη καί μέ ἐκδηλώσεις ἀγάπης. Νομίζω πώς ἐσύ ποέπει νά τοῦ φέσεσαι πιό θερμά ὄχι δέβαια πέρα ἀπό τό δριο τῆς ἀξιοπρεπείας σου.

Ἔτσι μόνο θά σπάσῃ ὁ πάγος. Καί ἡ θερμότης τῶν αἰσθημάτων δέν ἐκδηλώνεται μόνο μέ χάδια. Εἶμαι δέβαιη πώς μέ καταλαβαίνεις.

ΑΝΘΙΣΜΕΝΟ ΓΙΟΥΛΙ, 34: "Ἄν σ' ἀγαπᾶ νάσαι δέβαιη πώς θά δρῆ κάποιο τρόπο νά τά γαλάσῃ μέ τήν ἄλλη. Δέν τό πιστεύω ὅμως. Ἐσύ δέν πρέπει νά κάνις τίποτα. Ξέρει πώς τόν ἀγαπᾶς καί ὄν σ' ἀγαπᾶ θά ξαναγυρίσῃ. "Ἄν δέν σ' ἀγαπᾶ θά φέρης τό ἀντίθετο ἀποτέλεσμα μέ τό κυνήγι.

Η ΜΥΡΤΩ

Ἱκανοποίησε καί ἐνδουσίασεν ὅλη τήν οἰκογένεια.

Ὀδοντόπαστα NIVEA

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΗΝ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΞΕΤΕ ΠΟΤΕ!

ΓΝΗΣΙΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Μέ τίς ΣΕΡΒΙΕΤ ΥΓΕΙΑΣ

Camelia

ἀσφάλεια - καθαριότης
ὄνεση - αὐτοπεποίθηση

Διεθνής Στενογραφία
μέ ἕνα ἀλφάβητο ἀκ. ἐλίες ἐν γνώσει
ἐπιτυχίας ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑΣ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΙΑΣ - ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ
Α. Θεοδοσίου
Θεσσ. 15 (Πλ. Ἀμερικῆς)
Τηλ. 874955

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Ἰατρός
Μαιευτῆρ - Γυναικολόγος
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—12, 5—7 ὡς καί ἐπί συνεννοεῦσει.
Χ. Τρικούπη 113, τηλ. 613-610

Εἴδη Παιδικῆς ΥΓΙΕΙΝΗΣ
στό Bébé Rose
ΕΡΜΟΥ 54 ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και προλέγουν τὸ μέλλον γιὰ τὸ διάστημα 30 Ὀκτ.-12 Νοεμβρ. σύμφωνα μὲ τὸν ἀστερισμό σας

ΚΡΙΟΣ
(21 Μαρτίου — 20 Ἀπριλίου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—31 Μαρτίου): Νὰ δῆτε τὰ πράγματα ἀπὸ καινούργια σκοπιά. Μὴν περιορίζόσαστε στὰ ἴδια σημεῖα καὶ παραδλέπετε καταστάσεις ποὺ μπορεῖ νὰ περιέχουν ἐνδιαφέρον ὅταν τὶς συνυδάζετε μὲ ἄλλα γεγονότα.
2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Ἀπριλίου): Δείξετε μεγαλύτερη ἐνεργητικότητα. Ἀκολουδεῖτε ἕνα λανθασμένο δρόμο καὶ δημιουργεῖτε ἐντυπώσεις ποὺ καταγίγνουν τὶς καλὲς πλευρὲς στὶς ὑποδέσεις σας καὶ δημιουργοῦν ἀνωμαλίες.
3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—20 Ἀπριλίου): Μὴν ἀναλαμδάνετε πρωτοδουλία ὅταν δὲν εἴσαστε δέδαιη ὅτι ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ. Ἀφῆστε τὴν τελευταία λέξι σὲ πρόσωπα ποὺ ἔχουν τὴν πεῖρα καὶ εἶναι σὲ θέσι νὰ δώσουν τὴν ὀρθὴ λύσι.

ΛΕΩΝ
(23 Ἰουλίου — 22 Αὐγούστου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23—31 Ἰουλίου): Προσέξετε τὴν ὑγεία σας καὶ μὴν τὴν παραμελῆτε ἐξ αἰτίας τῆς ἐργασίας σας. Μὴν ἀδιαφορῆτε ἔστω καὶ γιὰ τὰ μικροπράγματα γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ προλάδετε μιὰ δυσάρεστη συνέπεια.
2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Αὐγούστου): Πρέπει νὰ ἐκτιμῆσετε τὰ εὐχάριστα σημεῖα τῆς ὑποδέσεως καὶ μάλιστα νὰ τὰ ἀξιοποιήσετε περισσότερο. Οἱ μικρὲς λεπτομέρειες πολλὲς φορὲς δίνουν τὴν ἐξέλιξι τοῦ ζητήματος.
3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—22 Αὐγούστου). Μδεῖτε νὰ σεδάσαστε καὶ τὴ γνώμη τῶν τρίτων. Στὴν προκειμένη περίπτωσι ζητῆστε τὴ γνώμη ἑνὸς πιὸ πεπειραμένου προσώπου γιατὶ ὑπάρχουν ζητήματα ποὺ θὰ ἐξελιχθοῦν ἀντίθετα.

ΤΟΞΟΤΗΣ
(23 Νοεμδρίου — 20 Δεκεμδρίου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23—30 Νοεμδρίου): Κάθε ἀρχὴ καὶ δύσκολη. Τώρα δμως ποὺ μπῆκατε στὸ δρόμο τῆς ἐξελίξεως μὴ διστάσετε οὔτε στιγμὴ. Ἀγωνισθῆτε μὲ ὅλες σας τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ ἐπιτύχετε καὶ τὰ πιὸ δύσκολα.
2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Δεκεμδρίου): Τὸ δίκηο εἶναι μὲ τὸ μέρος σας. Γι' αὐτὸ μὴ διστάσετε οὔτε στιγμὴ. Βαδίστε κατ' εὐθεῖαν ἐμπρὸς καὶ ὁπωσδήποτε θὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ ποὺ ἐπιδιώκετε γιατὶ εἶναι κάτι ποὺ σας ἀνήκει.
3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—20 Δεκεμδρίου): Μὴν ἐμπιστεύεσδε εὐκολα καὶ χωρὶς πληροφορίες ἀπὸ πρόσωπο σοδαρὸ ποὺ νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ νὰ σὰς ἀγαπᾶ. Μὴν κάνετε καμμιὰ ὑποχώρησι ἂν δὲν εἶναι κάτι ποὺ σὰς ἱκανοποιεῖ.

ΤΑΥΡΟΣ
(21 Ἀπριλίου — 20 Μαΐου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—30 Ἀπριλίου): Νὰ εἴσαστε περισσότερο διαλλακτική. Ἂν τραδηξετε τὸ σκοινὶ μάλλον κακὸ θὰ κάνετε στὸν ἑαυτό σας καὶ στὰ συμφέροντά σας. Ἀφῆστε τὰ πράγματα νὰ διορθωδοῦν τελείως μόνα τους.
2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Μαΐου): Θὰ λάδετε ἕνα δῶρο. Ἡ ἀξία του δμως θὰ εἶναι περισσότερο ἰδεολογικὴ παρὰ ὑλική, γιατὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν θὰ σὰς ἐκδηλωδῆ τὸ αἴσδημα ἑνὸς φίλου ποὺ ἐμαντεύσατε ἀλλὰ δὲν ἐκδηλώνετο.
3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—20 Μαΐου): Νὰ ἔχετε μεγαλύτερη πεποίθησι στὸν ἑαυτό σας. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ καταφεύγετε πάντοτε στὴ γνώμη καὶ τὴν κρίσι τῶν ἄλλων. Ἀποκτήσατε προσωπικότητα γιὰ νὰ σὰς ἔχουν ἐμπιστοσύνη.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ
(23 Αὐγούστου — 22 Σεπτεμδρ.)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23—31 Αὐγούστου): Δίνετε μεγάλη σημασία στὰ ἐπιφανειακὰ ζητήματα καὶ δὲν θέλετε νὰ ἐξεσκεπάσετε τὸ κάλυμμα νὰ δῆτε τί κρύδεται ἀπὸ κάτω. Μὴν πάρετε ἀποφάσεις ἐπιπόλαιες καὶ μάλλον διαστικές.
2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Σεπτεμδρίου): Σὰς ἐπιφυλάσσονται χαρούμενες ἡμέρες, Γι' αὐτὸ νὰ δλέπετε τὰ πράγματα πάντοτε μὲ αἰσιοδοξία. Προσέξετε δμως δ,τι ἀποκτήσετε νὰ τὸ κρατήσετε δυνατὰ καὶ νὰ ἀγωνισθῆτε.
3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—22 Σεπτεμδρίου): Ἡ μεταδατική αὐτὴ κατάστασι θὰ σὰς προσκομίση πολλὰ ὀφέλη. Γι' αὐτὸ μὴν ἀγανακτήσετε καὶ ἂν κάτι τώρα δὲν πηγαίνη δπως θὰ θέλατε ἐσεῖς. Τὰ πράγματα δελτιώνονται.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ
(21 Δεκεμδρίου — 20 Ἰανουαρ.)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—31 Δεκεμδρίου) Οἱ ἐπιδιώξεις σας θὰ πραγματοποιηδοῦν ὅλες, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ μὴν ἀλλάξετε συνδήκες ζωῆς καὶ ἀπομακρυνδῆτε ἀπὸ πρόσωπα ἀγαπητὰ ποὺ σὰς δοηδήσαν μὲ τρόπο νὰ ἐπιτύχετε.
2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Ἰανουαρίου): Ἔχετε φδάσει στὸ πιὸ εὔκολο σημεῖο τῆς ἐξελίξεως τῶν ὑποδέσεών σας. Κάνετε λίγη προσπάδεια νὰ φδάσετε μὲ καλοὺς οἰωνοὺς στὸ τέρμα. Οἱ δυσκολίες ἔχουν τώρα πιὰ ξεπεραστῆ.
3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—20 Ἰανουαρίου): Μὴν καταφεύγετε σὲ πλάγια μέσα. Θὰ ἐπιτύχετε πολὺ καλύτερα ἂν δείξετε ἀνοιχτὰ τὰ χαρτιά σας. Αὐτὸ ποὺ ἐπιδιώκετε εἶναι πολὺ λογικὸ Γι' αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ ἐπιτύχετε.

ΔΙΔΥΜΟΙ
(21 Μαΐου — 22 Ἰουνίου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—31 Μαΐου): Ἀποφεύγετε νὰ δημιουργῆται δόρυδο γύρω ἀπὸ ἕνα ζήτημα γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν εἴσαστε δέδαιη τί ἔκδαση θὰ πάρη. Νὰ εἴσαστε καὶ λίγο ἐπιφυλακτική γιὰ νὰ ἀπολαύσετε σύντομα τὸ ἀποτέλεσμα.
2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Ἰουνίου): Μὴν ἐντυπωσιάζεσδε ἀπὸ δ,τι σὰς διηγοῦνται. Αὐτὸ ἔχει σημασία γιὰ σὰς γιατὶ σὰς ὁδηγεῖ σὲ ἀποφάσεις ποὺ μόνον ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ψεύτικων ἐντυπώσεων μπορεῖ νὰ πάρετε.
3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—22 Ἰουνίου): Μὴ δείχνετε πὼς εἴσαστε περήφανη. Πρέπει νὰ ἀναθεωρήσετε τὴ στάσι σας καὶ τὶς πράξεις σας γιατὶ ἀλλοιώτικα δύσκολα θὰ δρῆτε τὸ πρόσωπο ποὺ θ' ἀποφασίση κάτι περισσότερο σοδαρό.

ΖΥΓΟΣ
(23 Σ)δρίου — 22 Ὀκτωδρίου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23—30 Σεπτεμδρίου): Μὴν ἀφίνετε τὰ πράγματα νὰ δαδίζουν δπως τύχη. Πρέπει νὰ τρέξετε ἀπὸ πίσω τους καὶ νὰ δημιουργήσετε καινούργιες προϋποδέσεις γιὰ μιὰ ἐξέλιξι. Δείξτε μεγαλύτερη ἐπιμονή.
2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Ὀκτωδρίου): Ὅταν φροντίζετε τὶς δουλειές σας μὲ ἄνεσι ἔχετε πολὺ περισσότερες πιδανότητες ἐπιτυχίας. Πρέπει νὰ κανονίζετε νὰ ἔχετε τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ νὰ μελετᾶτε τὶς προϋποδέσεις.
3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—22 Ὀκτωδρίου): Μὴ δημιουργῆτε πρόσδετες δουλειὲς γιατὶ φδείρετε τὸν ἑαυτό σας καὶ δὲν τὸν ἀφίνετε νὰ ἀπολαύση αὐτὰ ποὺ δικαιοῦται νὰ ἔχη τώρα. Ὁρίστε ἕνα χρονικὸ διάστημα ἠρεμίας.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ
(21 Ἰανουαρ.) 19 Φεδρουαρ.)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—31 Ἰανουαρίου): Οἱ στενοχώριες ποὺ σὰς ἀπασχολοῦν δὲν εἶναι σοδαρές. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρονικὸ διάστημα θὰ ἐξαφανισδοῦν γιατὶ τὰ πράγματα θὰ πάρουν τὸν κανονικό τους δρόμο πολὺ γρήγορα.
2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Φεδρουαρίου): Πρέπει νὰ ἐκτιμήσετε δπως τοὺς ἀξίζει αὐτὰ ποὺ ἐπιτύχατε. Προσπαδῆστε δμως νὰ τὰ διατηρήσετε καὶ μάλιστα νὰ τὰ αὐξήσετε γιατὶ ἄλλος δὲν θὰ ἔχετε ὅλες τὶς δυνατότητες.
3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—19 Φεδρουαρίου): Στὸν αἰσδηματικὸ τομέα δλέπουμε μιὰ μεγάλη πρόοδο. Ἴσως σὰς γίνη μιὰ πρότασι ἢ πάντως μιὰ ἐκδήλωσι σοδαρὴ ποὺ θὰ ἀνοίξη καινούργιους ὁριζοντες μὲ πολὺ μεγάλες ἐλπίδες.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ
(23 Ἰουνίου — 22 Ἰουλίου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23—30 Ἰουνίου): Δείξτε αἰσιοδοξία. Ἂν χρειασδῆ θὰ πρέπει νὰ περιμένετε λίγο ἀλλὰ μὴ χάσετε τὴν ὑπομονή σας. Θὰ ἀντεμιεφδῆτε μὲ μιὰ χαρούμενη ἐξέλιξι ποὺ θὰ χαρίση σὲ σὰς μεγάλη εὐτυχία.
2ο Δε.ΑΗΜ. (1—10 Ἰουλίου): Μὴ περιφρονῆτε χαρούμενες σκηνὲς τοῦ παρελδόντος. Προσέξετε μάλιστα μὴν ξεφύγετε ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ εἴχατε χαράξει ἕως τώρα. Οἱ καινούργιες γνωριμίες καὶ φιλίες δὲν εἶναι σταδερές.
3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—22 Ἰουλίου): Ἐσεῖς νὰ κάνετε αὐτὸ ποὺ νομίζετε σωστὸ καὶ νὰ μὴν ἐπηρεασδῆτε ἀπὸ τὶς ὑποδείξεις τῶν τρίτων ποὺ εἶναι μακρυὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Μόνον ἐσεῖς εἶσδε σὲ δέσι νὰ κρίνετε.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ
(23 Ὀκτωδρίου — 22 Νοεμδρίου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23—31 Ὀκτωδρίου): Νὰ μὴ στενοχωρηδῆτε γιὰ τὶς προσωρινὲς οἰκονομικὲς δυσκολίες. Τὰ πράγματα θὰ διορδωδοῦν γρήγορα. Ἐξ ὀφέλησε δμως καὶ ἡ κατάστασι αὐτὴ γιατὶ ἐκτιμᾶτε δ,τι εἴχατε.
2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Νοεμδρίου): Φροντίστε νὰ εἴσαστε συνεπῆς στὶς ὑποχρεόσεις σας. Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι μόνον γιὰ τὴν προκειμένη περίπτωσι, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ πρέπει νὰ τὸ ξεχάσετε καὶ γιὰ τὸ προσεχὲς μέλλον.
3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—22 Νοεμδρίου): Μὴν ἀποφεύγετε νὰ πάρετε μιὰ ἀπόφασι. Χάνετε πολύτιμο καιρὸ καὶ ἴσως - ἴσως μία εὐκαιρία ποὺ δὲν θὰ σὰς ἐαναπαρουσιασδῆ. Ὅσο τὸ συντομώτερο ἀποφασίστε τόσο τὸ καλύτερο.

ΙΧΘΕΙΣ
(20 Φεδρουαρ. — 20 Μαρτίου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (20—29 Φεδρουαρίου): Προτιμήστε τὰ λιγώτερα ποὺ εἶναι δμως σίγουρα. Μὴ ματαιοπονεῖτε νὰ ἀποκτήσετε πράγματα ἀνώτερα ἀπὸ τὶς δυνατότητές σας. Ρίξτε τὴν ἐνεργητικότητα σας σὲ κάτι θετικό.
2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Μαρτίου): Οἱ κακὲς ἀρχὲς ποὺ ἀκολουδεῖτε τώρα τελευταία μποροῦν νὰ σὰς σπρώξουν σὲ ἕνα κατήφορο ἀπὸ ὅπου δύσκολα θὰ μπορέσετε νὰ ξεφύγετε. Δείξετε ἀποφασιστικότητα ὅσο εἶναι νωρίς.
3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—20 Μαρτίου): Δείξετε τὴν πυγιὴ σας καὶ μὴν ἀφίνετε τοὺς ἄλλους νὰ ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τὴ δική σας ἀναποφασιστικότητα. Δύναμι καὶ θέλησι ἔχετε ἀρκετή.

ΣΙΒΥΛΛΑ

ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Ὁριζοντίως:
1) ΣΚΑΡΑ — ΣΕΒΑΧ. 2) ΚΑΣΤΑΝΑ. 3) ΟΡΟΦΗ — ΛΑΓΙΟ. 4) ΜΟΙ — ΡΕΙ — ΙΟΝ. 5) ΑΜΑΝ — ΛΑΒΙΣΟΣ — ΧΑΜ — ΔΟΝ. 9) ΤΣΟΧΑ — ΠΕΡΣΙ. 10) ΔΑΓΚΑΝΩ. 11) ΣΤΑΝΗ — ΣΩΣΤΑ.

Κάθετως:
1) ΣΤΟΜΑ — ΙΣΤΟΣ. 2) ΡΟΜΑΝΟΣ. 3) ΑΚΟΜΑ — ΕΣΟΔΑ. 4) ΡΑΦ — ΝΑΣ — ΧΑΝ. 5) ΑΣΗΡ — ΧΑΓΗ. 6) ΕΝΕΚΑ. 7) ΣΑΛΙ — ΜΠΑΣ 8) ΕΝΑ — ΛΑΝ — ΕΝΩ. 9) ΒΑΓΙΑ — ΙΔΡΩΣ. 10) ΙΟΒΟΛΟΣ. 11) ΧΙΟΝΙ — ΑΝΙΣΑ.

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

1	14	15	4
8	11	10	5
12	7	6	9
13	2	3	16

ΕΔΩ ΣΕ ΘΕΛΩ

Ἀρτίστα, (Ἄριστα)

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΟΥ ΣΚΩΤΣΕΖΟΥ

Ἐκεῖνος ποὺ τὸν κατήγγειλε ἦταν ὁ ὑπάλληλος ἐκδόσεως εἰσιτηρίων τοῦ κρεμαστοῦ σιδηροδρόμου ποὺ τὸν εἴχε κάμει ἐντύπωσι ὅτι ὁ Σκωτσέζος (σὰν γνήσιος τσιγκούνης Σκωτσέζος) εἶχε δγάλει ἕνα εἰσιτήριο μὲ ἐπιστροφή καὶ ἕνα μόνο γιὰ μετάδασι.

ΠΟΙΟ ΜΕ ΠΟΙΟ;

Ἄγγελος Βλάχος. Ἀλέξανδρος Ραγκαδῆς. Ἀνδρέας Καρκαδίτσας. Ἀχιλλεὺς Παράσχος. Γεράσιμος Μαρκοράς. Γεώργιος Βιζυηνός. Δημήτριος Κορομηλᾶς. Ἐμμανουὴλ Ρῳδῆς. Ζαχαρίας Παπαντωνίου. Θεόδωρος Ὀρφανίδης. Ἰωάννης Κονδυλάκης. Κωνσταντῖνος Χρηστομάνος. Μιλτιάδης Μαλακάσης. Νικόλαος Καζαντζάκης.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

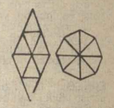

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ & ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
«LADAS»
ΙΑΤΡΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΧ. ΛΑΔΑ
ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 35
ΤΗΛ. 32-692
ΔΕΧΕΤΑΙ:
Ἀπὸ 10 π. μ. ἕως 3 μ. μ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
τ. Ἐπιμελητὴς Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ». Δέχεται: Καθ' ἑκάστην 10—1 καὶ 6—8 καὶ ἐπὶ συνεντεύξει ἐν τῇ ΝΕΑ ΚΛΙΝΙΚΗ του ὁδὸς Διδότου ἀριθμὸς 49. Τηλέφωνον 614-869

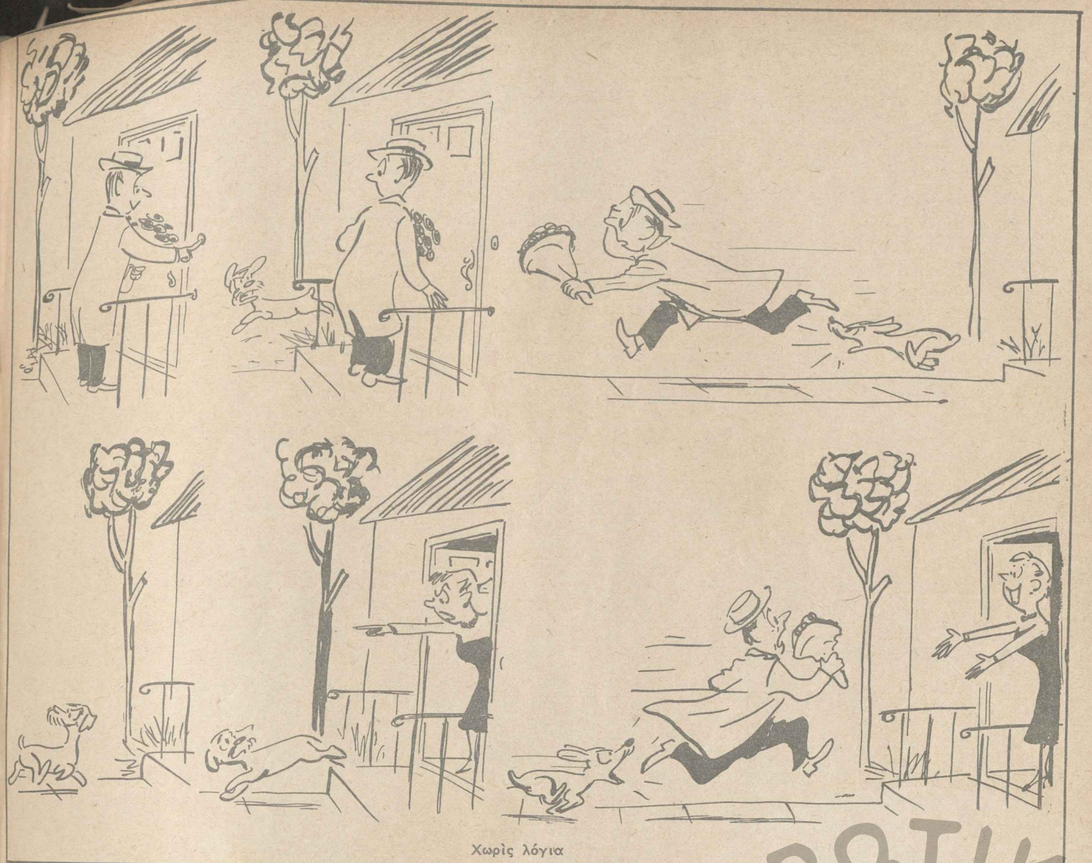

Χωρὶς λόγια

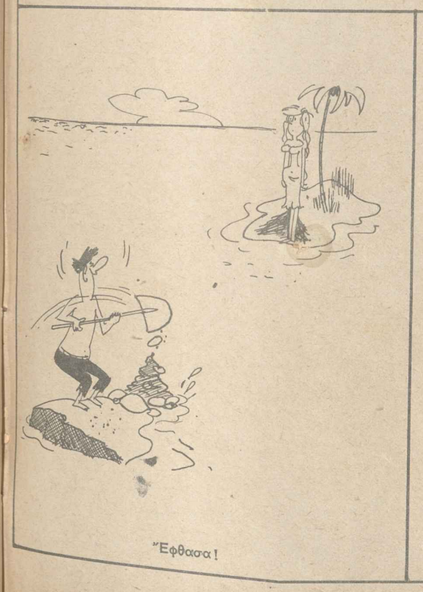

"Ἐφθασα!

ΧΙΟΥΜΟΡ

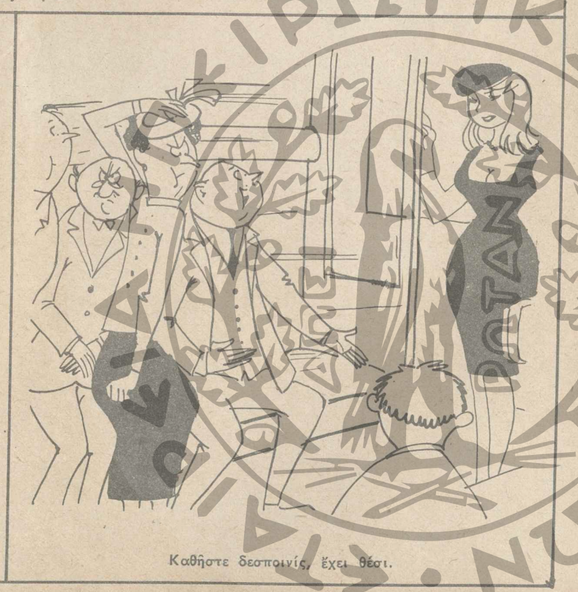

Καθῆστε δεσποινίς, ἔχει θέσι.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ